

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ILONA ANDREWS

A Kate Daniels World Novel

BLOOD HEIR

KANLI VARİS

ILONA ANDREWS

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.

Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanamaz. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kan Varisi

Telif Hakkı © 2020 Ilona Andrews, Inc. E-

kitap ISBN: 9781641971584

Kapak ve İç Çizimler [Luisa Preißler](#)'e aittir

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncıdan.

NYLA Yayıncılık

121 W 27th St., Suite 1201, NY 10001, New York.

<http://www.nyliterary.com>

Kate Daniels World'ün peşini bırakmayı reddeden hayranlarına.

İÇERİK3

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Sonsöz Ryder
Ekstralar
Teşekkür Ayrıca İlonna
Andrews Yazar
Hakkında

T Ay dolunaydı ve gümüş rengindeydi. Atımı aşağı sürerken parçalanmış bulutların arasından bana bakıyordu.

eski I-20 otoyolunun ortasında duruyordu. Magic onlarca yıldır asfalt yolların kenarlarını kemiriyordu ve bankete yakın asfalt genellikle bir atın ağırlığı altında parçalanıyordu.

Burada görececek bir şey yok, Ay. Sadece yırtık pırtık bir pelerin giymiş yalnız bir kadın, çok uzun süre uzak kaldıktan sonra atıyla memleketine dönüyor.

Etrafımda, bir zamanlar işlek olan otoyolun iki yanında sık çam ağaçları yükseliyordu. Kökler ve dallar arasındaki karanlıktan parlayan gözler Lale'yi ve beni izliyordu; rakunlar için sarı, geyikler için beyaz, tilkiler için yeşil, elektrik kırmızısı üçgen şeklinde dizilmişti. Orman yaratıkları bana kötü kötü baktılar ama kendilerini tuttular.

Ağaçlar aniden durdu, yerlerini jiletli tellerle sarılmış tarlalar aldı. İleride bir tabela belirdi.

ATLANTA'YA HOŞ GELDİNİZ
Gürcistan'ın Aklınızda Olmasından
Memnunuz

Biraz iyimserler.

Altına birisi beyaz mürekkeple bir şeyler karalamıştı.

"Tanrı'ya şükredin ve topları hazırlayın."

Bu daha iyiydi.

Başımın üzerinde karanlık bir şekil süzüldü. Ay ışığı tüylerinde dans ederek üzerinden geçti ve sonra süzüldü.

Gökyüzünün sonsuz çivit mavisine. Çoğu kartal gibi Turgan da gece uçmayı sevmezdi ama bir şey yırtıcı kuşumu tedirgin etmiş olmalıydı. Ley hattından ayrıldığımız anda havalandı ve omzumdaki tüneğine inmeyi reddetti.

Başka bir tabela gecenin içine doğru uzanıyordu.

TÜM ZİYARETÇİ ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER

Sürüye 24 saat içinde sunun

I-85'e girin, kuzeydoğuya gidin, burnunuzu takip edin.

Yirmi dört saat mi? Sekiz yıl önce ayrıldığımda, yabancı şekil değiştirenlerin kendilerini Sürü'ye tanıtmak için üç günleri vardı. Zaman değişmişti.

Yüksek, ürkütücü bir uluma gece esintisiyle bulutlara doğru süzüldü. Bir şekil değiştiren değil. Sadece aya doğru havalanan sıradan bir canavar. Endişelenmek için çok uzaktı. Tulip kulaklarını tıkadı ve yoluna devam etti.

Şekil değiştirenler paranoyak ve şüpheli bir türdü. Onlara hayvanlara dönüşme yeteneği veren ortakyaşam virüsü Lyc-V, pek çok armağanla birlikte geliyordu. Gelişmiş güç, hız ve duyular gibi bazıları faydalıydı. Diğerleri o kadar da değil.

Şekil değiştirenler disiplinli ve özdenetimli bir yaşam sürüyorlardı. Diğer yol ise, şekil değiştirenleri sadist seri katillere dönüştüren, hormon yüklü cehenneme feci bir dalış olan loupizmdi. Loupizm'in boynuna bir bıçak ya da beynine bir kurşun dışında tedavisi yoktu.

Şekil değiştirenler, normal toplumun artık sağlayamadığı türden bir yapıya ihtiyaç duyuyordu. Kendilerini sürüler halinde ayırdılar ve her bir şekil değiştirenin bekleyen bir seri katil olduğunun farkında olan nüfusun geri kalanı, kendi kendilerini yönetmelerine izin vermekten mutluydu.

Kıta ABD'sinde aktif olan tüm şekil değiştiren sürüleri arasında Atlanta'nın Kodun Özgür İnsanları en büyüğü ve açık ara en güçlüsüydü. Çoğu sürü nadiren yüz üyeye ulaşırdı. Atlanta'nın sürüsünde yaklaşık üç bin şekil değiştiren ve hayvan formlarıyla tanımlanan ve bir Canavarın yönetimi altında birleşen yedi farklı klan vardı

Lordum. O kadar büyüktü ki, sadece Sürü olarak biliniyordu. Sadece Alaska'daki Ice Fury Sürüsü daha büyüktü.

Uzun zaman önce, Sürü'nün üyesi olarak kabul edilen nadir insanlardan biriydim. Şehrin kuzeydoğusundaki devasa şekil değiştirici kalesi Keep'te yaşıyordum. Tüm arkadaşlarımla kürkleri ve pençeleri çıkmıştı. O zamanlar Sürü'nün farklı bir Canavar Lordu vardı ve bana küçük kız kardeşi gibi davranırdı.

Tarlalar bitti ve harabeler başladı. Sırtımdaki kılıfın içindeki mızrağın ağırlığını ayarladım, Tulip'i dürttüm ve o da hızlandı. Kısa sürede yetişmem gereken bir sabah randevum vardı.

Otoyol daraldı. Soldan Basilisk Yolu'na çıktık ve bir zamanlar yüksek apartmanların açıkta kalan cesetleri arasından tırmanarak kuzeydoğuya doğru ilerledik.

Büyü teknolojiden nefret ederdi. Dalgalar halinde gelir, dünyayı sular altında bırakır, elektrik ışıklarını ve benzinli motorları söndürür, gökdelenleri kemirir ve canavarlar doğururdu. Sonra, ortaya çıktığı kadar öngörülemez bir şekilde, dalga azalır ve teknoloji bir kez daha zirveye çıkar. Büyüler söndü ve silahlar bir kez daha mermi püskürttü.

Bina ne kadar yüksek olursa, büyü onu o kadar sert kemirirdi. Gökdelenlerin ve ofis kulelerinin çoğu uzun zaman önce yıkılmıştı. Üst geçitlerin çoğu toz haline gelmiş ya da çökmüştü. Eski ufuk çizgisi sadece uzak bir hatıraydı.

Ardından, sihirli erozyonu en aza indirmek için ustalar tarafından çoğunlukla elle inşa edilen yeni binalar ortaya çıktı. Burada ve orada, yeni yapılar yolu kucaklıyordu; kalın duvarları, güçlü kapıları ve çelik parmaklıklarla korunan dar pencereleri olan sağlam evler ve ofisler. Elektrik ışıklarının yumuşak sarı parıltısı kasvetle savaşıyordu. Büyü artık bozulmuştu. Eğer açık olsaydı, pencerelerdeki ızgaralardan bazıları gümüşle parlayacak ve fey fenerlerinin mavi ışıltısı elektrik ampullerinin yerini alacaktı.

Şehir bıraktığım zamanki gibi görünüyordu. Aynı hissi veriyordu, tehlikeli, kayıtsız, tetikte, ama yine de bir şekilde acı verici bir şekilde tanıdık. Evim, gittiğim onca yıla rağmen. Gittiğimde neredeyse on sekiz yaşındaydım. Şimdi yirmi altı yaşındaydım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Bu kadar uzun süre uzak kalmayı hiç istememiştim ve Atlanta'ya bu şekilde dönmek istemezdim. Biyolojik ailem ölmüştü ama bulduğum aile hayatta ve iyiydi ve beni uzun zamandır geri istiyorlardı. Aklımda, önceden arayacaktım ve onlar benimle ley hattında buluşacak, beni kucaklayacak ve hep birlikte eve gidecektik. Asıl plan buydu.

Ama şimdi eve gidersem, onların ölüm fermanlarını imzalamış olurum. Radardan uzak durmalıydım ve tanınmayı göze alamazdım.

Tanınacağımdan değil. Çoğu insan uzun bir aradan sonra eve döndüğünde, ailesi "Kilo vermişsin" ve "Saçını yeni mi kestirdin?" gibi şeyler söylerdi. Ben eve gidersem ailem "Sen de kimsin?" diye sorardı. Benimle ilgili hiçbir şey aynı değildi. Ne vücudum, ne yüzüm, ne sesim, ne de kokum.

Sol taraftaki bir hareket beni anılarımdan koparıp şimdiki zamana götürdü.

İssız bir sokakta birkaç blok derindeydim. Solda, yıkık bir bina yığını çömelmiş, hâlâ gecenin gölgelerine gömülmüştü. Sağda bir duvar yükseliyordu, yeni inşa edilmiş, sağlam, kalın ve tepesi jiletli tellerle kaplı. İleride, sanki dev bir bıçakla kesilmiş gibi cadde sona eriyordu. Tam elli metre aşağıya inen, yaklaşık bir milin üçte biri genişliğinde bir uçurum açıldı.

Uçurum yeniydi ama şaşırtıcı değildi. Sihirli dalgalar sadece canavarlar doğurmakla kalmaz, yeni nehirler yaratır, tepeleri yükseltir ve toprağı yarardı. Atlanta uçurumun üstesinden gelmişti, bunun kanıtı da uçurumun üstünden geçen tek şeritli ahşap bir köprüydü.

Sorun köprü değildi. Gölgelelerin arasından çıkıp köprüyü kapatan üç şekil değıştiren vardı.

Bir sürü devriyesinin bu saatte burada olması için hiçbir neden yoktu. Onların bölgesi şehrin diğer tarafındaydı. Zamanlama da doğru değildi, şafaktan hemen önce, sabah meditasyonlarını yapmak ve uslu canavarlar gibi kıvrılıp uyumak için Keep'e dönüyor olmaları gerekirdi. Yine de buradaydılar, uyumlu Pack eşofmanları giymişlerdi ve yolumu kesiyorlardı.

Atlanta kaltak bir şehirdi.

Üçü de erkek ve gençti ve yolumdan çekilmeye hiç niyetleri yoktu. Ufacık tefecik karşılama komitesi.

"Merhaba!" Seslendim. "Bu köprüye çıkmam lazım."

Yirmi yaşlarında, bronz tenli, uzun siyah saçlı, şekil değıştirenlerin ortancası bana gülümsedi. "Şifre?"

Çok tatlısın, değil mi? "Neden bir şifreye ihtiyacım var? Bu köprü sürünün bölgesinde mi?"

"Bu önemli değil," dedi lider. "Önemli olan bizim üç kişi, sizin de bir kişi olmanız."

Bakın kim saymayı öğrenmiş.

Şekil değıştiren, "Köprüyü geçmek istiyorsanız, bize şifreyi vermeniz gerekiyor," dedi. "Eğer bilmiyorsanız, cezayı ödemek zorunda kalacaksınız."

Sağındaki daha küçük şekil değıştiren sırtıttı ve ürkütücü bir kıkırdama çıkardı. Boudas. Tabii ki Boudas.

Boudas, yani Arı Siyenalar, Sürü'nün yedi klanından en küçüklerinden birine mensuptu. Sayıları çok fazla değildi ama tehlikeli ve tamamen deliydiler. Kurtlar, çakallar, sıçanlar, hepsiyle anlaşılabilirdi. Boudalar, tutsak bir kutup ayısının kafesine tırmanmak ve ne olacağını görmek için pençeleriyle gıdıklamak gibi şeyler yaparlardı.

İyi. Etrafta dolaşırdım.

Sağ bacağımı biraz gerdim. Tulip döndü, emre itaat etmekten çok onu bekliyordu, ses

Toynaklarının kaldırımında çıkardığı ses gecenin içinde çok yüksekti. Gölgelelerin arasından iki şekil değıştiren daha çıktı ve çıkışımı engelledi.

Doğru. Hayatımın hikayesi.

"Ben üç mü dedim?" diye seslendi bouda. "Beş demek istemiştim."

Normal bir sürü devriyesinde iki, eğer Halk sınırındaysa üç şekil değıştiren bulunurdu çünkü büyücüler tehlikeli bir düşman oluştururdu. Beş şekil değıştiren ise saldırı timi demekti. Şehirde bir tür görev yürütüyorlardı ve geri dönerlerken onlarla karşılaşmak benim şanssızlığımıd. Soluk kot pantolonlu, eski çizmeli ve yırtık pırtık pelerinli yalnız bir kadının gece geç saatte ata bindiğini, düşük tehdit ve kolay bir hedef olduğunu gördüler. Kurt, çakal ya da Ağır Klan olsalardı şimdiye köprüyü yarılamış olurdum. Ama onlar boudaydı ve oynamayı seviyorlardı.

Tekrar köprüyle karşılaşana kadar Tulip'i dönüşe devam etmesi için yönlendirdim. Beş bouda zorlu bir dövüş olacaktı ve oyun oynamadığımı anladıkları anda gerçek bir şiddete dönüşecekti. Gerçekten kimseyi öldürmek istemiyordum. Oyun oynayacak zamanım da yoktu.

Boudaların lideri, "Hâlâ o şifreyi bekliyorum," dedi.

"15 Mayısth," dedim.

"O da ne?" diye sordu soldaki şekil değıştiren.

"Andrea Medrano'nun doğum günü," dedim. "Yeterince iyi mi?"

Şekil değıştirenler durakladı. İzlemesi komik bir Geydi: Bir an kibirle dolup tağıyorlardı, sonra aynı anda sanki biri burunlarına rulo yapılmış bir gazeteyle vurmuş gibi kendilerini kaybediyorlardı. Andrea Medrano onlar için Patron, Yargıç ve Cellat'tı. Ona Alfa diyorlardı. Ben ona Andrea derdim. Ya da alçakça bir iş için ona yalakalık yaptığım da Andy Teyze derdim.

Köprünün yanındaki üçlü bana baktı, yüz ifadeleri ihtiyatlıydı. Beni engellemeye devam ederlerse ve Andrea'nın tanıdığı biri olduğum ortaya çıkarsa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerdi. Sadece

Bunu kontrol etmenin yolu Bouda Klan Evi'ni arayıp onunla konuşmaktı ki bu da beni neden durdurduklarına dair rahatsız edici sorulara cevap vermek zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Sürü genel olarak insanlarla, özel olarak da Atlanta şehriyle samimi bir ilişki sürdürmeye özen gösterirdi. Cezalandırma hızlı olacaktı.

Uzun boylu bir gölge, sanki karanlıktan fışkırıyormuş gibi yıkıntıların arasından çıktı ve rahat bir zarafetle süzülerek ilerledi. Geniş omuzlar, uzun bacaklar, iri bir adam, aynı gri Pack eşofmanları. Bir adım daha attı ve yüzünü gördüm. Sadece trafiği durdurmakla kalmayacak, bir yığılmaya neden olacak bir yüzdü.

Gözleri ay ışığını yakaladı. Kahverengi irislerinin üzerinde kan kırmızısı bir parlaklık vardı.

"İşte bu ilginç bir gelişme," dedi Ascanio Ferara. "Lütfen bana daha fazlasını anlatın."

Hepsinin canı cehenneme.

Ascanio köprüünün yanındaki boudalara baktı. Üçü de hemen aşağı baktı. Yani, beni durdurmak onaylanmamış bir eğlenceydi.

Ben ayrıldığımda, Bouda Klanı'nın alfaları olan Andrea ve kocası Raphael, Ascanio'yu klanın komuta zincirinde ikinci sıraya getirecek olan beta pozisyonu için yetiştiriyorlardı. O yeri her şeyden çok istiyordu. Görünüşe göre, dilediği şeyi ve beraberinde gelen tüm baş ağrılarını elde etmişti.

Ascanio bana döndü ve yavaşça beni süzdü.

Nefesimi tutmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Ascanio beni tanırdı. Ben on dört, o on beş yaşındayken tanışmıştık ve birlikte çok zaman geçirmiştik.

Biz tanışmadık.

Burun delikleri hafifçe çırpındı. Rüzgâr benden uzaktaydı ve gece esintisi ona benim kokumu getirmişti.

Ben bir yabancıyım. Beni daha önce hiç görmedin.

Ascanio daha derin nefes aldı. Gözleri kısıldı.

Kalp atışlarım kulağıma çok yüksek geliyordu ama yavaş ve sabitti. Beni tanıyamazdı. Bazen

Şimdi aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyordum.

Zaman, pekmez gibi yavaş ve akışkan bir şekilde uzadı. Bana baktı ve benim de ona bakmaktan başka çarem yoktu.

Ascanio gençken çok güzeldi, neredeyse çift cinsiyetliydi. Koyu renk kaşların altındaki dipsiz gözlerde ve mükemmel hatlarda güzellik hâlâ oradaydı ama yüzü güçlenmişti. Yüz hatları hafifçe genişlemişti. Zaman çenesini şekillendirmişti. Yumuşaklıktan eser kalmamıştı. Artık sert kenarları ve belirgin açılarıyla, otorite ve güç yayan gözleriyle bir erkeğin yüzüydü. Onu tanımıyor olsaydım, aklımı başımdan alırdı.

"Alfa'mın adını ağzından kaçırdın," dedi Ascanio. "Açıklamak ister misin?"

"Hayır."

Gözlerinde kırmızı bir ışık parladı. "Alfa'm hakkında gizli bilgiler biliyorsun. Nasıl olduğunu bilmem gerek çünkü on yıldan uzun süredir onunla birlikteyim ve seninle hiç tanışmadım."

"Peki sana söylemezsem ne yapacaksın?"

"İsrar etmek zorundayım." Sesi bana bundan hoşlanmayacağımı söylüyordu.

İlk tanıştığımızda beni öpmenin harika bir fikir olacağına karar vermişti. Suratına bir avuç kurtboğan atmış, onu yere atmış ve kollarını arkadan bağlamıştım. Sonra da ona şımarık bouda bebeğinin biberonunu ve ayıcığını kaybedip kaybetmediğini sormuştum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim. "Beş şekil değiştireniniz beni Sürü sınırları dışında sebepsiz yere alıkoydu, halka açık bir köprüden geçmek için ücret ödememi talep etti ve şimdi de beni saldırmakla tehdit ediyorsunuz."

Kaşları hafifçe çatıldı. Bunların hepsi sekiz yıl önce Sürü'nün politikalarını ihlal etmek anlamına gelirdi.

"Seni henüz tehdit etmedim."

"Kendimi tehdit altında hissediyorum. Korkudan titriyorum."

"Belirgin bir titreme eksikliği görüyorum," dedi Ascanio. "Bu çok kolay. Bana Andrea Medrano'nun doğum gününü nasıl bildiğini söyle, sonra gitmekte özgürsün."

"Asıl noktayı kaçıırıyorsunuz. En başta beni alıkoymaya hakkınız yok." Tırmandırmak mı, geri adım atmak mı? Asıl soru buydu.

"Şüpheli görünüyorsun. Etrafta gözetimsiz dolaşman gerektiğinden emin değilim."

Ascanio gitmeme izin vermek için tam bir teslimiyetten başka bir şey istemeyecekti. Geri adım attığımda, adımlı, şehre giriş nedenimi ve yüzümü gördüğünde adresimi isteyecekti. Geri adım atmak daha fazla zamana mal olacak ve çok fazla yalan söylememi gerektirecekti.

"Ve sen bir aptal gibi görünüyorsun, yine de bir şekilde kimse senin özgürce dolaşmanı engellemiyor."

Köprünün yanındaki boudalardan biri kıkırdadı ve elini ağzına kapattı.

Ascanio kaşlarını kaldırdı. "Bir aptal mı?"

"Altı şekil değiştirene karşı bir teknoloji dalgasının ortasında bir insan kadın. Sadece bir aptal bu matematiğin sivil kolluk kuvvetlerine ya da alfana nasıl görüneceğini anlayamaz. Genelde gece geç saatlerde yalnız kadınlarla uğraşmanız için sizi cesaretlendirir mi?"

İleri doğru bir adım attı. Tehdit, sıcak asfalttan çıkan hava gibi üzerinden yuvarlandı.

"Ben bir aptal olduğum için, belki de seni aptalca bir şekilde atından indirir, evlerimizden birine, derin bodrumu olan bir yere tıkar ve sorularıma cevap vermeye karar verene kadar beklerim. Eğer dışarı çıkarsan şikayetçi olabilirsin."

"Beni tehdit mi ediyorsun? İkimiz de emin olalım diye kontrol ediyorum."

"Seni tehdit ettiğimde, sormana gerek kalmayacak." "O zaman yap. Beni atımdan indir."

Hareket etmedi. Blöfünü görmüştüm. Ascanio'nun pek çok hatası vardı ama bırakın bir insanı, rastgele bir yabancıyı bile sebepsiz yere incitmezdi. Eğer sürünün

Genç insan kadınları sokaktan kaçırsa, ortaya çıkacak sonuç felaket olur ve beş tanıkla birlikte bu olay ortaya çıkar. Şekil değiştirenler kilisedeki sıkılmış yaşlı kadınlardan daha kötü dedikodu yaparlardı.

Hayal kırıklığı gözlerinde parladı ve söndü. Ben kazanmıştım.

Sakin olma zamanı. Onu çok fazla kızdırmak istemedim. "Neden şöyle yapmıyoruz: sen benim yoluma gitmeme izin ver, ben de resmi bir şikayette bulunmayayım. Bu bir kazan-kazan."

Ascanio beni durdurmak için elini kaldırdı ve arkasını dönerek caddenin karşısındaki duvara baktı. Bir an sonra şekil değiştirenlerin geri kalanı da dönüp oraya baktı.

Karanlığın içinden bir çocuk fırladı ve duvarın köşesine, jiletli tellerin olmadığı tek noktaya kondu. Benden sadece yarım ayak kısıydı, sağlam ve kaslıydı. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmişti, bronz bir yüzü vardı ve gri gözleri o kadar açıktı ki neredeyse gümüş rengindeydi.

Conlan.

Ben gittiğimde iki yaşında bile değildi. Büyükbabamızı uhrevi hapishanesinde ziyaret ettiğimiz yıllar boyunca birbirimizi yüzlerce kez görmüştük ama onu şahsen görmeyeli sekiz yıl olmuştu. Yalnız olsaydık, onu duvardan çekip öyle bir sarılırdım ki, kurtulmak için tüm şekil değiştiren gücüne ihtiyaç duyardı.

Bakışlarımız birleşti.

Beni tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi. Kardeşim, kurnazlık ustası.

Ascanio alaycı bir iç geçirdi. "Küçük prens varlığıyla bizi onurlandırıyor. Ailenizin topraklarından çok uzaktasınız, Majesteleri."

Ekselansları duvarın üzerine bağdaş kurarak oturdu. "Klan evinizden çok uzaktasınız, Beta Ferara."

Ascanio dişlerini göstererek yavaşça gülümsedi. "Şimdi git bakalım."

"Peki ya yapmazsam?" Conlan gözlerini kısarak Ascanio'ya baktı. "Beni özel bodrumuna koymaya mı çalışacaksın?"

Boudalardan biri kıkırdadı ve Ascanio ona ters ters bakamadan sesini kesti.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Ascanio, sesi sertti.

"Beni neyin ilgilendirdiğine ben karar veririm." Conlan dirseğini dizine dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Merak etme. Sana engel olmayacağım. Lütfen gasp, soygun ve adam kaçırma planınıza devam edin. Sadece her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

"Sonra ne olacak?" diye sordu arkamdaki boudalardan biri. "Eve koşup babana söyleyecek misin?"

Kardeşim başını çevirdi ve ona baktı. Altın rengi gözlerinin üzerinde yuvarlandı ve parlak bir ışıltıya dönüştü. Koca ağızlı bouda onun bakışlarını tutmaya çalıştı. Gergin bir saniye geçti. Bouda yere baktı.

Ascanio bunun geçmesine izin veremezdi. Conlan az önce adamlarından birine alfa bakışıyla boyun eğdirmişti. Şiddete dönüşmeden durumu yatıştırmalıydım.

"Yani gecenin bir yarısı taciz ettiğiniz sadece yalnız kadınlar değil. Çocuklara da zorbalık yapıyorsunuz."

Ascanio bana baktı.

Bu doğru. Ben hala buradayım.

"Bu köprüden geçeceğim," dedim ona. "Beni durdurmaya çalışabilirsin. Eminim ki çocuk ve ben seni yenebiliriz."

"Onu durdurmaya çalışmalısın," diye seslendi Conlan. Sol elinin üzerinden et aktı ve orantısız büyüklükte, insan parmağı büyüklüğünde pençelerle donanmış, kâbus gibi bir yarı el yarı pençeye dönüştü. "Eğlenceli olacak."

"Eğlence aramaya çıktığınızda neler olduğunu ikimiz de hatırlıyoruz," dedi Ascanio. "Hatırlatmama gerek var mı?" Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Elimde kelepçe yok."

Neyi yoktu?

Conlan'ın yüzü dalgalandı. Tüylerinin diken diken olmasına ramak kalmıştı. "Bu uzun zaman önceydi. Neden gidip

ve ne olacağını görelim?"

Hiçbir şey. Olacak olan buydu.

Tulip'i dürttüm. Başını eğdi ve köprüye doğru yürüdü. Köprüyü kapatan boudalar tereddüt etti.

Bakışlarımla onları sabitledim ve bir katliamın ortasındaki askerlerden bana itaat etmelerini istediğimde kullandığım ses tonuyla havladım. "Kımıldayın."

Soldaki iki kişi kenara çekildi. Sağdaki bouda ne yapacağını bilemez halde tek başına duruyordu.

Göz ucuyla Ascanio'nun onu el sallayarak uğurladığını gördüm.

Bouda geri çekildi.

Ascanio rakamları hesaplamıştı ve sonuç hoşuna gitmemişti. Şekil değiştirenlerle yapılan bir dövüşte hiçbir şeyin garantisi yoktu. Conlan yaralanırsa ya da daha kötüsü birine zarar verirse, bir sürü soru sorulacaktı. O konuşmanın nasıl geçeceğini hayal edebiliyordum. "Curran'ın oğlu nasıl yaralandı?" "Şey, bir kadın vardı..." "Gecenin bir yarısında bir insan kadını alıkoymanıza ne sebep oldu? Ayrıca Bob'un neden bir kolu yok?" Ascanio götün tekiydi ama aptal değildi.

Ascanio parmaklarını şehre doğru salladı. Boudalar yanımdan geçip köprüye sıçradı ve koşmaya başladı.

Duvara baktım. Conlan gitmişti. İyi işti. Ascanio bana döndü. "Sen ve ben yakında tekrar buluşacağız." "Hayır, görüşmeyeceğiz."

Kan kırmızısı gözleri beni sabitledi. "Sana sorduğum şeyleri düşün."

Hızla yanımdan geçip köprüye doğru koştu ve ekibine gülünç bir kolaylıkla yetişti. Yarış atlarını yeşillendirecek bir hızla gecenin içine daldılar ve gözden kayboldular.

Atlanta'ya döndüğüm ilk gece için daha kötüsü de olabilirdi. Hala tüm uzuvlarım yerindeydi ve saçlarım yanmıyordu.

Bu kelepçeler de neyin nesiydi? Conlan'ı yıllardır her hafta ya da iki kez görüyordum ve kardeşim Ascanio ve kelepçelerle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Aslında Ascanio'dan hiç bahsetmedi, nokta. Bir dahaki sefere konuştuğumuzda bunun nedenini öğrenmem gerekecek...

Bir hayaletin varlığı alarmlarımı tetikledi. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Sol tarafımdaki harabelerin derinliklerinde bir şey bekliyordu. Beni izliyordu. Onu göremiyor ya da duyamıyordum ama orada olduğunu, karanlığın içinde gizlendiğini biliyordum, tıpkı ilkel insanların mağaralarının ağzında bir kaplanın pusuya yattığını bildikleri gibi.

Attan inip merhaba diyebilirdim ama ne bulacağımı bilemezdim ve tüm içgüdülerim beni geri çekilmem konusunda uyarıyordu. Tulip altımda gerildi. Karanlıkta saklanan şeyden o da hoşlanmamıştı.

Bela aramanın bir anlamı yoktu. Zaten yeterince zaman kaybetmiştim. Eyerdeki ağırlığımı değiştirdim ve Tulip köprüye doğru tırıs gitti.

Kimse bizi takip etmedi.

BÜYÜK BİR BETON PARÇASININ ÜZERINE OTURDUM.

Sokak. Etrafımda Midtown'ın eski kemikleri şafak öncesi soluk gri gökyüzünün altında yayılıyordu. Gökdelenlerin pürüzlü cesetleri moloz denizinden çıkıntı yapıyordu. Bazıları bütün olarak yıkılmıştı; diğerleri yarı yolda kırılmıştı ve kabukları boş pencerelerden oluşan kara deliklerle dünyaya bakıyordu. Garip likenler duvarları kaplamıştı; bazıları tuğla ve sıva üzerinde eski fosil kabukları gibi sırtlar halinde kıvrılıyor, diğerleri ise rüzgâr olmadan hareket eden ve titreyen uzun kızıl iplikler halinde sarkıyordu. Bir zamanlar kaldırımları çevreleyen dekoratif çitlerin ayak boyu dikenleri büyümüştü. İçleri boşaltılmış harabelerden, çiçeklerle bezeli başka dünyalara ait sarmaşıklar dökülüyordu.

İlk büyü dalgası Atlanta'yı kalbinden bıçaklamış ve Midtown'ı boydan boya kesen yırtık, açık bir yara bırakmıştı. Yara en güçlü teknolojide bile büyü akıtıyordu ve akımı bu bölgeyi tanınmayacak hale getirmişti. Yerel halk buraya Unicorn Lane diyordu. Burada hiçbir şey görüldüğü gibi değildi ve her şey sizi öldürmeye çalışırdı.

Hatta

En büyük sihir ağır topları buradan uzak durdu. Unicorn Lane'e girmek için ya çaresiz ya da deli olmanız gerekirdi. İyi ki ben ikisiydim.

Önümde, molozlardan arındırılmış küçük bir alan vardı. Ortasından on ayak yüksekliğinde bir dikilitaş, dört eşit kenarı olan dar bir taş levha çıkıyordu. Sincap ve firavunfaresi arası bir yerde küçük, kızıl kürklü bir hayvan sürüsü dar bir patikadan aşağıya doğru koşturup etrafını sardı. Onları kovalayan şeyin bir adı yoktu. Yaklaşık büyük bir rottweiler büyüklüğünde olan bu hayvan, altı ayağı üzerinde çöplerin üzerine tırmanıyordu. Kürkü kıl inceliğinde siyah iğnelerden oluşan bir ormandı. Uzun çeneli ve dinozor dişli kafası dışında bir deniz kestanesine benziyordu. Canavar sözde sincapların peşinden fırladı, kaydı ve turuncu yosunlara sarılmış terk edilmiş bir arabaya çarptı.

Yosunlar çarpmanın etkisiyle parlak kırmızıya döndü. Canavar sendeleyerek uzaklaştı, sallandı ve yan tarafı kızıla boyanarak yere yığıldı. İğneler sarktı, sıvılaştı. Yaratıktan kalın bir kahverengi kan birikintisi yayıldı. Sıçandan daha büyük olmayan düzinelerce yaratık, kanı içmek için mavi gri bir dalga gibi harabelerden dışarı aktı.

Tulip bana üçüncü kez kişnedi.

"Tamam." Kayadan indim ve onu çözdüm. "Derine inme."

Lale başını savurdu ve beyaz bir sıçramayla caddeden aşağı indi.

"Bu akıllıca mı?" diye sordu tanıdık bir kadın sesi.

Döndüm. Sienna stelin yanında duruyordu. Uzun, koyu renk bir pelerin giymişti ve kapüşonu inikti, yüzünü ve yeni kısa kesilmiş çilek sarısı saçlarını ortaya çıkarıyordu. Teni soluk, yüz hatları narin ve nazik, gözleri ise mesafeliydi. Değişim'den önce insanlar onun gibi fae'ler çizirdi. Bir daha kimse narin bir fae çizemeyecekti.

"Tulip iyi olacak. Saçına ne oldu?" Gülümsedi.

"Bir büyü için güce ihtiyacım vardı."

Sienna geleceği gören bir kahindi. Son dört yıl boyunca onun kehanetlerine o kadar odaklanmışım ki, bazen onun bir cadı olduğunu unutuyordum.

Yanına gittim ve sarıldık. Eskiden hasta gibiydi, neredeyse iskelet gibiydi ve bazen yemek yemeyi unutuyordu, çünkü bir ayağı başka bir zamanda yaşıyordu. Artık kendini sağlam hissediyordu. Güzeldi.

"Neden burası?" Steli başımla işaret ederek sordum. "Kendimce sebeplerim var."

Sienna anıta ve üzerine kazınmış tek isme baktı. SAIMAN.

"Burada neden başka bir şey yazılmadığını hep merak etmişimdir," dedi.

"Onun istediği de buydu."

Onu gömdüğümüz günü hatırladım. O kadar çok yağmur yağmıştı ki hepimiz ağlıyor gibi görünüyorduk. Gerçekten ağlayan var mıydı emin değildim. Tabutunu taşıyanların çoğunu sırtından bıçaklamıştı.

Bir buz devinin torunu olan Saiman büyü konusunda uzmandı. Aynı zamanda bir polimorftu. Kendini istediği herhangi birine, herhangi bir yaşa, herhangi bir cinsiyete, insan sınırları içindeki herhangi bir şekle dönüştürebiliyordu ve bu yeteneğini tamamen bencil bir hayat yaşamak, insanları kullanmak, onları manipüle etmek, hedonist bir zenginlik ve zevk arayışında onları ezmek için kullanmıştı. Sonra şehir korkunç bir tehditle yüzleşmek için bir araya gelmek zorunda kaldı ve Saiman'ın korkaklığını bir kenara bırakıp öne çıkmak için kısa ve parlak bir şansı vardı. Bu şansı kullandı ve bu onu öldürdü.

Onun için yas tutmamışım, ona hiç güvenmemişim ama öldüğü için üzülmüşüm. O savaşta pek çok insan, daha iyi insanlar da ölmüştü.

Sienna stele, daha doğrusu onun içinden, sadece kendisinin görebildiği bir şeye baktı. Ben bekledim.

Dün beni aramıştı. Bunu durdurmak için son şansın. Gün doğmadan Saiman'ın mezarının yanında buluşalım. Sonra telefonu kapattı.

Onu acele ettirmek ve sorular sormak hiçbir işe yaramazdı. Her kelimeyi söylemeden önce yüzlerce kez tartar ve ölçerdi. Öyle bile olsa, söylediklerinin çoğu çok geç olana kadar bir anlam ifade etmiyordu. Sadece sabırlı olmak ve zamanında anlamayı ummak zorundaydım.

Son şansın. En sonuncusu.

Dört yıl önce, gecenin bir yarısı beni aramıştı. Sienna daha önce de felaketleri öngörmüştü, savaşları, salgınları, ejderhaları. Hiçbir şey onu sarsmamıştı ama o gece sesi titriyordu. Bana yaşlı bir tanrının Arizona'da bir avatar olarak yeniden doğduğunu söyledi. Moloch, Çocuk Yiyen, Eski Ahit'te kınanan Kenanlıların tanrısı, rızkını demir ocaklarının ve metal boğalarının ateşinde diri diri yakılan bebeklerden alıyordu. Yaklaşık otuz yıldır etki alanını genişletmeye hazırlanıyordu ve o gece Sienna ilk hedefini görmüştü.

Moloch Kate'i öldürebilir. Beni kızı gibi yetiştiren kadını.

Kate annemden çok daha fazlasıydı. O bir bağlantı noktasıydı, aksi takdirde birbirlerinin boğazını kesecek olan birçok insan için bir bağlantı noktasıydı. Dışarıdan gelen herkesten şüphelenen Sürü; vampirleri sanki birer dronmuş gibi zihinleriyle yönlendiren Ölülerin Efendileri; değerli bilgilerini yaratıklar ve lanetlerle koruyan Cadı Kovanları; omuzlarında zulüm çipiyle Neo-Paganlar; kendi yollarının tek doğru yol olduğunu savunan Merhametli Yardım Tarikatı - hepsi Kate'e iyilik borçluydu. Kate herkes tarafından saygı duyulan, bazıları tarafından sevilen, bazıları tarafından korkulan biriydi ama hiçbiri ona hafife almazdı. Kate, Atlanta'daki hizipleri birleşik bir güç haline getirebilecek tek kişiydi.

Sekiz yıl önce tam da bunu yapmıştı ve Atlanta, onu sona erdirmesi gereken bir tehlikeye karşı tek vücut olmuştu. Şehir her şeye rağmen hayatta kaldı. Kate şimdi Wilmington yakınlarındaki sahile taşınmıştı ve Atlanta'ya sadece

ve onsuz şehir yeniden parçalanmıştı. Ancak bu kırıklar hala onarılabilirdi.

Eğer Moloch Kate'i öldürürse, Atlanta kendi üzerine çökecek ve onun gücüne yenik düşecekti. Doğu Yakası'nda değer verdiğim herkes onun intikamını almaya çalışırken ölecekti. Şehirdeki gruplar arasındaki çatışmalar savaşa dönüşecekti. Batı Yakası'nda ise Kate'in teyzesi ve benim büyükannem dediğim kadın Erra, binlerce yıl önce geride bıraktığı kadim krallığı yeniden diriltmeye çalışıyordu. Büyükannem bir zamanlar kendini intikama kaptırmış ve halkını korumak için bir iğrençliğe dönüşmüştü. Kate'in ölümü onu bir kez daha intikam yoluna itecekti ve bu sefer hayatta kalamayacaktı.

Sienna bana joker olduğumu söyledi. Kehanetin gerçekleşmesini engellemek bana bağlıydı.

Dört yıl önceki o gece Sienna'yla telefonda konuşmuştum ve sabah Erra'yla birlikte Moloch'un kalesine doğru yola çıkmıştık. Kalesinde güvende olduğunu sanıyordu. Kendimi yakalattım, muhafızlarını öldürdüm, atölyesine giden yolu kestim ve omurgasını parçaladım. Gözümü çıkardı. Büyükbabam bana Moloch'un gücünün gözlerinde olduğunu söylemişti, ben de ayaklarımın dibinde yatarken kafatasından bir tane oydu ve kafama yerleştirdim. Sonra bedenini parçalara ayırdım ve onu kendi demirhanesine attım. Sonra da cehennem kalesini ateşe verdim.

Büyükbabamın beni uyardığı gibi, iki yıl içinde Moloch yeniden canlandı. Bize biraz zaman kazandırmıştım ama gelecek değişmemişti. Kate hala ölmüştü. Moloch'un gözünün kafama kök saldığını hissettiğim andan itibaren yaptığım her şey kehanetin gerçekleşmesini engellemek içindi. Moloch'la tekrar tekrar çarpıştım ama ne kadar mücadele edersem edeyim Sienna'nın imgelemlerini değiştiremedim. Kate Moloch'la karşılaşırca, öldü. Eve gidersem, öldü. Onu uyarsaydım, öldü.

Sienna, "Moloch benimle yine konuştu," dedi.

Adını yüksek sesle duymak, canlı bir kabloyla şoklanmak gibiydi. Öfkemi bastırdım. "Ne dedi o?"

Bana baktı. "Benimle alay etti. Benim gördüklerimi göremiyor. Endişeleniyor."

Moloch'u endişelendiren her şey bizim için harikaydı.

"Kutsal bir adam öldürüldü. Adı Nathan Haywood'du. Moloch rahiplerini şehre gönderdi. Bu cinayetle bağlantılı bir şey istiyor."

"Bir şey mi yoksa biri mi?"

Sienna başını salladı. Bir cevap alamayacaktım. "Onu ondan önce bul. Eğer onu ele geçirirse, her şey kaybolur. Gelecek kesinleşir."

Kate ölmeyecekti. Ben hâlâ nefes alırken

ölmeyecekti. "Julie," diye seslendi Sienna.

İrkildim. O ismi yıllar önce arkamda bırakmıştım. Julie Olsen gitmiş, büyüünün potasında erimişti. Artık Aurelia Ryder adını kullanıyordum.

"Eve gitme. Kate seni görürse tanır. Ölür. Curran ölür. Conlan ölecek. Sevdiğin herkes gitmiş olacak."

Soğuk bir korku dalgası omurgama çarptı. "Conlan beni gördü."

"Conlan önemli değil. Sadece Kate önemli." Uzandı ve ellerimi kavradı. "Bu sefer onu durdurmalısın. Bedeli ne olursa olsun. Başka şansın yok. Bu kadar."

"Söz veriyorum," dedim ona.

"Yanınızda biraz limon suyu taşıyın. Ne olur ne olmaz."

Pelerinini üzerine çekti ve uzaklaştı. Limon suyu.

Doğru.

Mezarın yanında durdum ve güneşin doğuşunu, gökyüzüne pembe ve kırmızı renklerin yayılışını izledim. Arizona'da gece hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Üç saat sonra Moloch uyanacak ve tıpkı benim gibi gökyüzüne bakacaktı. Güneş onu çekiyordu. O bir ateş topuydu ve ateş Moloch'a gücünü veriyordu.

Rahiplerini Atlanta'ya gönderdin, ha? Merak etme, Çocuk Yiyen. Onlara iyi bakacağım ve işim bittiğinde, hiç yeniden doğmamış olmayı dileyeceksin.

Tiz bir ıslık çaldım. Turgan sağ taraftaki harabeden havalandı ve on iki kiloluk ağırlığıyla koluma kondu. Sarı ayakları siyah pençeleriyle ön kolumdaki yastıklı bileziği kavradı. Altın kartal ağırlığını kaydırды, kanatları başımı yelpazeledi ve kehribar gözleriyle bana baktı.

Lale bir moloz yığınının etrafından koşarak geldi. Yeni evimize gidip anahtarları alma vaktimiz gelmişti. Çözmem gereken bir cinayet vardı.

T Amyra Miller alt dudağını çiğniyordu. Benden yaklaşık on yaş büyüktü, otuzlu yaşlarının ortasında idi,

Koyu kahverengi teni, örmeye devam ettiği siyah saçları ve büyük yuvarlak gözlükleriyle önümüzde duran eve sadece korku olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakıyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım.

thYirminci yüzyılın başında inşa edilen ev eskiden geniş bir antebellum malikanesiydi. İki yıl önce satın aldığım da üç katlıydı, beyaz duvarları, geniş bir sundurması ve üçgen çatısını tutan yüksek iyonik sütunları vardı. Yirmi bin metrekarelik yaşam alanı, her biri ayrı bir giriş ve balkona sahip sekiz daireye bölünmüştü.

Sekiz ay önce, bir yapı mühendisi olan Tamyra'yı evi yıkması için işe almıştım. Taş ustaları ve marangozlardan oluşan bir ekiple içeri girdi, yapıyı güçlendirdi, kat planını talimatlarıma göre yeniden yapılandırdı, evin içinde yaklaşık altı bin metrekarelik dikdörtgen bir yaşam alanı oluşturdu ve ardından dış duvarları dikkatlice yıktı, yakındaki yıkılmış yüksek binalardan ek beton ve ahşap parçaları yığdı.

Dışarıdan bakıldığında ev bir harabeyi andırıyordu; üstü çatıyla örtülü bir moloz yığını, bazı sütunlar dağılmış, bazıları hâlâ ayakta, enkaza gömülmüştü. Zırhlı kapısı olan güçlendirilmiş ahır arka tarafta güvenli bir şekilde gizlenmişti. A

Giriş e giden dar yol, ahşap kaplaması kire bulaşmış kalın bir çelik kapı tarafından korunuyordu. Kapının sağında yer alan ve mutfağımdan ön bahçeyi görmemi sağlayan metal bir ızgarayla korunan küçük pencere dışında pencere yoktu. Zayıf nokta yok. Balkon dışında yaşanabilir olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Başka bir binaya tırmanmadığınız sürece sokaktan görünmeyen balkon, çatının altına gömülmüş, çimento temele kadar uzanan kalın çelik ve gümüş parmaklıklarla korunuyordu. Evin içini zaten görmüştüm ve olmasını istediğim her şey vardı.

Tamyra bir karara varmıştı. "Bayan Ryder..."

"Evet?"

"Bu eve çok para yatırdığınızın farkındayım ama insan hayatına paha biçemezsiniz."

"Bana evin güvenli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Ev tamamen güvenli. Bir depreme bile dayanır. Bu bir kale ve ben bununla gurur duyuyorum. Bundan bahsediyorum."

Sola döndü ve batıya, 17th NE Sokağı'nın yokuş aşağı yuvarlandığı yere, beş yüz metre ötede sihirle kaynayan Unicorn Lane'e baktı. Vardiyadan önce burası görkemli evlerin ve geniş bahçelerin bulunduğu, yeşillikler içinde, Midtown'ın ofis kulelerine bakan ve fiyat etiketleri de buna uygun olan bir mahalleydi. Şimdi ise tüm bölge terk edilmiş durumdaydı. Unicorn Lane her sihirli dalgada büyümeye devam ediyor, yavaş yavaş santim santim dışarıya doğru sürünüyordu.

Tamyra, "Burada geçirdiğimiz altı ay boyunca oradan sürünerek çıktığını gördüğümüz pisliklere inanamazsınız," dedi.

Ben yapardım. Bu yüzden onlara iki katı fiyat ödemiştım. "Başka evler de var," dedi yapı mühendisi.

Ama hiçbir i benimki gibi değildi. On yıl önce, ben hala Julie iken, bir mantikoru öldürdükten sonra eve dönüyordum. Ölmeden önce bacağıımı pençelemişti, derin, neredeyse kemiğe kadar. Yorgun, kirli ve kanlıydım, bu yüzden kestirmeden gittim, çok yaklaştım

ve bir grup vahşı hortlak beni bu eve kadar kovaladı. O zamanlar altı hortlaktan oluşan bir sürü sorun teşkil ediyordu.

Kaçmak için çatıya tırmanmış ve Derek beni bulana kadar güneşin Unicorn Lane'in arkasında yavaşça batışını izlemiştim. Hortlakları kovalamış, atımın izini sürmüş ve sonra da eve dönerken aptalca kestirme yollara sapmamam gerektiği konusunda bana ders vermişti. O anın hatırası zihnimde canlıydı. Ben atımın üzerindeydim ve o ıssız gecede yanımda yürüyor, kısık sesiyle beni azarlıyordu.

Bu uzun zaman önceydi, başka bir hayattayken. Derek benden iki yıl sonra Atlanta'dan ayrıldı. O zamandan beri onu kimse görmemişti.

Sokağın karşısındaki çatıdan turuncu bir yaratık fırladı. Bıçağımı çıkardım, ileri doğru adım attım ve kestim. Orta boy bir köpek büyüklüğünde yarasaya benzeyen bir vücut, uzuvlarını sallayarak ayaklarımın dibinde yere yığıldı. Boynunun kütüğünden asfalta kan fışkırdı. Uzun sivri çeneli kafası yuvarlandı ve botumun yanında durdu.

Tamyra belindeki silaha sarıldı.

"Bir çığırtkan," dedim ona ve kafayı Unicorn Lane'e doğru tekmeledim. "Endişelenecek bir şey yok. İlginiz için teşekkür ederim Bayan Miller. Minnettarım ama tam olarak olmam gereken yerdeyim."

İçini çekti ve bir anahtarlık ile rulo haline getirilmiş gazetelerden oluşan bir demet uzattı. "İstediğim gibi tek set bu. Geçen haftanın tüm gazeteleri burada."

Anahtarları ve gazeteleri aldım. "Teşekkür ederim. Sizi geçirmemi ister misiniz?"

Kadın başını salladı. "Kocam birkaç blok aşağıda 15th adresinde park halinde."

"Yardıma ihtiyacınız varsa çığlık atın."

"Elbette." Uzaklaştı.

Ön kapıya gittim ve anahtarı kilide soktum. İyi yağlanmış pimler sorunsuzca kaydı ve kapıyı açıp içeri girdim.

Ön kapı doğruca oturma odasına açılıyordu, sol tarafta kirli bir odun şöminesi vardı. Yaklaşık sekiz yüz metre karelik evin içi özel bir şeye benzemiyordu: süpürülerek temizlenmiş eski ahşap zemin; daha iyi günler görmüş hırpalanmış duvarlar; şömineye bakan eski püskü, yırtık pırtık bir kanepeler. Sağ tarafta, temiz ama hoyratça kullanılmış ve yıpranmış, terk edilmiş bir kahvaltı masası ve iki sandalye ile küçük kare bir mutfak bekliyordu. Köşede küçük, ezik bir buzdolabı uğulduyordu. Hemen ileride, oturma odasının diğer ucunda, kısa bir koridor solda bir yatak odasına ve sağda bir banyoya açılıyordu.

Çok tanıdık geliyordu.

Şimdiye kadar fark etmemiştim ama biyolojik ailemle yaşadığım ilk evimi bilinçaltımda yeniden yaratmıştım. Birebir kopyası değildi ama çok az para için çok çalışmanın ve yoksulluğu kabullenmeyi inatla reddetmenin aynı havasını taşıyordu. Tek eksik lavabodaki boş Tito's ve Wild Irish Rose şişeleriydi.

Mutfağa girdim ve lavaboya baktım. Boştu.

Öz babam bir marangozdu. Ben sekiz ya da dokuz yaşındayken bir köprü inşa ederken ölmüş. Yıkılmakta olan bir üst geçidin bir parçası üzerine düştü ve onu anında ezdi. Taşınamayacak kadar ağırdı ve cesedini asla bulamadılar. İçinde en sevdiği eşyalarının bulunduğu boş bir tabutu gömmek zorunda kaldık. Artık neye benzediğini hatırlayamıyordum.

Öz annemi biraz daha iyi hatırlıyordum. Zayıf, kuş kemikli, iri kahverengi gözlü ve sarı saçlıydı. Tıpkı ona benziyordum. Adı Jessica Olsen'dı ve anılarımda hep yorgundu.

Öz babam hayattayken durumumuz iyiydi. Giysilerim, yiyeceklerim, oyuncaklarım, hatta bir kaykayım bile vardı. Ölümü bizi mahvetti. Cenazeden kısa bir süre sonra eve gelen bir adam annemi babamın aletlerini satmaya ikna etmeye çalıştı. Annem onları sakladı ve bir marangozun yanına çırak olarak verdi.

Para kıtlasmıştı. Hafta boyunca annem uzun vardiyalarda çalışıyordu. O gerçekten sürüklemek için kesilmiş değildi

ağır kırışlar vardı, ama o yine de yaptı. Hafta sonları en kötüsüydü. Babamın orada olmadığını hatırlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bir hafta sonu içmeye başladı ve pazartesiye kadar bırakmadı. Sonraki hafta sonu yine yaptı. Sonra işten sonra içmeye başladı.

Tüm insanlar sevdikleri birinin kaybıyla mücadele eder. Annem kötü bir insan değildi. Sadece çoğu kişiden daha fazla mücadele etti. Beni asla terk etmek istemedi. Sadece sefaletinden kaçmaya çalıştı ve bir şekilde benim varlığımı unuttu. Çok aç kaldım. Yırtık kıyafetler giydim. Ara sıra bir anlığına berraklığa kavuşur, beni görürdü ve o zaman masada yemek ve temiz, onarılmış tişörtler olurdu. Ama sonra yine kayıp gitti.

Bir sokak çocuğu oldum. Aç kaldım, çaldım, dayak yedim ve insan avcılarının sihirli dalgaların bana fırlatabileceği her şeyden çok daha kötü olduğunu öğrendim. Birinin beni sevmesi için o kadar çaresizdim ki, bana vurduklarında ve benden çaldıklarında bile sokak çocuklarını arkadaşım sanıyordum. Geceleri eve giderdim. Kapının önüne geldiğimde hissettiğim o kırılğan umudu hala hatırlıyorum. Belki bu sefer kapıyı açabilirdim ve annem iyi olurdu.

Sonra bir gün öz annem kayboldu ve Kate beni o zaman buldu. O zamanlar Merhametli Yardım Tarikatı için çalışıyordu ve bir iş sırasında bana rastladı. Benimle ilgilenmek zorunda değildi ama ilgilendi ve bana annemi bulacağına dair söz verdi. İşler planlandığı gibi gitmedi ve annemle ben kendimizi bir deniz iblisi istilasının ortasında bulduk. Hatıralar beni tokatladı, nemli ve iğrençti: çürümüş balık kokan iplerle bağlanmış bir çarmıhta asılıydım ve aşağıda annemin vücudundaki etleri dilleriyle sıyıran bir yığın deniz iblisi. Kahverengi gözleri bulutlu gökyüzüne bakıyordu, sütlü ve boş...

O çarmıhta asılı kalmış, iblislerin annemin cesedini yiyip bitirmesini izlemiş ve her şeye rağmen Kate'in beni kurtarmasını ummuştum. Kurtarmıştı da.

Mutfaktan çıktım, oturma odasını geçerek tek yatak odası ve banyoya giden kısa koridora ulaştım. Koridorun duvarları kötü durumdaydı, sıva ve eski duvar kâğıtları vardı, bir zamanlar resimlerin asılı olması gereken yerlerde delikler vardı. Koridoru banyodan hemen önce L dönüşü yaptığı yere kadar takip ettim ve en kirli noktanın önünde durdum. Kapıyı saklamakla iyi iş çıkarmışlardı.

Tamyra'nın bana verdiği anahtarlıktan büyük metal bir anahtar seçtim, yerden yaklaşık üç metre yükseklikte sıvadaki sıradan görünümlü deliğe soktum ve çevirdim. Ağır kapı içeriye doğru sallanırken duvarın bir bölümü yerinden çıktı. İçinden adım attım.

Önümde geniş bir alan uzanıyor, yukarıdaki devasa tavan penceresinden süzülen güneş ışığında parlıyordu. Dört alçı sütun tavan penceresine doğru yükseliyordu, soluk, yatıştırıcı bir krem rengindeydi, yüzeyleri hafif pürüzlüydü. Zemin, sütunlar ve duvarlarla aynı kumlu renkte kireçtaşıdan yapılmıştı. İki ayak genişliğinde, berrak suyla dolu bir kanal ön kapıdan arka duvara kadar uzanıyor ve evi ikiye bölüyordu. Bunun için doğal bir kaynaktan faydalanmıştık. Dere, zambak ve nilüfer tomurcuklarının suyun üzerinde dinlendiği sığ bir havzada son buluyordu.

Derenin solunda, üç basamakla çıkılan yükseltilmiş bir platform, ahşap bir masayı destekliyordu. Onun ötesinde, zemine gömülü metal bir kazan duruyordu, çapı dört fitti, küçük bir şenlik ateşi için yeterince büyüktü. Duvarlara yerleştirilmiş sıra sıra raflar sonsuz depolama alanı sunuyordu ve malzemelerimin bir kısmı çoktan teslim edilmişti: farklı odun demetleri, kurutulmuş bitki ve mineral torbaları ve tasnif edilmeyi bekleyen cam ve plastik kavanoz ve şişe kasaları. Onların arkasında, boş duvarın yanında beş uzun sandık duruyordu. Silahlarım.

Sağ tarafta duvara dayalı bir mutfak, büyük bir ada, bir gaz ocağı, sekiz kişilik bir yemek masası ve pelüş kumaşlarla döşenmiş bir grup divan yer alıyordu.

yeşil ve mavi. Odanın bu tarafındaki raflarda kitaplar ve kiler malzemeleri yer alırdı.

Şurada burada, küçük masalar ve pelüş minderler, altın ve kırmızı renklerle işlenmiş yeşil şeffaf gölgeliklerin altında oturmak için yerler sunuyordu. Bitkiler büyük seramik saksılarda büyüyor ve duvarlardan sarmaşıklar sarkıyordu. Çiçeklerin arasında kimi narin, kimi vahşi metal heykeller duruyordu. Güzel cam fenerler ve elektrik lambaları duvarları süslüyordu.

Odanın arka tarafındaki kemerli kapıdan geçince yatak odasına, lüks bir duşu ve zemine gömülü, altı metreye altı metre boyutlarında kare bir daldırma havuzu olan banyoya ulaşıyordum.

Ev... Yani, neredeyse.

Platformdaki masaya doğru yürüdüm ve yanındaki küçük bir sandığın kapağını açtım. İçinde sade bir kılıf içinde basit bir gladius ve yumuşak bir pamuk demeti vardı. Gladyüsü çıkardım, kılıcı kınından çıkardım ve masanın üzerine koydum. Kate'in bana verdiği ilk kılıç.

Sırada bohça vardı. Açtım ve içinden deniz köpüğü renginde ince bir vazo ile içinde ikinci bir dar bohça çıkardım. Vazoyu masanın üzerine koydum, küçük bohçayı çektim ve nefesimi tutarak pamuk katmanları nazikçe ayırdım. Kumaşın üzerinde metal bir gül bekliyordu.

Vay be. Yolculuktan sağ çıktı. Derek yıllar önce onunla ilk tanıştığımda benim için yapmıştı. O zamanlar Kate'e bir işte yardım ediyordu.

Vazonun içine kaydırdım. İşte oldu. Artık evimdeydim.

Gazeteyi masanın üzerine yaydım. Bulmam uzun sürmedi. Papaz Nathan Haywood, elli iki yaşında, Metodist, kendi kilisesinde öldürülmüş, gece boyunca bir şey tarafından parçalanmış. Üç gün önce. Sienna bana söylemek için neden üç gün beklemişti?

Makaleleri ve ölüm ilanını taradım. Papaz Haywood çok sevilen biri olmalıydı. Makalede ondan bir azizmiş gibi bahsediliyordu. Bir fotoğraf, yas tutanların şehir bloğunun etrafında uzanan sırasını gösteriyordu. Ağlayan insanlar. İnsanlar

birbirlerine sarılıyorlardı. Ölüm Atlanta'yı şaşkına çevirmişti. Şehir yas tutuyordu.

En son makalede soruşturmanın Merhametli Yardım Tarikatı'na devredildiğinden bahsediliyordu. Mükemmel. İçeri girmenin bir yolunu bulmuştum. Riskliydi ama Atlanta'nın Paranormal Aktivite Bölümü ile uğraşırken bunu çözmeye çalışmaktan çok daha iyiydi.

Saat daha sabahın sekizi bile olmamıştı. Acele edersem, dokuzaya kadar Emir'e ulaşabilirdim.

Yukarı baktım. Gladius'un kılıcı masamın üzerinde duruyordu ve tavan penceresinden gelen ışığı yansıtıyordu.

Kate beni sadece kurtarmamıştı. Beni yanına almıştı. Eğer bir şey bana zarar vermeye çalışırsa, onu öldürürdü. Bir sorunum varsa, çözmem için bana yer verirdi ve yardıma ihtiyacım varsa, bana yardım ederdi. Beni okula yazdırdı ve ödevlerimi yapmam için başımın etini yedi. Bana silah kullanmayı öğretti ve ilk mızrak dersimi verdi. Beni dürüstçe ve çekincesiz severdi.

Onun ailesi benim ailem oldu. En iyi arkadaşı Andrea Medrano, Andy Teyze oldu. Kate'in teyzesi Erra, Şehir Yiyen, bizim çağımızda uyanan kadim prenses, benim büyükannem oldu. Kate'in babası, ölümsüz megaloman, benim büyükbabam olmaya karar verdi. Kate'in kocası ve eski Canavar Lordu Curran bana kendi çocuğuymuşum gibi baktı ve Conlan doğduğunda onu bir kez bile kardeşim olarak görmedim.

Evlat edinme gerçekleştikten sonra bile "anne" ve "kız" gibi kelimeleri hiç kullanmadık. O bana Julie derdi, ben de ona Kate. Curran'la evlendi ve ben ona Curran dedim.

Sadece bir kez hata yaptım. Sekiz yıl önce Erra ile Atlanta'dan ayrıldım. Kendi yolumu bulmak istiyordum ve kendimce sebeplerim vardı. İki hafta içinde memleket hasreti başladı ve daha fazla dayanamayana kadar içimi kemirdi. Yola çıktıktan üç ay sonra evi aradım. Kate açtı. Merhaba demek istemiştım ama ağzımdan çıkan "Anne?" oldu. O

"Evet, evlat?" demişti. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi konuştuk. İkimiz de bir daha bundan bahsetmedik. Gittiğim için beni hiç suçlamadı. Benim yaşımdayken o da aynı şeyi yapmıştı. Bana istediğim zaman geri dönebileceğimi söylemesine gerek yoktu. Bu bir veriydi.

Kate, Curran ve Conlan, onlar benim evimdi. Güvenli yerim, sığınağım, güvenli, istikrarlı ve sıcak, sevildiğim yer. Onları tehlikeden koruma sırası bendeydi ve ilk adımım Haywood davasını ele geçirmek ve Moloch'un rahiplerini ondan uzak tutmak oldu.

T Merhametli Yardım Tarikatı'nın bir yerleşkesi vardı. kesişim . Yüzüncü Yıl Park Sürücü ve Andorf Bulvarı. Yarı kale, yarı sığınak olan beş katlı bina, Vardiya sonrası inşaatın getirdiği tüm zil ve ısıklara sahipti: parmaklıklarında gümüş bulunan metal ızgaralarla korunan dar pencereler, ayak kalınlığında taş duvarlar ve balistalar ve M240 orta makineli tüfeklerle korunan düz bir çatı. Jiletli tellerle kaplı dokuz ayak yüksekliğinde bir duvar ve etrafını saran spor koruma kuleleri. Sihir ya da teknoloji, şövalyeler onu yerle bir edecekti.

Doğruca ön kapıya gittim ve güçlendirilmiş duvarları ve metal ızgaralarla tutturulmuş renkli pencereleri olan alçak bir nöbetçi kulübesinin önünde durdum. Nöbetçi kulübesinin önündeki taş duvardaki kapı ardına kadar açıldı ve bu kapıdan ahırları ve egzersiz alanını görebiliyordum. Tarikat kendini geliştirmişti. Eski karargâhlarından dördünü bu yeni yere sığdırabilirdiniz.

Boynunda bir yara izi olan ve siyah saçları kısa kesilmiş, benim yaşlarımda koyu tenli bir şövalye dışarı çıktı. Kalçasında taktiksel bir kılıç taşıyordu.

"İsim?"

"Aurelia Ryder."

"Ziyaret amacınız?"

"Şövalye Koruyucu Nikolas Feldman'ı görmeye geldim." Şövalye bana baktı. "Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır. Ama beni görecektir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kule benim elimde."

Şövalyenin ifadesi değişmedi. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

Hayır, ben silahlı fanatiklerden oluşan kalenize rastgele saçmalıklar anlatmaya gelen bir deliyim. "Neden arayıp öğrenmiyorsun?"

"Burada bekle."

Nöbetçi kulübesine geri döndü.

Ben bekledim.

Düzen, Değişim'in hemen ardından, gökyüzünden uçakları düşüren ve güç şebekesindeki tüm enerjiyi tüketen o ilk büyü dalgasının hemen sonrasındaki kaos ortamında ortaya çıkmıştır. O dalga üç gün boyunca şiddetlendi, canavarlar doğurdu ve rastgele güçler uyandırdı. Kıyamet gelmiş ve teknolojik uygarlığımızı kozmik bir çekiç gibi tek bir darbeye paramparça etmişti. Bu dalga sırasında, eski bir ordu komandosu olan Jared Stone, evlerini mahallelerini kasıp kavuran sihirli kabuslardan korumak için birkaç komşusuyla bir araya geldi ve Tarikat doğdu.

Stone, yaratılışını Ortaçağ şövalye tarikatlarından esinlenerek, sıkı disiplin, eğitim ve her şeyden önce yetkinliği vurgulayarak tasarladı ve ona basit bir görev verdi - insanlığı her türlü büyüden korumak. Şövalyeler isteyen herkese yardım ederdi. Zengin, fakir, fark etmezdi. Eğer üstesinden gelemeyeceğiniz bir büyü sorunuyla karşılaşırsanız, Tarikat dilekçenizi kabul eder ve ikileminizi çözerdi. Onların şartlarıyla.

Yıllar geçtikçe Tarikat büyüdü. Federal hükümetin erişimi zayıfladıkça ve Eyaletler güç kazandıkça, kolluk kuvvetleri şövalyelere daha fazla güvenmeye başladı. Tüm büyük şehirlerde şubeleri vardı; sihirli tehlikeli maddeleri imha etme konusunda uzmandılar ve ölümcüllerdi.

Ne yazık ki, Tarikat görevini tam anlamıyla yerine getiriyordu ve şövalyelerin insan tanımını oldukça dardı.

Zaman zaman gerçek yüzlerini gösterirler ve toplum tepki gösterirdi.   valyeler politikalarını düzenler, kamuoyu fırtınasını atlatır ve er ya da geç yetkililer kapılarını çalar ve her şey olduğu gibi kalırdı. En azından bir sonraki katliama kadar.

On altı ya larında, bronz tenli ve kumral saçlı sıska bir ocuk, duvarlarla çevrili alanın içindeki ahırlardan koşarak ıktı. Birbirimize ba ımızı salladık.

  valye nöbetçi kulübesinden geri adım attı. "İçeri girebilirsiniz. Peyton atınızı alacak."

Attan indim ve dizginleri Peyton'a uzattım. Bana gülümsedi ve Tulip'e baktı. Kısarak i çekti.

"Terbiyeli ol," dedim ona.

"ok güzel bir renk," dedi Peyton bana.

"Teşekkür ederim." Binaya doğru yöneldim. "Hanımefendi," diye seslendi Peyton.

"Evet?"

"Atınızın enesinde kan var."

Arkamı döndüm, cebimden bir bez çıkardım ve Tulip'in yüzündeki kanlı lekeyi sildim. "İ te oldu. Her şey yolunda."

Peyton bana şüpheli bir bakış attı ve Tulip'le birlikte uzakla tılar.

Atımı severdim, ama her zaman dağınık yerdı.

A YOUNG KADIN ŞÖVALYE MET BEN AT THE GATES OF THE Düzen. Benden on santim kadar uzundu, kahverengi tenliydi, zayıf atletik bir yapısı vardı, açık ela gözleri ve yoğun, kırpmayan bakışları vardı. Örgülü koyu kahverengi saçları dört kalın örgü halinde omuzlarına d k l yordu. Beni  n koridordan geçirip Nick'in ofisine götürdü ve masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Otur. Kal. Bekle."

Oturdum ve yumruklarımı pençe gibi önümde tuttum.

"Woof!"

"Mükemmel." Döndü, ofisten çıktı ve açık kapının yanındaki koridora park etti.

Merhametli Yardım Tarikatı, bu vahşi çağda nezaketin ruhu.

Sandalyeye oturdum ve ofisi inceledim. Sade bir masa, sade sandalyeler; bir duvara dayalı, adli tıp kitaplarından hayvanat kitaplarına kadar çeşitli ciltlerle dolu bir dizi kitaplık; karşı duvara dayalı, üç bıçak, bir mızrak, bir topuz, bir tüfek ve bir av tüfeği içeren bir silah rafı. Spartalı, işlevsel bir adam için spartalı, işlevsel bir ofis.

Nick Feldman ve ailemin karmaşık bir geçmişi vardı. Fanatik bir şekilde bağlı olduğu bir ahlak kuralları vardı. Aynı zamanda son derece paranoyak, kararlı ve sizin bir tehdit olduğunuza karar verdiğinde ani şiddete eğilimli biriydi. Bu konuşmanın çok dikkatli yapılması gerekiyordu.

Adımlar koridorda yankılandı. Nick Feldman içeri girip masasına doğru yürüdüğünde neredeyse sandalyemden düşecektim.

Nick grileşmişti.

Onu son gördüğümde kahverengi saçları vardı ve kırpılmıştı. Şimdi daha uzundu, taranabilecek kadar uzundu ama çelik grisiydi. Yaşlanmıştı.

Vay canına.

Nick Feldman bana soğuk bir bakış attı. Gözleri çok solgundu, bronz teninin arka planında sapsarıydı ve bu bakışın hedefinde olmak bir silahın namlusuna bakmak gibiydi. Muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp merhamet dilenmem bekleniyordu ama ben hâlâ saçlarımla ve gözlerinin etrafındaki çizgilerle boğuşuyordum, bu yüzden yüzüm bomboş, öylece bakakaldım.

Şimdi kaç yaşındaydı? Kate otuz sekiz yaşındaydı, yani kırk bir. İnsanlar kırk bir yaşında böyle mi görünür?

Yaşından dolayı zayıflamış görünmüyordu. Aksine, onu daha da sertleştirmişti. Uzun boylu ve geniş omuzlu vücudu sert, sinirli bir güç sergiliyordu. Elmacık kemikleri daha belirgin hale gelmişti. Sol yanağından geçen bir yara izi almıştı,

Yüzünden otorite ve metanetli bir karamsarlık yayılıyordu. Eğer onu zaman içinde Kutsal Topraklar'da yıllarca savaştıktan sonra yollarını kesen, gözleri çukurlaşmış ve zırhları eskimiş Haçlı konvoyuna fırlatırsanız, tam ona göre bir adam olurdu.

Eliyle bana işaret etti. "Görelim bakalım."

Cebimden Kule'yi çıkardım ve masasının üzerine koydum. Yaklaşık bir iskambil kartı büyüklüğünde metal bir rozetti ve bir yüzüne kule resmi kazınmıştı. Nick ters çevirdi. Diğer yüzünde kabartma olarak dört rakamı vardı. Altında gümüş rengi ve metale gömülü bir imza vardı; sanki birisi rozeti, metal henüz ocakta soğurken gümüş telle imzalamıştı. Damian Angevin.

Nick rozeti aldı ve uzattı. Bana eşlik eden kadın şövalye içeri girdi, Kule'yi aldı ve gitti.

Nick solgun gözleriyle beni inceledi.

Büyükannemle çok fazla zaman geçirmiştım. Teknik olarak o benim evlatlık büyük teyzemdi ama ikimiz de "büyükanne "nin daha kolay, daha kısa ve ilişkimize daha uygun olduğu konusunda hemfikirdik. Erra yaşlanmıyordu. Binlerce yaşındaydı ama sürekli kırk yaşlarında görünüyordu ve bu kırk yaş hayranlık uyandıran, muhteşem bir kırk yaşı. Nick kırk bir yaşındaydı ve cehennemi görmüş gibi görünüyordu.

"İyi miydiniz Şövalye Koruyucu?" Bunu söylememeliydim. Ağzımdan kaçıverdi.

Nick kaşlarını çattı. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Hayır."

Büyü, dünyayı tek bir nefes kesici an içinde doyurarak dalgalandı. Birdenbire daha hafif, daha güçlü ve daha keskin oldum. Hissetme yeteneğim devreye girdi ve görüş alanımda canlı renkler çiçek açtı. Her tonda mavinin soluk girdapları mobilyaların ve zeminin üzerinde kayıyordu - Nick'in ofisine gelen ziyaretçilerden kalan insan büyüünün izleri. Şekil değiştiren birinden gelen yeşil bir leke, eski ve solmakta olan mor bir ipucu-

Bir vampirin iğrenç izi ve Nick'in kendisi, parlak, elektrik sarısı ile çizgili masmavi ve safirin bir karışımı. Kapatmak için gözümü kırptım.

Tüm canlılar büyü yayardı ve arkalarında bıraktıkları izlerin yoğunluğu değişiklik gösterirdi. Sokakta yürüyen bir insan büyücü çok az büyü yayar ve bu zayıf iz dakikalar içinde kaybolurdu. Aynı büyücü hayatı için savaşırken arkasında günlerce sürebilecek bir mavi patlama bırakırdı, tabii teknoloji onu yok etmediyse. Nick'in ofisine gelen ziyaretçiler biraz baskı altındaydı. Yüzündeki taştan idol ifadesine bakınca nedenini anlayamadım. Sizi rahatlatmak için çok çalışmıştı.

Koridorda bir kadın ısırarak bir lanet okudu. Kule, onu tutan elin sahibine ait olmadığını fark etti ve harekete geçti. Kadın şövalyeye yanığı için sarısabıra ihtiyacı olup olmadığını sormak pek akıllıca olmazdı ama çok cazipti.

Kadın şövalye geri döndü ve bir beze sarılı rozeti masanın üzerine bıraktı. "Kontrol edildi." Döndü ve kapının yanındaki görevine geri döndü.

Rozeti elime aldım. Parmak uçlarımda bir büyü titreşimi belirdi ve beni tanıyarak kayboldu. Onu cebime geri koydum. Kule bana Tarikat'tan yardım isteme hakkı tanımış ve bana bir Şövalye Yüzbaşı'ya eşdeğer yetki vermişti, bu da Nick hariç ofisteki herkesten üstün olduğum anlamına geliyordu.

Şövalye-Koruyucular bölgesel ofisleri, Tarikatın bireysel bölümlerini denetler ve pozisyonları çok fazla özerklikle birlikte gelir. Sadece Tarikatın Büyük Üstadı ve Şövalye-Seneschal daha yüksek rütbedeydi. Teknik olarak Kule, ihtiyacım olan her türlü yardımı sağlamak için Büyük Üstat'tan doğrudan bir emir teşkil ediyordu. Pratik olarak, Nick'i zorlamaya çalışmak felaketle sonuçlanırdı. Onun işbirliğine ihtiyacım vardı.

Nick, "Bir Kule alabilmek için Tarikat için çok değerli bir hizmette bulunmuş olmanız gerekir," dedi.

Benim vardı.

Nick bekledi. Çenemi kapalı tuttum.

"Büyük Üstat ile ilişkiniz nedir?" Nick sordu.

"Cevap verme özgürlüğüne sahip değilim."

Erra, Tarikat'ın başkanıyla olan ilişkisini "karmaşık" olarak tanımlamayı severdi. Benim bakış açıma göre, ortada karmaşık bir şey yoktu. Damian Angevin büyükanne me umutsuzca aş ıktı. Ona ilk kuleyi verdikten sonra, o da bana verdi. Damian Angevin bunu öğrendi ve her ihtimale karşı bir tane daha olsun diye ona bir tane daha hediye etti. Büyükanne me ondan hoşlanıyordu; ancak kalbi iki bin yıl önce ölmüş bir adama aitti. Damian bunu biliyordu ama asla meydan okumalardan geri adım atmazdı.

Nick sandalyesinde arkasına yaslandı ve granit bir kayanın mükemmel bir taklidini yaptı. "Adınızı hiç duymadım, Bayan Ryder."

"Ben ünlü değilim."

"Var olan sadece dört Kule var," dedi Nick. Beş, ama kim sayıyordu ki?

"Kule'nin dört alıcısını da tanıyorum." Harika.

Tam benim şans ıma.

"Kuleniz sizin üzerinize kayıtlı, bu da dört kişiden birinin size onu kullanma yetkisi verdiği anlamına geliyor. Siz kime aitsiniz Bayan Ryder?"

Ben Yeni Shinar'a ve büyükanne me Plaguebringer, Şehir Yiyen, Rigmur Pana-Shinar-Eski Krallığın Sesi'ne aittim. Kraliyet soyunun görkemli geleneği içinde ben de pay ıma düşen unvanları kazanmış ım; bunların en ünlüsü Dananu Edes-Şinar-Yeni Şinar'ın Gücü idi. Nick aslında adı mı duymuştu. Sadece bilmiyordu.

Bu saçmalıklardan bahsetmek söz konusu bile olamazdı çünkü Nick büyükbabamdan, büyükanne menden ve Şinar'la ilgili her şeyden bin yıllık bir tutkuyla nefret ederdi.

güneşler. Kule, Şövalye-Koruyucu'yu itaat etmeye zorladı, ama kim olduğumu bilseydi, işleri elinden geldiğince zorlaştırırdı.

Bu incelik gerektiriyordu. Dört Kule alıcısı arasında Nick muhtemelen Hannah Salazar'ı daha az kötü olarak görecekti. Eski bir subay olan Salazar, New Mexico'da küçük bir özel orduyu yönetiyordu ve halkı son patlamada yerel Tarikat bölümünü büyük bedeller ödeyerek kurtarmıştı.

"Disiplin ve hesap verebilirliğe değer veren birine aitim, Şövalye Koruyucu. Emirlerle uyacağıma dair yemin ettim ve bu emirler gizliliği korumamı gerektiriyor. Gizli kapaklı işlerden hoşlanmıyorum. Düşmanın belli olduğu basit görevleri tercih ederim ama emir komuta zincirim böyle istiyor, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Anlayış göstereceğinizi umuyorum."

İşte, ben askeri zihniyete sahip bir paralı askerim. Bana aldırmayın. Burada derin karanlık sırlar yok.

Nick uzun bir süre beni düşündü. "Pekala. Neye ihtiyacın var?"

ÖNE DOĞRU EĞİLDİM. "ÜÇ GÜN ÖNCE BİR ADAM ÖLDÜRÜLDÜ. Onun ölümüyle ilgili soruşturmayı devralmak istiyorum."

Nick iç çekti. "Burası Atlanta, Bayan Ryder. Daha açık olun. Masamdaki yedi cinayetten hangisiyle oynamak istersiniz?"

"Papaz Haywood'un."

Nick masasının üzerindeki dosya yığınına karıştırdı, bir tanesini çıkardı ve bana uzattı. "Tamam. Hepsi senin."

Aynen böyle. Hah.

Nick beni inceledi. "Bir sorun mu var?"

"Daha fazla direnç bekliyordum."

"Ve bunu alacaksın. Sadece benden değil. Atlanta hakkında ne biliyorsun?"

"İstediğim kadar değil."

"Bir süre kalırsanız daha az şey bilmek isteyeceksiniz."

Nick ayağa kalktı ve arka duvarda asılı duran plastik rulodan bir ipi çekti. Plastik, farklı renklerle renklendirilmiş bölümleri olan bir Atlanta haritasına dönüştü.

"Arazinin durumu," dedi Nick. "En azından geçen hafta itibariyle. Atlanta bir şehirden çok farklı grupların hak iddia ettiği bölgelerden oluşuyor. Üç ana yol var; doğudan batıya giden I-20, kuzeyden güneye giden I-85 ve şehri çevreleyen yeni bir yol olan Peach Loop."

Gri bir simgenin, yeşille renklendirilmiş bir alanın ortasında duran stilize bir kaleyi tasvir ettiği kuzeydoğuyu işaret etti. "Kale, Sürü'nün karargâhı. Bölgeleri neredeyse I-85'e kadar uzanıyor."

Nick kuzeybatıda, I-85 ile I-20 arasındaki döngüde bulunan ve kırmızı renkle boyanmış beyaz bir saray simgesine dokundu. "Kumarhane. Eskiden İnsanlara aitti, ancak şimdi bizim özel İnsanlarımız kendilerine EIN olarak da bilinen Doğu Ölü Çağırma Enstitüsü diyorlar. Onlar hâlâ aynı İnsanlar. Hâlâ zihinleriyle vampirleri yönlendiriyor, araştırmalarını kumarla finanse ediyor ve herkesten daha iyi olduklarını ve bu nedenle özel muamele görmeye hakları olduğunu düşünüyorlar."

İnsanlar büyükbabam tarafından yaratılmıştı. Binlerce yıl önce Roland yanlışlıkla ilk vampiri yarattı ve modern çağda uyandığında onları iyi bir şekilde kullanmaya karar verdi. Sürgüne gönderilmeden önce, vampirleri zihinleriyle yönetebilen büyücülerden oluşan bir örgüt olan İnsanlar'ı kurdu. Onlara modern bir isim verdi, çünkü "navigatör" kulağa büyücüden çok daha az korkutucu geliyordu ve onları dünyaya gönderdi. İnsanlar kendilerini yarı-şirket, yarı-araştırma enstitüsü olarak konumlandırıdılar ve genellikle toplumu eğlendiren işletmelere sahip oldular. Kumarhaneler en sevdikleriydi.

Büyükbaba artık resmin içinde olmadığından, Halk bağımsız örgütlere bölündü. Atlanta'nın EIN'i diğerlerinden daha bağımsızdı. Kate ve Roland arasındaki son kavga sırasında Atlanta'nın İnsanları

Kate'in yanında yer aldılar. Diğer birçok denizci bunu bir ihanet olarak gördü.

Nick bir kuleyi merkez alan gri bir bölümü işaret etti. "Tarikat'ın bölgesi. Burada nispeten güvendesiniz."

Parmağını I-20'nin kuzeyine ve güneyine doğru yayılan ve o kadar çok renkle boyanmış bir alana götürdü ki, sanki aşırı hevesli bir çocuk ciddi bir şeker krizinden sonra parmak boylarıyla çılgına dönmüş gibiydi.

"Paganlar. Kovenler burada, Neo-Vikingler orada, sonra Druidler, Yunanlılar, Volhvlar, Mısırlılar, geleneksel Afrika dinlerine inananlar var..."

Elini haritanın üzerinde güneydoğuya doğru gezdirdi. "Cherokee, Apalachee, Muscogee Creek ve diğer kabilelerin temsilcileri burada. Ayrıca, büyük dinlerin her birinin kendi etki alanları ve güç merkezleri var, şehrin dört bir yanına dağılmış durumdadır, en kalabalık olanları Hristiyanlar. Kıyamet olsun ya da olmasın, biz hala İncil Kuşağı'ndayız."

Nick geri çekildi ve elini haritayı kapsayacak şekilde salladı.

"Görüldüğü kadar eğlenceli. Arada sırada bir şey onları bir araya getiriyor ama çoğu zaman yarın güneşin nereden doğacağı konusunda anlaşıyorlar. Bir çuvalın içindeki kayalar gibiler, birbirlerine sürtünüyorlar. Hepsi büyümek istiyor, ancak etrafta dolaşacak çok fazla şehir var, bu yüzden birbirlerini izliyorlar, bir fırsat bekliyorlar."

"Peki ya güneydoğudaki daha küçük mavi-yeşil alan?"

Nick yüzünü buruşturdu. "Orası Lennart-Daniels'in kapalı sitesi."

Gerçekten mi? "Kapalı site mi?" "Evet. Çok özel bir yer."

Eminim öyledir. "Anlamı?"

"Oradan uzak durun. Lennart bir zamanlar Sürü'ye liderlik ediyordu ve Daniels - onun sözü, benim değil - tüm şehri

geçmişte kaldı. Şimdi zamanlarının çoğunu Wilmington'da geçiriyorlar çünkü oğulları orada özel bir okula gidiyor ama yazları ailelerini ve arkadaşlarını ziyaret etmek için geri geliyorlar. Bu aile karmaşık bir aile."

Söylemiyorsun.

"Sürü ve EIN ile sorunları var ve yabancılara karşı anlayışlı değiller. Tüm mahalle, Sürü'yü onlarla birlikte terk eden şekil değiştiren ailelerden oluşuyor. Lennart ve Daniels'a fanatik bir şekilde sadık olan üç sokak dolusu ayı ve eski Sürü ağır toplarını hayal edin. Eğer izinsiz girerseniz, sizi dışarı çıkaramayabilirim."

Bu bir yalandı. Nick ailemi düzenli olarak ziyaret ederdi. Kate onu üvey kardeşi olarak görüyordu. Conlan ona "Amca" derdi. Bazen, Nick özellikle aptalca bir şey yaptığında, Kate ona "Aptal Kafa Amca" diye hitap ederdi ve bu her zaman onun duyamayacağı şekilde olmazdı.

Eğer Nick'in şövalyelerinden biri kazara onların mahallesine girip ortalığı karıştırırsa, Kate ve Curran zavallı kayıp kuzuyu kesinlikle Nick'e iade edeceklerdi. Ayrıca, Şövalye-Koruyucu olarak Nick şehrin her yerine gidebilirdi ve bölgesini işgal ettiği tüm kodamanlar ondan kibarca gitmesini istediklerinde terbiyelerine dikkat etmek zorunda kalacaklardı.

"Hazır oradayken, Paralı Askerler Loncası'ndan uzak durun. Lennart ve Daniels artık orayı yönetmiyor ama hala bir kısmına sahipler, o yüzden adamlarınızı aramak için oraya gitmeyin."

Hannah Salazar'ın özel askerlerinden biri gibi davranma planım işe yaradı. Benim paralı asker olduğumu düşündü, belli ki hoşlanmadığı bir meslekti. Bu ve içeri dalıp onun davalarından birini almam, başım belaya girerse Şövalye Koruyucu'nun beni kurtarmak için acele etmeyeceği anlamına geliyordu. İyi ki sık sık kurtarılmaya ihtiyaç duymuyordum.

"Papaz Nathan Haywood cinayeti burada işlendi." Nick güneydoğuda, Peach Loop'a yakın bir bölgeye dokundu. "Kimsenin olmadığı bir yer. Warren'ı

Doğu. Yoksul bir bölge, evsizler ve sokak çeteleriyle dolu. PAD Warren'a pek fazla gitmez. Papaz Haywood bu mahalleyi bilerek seçti. O gerçek bir Hristiyandı. Sade yaşardı, alçakgönüllüydü ve mucizeler yaratırdı. İhtiyacı olan herkese, özellikle de yoksullara hizmet eden bir adamdı. Onları doyurur, iyileştirir ve tanrısının sözünü yayardı."

"Onu tanıyor muydun?"

"Onun insanları iyileştirdiğini gördüm. O bir sahtekâr değildi."

Post-Shift, inancın gücü vardı. Bir tanrıya yeterince insan inanırsa, tanrının gücü artar ve bazen rahipleri sihirli yetenekler kazanırdı. Bu güçlerin tanrının seçtiklerine büyü aşılamasından mı yoksa cemaatin inancının din adamlarını doğrudan güçlendirmesinden mi kaynaklandığını kimse tam olarak bilmiyordu, ancak yeni yetenekleri bir gerçektir.

"Papaz Haywood yaptıkları için hiçbir zaman para ya da övgü almadı. Sihri inanca dayalıydı, bu yüzden sadece onun inançlarını paylaşanlar üzerinde işe yarardı, ancak işe yaradığında olağanüstü olurdu. Kendine ait bir sihri olmadığını düşünen ve kendini yüce bir gücün aracı olarak gören iyi bir adamdı. Bu nazik mucize işçisinin nasıl öldüğünü biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Dosyaya bak."

Dosyayı açtım. Renkli bir fotoğraf bana bakıyordu. Yerde bir kan birikintisi içinde yayılmış bir ceset kütüğü. Boynunun etrafındaki yırtık deri parçalarına bakılırsa başı yoktu, kopmuştu. Göğsü kanlı bir karmaşaydı. Vahşi pençeleri olan bir şey onu parçalamış, kaburgalarını kırmıştı ve kırıklar kırmızıya bulanmış etten dışarı fırlamıştı. Göğüs boşluğunda, eskiden hayati organların olduğu yerde yoğun, koyu kan birikmişti.

"Kalbini aldı," dedim.

"Evet." Nick sandalyesine geri oturdu. "Suçlunun bir 'o' olup olmadığını söylemek için henüz çok erken. Bir insanı bu şekilde açmak için gereken güç ve pençeler bir şekil değiştiren olduğunu gösterebilir.

ya da bir vampir veya son zamanlarda şehir sınırları içinde görülen yarım düzine büyüğü yaratık. Sizin tahmininiz de benimki kadar iyi."

Sesi sıkılmış gibiydi. Nick işi konusunda nasıl kayıtsız kalınacağını bilmiyordu. Hiçbir şeyi telefonla bildirmezdi ama burada kutsal bir adam, şahsen tanıdığı ve açıkça hayranlık duyduğu bir papaz korkunç bir şekilde öldürülmüştü ve Nick umursamıyormuş gibi davranıyordu. Bana hiçbir ayrıntı da vermiyordu.

Neden bu kadar kayıtsızsın, amca? Ne saklıyorsun?

"Hiç düşmanı var mıydı? Herhangi bir ipucunuz ya da şüpheliniz var mı?"

"Hayır ve hayır. Pastör Haywood cemaati tarafından sevilen ve meslektaşları tarafından saygı duyulan biriydi. Cinayet gazetede iki gün önce duyuruldu ve papaz yardımcısı olarak görev yaptığı kilisede hala yüzlerce kişi yas tutuyor."

Fotoğrafi inceledim ve yavaşça dosyaya geri koydum. Pek çok ceset görmüştüm. Pek çok cesedi ölü hale getirmiştım ve bazen yaptığım işler bundan daha kötü görünüyordu. Ama Papaz Haywood'un cinayetinde son derece üzücü bir şey vardı. Vahşeti, katıksız vahşeti insanda bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. O iyi kalpli bir adamdı ve birisi onu kelimenin tam anlamıyla söküp almıştı. O dünyada bir ışıktı. Çok az ışığımız vardı.

Parmak uçlarımla cesedin izini sürdüm. Unutulmayacaksınız. Sana söz veriyorum, sorumluyu bulacağım ve başkalarına zarar vermesini engelleyeceğim.

Nick'in beni izlediğini fark ettim ve dosyayı kapattım.

"Kuzey Georgia Metodist Piskoposu, ölüm şeklinin bu davayı siyasi bir saatli bomba haline getirmesi nedeniyle Cemiyet'ten devreye girmesini istedi. PAD bunu göndermekten büyük mutluluk duydu. Bu sabah masama geldi. Bildiğimiz her şey o dosyada ve artık sizin."

Nick masasındaki çekmeceyi açtı, bir form çıkardı, üzerine anlaşılmaz bir el yazısıyla bir şeyler yazdı ve uzattı.

"Bu soruşturmanın amaçları doğrultusunda, seni bir Şövalye-Savunucu yapacağız."

Tarikat'ın rütbeli bir üyesi. Mükemmel.

"Koridordan aşağı inin, sola dönün, sağdan ikinci kapı, onlara bu kağıdı verin ve size kendi genç dedektif rozetinizi yapsınlar. Bu rozete sahip olduğun sürece, Merhametli Yardım Tarikatı'nı temsil edeceksin. İşi batırırsan, beni merhametten daha az merhametli bulacaksın ve amirin onlara borçlu olduğunu düşündüğü iyilik ne olursa olsun, kışını Atlanta'dan dışarı atacağım. Anlaşıldı mı?"

Doğru. Bana vereceği tek şey buydu. "Anlaşıldı. Tavsiyeniz var mı?"

Nick dişlerini gösteren bir kurt gibi sırıttı. "İyi eğlenceler, kimseyi kırmayın ve ölmemeye çalışın."

Tarikat'ın bölümünden ayrıldıktan üç dakika sonra bir kuyruk aldığımı fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, kuyruk

Neredeyse acı verici bir şekilde açıldı, bu yüzden o kadar da büyük bir başarı değildi.

Eyerde kaykıldım ve başımı hafifçe çevirdim. Bana Nick'in ofisine kadar eşlik eden kadın şövalye yaya olarak beni takip ediyordu ve kendini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Orada olduğunu bilsem bile bu konuda pek bir şey yapamayacağıma karar vermiş olmalıydı.

Beni Magnum'dan aşağıya, demiryolu raylarının üzerinden geçen Vardiya sonrası köprüsünden geçip dar Packard Sokağı'na kadar takip etmesine izin verdim. Normalde onu görmezden gelir ve neşeyle beni takip etmesine izin verirdim ama cinayet mahalline gidiyordum ve orada görmesini istemediğim şeyler olduğunu hissediyordum.

Packard beni ıslah dükkanları ve inşaat ofisleriyle kaplı Ted Turner Drive'a getirdi. Turner, yıkık şehir merkezinin yanından geçiyordu. Metal ve diğer kullanılabilir malzemeler için yıkıntıları temizlemek büyük bir işti. Caddede malzeme taşıyan arabalar, zanaatkârlar ve işçiler dolaşırken trafik yoktan vara doğru ilerliyordu. Annem de babam da burada çalışırdı.

Güneye, sağa dönmeliydim. Onun yerine kuzeye döndüm. Kavşaktaki binalar şövalyenin görüşünü engelliyordu. Tulip'i tırısı kaldırdım. Kalabalıktan çevikçe kaçarak hızını artırdı. Yıkılmış bir bina

Sol tarafta bembeyaz bir bina görünüyordu, kalan dört katı molozların arasından yükseliyordu. Oraya vardığımızda attan indim ve Tulip'in boynuna dokundum. "Bloğun etrafında."

Caddeden aşağı indi.

Eski bir ofis binasındaki bir deliğe daldım. Dışarıdan içerisi tamamen çökmüş gibi görünüyordu ama nereye bakacağınızı bilerseniz sağ tarafta dar bir boşluk vardı. Sıkışarak oradan geçtim, karanlığın içine girdim, iç duvara doğru bir düzine metre koştum ve yukarı atladım. Ellerim saf kas hafızasıyla tanıdık tutamakları yakaladı ve açıktaki üçüncü kata kadar tırmandım. Yarı yıkık duvara doğru ilerledim ve kendimi gizleyerek boşluktan dışarı baktım.

Kadın şövalye trafikten koşarak çıktı ve aşağıda durdu. Eğer beni büyüyle takip ediyorsa, beni bulmakta hiç zorlanmazdı. Kokuyla takip ediyorsa, muhtemelen Tulip'i takip ederdi. Bir atın kokusu binicinininkinden daha güçlüdür ve izini sürmek daha kolaydır.

Sola baktı. Sağa baktı. Kafası karışmıştı.

Bir şey mi kaybettin?

Şövalye yavaş bir daire çizerek sokakları taradı ve sağa, Trinity Caddesi'ne doğru ilerledi. Ne büyü ne de koku vardı, sadece gözleri görüyordu. Beni kaybetmişti ve olay yerine gideceğimi doğru bir şekilde anlamıştı, bu yüzden beni bulmak için zaman harcamak yerine olay yerine gidip beklemeye karar verdi.

Kağıt üzerinde Trinity Caddesi, Papaz Haywood'un kilisesine ulaşmak için iyi bir yol olabilirdi. Ancak Trinity Caddesi, moloz yığınları arasında uzanan ve I-85'in üzerinden geçen Wolf Köprüsü ile kesişiyordu. Günün bu saatinde ıslah ekipleri şehir merkezinden ilk kurtarma yüklerini getiriyor olacaktı. Aynı zamanda, ekipler bu sabahki yükü kuzey ley hattından batıya aktarıyor olacaktı. Wolf Köprüsü tıka basa dolu olacaktı. Bu ona en az yarım saate, yoğun bir nakliye günüyse kırk beş dakikaya mal olacaktı. Muhtemelen yetenekli bir şövalyeydi. Nick'in hoşgörüsü yoktu.

beceriksizlik. Ama Yukarı Ortabatı'dan bir dokunuşla konuşuyordu ve ben yürüyebildiğim sürece bu sokaklarda canavarlardan kaçıyordum. Atlanta benim şehrimdi.

Aşağı indim ve ıslık çaldım. Birkaç saniye sonra Tulip köşeden koşarak geldi. Atıma bindim ve Turner'dan güneye yöneldim.

Yirmi beş dakika sonra Garden Lane Şapeli'nin önünde attan indim. Burada bahçeler varsa bile onlardan eser kalmamıştı. Cadde, Warren'ın sınırındaydı; yıkık dökük evler ve harap apartmanlardan oluşan bir yamalı bohça... Büyü o kadar çok vurmuştu ki, taşınmaya gücü yeten herkes taşınmıştı. Mahalle kasvetli görünüyordu; kara delikli pencereleriyle dünyaya bakan terk edilmiş binalar, duvarlarda boyanın ve sıvanın rengini emiyor gibi görünen çirkin gri likenler ve kara ağaçlar. Ağaçlar en kötüsüydü, kabukları kömür karası ve hafif bulanıktı. Yaprakları bile kararmış ve daralmış, kesilebilecek kadar keskinleşmişti.

Bu fonda şapel adeta parlıyordu. Beyaz ve yeni boyanmış, parlak kırmızı kapısıyla köşede bir güvenlik feneri gibi tünemişti. Kapının yanında genç bir polis duruyordu, bir kalçasında gladius, diğerinde beylik tabancası vardı. Artık teknoloji dalgaları sırasında bile sihrin izleri bazen kalıyordu ve tabancalar yarı otomatiklere göre daha az ateşleme eğilimindeydi.

Şahsen ben bıçakları tercih ederdim. Her zaman işe yarıyorlardı.

Polis başını eğerek bana düz bir ifade sundu. Yirmili yaşlarının ortalarında, bronz tenli, fit ve mavi-siyah saçları olan bu adam ne bir çaylak ne de emekliliğine gün sayan bir kıdemliydi. Polisliğinin zirvesindeydi ve duruşundan her dakikasından zevk aldığı anlaşılıyordu.

Çoğumu gizleyen yırtık pırtık pelerinime, Tulip'in üzerindeki yıpranmış heybeye ve eyerine takılı kından çıkan yaya baktı ve beni "yürü git" diye sınıflandırdı. Bu sokakta işim olmadığı açıktı.

Başlığımı geri ittim. Göz kırptı. Yüzündeki düz ifade kayboldu. Birden uyanık ve profesyonel oldu. Bana "kibar belalı" kişiliğiyle davranıyordu.

Yüz yine saldırıyor.

Birçok genç kız gibi ben de dünyadaki en çirkin şey olduğumu düşündüğüm bir dönemden geçmişim ama on sekiz yaşına geldiğimde güzel olduğumu fark etmişim. Eskiden güzel ya da çirkin görünebilen o peri yüzlerinden birine sahiptim. Eski yüzüm basit siyah bir elbise gibiydi. Onu süsleyebilir ya da küçültebilirdim.

Bu artık bir seçenek değildi. Yeni yüzüm, ona ne yaparsam yapayım bir etki yaratıyordu. Kirli, temiz, makyajlı, makyajsız, fark etmiyordu. Emdiğim göz beni yeniden şekillendirdi. Benden başka kimse eski yüzümü hatırlamıyordu bile.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu polis.

Yeni bastırdığım emir kimliğimi çıkardım ve ona gösterdim. "Bu cinayeti elinizden almak için buradayım."

"Seni daha önce görmedim. Karşılaştaydık hatırlardım." Yüzü biraz hareketlendi. Bana "yumuşak gülümsemesiyle" vurmayı düşünmüştü ama profesyonel meslektaş açısının daha iyi çalışabileceğine karar verdi.

"Yeni transfer oldum."

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Bütün boktan işleri yeni çocuklar alır."

"Gerçek bu değil mi?" Ona gülümsedim.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bekledim ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Olay yerini görmek istiyorum, Memur Bey..." Asılı kalmasına izin verdim.

"Memur Fleming. Bu taraftan."

Kırmızı kapıyı açtı ve içeri girdi. Ben de onu takip ettim.

Kilisenin içi temiz ve aydınlıktı. Pencereleden ve minberin olması gereken yerin hemen üzerindeki yuvarlak tavan penceresinden güneş ışığı süzülüyordu, bu yüzden minberde duran papaz vaaz sırasında ışıkla yıkanabilirdi. Ama kürsü hiçbir yerde yoktu.

Fleming strode aşığı ve koridor arasında
ve sıralar. "Buralardan değilsin."

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Peki ev nerede?"

"Batıda küçük bir kasaba."

Başını salladı. "Tamam, Küçük Kasaba. Adli tıp olay yerini inceledi ama hiçbir şeyi değıştirmemeye çalış. Patronun tüm evrakları imzalayana kadar bu hâlâ bizim bebeğimiz, yani işi batırırsan benim başım yanar."

Çiftlikten yeni geldiğimi sandı. Oh, bu iyi olurdu.

Memur Fleming bana ciddi bakışlarıyla önemli bir bilgi vermek üzere olduğunu ifade etti. "Size biraz bilgi vereyim. Bu bölge büyüünün etkisi altındaydı. Siyah ağaçları gördünüz mü?"

"Evet."

"Derinlere indikçe durum daha da kötüleşiyor. Taşınmayı göze alabilen herkes taşındı. Kilise eskiden gelişıyordu ama ilk birkaç patlamadan sonra kapattılar çünkü herkes gitmişti. Bir süre terk edilmiş halde durdu, sonra Pastör Haywood Warren'da kalanlara hizmet etmek için kiliseyi alıp alamayacağını sordu. Ona verdiler. O da burada, arka taraftaki küçük bir dairede yaşıyordu. Kilisenin kapısı asla kilitlenmezdi ve arkadaki kapının zilini çaldığınızda gece ya da gündüz sizinle konuşmaya gelirdi."

"Onu tanıyordun."

"Evet. Buradaki çoğı insan onu tanıyordu. Atlanta'da her türlü pisliği görürsünüz. Çoğı mantıklı. Birinin bir şeye ihtiyacı vardır, yiyeceğı, uyuşturucuya, kış için oduna, bu yüzden hırsızlık yapar. Biri sinirlenir, başkasına zarar verir. Kötüdür ama mantıklıdır. Bu, bu hiç mantıklı değil. Bu şeytani."

Durdu. Kürsünün olması gereken yükseltilmiş platform boştu ve kırık camlarla doluydu. Çam döşeme tahtaları kanla boyanmış, koyu bir kabuk halinde kurumuştı. Paramparça tavan penceresinden süzülen ışık

parlak bir daire çizdi ve ezilmiş camlar bordo kadife üzerindeki elmaslar gibi parıldadı.

Etrafıma bakındım. Kırık tahta parçalarından oluşan bir yığın sol duvara, yani minbere yaslanmıştı. Bir şey tavan penceresinden içeri girmiş ve onu bir kenara fırlatmıştı. Kürsü duvara çarpmış ve parçalara ayrılmıştı.

"Atlanta'ya ilk gelişiniz mi?" Fleming sordu. "Mhm."

"Zor bir şehir."

LA'i görmelisin. Bir gecede saçlarınızı beyazlatır. "Ben de öyle anladım."

"Yönünüzü bulmak zor olabilir."

"Bunu görebiliyorum." Lütfen, huysuz kıdemli, bu mütevazı çaylağı aydınlat.

"Kalacak bir yer bulabildiniz mi?" Fleming söyledi. "Daha güvenli birkaç bölge önerebilirim."

İhtiyacım olan son şey onun nerede kaldığımı öğrenmeye çalışmasıydı. Bu işi hemen kapatmalıydım. "Tarikat bize göz kulak olmayı seviyor. Bir süre kışlada olacağım."

"Teneffüse çıkmaya izin verdiklerinde haber ver, sana etrafı gezdireyim."

Teneffüs mü? "Bu cömert teklifini kabul edebilirim."

Bana sırtıttı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Gözlerimi kırıştıtararak büyümü odak noktasına getirdim. Yarı saydam renk şeritleri belirdi. Parlak mavimsi gümüş, tanrısallıkla aşılınmış insan büyüünün rengi. Papaz Haywood. Gümüşün benekleri ve lekeleri her yerdeydi ama kanlı platform gümüşle parlıyordu. Sanki biri saf ışıktan örülmüş parlak bir örümcek ağını almış, buruşturmuş ve tavan penceresinden yere atmış gibi, tüy gibi büyüünün bükülmüş çağlayanı tavan penceresinden aşağıya kadar uzanıyordu.

Yeşilin tanıdık bir tonu olan parlak bir iz platforma kadar uzanıyordu. Şekil değiştirenler, cinayete karışmak için çok yeniydiler. Çömelip daha yakından baktım. Bir tanesi

özellikle çimen yeşili şerit göze çarpıyordu. Ugh. Sadece benim şansım.

"Son zamanlarda buraya hiç şekil değiştiren geldi mi?" "Hayır."

Doğru. Tavan penceresinden gelmediler. İzler kapıda başlamış. Biri onları içeri almış, bu da ya polislerin onlara bir iyilik borcu olduğu ya da bir miktar paranın el değiştirdiği anlamına geliyor. Muhtemelen ikisi de.

Ön sıradaki sıralar ile platform arasındaki boşluğa doğru yaklaştım. İkinci bir şekil değiştiren izi. Bu adamlar tavan penceresinden gelmiş ve sadece birkaç saat önce gitmişler. Garip. İki ayrı ekip mi? Neden?

O ikinci izdeki tek bir yeşil iplik ışığı yakaladı ve sihirle parladı. En güzel nane yeşiliydi, yarı saydam ve saftı. Diğer şekil değiştiren izler, çimen yeşili ya da avcı, biraz bozulmuş, çevreye karışmıştı. Ama bu nane yeşili hâlâ parlak ve canlıydı. Diğer izler sulu boyaysa, bu metalik bir akrilikti. Gözü alıyordu. Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

Her ne kadar güzel ve tuhaf olsa da, iplik cinayetle ilişkilendirilemeyecek kadar yeniydi.

Platforma çıktım ve diz çökerek gümüş patlamasını ayırtırmaya çalıştım. Çok fazla güç çok çabuk harcanmıştı. Ölüm anlık değildi. Papaz Haywood saldırganıyla yüz yüze gelmiş ve ona karşılık vermişti. Mücadele uzun sürmemişti ama vahşi ve acımasızdı.

Büyü çok yoğundu. Daha iyi bir bakış açısına ihtiyacım vardı.

Sırt üstü uzandım ve tavana kadar uzanan gümüş huniye baktım.

"Sen iyi misin?" Fleming sordu.

"Mm-hmm."

Gümüşün bir kısmı altın rengindeydi. Sarmal bir şekilde aşağıya doğru iniyor, Papaz Haywood'un gümüş mavisıyla karışıyordu. Sarı genellikle hayvan büyüğü anlamına gelirdi,

Ama her zaman değil. Nick büyükbabamın adamlarıyla gizli göreve gittiğinde, vücudunu yabancı bir gücü emmeye zorlamışlardı, bu yüzden imzasında sarı bir çizgi vardı. Yine de bu kadar açık altın rengi... İlahi bir canavar mı?

"Sahneyi karıştırmayın dediğimi hatırlıyor musun? Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama her yeri kirletiyorsun."

"Pastör Haywood öldüğünden beri on yedi kişi bu olay yerine geldi. Kilisenin her tarafını dolaştılar ve birkaçı şuradaki kanın tadına baktı. Kirlenme konusunda endişeleniyorsanız, o kedi çantadan çıktı."

Kandan uzak durmaya dikkat ederek platformu sağa doğru geçtim ve köşede hafif bir mor parıltı gördüm. Merhaba.

Oraya doğru yürüdüm. Ahşap döşeme tahtalarına bir mühür kazınmıştı. Kafasının olması gereken yerde bir daire ve ayakları yerine bir hilal olan çarpık bir çubuk figürü. Sağ kolu kırk beş derecelik bir açıyla yukarıyı gösteriyordu. Sol kolu aşağı doğru devam ederek bir H harfi oluştururken, sağ kolu basitçe sona eriyordu.

Mühür yoğun, elektrikli bir leylak rengiyle parlıyordu. Aktif.

İçimde tanıdık bir öfke kıpırdandı. Moloch'un rahipleri papazı öldürmemişlerdi ama içlerinden birini onu izlemesi ve Moloch'un gücüyle lekelemesi için bırakarak onun mabedini kirletmişlerdi. Burası onun kutsal yeri, Papaz Haywood'un hizmet ettiği bir sığınaktı ve onlar bunu kirletmişlerdi.

Neden bir suç mahallini izlediler? Ondan ne istiyorlardı? Moloch'un küçük yardımcısını saklandığı delikten çıkarıp öğrenmek zorundaydım. Mührün içinde kimin saklandığına bağlı olarak işler karışabilirdi.

Kadın şövalye her an burada olabilirdi. Tanık olduğu her şeyi Nick'e rapor edecekti ve bunun doğuracağı sorulara cevap vermeye hazır değildim. Bu gece geri dönmeyi deneyebilirdim ama mühürde saklanan şey o zamana kadar birini öldürürse kendimi asla affetmezdim. Eğer mührü kırarsam, bu şimdi olmalıydı.

Memur Jaded Veteran'dan kurtulmak bir sorun olabilirdi.
"Beni biraz yalnız bırakabilir misiniz, Memur Fleming?"

"Hayır."

Saçmalık. "Geri çekilmenizi istiyorum, lütfen."

Fleming kasıtlı olarak iki adım geri attı. Yüzü bana en fazla bu kadar ileri gitmek istediğini söylüyordu. Burada onunla çok gösterişli bir şey yapmak söz konusu bile olamazdı. İyi.

"Hemen döneceğim."

Yanından geçip dışarı çıktım. Sol taraftaki çiçeklikten bazı tuğlalar düşmüştü. Bu işe yarayabilirdi. Bir tane aldım ve kiliseye geri döndüm.

Fleming tam olarak onu bıraktığım yerdeydi. Kaldırım tuğlalarına baktı. "Camları kırma, Small Town."

Mühre doğru yürüdüm, tuğlayı yere bıraktım, pelerinine uzandım ve bıçağımın sapını buldum. Basit bir bıçaktı, Bowie'yi andırıyordu, dokuz inçlik takım çeliği bıçağı, tam tang ve elimin kaymaması için yığılmış deri sapı vardı.

"Memur

Fleming?" "Evet?"

"Ördek."

Pelerinimi çıkardım ve ayağımı mühürün üzerinde sürükledim. İnsan büyüklüğünde bir karanlık yığını, duman örtüsü içindeki bir hayalet gibi, ondan koptu. Elleri üç inç uzunluğunda siyah pençelerle sonlanıyordu ve uçları kızgın ateşle parlıyordu. Bir ma'avir, Moloch'un rahiplerinden biri. Küçük bir tanesi.

Hayalet bana saldırdı. Yoldan çekildim, pençelerin boğazımdan bir saç teli kadar uzakta havayı parçalamasına izin verdim ve bıçağı hayaletin göğsüne saplayarak büyümün bir sivri ucunu ona geçirdim.

Bıçak ete battı. Sarsarak kurtardım. Dumanların arasından ateş fişkırıyordu.

Ma'avir çılgılık attı ve bir alev seli püskürttü. Kaçtım ve tekrar kestim, yaratığın koruyucu pelerinini soldan sağa ve yukarı doğru kestim. Duman yırtılır gibi

eski bir muşamba, alevlere sarılmış kömürleşmiş bir bedenin görüntüsüne ihanet ediyordu.

Hayalet çırpındı, pençeleriyle beni parçalamaya çalıştı. Hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Sola doğru döndüm, etrafında döndüm, kolumu içten dışa doğru bir kavis haline getirdim ve bıçağımı sırtına gömdüm.

Yaratık çığlık attı.

Bıçağı kavradım, ona büyü yükledim ve sırtının küçük kısmındaki ana bıçağa ulaşana kadar aşağı doğru sürükledim, kıkırdak ve kemiği oydu, etine damgalanmış mühürleri kestim. Bıçağım onu ısırdı. Mühür kırıldı ve leylak rengi bir parıltıyla yok oldu.

Duman, siyah bir şifon parçası gibi gözden kayboldu. Rahipten ateş fişkırdı. Bir anlığına ma'avir alevler içinde kaldı, cehennemde çırpınan karanlık bir şey, kafir şeytani bir mum gibi. Yandı ve uludu.

Tuğlayı yerden aldım.

Ateş söndü ve arkasında kurumuş, kömürleşmiş, kelleşmiş, yüzü metal bir maskeyle kaplı insansı bir şekil bıraktı. Yaratığın omurgasına tekme attım. Kuru bir çatırtıyla yere düştü. Onu sırt üstü çevirip tuğlayı yüzüne çarptım. Maske tıngırdadı.

Kontrollü, metodik bir vahşilikle tekrar, tekrar ve tekrar vurdum. Maske çatladı. Bir daha vurdum. Metal yarıldı. Maskenin parçaları parçalandı ve kabus gibi bir yüz ortaya çıktı. Dudakları gitmiş, dişleri grotesk bir sırtışla ortaya çıkmıştı. Burnu, kafatasının derimsi etinde bir delikti. Ölmüş olmalıydı ama bir şekilde hayattaydı, iğrenç bir büyüyle sarılmış bir iğrençlik, irisleri ateşle dolu kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Rahibin dişlerinin arasından hırıltılı bir ses çıktı, yarı inilti, yarı hırıltı, o kadar zayıftı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Ateşin Kralı'na şükürler olsun..."

"Tanrın burada değil," dedim ona sessizce. "Onun umurunda değil. Seni kurtarmayacak."

"Senin için gelecek. Sen ona aitsin. Dünya ona ait."

"Dünya bana ve benim türüme aittir, ma'avir."

Bıçağı göğsüne sapladım ve büküm. Rahip kasıldı, acıdan uzuvları büküldü.

"Bana neden burada olduğunu söylersen ölümün çabuk olur."

Ma'avir tekrar homurdandı, "Merhamet..."

"Ateşinde diri diri yakılan çocuklarla beslenen bir tanrıya hizmet ediyorsunuz. Dünyada senin için merhamet yok."

I bükülmüş ve Bıçak tekrar. Onun
çığlık kirpikli Kulak zarım.

"Anlat bana."

"Rahibin katili," diye fısıldadı. "Moloch onu istiyor."

"Neden?"

Ateş saçan gözler, yıkık tavan penceresinden gökyüzünün bir parçasına bakıyordu. Ma'avir'e sapkın hayatını veren büyü kan kaybediyordu. İşi bitmişti.

Yaratığın ağzından binlerce yıldır ölü bir dilde yazılmış kadim bir duanın sözleri tısladı. "Büyük Moloch, krallar arasındaki Tanrı, sana geliyorum..."

Hayır. Rahipten yükselen ölüm sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınına eğildim ve duasıyla aynı dilde kulağına fısıldadım. "Senin için ölüm ayini olmayacak. Öl ve bir hiç ol."

Ayağa kalktım, tuğlayı yaratığın yüzüne koydum ve üzerinde tepindim.

Ateşli bir patlama dalgası, öfkeli bir hayvan gibi kükreyerek cesetten dışarı fırladı. Kilisedeki bütün pencereler patladı. Bina bir kez sallandı ve sonra her şey sessizleşti. Sıcaktan kavrulan ön sıralardan dumanlar yükseldi.

Rahibin bedeni eriyip yok oldu. Geriye sadece bıçağım ve tuğla kaldı, is ve leylak büyüleriyle lekelenmişlerdi. Ma'avirim'i öldürmenin sorunu buydu. Moloch'un suikastçı rahiplerinden biri öldüğünde, büyü onu öldüren silahı kirletirdi ve daha da kötüsü, kendi türünden olan diğerlerini de

tazıların bir kokuyu takip ettiği gibi takip edebilirdi. Leke bir sonraki teknoloji dalgasına kadar kaldı. Beni takip etmelerini istemedim. Henüz değil.

Ellerime sıçrayan leylak rengine baktım ve konsantre oldum. Çıplak gözle görülemeyen ince kırmızı buhar içimden kayarak cildimi temizledi. Ne yazık ki silahlar ya da giysiler üzerinde işe yaramadı. Denemiştim.

Küçük bir ses sağa dönmeme neden oldu. Sıraların arasında bir şey hareket etti. Memur Fleming yavaşça, hantalca ayağa kalktı. İki geniş göz, is bulaşmış bir yüzden bana bakıyordu.

Kapı patlayarak açıldı ve kadın şövalye kilisenin içine daldı.

"Kaçırdın." Pelerinimi yerden alıp üzerime geçirdim ve platformdan çıktım.

Yemin etti.

Fleming'in yanından geçtim. "Pencereler için üzgünüm, Big Town."

Bana bön bön baktı. Ona göz kırptım ve kapıya yöneldim.

I Tulip'i Jonesboro ve Gammon Street'in köşesinde, Papaz'dan iki blok ötede durdurdu.

Haywood'un kilisesi. Etrafımdaki siyah ağaçlar yolu doldurmuştu, keskin yaprakları hafif bir esintiye rağmen doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Sağdaki köşede pencereleri tahtayla kapatılmış iki katlı küçük bir bina tünemişti, kirli kahverengi tuğlaları gri küfle lekelenmişti. Sokaklarda koşturduğum zamanlarda, bu bina Kuzey Warren çocuk çetelerinin toplanma noktası olarak hizmet veriyordu.

Sokak çocukları Papaz Haywood'u tanırdı. Onları beslemiş, iyileştirmiş ve muhtemelen yeri geldiğinde onları saklamıştı.

Elimi cebime attım, bir ons gümüş çıkardım ve havaya kaldırdım. Gümüş, büyüyle ilgili işlerin çoğunda kullanılan bir metaldi. Şekillendirilmesi kolaydı, büyüü diğer metallerden, hatta altından bile daha iyi kabul ediyordu ve çok çeşitli büyülü yaratıklar için zehirliydi, tüm bunlar onu cehennem gibi pahalı yapıyordu. Çeşitli şekillerde satın alınabilirdi: toz, çubuk, çubuk ve tel. Elimde bir onsluk bir çubuk tutuyordum, beş santimetre uzunluğunda, üç santimetre genişliğinde ve üst üste dizilmiş on kağıt parçası kadar inceydi. Sokakta yaklaşık elli dolar ediyordu.

Çubuğu havaya fırlattım ve avucumun içinde yakaladım. "Gümüş."

Cevap yok.

Bölgedeki tüm polisleri tanıyorlardı, bu yüzden benim polis olmadığımı anladılar. Yabancıydım ve bu yüzden korkutucuydum ama gümüş de teklif ettim. Kağıt para yırtılabilir ya da yakılabilirdi. Shift öncesi eski banknotların bazıları plastik içeriyordu ve bazen sihirli dalgalarda parçalanıyordu. Ama gümüş her zaman değerliydi ve saklanması ve satılması kolaydı.

"Papaz Haywood." Çubuğu kaldırdım. "Acele et. Yapacak işlerim var."

Birinci kattaki tahta pencere titredi. Tüm bölüm sallanarak dışarı çıktı ve bir figür kıvrılarak çimlerin üzerine düştü. Bir çocuk bana doğru koştu. On, belki on iki yaşlarında, sıska, pis, kokan, saçları kafasında kahverengi bir dağınıklık. Pantolonunun ilmeğinden bir sıçan kuyruğu sarkıyordu. Ben ayrıldığımda Fare Kuyrukları Warren'ın doğu yakasında küçük bir çeteydi. Genişlemiş olmalılar.

Açık mavi gözler kirli bir surattan bana baktı. "Ne bilmek istiyorsunuz hanımefendi?"

Elimdeki gümüşü inceledim. "Son birkaç hafta içinde Papaz Haywood'un başına garip bir şey geldi mi?"

"Önce gümüş."

Ona dudak büktüm ve hafifçe gerildim. Tulip yürümeye başladı.

"Bekle, bekle!" Çocuk atımın önüne atladı. Tulip dişlerini gösterdi.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedim ona. "Isırıyor."

Kenara çekildi. "Bir adam onu görmeye geldi. Gelen herkesi tanırız ama onu daha önce görmemiştik. Onu hatırlardık."

"Neden? Bana ondan bahset." Çubuğu bıraktım.

Kedi gibi bir çabuklukla onu havadan kaptı ve bir gıcırta çıkardı. Kepenkler çarptı, çalılar hışırdadı ve hepsi on iki yaşından küçük, hepsi aynı derecede pis beş çocuk yaklaştı. Düzensiz bir yarım daire şeklinde mesafelerini korudular.

Bir gümüş çubuk daha çıkardım. "Bana yabancından bahset. Onu gördüğünde neredeydin?"

Lider, siyah saçlarında dallar ve boncuklar olan, yedi ya da sekiz yaşlarında küçük bir çocuğa baktı. "Söyle ona."

"Onu gördüm," dedi kız.

"Onu gördüğünde neredeydin?" "İçeride."

"Neden içerideydiniz?"

"Papazın kurabiyeleri vardı," dedi kız.

"Ne tür kurabiyeler?"

"Yulaf ezmesi. Eğer yaralanırsan, seni iyileştirir ve sana kurabiye verirdi."

Ah. Demek bu iş buraya varacaktı. "Kurabiye almak için kendine zarar mı verdin?"

Başını salladı.

"Nasıl?"

"Koştum ve düştüm."

"Papazı görmeye gittiğinde ne oldu?"

"Bacağıma büyü yaptı ve bana süt ve kurabiye verdi. Bu kadar büyüktü." Küçük ellerinin parmaklarını birbirinden uzak tuttu.

"Kilisedeki kurabiyeyi yedin mi?" Başını salladı.

"Sonra ne oldu?"

"Kurabiye yiyordum ve bir şişko geldi."

Şişko, hali vakti yerinde, iyi giyinen, pahalı mücevherleri olan, iyi beslenen biri demektir. İyi bir işaret.

"Şişkoyu başka gören oldu mu?" diye sordum. Çocuklar başlarını salladılar.

Ben de öyle düşünmüştüm. "Onu daha önce görmemiştik" değildi. Onu daha önce görmemişti.

Onu onlardan ayırmam gerekiyordu. Bu şekilde daha fazla bilgi edinebilirdim.

"Central Market'in nerede olduğunu biliyor musun?" Başıyla onayladı.

Eğildim ve kıza elimi uzattım. "Beni göster ve yolda bana şişkoyu anlatabilirsin. Sonunda sana bu gümüşü vereceğim."

Lider kızın önüne geçti. "Hayır. Sizi tanımıyoruz."

İlkine bir ons daha ekledim. Başını salladı.

Küçük kız onu iterek geçmeye çalıştı ve o da onu engelledi. "Hayır dedim. Güvenli değil."

Küçük çocuklarla ilgilenen bir sokak çocuğu. Nadiren. Muhtemelen bu hayatta yeniydi. Bazı insanlar sokak çocukları çetelerinin Peter Pan'daki Kayıp Çocuklar gibi olduğunu düşünürdü. Hiç de öyle değildi. Sokakta her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Güçlü çocuklar zayıf olanları avlardı. Bu çocuk uzun süre dayanamazdı.

Tarikat rozetimi çıkardım ve ona gösterdim. "Ona zarar vermeyeceğim."

Düşünerek rozete baktı. "Tamam." Evet, yeni. Hâlâ kolluk kuvvetlerine güveniyor.

Aşağı uzandım. Küçük kız kolumu tuttu. Onu önümdeki eyere kaldırdım. Hiçbir ağırlığı yoktu. Kuzeye, eski I-75'e doğru yola çıktık.

"Şişko neye benziyordu?"

"Büyük."

"Uzun mu kısa

mı?" "Uzun."

"Saçın ne renk?"

"Kahverengi."

"Teni kahverengi miydi yoksa

soluk muydu?" "Soluk."

Küçük çete bizi takip ediyordu, yıkık evlerin yanından çalıların arasından geçerken dikkat çekmemeye çalışıyorlardı.

"Yüzü neye benziyordu?"

Kaşlarını çattı. "Sahte gözleri vardı. Sanki başkaları onu gördüğünde iyi biriymiş de tek başınayken değilmiş gibi."

"Ondan bir şey çaldığınızda size vuracak birine benziyor muydu?"

Başını salladı. Omuzları biraz kamburlaştı. Daha önce de darbe almıştı ve top gibi yuvarlanmayı öğrenmişti.

"Şişkonun papaza ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Kutsal bir objesi olduğunu söyledi."

Jackpot. "Ne tür bir kutsal obje?"

Başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. İyi dinlemiyordum. Papaz ve o konuştular, sonra Papaz bunu düşüneceğini söyledi ve şişko gitti."

"Sonra ne oldu?"

"Ertesi gün bir araba geldi ve Pastor arabaya bindi. O asla arabalara binmez. Daha sonra geri geldi."

"Geri döndüğünde iyi görünüyor muydu?"

Başını salladı. "Ertesi sabah öldürüldü." Sesi iyice kısıldı. "İyi biriydi."

Öyleydi ve şimdi gitmişti. Artık süt ve kurabiye yok. Yaralandığında iyileşmek yok artık. Sahip olduğu tek güvenli yeri kaybetmişti. Çetenin en küçüğü ve en zayıfıydı. Kaburgalarının koluma sürtündüğünü hissedebiliyordum. Açlıktan ölmüştü. O kadar aç kalmıştı ki, yemek için kendine zarar vermeyi öğrenmişti.

Onu sokaktan almak istedim. Yapmak zorundaydım.

Eğer onu yanımda götürürsem, nereye koyacaktım? Yapmam gereken bir iş vardı. Er ya da geç hedef olacaktım. Bana yakın olan herkes potansiyel bir rehine olacaktı. Onu evin salaş bölümünde bırakırsam sıkılır ve dışarı çıkar. O bir sokak çocuğuydu, etrafta dolaşmaya alışkındı. Eğer onu iç odada bırakırsam, ellerini kendine saklayamazdı. O odada onu yiyebilecek ya da derisini yüzebilecek şeyler vardı.

Büyükanneme, gördüğüm her evsiz çocuğu sokaklardan kurtarmaya çalışmayı bırakacağıma dair söz vermiştim. Bu benim sahip olmadığım bir lükstü. Shinar'ın prensesi olarak görevim sadece önümdekiyle değil, tüm sokak çocuklarıyla ilgilenmek ve artık hiçbir çocuğun çöp gibi atılmamasını sağlayacak değişiklikleri hayata geçirmektir. Bunu yapmıştım ve Yeni Şinar, hiçbir çocuğun sokakta yaşamadığı bir yer olma yolunda ilerliyordu.

Çocuk aç kaldı ama Yeni Şinar çok uzaktaydı ve kucağımdaki çocuk artık buradaydı.

Erra herkesi kurtarmaya çalışmış ve halkının iyiliği için kendisinin bir canavara dönüşmesine izin vermişti. Benim de aynı yoldan gitmemi istemedi. Bunun ruhumu ilmek ilmek çözeceğini söyledi. Konumum bana kapsamlı bir değişim yaratma yeteneği veriyordu ve buna konsantre olmalıyım çünkü herkes tüm bunları anlamıyordu ama önümdeki küçük kız çok küçüktü.

Önümüzdeki birkaç yıl hayatta kalsa bile, onu nelerin beklediğini çok iyi biliyordum: istismar, daha fazla istismar, tecavüz, dayak, uyuşturucu, ölüm. Çocukların çok azı yetişkinliğe kadar dayanabildi ve bunu başaranlar da uzun yaşamadı.

Ama Moloch'un rahipleri onu benimle görür ve pençelerini ona geçirirlerse, sırf bana zarar vermek için onu canlı canlı pişirirlerdi. Onu bırakmak zorundaydım. Bu iş bittiğinde, onu tekrar bulacaktım.

"Adın ne senin?"

"Marten."

Genellikle sokak çocuklarının Sıçan ya da Gelincik gibi lakapları olurdu. "Sana bu ismi kim verdi?"

"Adımı ben koydum."

"Neden Marten?"

"Çünkü akıllı ve sevimliler. Ve hızlılar. Onları yakalayamazsınız."

"Sincaplar hızlıdır."

"Sincaplar aptaldır. Çam sansarları sincap yer."

Yeterince adil. "Harpy Sokağı'nın köşesinde mavi bir bina vardı Marten. Hâlâ orada mı?"

Başını salladı.

Gümüşü onun kirli eline bıraktım. "Ben gider gitmez onu senden alacaklar. Bırak alsınlar."

İç çekti. "Dougie paramızı almıyor. Dougie çok iyi biri. Kötü biri değil. O..."

"Yumuşak."

Marten başını salladı. Yumuşak değildi. Azıcık bile değildi. Dougie daha büyük ve yaşlıydı, ama o daha uzun süre dayanacaktı.

"Yine de gümüşü ona ver." Onu koruyamazdı ve bu onu sadece hedef haline getirirdi. "Yarın mavi binaya gel. İkinci kapıdan geç. İçeride sola dön, sekiz adım say. Yerde gevşek bir tahta var. Oraya senin için bir şey bırakacağım."

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Önümüzdeki birkaç gün dikkat çekmeyin. Garip bir şey olursa ya da başka biri gelip bu konuyu sorarsa onlardan saklan ve doğruca Tarikat'a gidip Aurelia'yı iste. Ben gelene kadar seni güvende tutarlar. Diğer çocuklara da söyle. Papaz Haywood'la ilgili soruları olan biri gelirse, kaçıp saklanın."

Onu attan indirdim. Geri koştu, sıska bacakları uçuşuyordu, gümüşü küçük yumruğuyla kavramıştı. Küçük çete etrafını sardı. Dougie kolunu Marten'in omuzlarına doladı, bana temkinli bir bakış attı ve hepsi köşeyi dönerek kaçtı.

O bendim. Kate beni sokaklardan aldığında 13 yaşındaydım.

Birdenbire eve gitmek istedim. Bu istek beni pençeler gibi tırmalıyor, kararlılığımı parçalayarak zırh yapmaya çalıştığım o savunmasız yumuşak yere götürüyordu. Güneşin aydınlattığı mutfağı, Curran'ın bir hayalet gibi sessizce evin içinde süzülüşünü, Conlan'ın yandaki ormanda koşuktan sonra çitin üzerinden atlayışını, büyük, pis kokulu fino köpeğinin onu takip edişini ve Kate'in mutfakta durmuş bir şeyler pişirişini, kılıcının elinin altında oluşunu kafamda canlandırabiliyordum. Eve gidip üçüne de sarılmak istedim. Sekiz yıldır yoktum. Telefonda konuşmak yeterli değildi. Roland'ın sihirli hapishanesinde Conlan'la karşılaşmak, yüz yüze sarılmanın yanında hiçbir şeydi. Evimi o kadar özlemiştim ki bir kurt olsaydım ulurdum. Ailemi görmeye ve iyi olduklarından emin olmaya ihtiyacım vardı.

Ama eğer yapsaydım, ölürlerdı.

Kontrolü yeniden ele alarak yavaşça nefes verdim.

Bu şehir benim için kötüydü. Uzun zaman önce kabuk bağlamış yaralarımı deşiyordu.

Ben Shinar'ın prensesiydim. Dahası, Kate'in yetiştirdiği bir çocuktum. Ailemizdeki insanlar kendimiz için üzmekle vakit kaybetmezdi. Eve gidebilmek için ön kapıyı kapatan canavarı öldürdük.

Tulip'i teşvik ettim ve o da ayaklarının üzerinde hafifleyerek caddede ilerlemeye başladı. Metodistler de dahil olmak üzere birçok mezhep kutsal emanetleri reddetse de, büyülu eserlerin ve kutsal emanetlerin varlığı bir gerçektir. Bazı dini eşyalar Vardiya'dan sonra büyülu özellikler kazanmıştı. Bu eserleri bulmak ve satmak küçük ama kazançlı bir iş haline gelmiş ve hatta kendi mesleğini doğurmuştu: kutsal emanet avcıları.

Bu avcılar sert bir kalabalıktı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bu insanlar, efsanelerin gerçekliğini kanıtladığı ve hayalet canavarların ete kemiğe büründüğü bir dönemde terk edilmiş tapınaklara giriyor, lanetli mezarları açıyor ve kutsal topraklardan mezarlar kazıyorlardı. Kâr elde etmek için her şeyi yaparlardı. Nick'in dosyasına göre, Papaz Haywood'un çok az mal varlığı vardı, bu yüzden kalıntı avcılarının ona büyülu bir eser satmaya çalışması pek olası değildi. Büyük olasılıkla, buldukları nesnenin gerçek olup olmadığını öğrenmek istemişlerdi. Tanrısının bir adamı olarak, Papaz Haywood, tanrısının bir kalıntısını tanıyabilir ve onun gücünü değerlendirebilirdi.

Hristiyan kutsal eşyasına sahip olan ya da sahip olduğunu düşünen birini arıyordum. İlk adım Papaz Haywood'un emir komuta zinciriyle temasa geçmek ve ona birini yönlendirip yönlendirmediklerini öğrenmek olacaktı.

Pek umutlu değildim. Papaz Haywood yeterince ünlüydü, birileri onu tavsiye olmadan da bulabilirdi. Ama yine de denemeye değirdi.

Ne yazık ki bunların hepsi beklemek zorundaydı. Koşuşları kurmak için eve gitmeliydim ve bunu hemen yapmalıyım.

Fleming'e şekil değiştirenlerden bahsettiğimde bana karşı çıkmadı ve soru sormadı. Bir kanun

Korumakta olduğu suç mahallini Şekil değiştirenlerin çiğnediğini bilmeyen bir icra memuru ayrıntıları öğrenmek isteyecektir. Neden Şekil değiştirenlerin orada olduğunu düşündüm? Kaç tane Şekil değiştiren vardı? Ne zaman gelmişlerdi? Fleming işin peşini bırakmıştı. Sürüye bir iyilik borcu olmalıydı ya da paralarını almıştı. Her iki durumda da, eline geçen ilk fırsatta onlarla temasa geçecekti. Olay yerine bir ekip gönderilecek ve beni takip edeceklerdi.

Bir Şekil değiştiricinin izini kaybettirmenin yolları vardı. Kurtboğan işe yarardı. Bir Şekil değiştiren üzerinde, kafanızı bir kova  am polenine sokmanın bir insan üzerinde yaratacağı etkiyle aynı etkiye sahipti. Tek bir Şekil değiştiren kokumu takip ediyorsa, bunu kullanmak bir seçenek olabilirdi. Ama tek bir Şekil değiştiren tarafından takip edilmeyecektim. Bir ekip tarafından takip edilecektim, bu yüzden izimi kurtboğanla zımparalamak boşunaydı. Öndeki iz sürücüyü yakalayabilirdim ama diğerleri kurtboğanın etrafından dolanır, dağılır ve kokumu tekrar alırlardı.

Sürü'n n insanlarıyla yüzleşmek çok yakındı ve bunu kendi sahamda, korumalarımın arkasında güven içinde yapmak istiyordum.

Atlanta'ya geleli bir gün bile olmamıştı. İnsanları öldürmeye başlamak için çok erkendi.

YEM MUTFAğINDAYDIM, İLK PARTİYİ KAYDIRIYORDUM.
kurabiyeleri fırına koyarken, bir Şey dış koğuşumun kenarına sürtündü. Saat neredeyse akşamın sekiziydi. Yeterince uzun sürdü.

Dönüş yolunda Merkez Pazar'dan geçtim. Açık hava pazarında izimi takip etmeye çalışırken çok zorlanmış olmalılar. Bir atın üzerine işediği bir kokuyu takip etmek zordur.

Mutfak havlusunu omzuma attım ve ocağın sıcaklığını tahliye etmek için açık bırakılmış  n kapıya doğru yürüdüm.

Gün batımı gökyüzünde kanlı, şiddetli bir turuncu renkte yanıyordu. Konsantre oldum, duyusal görüşüme daldım.

Üç... iki... Temas. Büyü beni ısırды. Parlak yeşil bir parıltı boş havada titreşti ve kayboldu. Sol tarafta, koyu renkli dört ayaklı bir şekil molozların arkasından fırladı ve solan ışıktaki bir bulanıklıktan biraz daha fazlası olarak caddede hızla ilerledi. Evimi bulan şekil değiştiren, rapor vermek için acele ediyordu.

Mutfağa geri döndüm, stratejik olarak üzgün masama oturdum ve bekledim. Kendimi tükenmiş hissediyordum. Yorgunluk ağır bir battaniye gibi omuzlarımı sarmıştı. Bu öğleden sonra savunma çemberini kurmak için çok fazla büyü çok çabuk harcanmıştı.

Koşuş sanatını büyükbabamdan öğrenmiştim. Roland öğretmeyi severdi ve ben de öğrenmeye açtım. Daha sonra büyükanнем ve hizmetkârları eğitimimi geliştirdi ama büyü uzmanlığımın temeli Roland tarafından atılmıştı. Büyü öğrenmek zorundaysanız, her zaman haklı olduğunuzu düşünen ve binlerce yıllık bilgisiyle gözlerinizi kamaştırmak için sabırsızlanan zeki, megaloman bir büyücünün yanında eğitim almak gerçekten iyi bir seçimdi.

Merkez Pazar'dan döndüğümde beri geçen birkaç saat içinde eşmerkezli üç koruma halkası oluşturmuştum. Üzerinden geçen insanların ve yaratıkların çoğu tarafından fark edilemeyen dış koşuş, birinin gelmekte olduğu konusunda beni uyarıyor, davetsiz misafirin büyüsunü örnekliyor ve duyusal olmayan herkes için görünmez bir renk patlamasıyla parlatıyordu.

Ortadaki siper binanın etrafını sararak ön girişi koruyordu. Bir rün siperi seçmiştim, yere çakılmış kemik kazıklar üzerine oyulmuş Elder Futhark rünlerine dayanan basit bir savunma bariyeri. Sağlam, güçlü ve kaşları kaldırmayacak kadar yaygındı. Ayrıca Tarikat Akademisi'nin şövalye adaylarına öğrettiği ilk korumaydı, bu yüzden kılık değiştirmemle uyumlu oldu.

Üçüncü koşuş, ön yatak odasına ve gizli kapıya giden koridoru kapatarak tüm odayı korumaya aldı.

iç oda. Enki'nin Kalkanı'nı normalde gereken on iki saat yerine dört saatte kaldırmıştım ve bu zahmetim yüzünden başım ağrıyordu. Yine de büyükbabam gurur duyardı.

Onu özledim. Canavarlardan oluşan ailemizin canavarıydı ama yine de benim büyükbabamdı, doğuştan değilse bile seçimle. Büyükbabam sevmek istediğinde durdurulamaz bir güç olurdu ve benim de onu sevmemi isterdi. Roland hapishanesinde sıkılmıyordu -bunun için fazla zekiydi- ama dışarı çıkmayı planlıyordu ve Conlan ile ben onun dış dünyayla bağlantısıydık. Son ziyaretimin üzerinden altı haftadan fazla zaman geçmişti. Gecikmiştim.

Sihir beni çimdikledi. Kapı aralığından sokağın yeşil ışıkla aydınlandığını görmek için tam zamanında mutfaktan dışarı baktım. Ascanio gölgelerin arasından çıkıp evime doğru yürüdü. Cinayet mahallinde fark ettiğim çimen yeşili büyü izinin tanıdık geldiğini düşünmüştüm.

Sürüden biri Papaz Haywood'un cinayetiyle ilgileniyordu ve Ascanio'yu bunu çözmesi için göndermişlerdi. Neden? Bu emir yukarıdan mı gelmişti yoksa bu bir Bouda Klanı meselesi miydi? Biri onun iplerini mi çekiyordu yoksa bunu kendi başına mı yapıyordu? Hepsi güzel sorular.

Ascanio emirlere uymayı hiç sevmezdi. Bunu kendi başına yapması onun karakterine aykırı olmazdı, ancak hiçbir zaman bir tür fayda sağlamayı amaçlamadan hareket etmezdi.

Kapımı çaldı. Mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürüdüm.

"Şekil değiştiren kahraman. Tekrar karşılaştık, hem de çok yakında." Ascanio dondu kaldı.

Daha önce at sırtında, karanlıkta, kapüşonumu açmış bir düzine metre uzaktaydım. Şimdi aramızda bir metreden az mesafe vardı. Yüzümü görebiliyordu ve bu onun beyninde bir fitili ateşledi. Ascanio bir an için kibar olmayı unuttu ve sadece sinir bozucu, odaklanmış bir yoğunlukla baktı.

Zamanlayıcımla kapandı.

Ascanio gözlerini kırıştırdı. "Kurabiye mi pişiriyorsun?"

"Evet, öyle. Affedersiniz."

Mutfağa girdim. Arkamda, büyü evin içinde bir gong gibi çalıyordu. Ascanio beni takip etmeye çalışmış ve ikinci koğuşuma doğru yürümüştü.

Kurabiyeleri fırından çıkardım, ikinci tepsiyi yerleştirdim, mekanik zamanlayıcıyı sıfırladım ve kapıya geri döndüm.

Ascanio kapı aralığında eğilmiş, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bu onun seksi, umursamaz pozu olmalıydı. İç çamaşırlarımı ayaklarının dibine fırlatmamı mı yoksa bacaklarımı havaya kaldırıp arkama yaslanmamı mı bekliyordu, emin değildim. Aptal gibi baktığının farkına varmış ve tıpkı bankete kayan ve otobana geri dönmek için direksiyonu kıran bir sürücü gibi aşırı düzeltme yapmış olmalıydı.

"Güzel koğuş," dedi. "Ayak takımını uzak tutuyor."

İrislerinin üzerinde yakut rengi bir ışık yuvarlandı. "Bir kurabiye alabilir miyim?" "Hayır."

Sahte bir iç çekiş yaptı. "Bu konuşmanın kötü bir başlangıç yaptığını hissediyorum."

"Sadece bir kahraman değil, aynı zamanda usta bir dedektif." Sesimi sessiz ve dostça tuttum. Kafamın içinde onu yakaladım ve Papaz Haywood'un cinayeti hakkında bilmek istediğim her şey onun şok edici yakışıklı kafasından dökülene kadar onu salladım.

Göz kırptı. "Ben sadece güzel bir yüz değilim." "Güzel olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum."

Gülümsemesi dudaklarında kaldı ama duruşundaki kamburluk biraz kayboldu. "Size ne tespit ettiğimi söyleyeyim."

Ben de ona gülümsedim. "Sabırsızlanıyorum. Gözlerimi kamaştır." Bakışları dudaklarıma takıldı. Tekrar göz kırptı.

Bir an için ne düşündüğünü unuttun mu dostum?

"Köprüde hafif sıklet gibi davrandın. Düzen'i ziyaret ettin ve Atlanta'ya atandığını söyleyen bir Düzen kimliğinin var, ama değilsin, çünkü

Atlanta bölümünün hiçbir zaman yirmiden fazla şövalyesi olmaz ve seninle birlikte bu sayı yirmi bire çıkıyor."

Yeterince adil.

"Yepyeni kimliğinizi bir suç mahalline girmek için kullandınız ama Tarikat bölümünde kalmıyorsunuz. Bunun yerine şehrin en tehlikeli bölgesinin kenarındaki bir kulübede yaşıyor, felaketle flört ediyor ve pahalı çikolata parçacıklı kurabiyeler pişiriyorsunuz."

İşte geliyor, parlak çıkarım.

Ascanio bana doğrudan bir bakış fırlattı. "Tarikat'ın Papaz Haywood'un öldürülmesine neden bu kadar önem verdiğini ve bunun için bir Şövalye-Haçlı'yı getirdiğini sormak zorundayım."

Kötü bir varsayım değildi. Tarikat'ın elinde özellikle pis bir iş olduğunda, bu işe bir Haçlı atarlardı, o da ya işi temizleyip ortadan kaybolur ya da denerken ölürdü. Haçlılar gizli çalışır, alışılmışın dışında yöntemler kullanır ve çok fazla hareket alanına sahip olurlardı. Eğer işleri batırırlarsa, Tarikat'ın makul bir inkâr edilebilirliği vardı.

Haçlılar çok tehlikeli ve çoğu zaman da deliydiler. Yaptıkları şeyi övgü almak için yapmadılar. Davalarına inandıkları için yaparlardı. Nick Feldman Şövalye Koruyucu olmadan önce bir Haçlıydı, Tarikat'ın en iyilerinden biriydi.

"Cevap yok mu?"

Ona tekrar gülümsedim. "Bir tane bekliyor muydun?"

Ascanio kapı aralığından uzaklaştı ve yanımdan geçip mütevazı evime baktı. "Burası tam bir çöplük."

"Teşekkür ederim."

"Burayı sana kim kiraladıysa gayrimenkul sahibi olması yasaklanmalı. Nick burada kalmana asla izin vermemeliydi."

En iyi arkadaşmışsınız gibi Şövalye-Koruyucu'nun adını söylemek. "Burayı sevdim. Sessiz, pitoresk, ama artık ziyaret ettiğinize göre, ön tarafa 'Avcılar giremez' tabelası koymam gerekecek."

"Size bir şey satmak için burada değilim. Ama size daha iyi bir konaklama sunabilirim. Şehirde yenisiniz ve bu

gerçekten iyi bir mahalle değil."

"İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor." "Çünkü bu doğru."

Zamanlayıcım tekrar çaldı. "Bu düşünceni unutma."

Mutfağa geri döndüm, ikinci partimi kurtardım ve fırını kapattım. En derin sihirli dalgalar sırasında bile gazın hala yanıyor olması iyiydi.

"Sizi daha iyi bir eve yerleştirebilirim," diye seslendi Ascanio kapıdan. "Hem de ücretsiz."

Onun için çok kabaydı. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ön tarafa geri döndüm ve başımı kaldırdım, şekil değiştirenlerin esintide bir koku yakalamaya çalışırken yaptıkları gibi derin nefes aldım. Gözleri büyüdü.

"Kokuyu alıyor musun?" Ona sordum. "Bu koku ne, tam olarak çıkaramıyorum..."

Kaşlarını çattı.

Gözlerimi kocaman açtım. "Rüşvet. İşte bu kadar."

Teatral bir şokla geri çekildi. "Buraya geliyorum, size iyi niyetimle daha güvenli bir yer öneriyorum ve siz beni rüşvetle suçluyorsunuz."

"Sürü'nün Papaz Haywood'un cinayetine neden bu kadar önem verdiğini sormak zorundayım; Bouda Klanı'nın betasını cinayeti araştırması için gönderecek, olay yerine erişim sağlamak için Atlanta Polisi'ne rüşvet verecek ve sonra da Tarikat'ın bir şövalyesini takip edip onu korkutmaya ve baskı altına almaya çalışacak kadar?"

"Size gözdağı verdiğimi hatırlamıyorum. Gözünü korkutmak isteseydim, bu koğuştan kırıp geçerdim." Bana keskin beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve bütün kurabiyelerinizi alırdım."

Tam bir güvenle koğuştan kıracağına söz verdi. Bu küstahlık değildi; deneyim konuşuyordu.

Rünik koruma ortalama bir şekil değiştireni durdurabilirdi ama Ascanio Ferara hiçbir zaman ortalama biri olmamıştı. Tüm şekil değiştirenlerin biri hayvan, diğeri insan olmak üzere iki formu vardı. Yetenekli olanların üçüncü bir formu daha vardı; savaşçı formu, insan ve hayvanın savaşta yıkıcı bir karışımı. Curran

Ascanio'nun savaşçı formunun en iyilerden biri olduğunu düşünüyordu; bir zamanlar Canavar Lordu olan bir adam için bu büyük bir iltifattı.

Görünüşe göre güçlenen tek kişi ben değilmişim. Beklentilerimi yeniden ayarlamam gerekecek.

Mutfağa gittim, bir kurabiye aldım, içine unutulmuş bir dilden biraz büyü fısıldadım, kapıya geri döndüm ve koğu bıraktım.

Ascanio gözlerini kırptırdı.

Kurabiyei ona uzattım. "Beni güvende tutanın koğu olduğunu düşünüyorsun. Bu kurabiyei istiyor musun? Al o zaman."

Bir an beni inceledi, yüzü hesaplıyordu. Işık hızındaydı ve benden daha hızlı olduğundan yüzde doksan dokuz nokta dokuz emindi.

Kurabiye avucumun içinde bekliyordu. Tamamen zararsız.

Ascanio'nun burun delikleri hafifçe çırpındı. Havada zehir kokusu arıyordu. Ona zarar vereceğinden değil. şekil değiştiren virüs Lyc-V kahvaltıda zehir yemiş ve ikincisini istemişti.

İçimi çektim. "Kurabiye istiyor musun, istemiyor musun?"

O kadar hızlı hareket etti ki, eli bulanıklaştı. Parmakları kurabiyei dokundu ve tam içinden geçti, avucuma sürtündü, çok hafifti, bir güve kanadının dokunuğu gibi. Sokak çocuğuyken, hafif bir dokunuşum olduğunu düşünürdüm. Hızlı olduğumu sanırdım. Ascanio'yla kıyaslandığımda amatör sayılırdım. Elimde bir şey olsa ve onu istese, aldığını fark etmezdim bile.

Ascanio elimdeki mükemmel kurabiyei baktı. "Sorun nedir?" diye sordum. "İstemiyor musun?"

Avucumda güve kanatları. Tekrar denemişti.

"İyi numara," dedi Ascanio.

"Bütün kurabiyelerimi alabileceğini söylemiştin ama bir tanesini bile alamıyorsun. Hayal kırıklığına uğradım." Kurabiyei ağzıma götürdüm ve bir ısırık aldım. "Mmm. Lezzetli. Gerçekten ne kaçırdığıni bilmiyorsun."

Kurabiyei ağzımdan çıkarmaya çalışıyordu. Parmakları dudaklarımı havalandırdı.

"Hey! Kişisel alan."

Ascanio ağzını açtı.

Dişi bir şekil değiştiren avluyu hızla geçti ve kayarak Ascanio'nun yanında durdu. "Onu gördüm!"

Ascanio'nun gözleri kızardı. "Emin misin?"

"Evet!" Elini önünde salladı. "Onun yüzünü gördüm."

"Bunu sonra bitiririz." Ascanio ona doğru döndü. "Göster bana." Karanlığa doğru koşmaya başladılar.

Dışarı çıktım ve bağırdım. "Bekle! Kurabiyeni unuttun." Unicorn Lane'den gelen uzak bir uluma tek cevabım oldu.

Bu iyiydi. Beni duyduğunu biliyordum.

İçeri girdim, koğuşu mühürledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yani Sürü ya da onun bir parçası kesinlikle bu cinayetle ilgileniyordu. Ne yazık ki nedenini hâlâ bilmiyordum.

Bakalım, bu karşılaşmadan öğrendiğim şeyler: Ascanio inanılmaz derecede hızlıydı ve istediğini elde etmek için para kullanmaktan çekinmiyordu ve istediği şey Papaz Haywood'un katiliydi. Tamamen ziyan değil, ama çok da yararlı değil.

Sürü bir cinayete erişmek isterse, bunu uygun kanallardan talep edebilirdi. Çoğu zaman şehir onlara izin verirdi. En iyi iz sürücüler onlardı ve kolluk kuvvetleriyle iyi geçinmek için çaba gösteriyorlardı. Ayrıca kendi suçlularıyla da ilgileniyorlardı, yani bir şekil değiştiren bu cinayeti işlemişse, Sürü bir iç soruşturma yapıyor, onları yakalıyor ve siyasi duruma bağlı olarak ya cezalandırıyor ya da şehir yetkililerine teslim ediyordu. Bu bir kazan-kazan anlaşmasıydı - Sürü gereksiz şüphelerden kaçınıyor, polisler de işlerini yapmaya çalışırken daha az kan kaybediyordu. Öfkeli bir şekil değiştireni zapt etmek kolay bir iş değildi.

Ama Sürü giriş izni istememişti. Onun yerine bir polise rüşvet vermişler.

Şimdiye kadar hem Ascanio hem de Nick bu davayla ilgileniyor ve ilgilenmiyor gibi davranıyorlardı.

Nick'in ilgisi beni endişelendirdi. Yıllar önce, Nick Şövalye Koruyucu olmadan önce bir Haçlıydı ve terfi etmeden önceki son görevi Roland'ın örgütüne sızdı. Büyükbabası ona bir şey yapmıştı, ikisinin de hiç bahsetmediği korkunç bir şey. Görev bir felaketle sonuçlanmış ve Nick tüm bölümün, yedi şövalyenin, aklı başında olmayan diğer amcam tarafından katledilmesini izlemişti. Gizliliğini hiç bozmadı. Bunun ona ruhunun ne kadarına mal olduğunu hayal bile edemezdim. Şövalyelerin ölümünü izledi ve görevine devam edecekti, ancak Şövalye Koruyucusu olan pislik, ölürken onu ifşa etti ve her şeyin boşa gittiğinden emin oldu.

Nick en başından beri dengesizdi. Bu deneyim, sahip olduğu tüm çılgın eğilimleri kristalize etmişti. Kendini büyükbabasına ve onun savunduğu her şeye karşı çıkmaya adanmıştı. Nick Kate'in yüzüne karşı ona iğrenç derdi. Kate aldırmazdı. Nick eski vasisinin tek oğluydu ve onu bir kardeş gibi görüp her fırsatta ona yardım ediyordu. Dünyada bu şekilde hareket ediyordu.

Nick'e kızmalıyım ama kızmadım. O gerçek anlamda bir Tarikat şövalyesiydi ve kendini tamamen Tarikat'ın insanlığı tüm tehditlere karşı koruma misyonuna adanmıştı. Kate felaket boyutlarında potansiyel bir tehdidi temsil ediyordu. Kate aynı zamanda Nick'in arkadaşıydı ve eğer yardıma ihtiyacı olursa, her ne yapıyorsa bırakır ve birden fazla kez yaptığı gibi, silahlarını ateşleyerek ve kılıçlarını kuşanarak oraya giderdi. Bu iki şey arasındaki çatışmayı görmeyi reddediyordu. Kate'le birlikte çalışıyordu, Conlan'a gerçekten düşküncü ve akşam yemeği için Kate ve Curran'ın evine gidiyordu ama Kate'in deliliğe sürüklendiğine dair herhangi bir işarete karşı her zaman tetikteydi. Eğer Kate

bir tiran haline gelirse, onu kılıcıyla ezmek için ilk sırada o olacaktı.

Şövalye-Koruyucu olarak geçirdiği yılların onu dengelemiş olması mümkündü ama ben bundan oldukça şüpheliydim. Paranoyası dipsiz, karanlık bir göldü ve kurnazlık konusunda mükemmeldi.

Koridora gittim, gizli kapıyı kaydırarak açtım, gerçek evime girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Güven verici bir gümbürtüyle yerine oturdu. Enki Kalkanı akarak kapandı ve dış dünyayı kesti.

Bir kelime fısıldadım ve fey fenerleri tutuşarak odayı parlak sarı ışıkla yıkadı. Klasik eğitimin bir başka faydası daha. Benim fey fenerlerimin sihirli bir kapatma düğmesi vardı ve çeşitli renklerde parlıyorlardı, oysa çoğu insanın fey fenerleri maviydi ve sihir bittiğinde sürekli parlıyorlardı. Arada sırada nadiren kullandığım vurgular dışında mavi ışığın hayranı değildim. Çok sertti.

Masama doğru yürüdüm ve sandalyeme oturdum.

Şimdiye kadar bu cinayette sorular vardı ama cevaplar yoktu.

Zihnimdeki tanıdık bağlantıya ulaştım, Turgan'ı arıyordum. Zihnimde bir ışık parladı ve parlak pencereleri olan bir ev görüntüsüne dönüştü. Nick Feldman birinci kattaki pencerenin yanındaki mutfak masasında oturmuş sandviç yiyor ve kalın bir kitap okuyordu. Turgan daldaki tutuşunu yeniden ayarlarken görüntü hafifçe eğildi.

"Üzerinde kal," diye fısıldadım.

Yırtıcı kuş onaylarcasına gagasını tıkırdattı.

Bıraktım ve görüntü kayboldu.

Bir şey olursa kartal beni çağıracaktı. Büyü devam ettiği sürece Nick'in yaptığı her hareketi bilecektim. Yarın daha derine inecektim ama bunu yapmadan önce nereden başlayacağımı bulmam gerekiyordu.

Büyük bir kağıt yığınını kendime doğru çektim. Onları eve gelirken almıştım, üç aylık Atlanta Journal-Constitution gazetesi. Bakalım yeni Hristiyan kalıntıları keşfettiklerini duyuran olmuş muydu?

I Sabah sekizde, gözetimsiz bir şekilde şehre doğru yola çıktım. Ascanio bana bakması için kimseyi bırakmamıştı. Belki de göz kulak olmaya değmeyeceğime karar verdi. Belki de aklından çıkmıştır. Her iki olasılık da eşit derecede düşüktü, bu da beni takip eden her kimse geride kalıp izimi sürdüğü anlamına geliyordu. Marten'in bakım paketini saklamak için mavi evde durduğumda, izlerimin üzerine iki kez kurtboğan serpmiştim. Kuyruğumu durdurmayacaktı ama neden işlerini kolaylaştırayım ki?

Yirmi dakika sonra, Tuxedo Park'ın kenarındaki St. Luke Metodist Kilisesi'ne gittim.

Ağır çekim sihirli kıyametin getirdiği yıkımın ardından Atlanta'nın sakinleri kuzeye kaçtı. Tuxedo Park gibi mahalleler, modern ofis kuleleri ve yüksek binalardan çok daha iyi durumda olan tarihi konaklarla daha eski olma avantajına sahipti. Gökdelenler yıkılıp çökerken, Tuxedo'nun simgesi olan on bin metrekarelik Villa Juanita gibi yerler hiçbir zarar görmedi ve hala bir buçuk asır önceki kadar gösterişliydi.

Luke Kilisesi, Smokinli Park'ın varlıklı kesimi ile Peachtree Yolu boyunca yükselen yeni iş merkezi arasındaki uçurumun tam ortasındaydı. Buraya kilise demek biraz hafif kalırdı. Tuğla ve beyaz betonla inşa edilen devasa katedral, arazisi ve yardımcı binalarıyla birlikte beş dönümlük bir alanı kaplıyordu. Katedralin

Gotik Uyanış'ın stoacı değerlerine sahip olan kompleksin tamamı bir kale gibiydi: bir hastane, bir okul ve bir idari merkez, Notre Dame'ın küçük bir kuzeni gibi görünen katedralin önde ve ortada olduğu tek bir düzgün dikdörtgen içine yerleştirilmişti.

Kıyametimizin bir başka eğlenceli emlak özelliği olan ölüm alanı katedralin etrafını çimenlik bir alan çevreliyordu. Uzun bir yürüyüş yolu çimenleri keserek kiliseye çıkan merdivenin önündeki geniş bir terasa ulaşıyordu. Teras kesme çiçeklerle doluydu. Güller, zambaklar ve kır çiçekleri, çiçeklerin ve küçük ahşap haçların arasında yanan mumlarla birlikte kaldırımın üzerinde duruyordu. Şehir bu alanı Papaz Haywood için bir anıt haline getirmişti. Üç gün sonra hâlâ birkaç yas tutan kişi, terası çevreleyen alçak taş duvarın üzerinde oturup dua ediyordu.

Yan park yerine gittim, attan indim, Tulip'i bağladım ve kapıya kadar yaya olarak yürüdüm.

Saçları dökülmüş, tel çerçeveli gözlükleri olan orta yaşlı beyaz bir adam beni girişte karşıladı ve yırtık pırtık pelerinime uzun uzun baktı. Pelerinin altında yeşil bir tişört, içinde şifalı otlar, gümüş tozu ve diğer faydalı şeylerin olduğu keseler bulunan bir kemerle tutturulmuş bir çift rahat kahverengi pantolon ve bir çift koşu ayakkabısı giyiyordum. Özel bir şey yoktu.

Bu sabah küçük silah sandığını açmış ve dün kaybettiğimin aynısı olan iki bıçak çıkarmıştım. Ayrıca yirmi iki inç uzunluğunda, en geniş yeri yaklaşık iki nokta bir inç olan yaprak kısa bir kılıç taşıyordum. Bir kilo on bir ons ağırlığındaydı ve ağırlığı ve yaprak profili onu iyi bir kesici yapıyordu. Pelerin tüm bunları saklıyordu ama mızrağım Dakkan'ı saklayamıyordu. Büyükanнемin bu isimle büyük bir sorunu vardı, çünkü İngilizceye en yakın çevirisi "Stabby" olurdu. Bunun bir silah için uygun bir isim olmadığını iddia etti, bu yüzden ilk Dakkan kırıldıktan sonra yenisine Sharpy McStabbison, Stabby'nin Oğlu adını vermeyi teklif ettim, ardından inledi

ve odamdan çıktım, arkamdan bir sürü danışmanı bana sitem dolu bakışlar fırlattı.

Dakkan sırtımdaki kılıfın içinde iki parça halinde duruyordu. Birbirine vidalandığında bir metreya ulaşıyordu. İki şaft sağ omzumun üzerinden çıkıntı yapıyordu, tutması kolaydı ve kilisenin kapısındaki nöbetçi neden sırtımda iki metal sopa taşıdığımı anlamakta zorlandı.

Birkaç garip saniyeden sonra, silah seçimimi düşünmeyi bırakmaya karar verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sipariş kimliğimi çıkardım. "Benim adım Aurelia Ryder. Papaz Haywood'un cinayetini araştırıyorum."

Adam hafifçe irkildi. "Korkunç bir şey. Bir kâbus gibi..." Kendini tuttu. "Bekleyebilir misiniz? Piskopos burada ve sizinle konuşmak isteyebilir."

"Benim için fark etmez."

"Lütfen beni takip edin."

Kilisenin içi on derece daha serindi. Mavi ve kırmızının bir düzine tonuyla renklendirilmiş vitray pencerelerden kabul alanına rahatlatıcı bir ışık sızıyordu. Açık kapılardan kilisenin içini, sıra sıra dizilmiş kobalt minderli ahşap sıraları, yükseltilmiş minberi ve üzerindeki basit ahşap kürsüyü görebiliyordum. Bu kilisede zenginlik yoktu; her şey iyi yapılmış ama ölçülüydü.

Şehre giden ley hattında ilerlerken Metodistler konusunda biraz okuma yapmıştım. Metodistler şifayı her zaman önemli bir teolojik tema olarak görmüşlerdi ve büyü dünyayı harap ettikten sonra buna daha da yoğun bir şekilde odaklandılar. Sonuç olarak Metodist cemaatler çoğaldı ve geniş coğrafi bölgeler için bazen seçilmiş, bazen atanmış bir piskopos olmak üzere bir sorumlu kişiye ihtiyaç duyuldu. Tanışmak üzere olduğum piskopos Kuzey Georgia'nın tamamından sorumluydu. Birçok kapıyı açabilirdi. Aynı zamanda onları kapatabilirdi de.

Yan kapı açıldı ve bej rengi takım elbiseli orta yaşlı bir kadın içeri girdi, beni karşılayan adam da hemen arkasından onu takip etti. Kadın ellili yaşların ortasındaydı, düz siyah saçları küt kesilmişti ve Doğu Asya kökenli olduğunu ima eden yüz hatları vardı.

Kadın elini uzattı. "Hazel Chao. Ben Kuzey Georgia Metodist Piskoposuyum."

Elini sıktım. Sıkı ve kuru bir tokalaşması vardı. "Aurelia Ryder, Tarikat Şövalyesi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, ancak daha iyi koşullar altında olmasını dilerdim. Neden bahçede konuşmuyoruz?"

Onu yan kapıdan, bir koridordan ve dışarı açılan başka bir kapıdan takip ettim. Hemen arkamızda katedralin, üç yanımızda da her biri üç kat yükselen ve köşelerinde kuleler bulunan yardımcı binaların bulunduğu geniş bir avlu bahçesine çıktık.

"Kuşatmayı atlatmak için iyi bir yer," diye not ettim.

"Eski dünya ölüyor ve yeni dünya doğmak için mücadele ediyor: şimdi canavarların zamanı" diye alıntılıadı.

"Ve canavarlar şatolara ihtiyaç duyar," dedim. "Gerçi Antonio Gramsci'nin aklında bizim türden canavarlar olduğundan şüpheliyim."

Bu alıntının iki çevirisi vardı ve çoğu zaman olduğu gibi, en az doğru olan en iyisiydi.

Bana şaşkın bir bakış attı ve gülümsedi. "Ve az önce kendi önyargımı gösterdim. İyi okumuş olmanızı beklemiyordum."

"Ailem eğitime önem verir. Tabii ki insanları bıçaklamak arasında."

"Elbette." Adama şöyle bir baktı. "Sorun değil, Gerald. Şövalyenin bana zarar vereceğini sanmıyorum ve eğer bunu denerse, senin onu durdurabileceğinden de emin değilim."

Gerald bana şüpheli bir bakış attı ve içeri girdi.

Piskopos ve ben patikadan aşağı doğru yürüdük. Sağ tarafta dağ defnesinin narin pembe çiçeklerinin etrafında arılar vızıldıyordu. Sol tarafta ormangülü çalıları ahududu kırmızısı çiçek demetleriyle ışıldıyordu. Mavi gözlü çimen ve

Yolun kenarında mor ve mavi çiçekler sunan mavi sarmaşıklar vardı. Tesislerinde bir yerlerde arı kovanları olmalı.

Piskopos Chao, "Açık konuşacağım," dedi. "Pastör Haywood'un ölümü yıkıcı bir darbe oldu. Kendisi kişisel olarak benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Kilise'ye ve Atlanta halkına yaptığı katkılar abartılamaz. Onu her kim öldürdüyse şehrimizde büyük bir delik açtı. Elimden gelen her şekilde size yardımcı olacağım."

"Teşekkür ederim."

"Cevapları ararken, onun cemaatine ve şehrin geneline karşı bir sorumluluğum var. O pek çok insan için çok şey ifade ediyordu. Sevilen biriydi, ancak böylesine şok edici bir şiddetle ve bilinmeyen nedenlerle öldürüldü."

Bu "bilinmezliğe" çok önem veriyordu. Atlanta, Papaz Haywood'u bir aziz olarak görüyordu. Beni, onun öldürülmesine yol açan çirkin sırları öğrenirsem, kutsal adamın anısını mahvetmenin sorumluluğunun benim omuzlarımda olacağı konusunda uyarmıştı. İlginç.

Karakterimi korumam gerekiyordu, bu yüzden süslü alıntılara ulaşma sırası bendeydi. "Herkes kendi yükünü taşıyacak."

Piskopos Chao bana baktı. "Galatyalılar 6:5."

"Benim yüküm Papaz Haywood'u kimin öldürdüğünü bulmak. Günahları, her neyse, onun yükü. Senin yükün ise onun kaybının sonuçlarıyla başa çıkmak. Beni bir araç olarak düşün. Ben taraf tutmam. İnsanların bulgularıyla ne yapacağı bana bağlı değil."

"Anlıyorum," dedi Piskopos Chao. "Belki de bu konuşmayı Şövalye Koruyucu ile yapmalıyım."

Nick buna bayılırdı. "Belki."

Eğer Pastör Haywood iğrenç bir şey yapmış olsaydı, Kilise'ye vurulacak darbe yıkıcı olurdu. Sorular sorulacaktı. Piskopos biliyor muydu, bilmiyorsa neden bilmiyordu?

Piskopos Chao iç çekti. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim, Şövalye Ryder?"

"Ölümünden kısa bir süre önce, Papaz Haywood'a bir adam 'kutsal bir eser' hakkında yaklaştı."

Piskopos kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ne tür bir kutsal eser?"

"Kaynağım emin değil. O sırada kurabiyelerle meşguldüler. Papaz Haywood'un ertesi gün bir arabayla ayrıldığını ve birkaç saat sonra geri döndüğünü biliyorum."

"Nathan?" Piskopos Chao sordu. "Emin misiniz?" "Bu neden olağandışı?"

"Onu araba tutardı. Yürümeyi ya da ata binmeyi tercih ederdi. Ayrıca, hizmet verdiği insanların çoğunun bir aracı yoktu. Kendini diğerlerinden ayırmak istemedi." Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de korkunç bir yol tutması vardı. Kendi papazlık törenine giderken yolda iki kez kustu. Onu ikna edip otobüse bindirmek zorunda kaldık, çünkü İsa yürüdüğüne göre kendisinin de yürüyeceğini söylüyordu. Ve bu otuz yıl önceydi."

Sihir düştü. İkimiz de durakladık, ani güç yokluğuna alışmaya çalışıyorduk. Teknoloji geçici olarak üstünlüğü ele geçirmişti. Bu uzun sürmeyecekti ama bu arada elimde daha az araç vardı.

"Yani bu obje onun için çok önemli olmalı?" "Evet. Onu böyle bir şeye iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

Özellikle de tanımadığı biriyle. Beni neden aramadığını anlamıyorum. Böyle şeyler için beni hep arardı."

"Papaz Haywood'un tarihi eserleri doğrulaması yaygın mıydı?"

Piskopos Chao tekrar iç çekti. "Olan oldu. Kimse bu konuda konuşmayı sevmez ama kutsal eşyalar büyük bir iş. Özellikle de Hristiyan kutsal emanetleri. Bunların yüzde doksan dokuzu sahtedir ama yüzde biri mucizeler yaratabilir."

Tüm mucizeler iyi huylu değildir. Birkaç yıl önce Mısır'da Harun'un asası bulundu. Yere atıldığında, ordu sonunda onu boğmayı başarana kadar birkaç düzine insanı yutan devasa, öldürülemez bir yılan yarattı.

"Nathan'ın ayırt etme yeteneği vardı," diye devam etti piskopos. "Ama uzmanlığı konusunda seçiciydi. Beş yıl önce Katolikler bağımsız bir uzman istedikleri için ondan bir azizin tırnak kupürlerini doğrulamasını istediler. Ne yazık ki tırnaklar bir azize ait değildi. Nereden geldiklerini bilmiyorlardı ama dindarlarda deliliğe neden oldular. Nathan hezeyandan üç gün kaybetti. Ondan sonra çok dikkatli oldu."

"Talebin Kilise aracılığıyla gelmediğinden emin misiniz?"

"Kesinlikle. Kontrol edeceğim, ancak kupür olayından bu yana, bu tür tüm talepler doğrudan bana iletiliyor."

Yani ya ona kendi başlarına yaklaştılar ya da kadın yalan söylüyordu. Eğer yalan söylüyorsa, inanılmaz bir oyuncuydu çünkü gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Anlamalısın," dedi. "Nathan parayı ya da prestiji umursamazdı. Ona gösterdikleri her şey gerçekten olağanüstü olmalıydı."

"Bölgedeki en önde gelen kalıntı avcıları kimler? Papaz Haywood gibi bir adamı kilisesinden uzaklaştıracak türden bir üne kim sahip olabilir?"

Yüzü küçümsemeyle çarpılmıştı. Ona mahalledeki en iyi pezevenklerin kim olduğunu da sorabilirdim.

"Waylon Billiot derdim ama o üç ya da dört yıl önce öldü. Onun dışında Darryl Knox ve Dakota Mooney. Darryl ve Dakota eskiden evliydi. Bir tür anlaşmazlık yaşamışlar ve söylentilere göre Dakota onu a... üst arka tarafından vurmuş. Şimdi birbirlerine katlanamıyorlar. Bir de Mark Rudolph var, o da hiç hoş değil. Gerald'dan sana bir liste vermesini isteyeceğim. Birkaç saatini alabilir."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Günün ilerleyen saatlerinde gelip alacağım."

"Bunlar iyi, makul insanlar değil, Şövalye Ryder. Onlar canavarlarla dolu bir okyanusu geçen, dehşetlerle dolu karanlık mezarlara tırmanan ve

Sonra da bulduklarını en yüksek teklifi verene satarlar. Bir dolar için sizi vururlar. İşlerine müdahale ettiğinize karar verirlerse misilleme yaparlar."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Piskopos Chao, "Beni gelişmelerden haberdar edin," dedi. "Lütfen." "Yapacağım," diye söz verdim.

LALE TIRIS TIRIS AŞAĞI VE
TERKEDİLMİŞ SOKAK. ARKADA BEN

Yüksek kavaklar ve meşeler, Smokinli Park'ın evlerini koruyan yüksek duvarları siper alıyordu. Önümde kentsel harabeler uzanıyordu. Luke's'tan ayrıldıktan sonra önce güneye, sonra da doğuya, Batı Paces Ferry Yolu'na döndüm. Kısa süre sonra Yeni Peachtree Yolu'nu geçecek ve ben de tekrar sağa dönerek güneye, Jesus Kavşağı'na doğru ilerleyecektim.

Atlanta'nın en güvenli yeri olarak bilinen Jesus Junction, Peachtree, Doğu Wesley ve Batı Wesley olmak üzere üç yolun kesiştiği noktada yer alıyordu. Burası üç kilisenin kaba bir üçgen oluşturduğu bir yerdi: Atlanta Katolik Başpiskoposluğu'nun ana kilisesi olan Kral İsa Katedrali, İkinci Ponce de Leon Baptist Kilisesi ve ülkedeki en büyük Episkopal cemaatlerinden birine ev sahipliği yapan Aziz Phillip Katedrali. Buckhead'in büyük bir kısmı harabeye dönmüştü, ancak İsa Kavşağı, kaosun arasında bir güvenlik feneri olarak, cemaatinin inancıyla büyüünün dışlarından korunan ibadethaneleriyle dokunulmadan duruyordu.

Papaz Haywood daha önce Katoliklerle çalışmıştı ve tüm Hristiyan mezhepleri arasında Katolik kilisesi en çok kutsal emanet satın alan ve en yüksek fiyatı teklif eden kiliseydi. Kutsal eserleri satıyor olsaydım, önce Katoliklerle çalışırdım.

Şingirtiyı duyduğumda Atlanta Tarih Merkezi'nin önünden yeni geçmiştim. Tuhaf, rahatsız edici bir sestti, sanki birisi metal paraları sivriltilmiş ve şimdi de bir çuvalın içinde sallıyormuş gibiydi. Bunu daha önce de duymuştum.

Tulip kulaklarını oynattı.

Şıngırtı tekrar geldi, ısrarla. Jingle. Jingle. Metalin metale sürtünmesi, insanı ürpertecek kadar keskin.

İlginç. Tulip'i durdurdum. Bakalım ne olacak.

Regions Bank'ın yıkıntılarının arkasından iki adam yola çıktı. Soldaki, 1.80 boyunda, iri yapılı ve bronz boynunun etrafında altın bir zincir olan adam tipik bir sokak kabadayısına benziyordu, borç toplayarak para kazanan ve cebinde muşta taşıyan türden. Kot pantolon, atlet ve el yapımı özel bir çift tenis ayakkabısı giymişti. Omzunda bir tüfek asılıydı. İri yarı bir adamdı ama diğer adamın yanında çocuk gibi görünüyordu.

İkinci adam ilkinden bir buçuk metre kadar daha uzun boyluydu. Kocaman omuzlar, fıçı göğüs, kaslarla şişen tuhaf uzunlukta kollar. Dev sarı botların içine sokulmuş lekeli kamuflaj pantolon ve omuzlarını çıplak bırakan kahverengi bir atlet giymişti. Kemerinde üç buçuk metrelik tahta bir sopa asılıydı. Görünür derisinin her santimi, kafasından sarkan yağlı yele ile eşleşen yoğun kırmızı vücut kıllarıyla kaplıydı. Vahşi yüzünde, sakalının kapattığı noktalar dışında, kalıcı bir güneş yanığı vardı.

İki adam sokağın ortasına doğru ilerledi ve durarak yolumu kesti. Soldaki serseri sorun çıkarmayacaktı. Kasıla kasıla yürümesi bana güçlü olduğunu ve muhtemelen hız ve eğitimden ziyade kaba kuvvete ve kütlesine güvendiğini söylüyordu. Yanındaki dev ise başka bir hikâyeydi. Yarı boyunda bir adam gibi, hayvani bir yumuşaklıkla hareket ediyordu. Bir ayı gibi, görünüşte hantal ama büyük ve hızlı ve bir kez saldırdığında durdurulması zor. Bu iyi değildi. Bir sopayla benimkinden yarım adım daha uzundu. Büyü açıkken sorun olmazdı. Ama büyü çalışmıyordu ve benden en az yüz yetmiş beş kilo daha ağırdı.

Jingle, jingle. Yaklaşıyoruz.

Küçük adam tüfeğini çözdü ve bana doğrulttu. "Kımıldama."

Trafikten kaçmak için bu yolu seçmiştim. Buckhead eskiden bir uç şehirdi, yüksek katlı oteller, ofisler, apartmanlar ve restoranlardan oluşan bir şehir merkeziydi, ancak bunların hiçbirisi Vardiya'dan bu yana iyi durumda değildi. Ayrıca sihirli dalgalar sırasında bazı kötü sihirli tehlikeli maddeler ortaya çıkardı. Şehir merkezi ve şehir merkezi gibi, bölge de ıslah ekipleri için bir hazineydi, ancak şehir merkezi daha güvenliydi ve şimdiye kadar şehir çoğunlukla Buckhead'i kendi cihazlarına bıraktı.

Bu ikisi sıradan haydutlar değildi. Bu yol pek kullanılmıyordu ve ısrarlı şingırtılar bana evden epey uzakta olduklarını söylüyordu. Beni mi bekliyorlardı? Neden bekliyorlardı?

Onları şimdi yayımla vurabilirdim ama büyük ihtimalle onları öldürürdüm ve cevaplar da onlarla birlikte ölürdü.

Regions binasının arkasından, omuzları otuz beş santim olan ve devasa kaslarla kaplı devasa bir köpek tırısla göründü. Göğsü o kadar derin ve genişti ki arka bacakları sonradan yapılmış gibi görünüyordu. Kavun büyüklüğündeki pençeleriyle yeri kavırıyordu. Tek bir vuruşla bir insanın kafatasını ezebilirdi. Geniş çeneli kafası, uyluğumdan daha kalın bir boynun üzerine oturuyordu. Kafatasından çıkan uzun metal sivri uçlar omurgasından aşağıya, uzun kuyruğuna kadar uzanıyordu. Kürkü mavimsi metal iğnelerden oluşan bir ormandı.

Demir bir tazı. Atlanta'da gelebileceği tek bir yer vardı.

Canavar beni gördü. Turkuaz gözleri yüzüme odaklandı. Kavernöz ağzını açtı, dört inçlik dişleri parladı ve hırladı. Sivri uçları metalik bir çığlıkla dikleşti. Köpek bana doğru bir adım attı ve boğazına dolanan kalın bir zincir yüzünden durdu.

Bir an sonra bakıcısı paytak paytak yürüyerek göründü. Küçük adamın boyunda ama devin ağırlığındaydı ve bunun çoğunu bira göbeğinde taşıyordu. Beyaz, kıllı, tişörsüz kot tulum giyiyordu. Kalçasındaki kılıfta bir pala asılıydı. Sol elinde köpeğin zincirini, sağ elinde ise binanın arkasına uzanan ikinci bir zinciri tutuyordu.

Bakıcı kendini sabitledi, tazıyı kısa çekti ve diğer zinciri çekti. Küçük bir beden uçarak ortaya çıktı ve bakıcının ayaklarının dibine düştü.

Dougie.

Yüzü morarmış, dudakları yarılmış, sağ gözü şişip kapanmıştı. Saçları kanla kaplanmıştı. Kot pantolonu parçalanmış ve deliklerden kanlı et fışkırıyordu. Onu sürüklemişler, dizlerini çiğnemişlerdi. Zincir dar beline dolanmıştı ve kaburgaları ile karnındaki deriyi aşındırmıştı. Normalde bir insanın düşeceği şekilde düşmemişti. Bir bez bebek gibi yere yığılmıştı, kemiksizdi ve kendini tutmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Dünya tek bir öfkeli saniyede kırmızıya döndü. Bir çocuğu dövmüşlerdi. Kemiklerini kırmışlardı. Onu zincire vurdular. Şehrin bir ucundan diğerine sürüklediler. Öfke içimde bir ateş fırtınası gibi yandı.

Görevli zinciri çekerek çocuğu yerden bir metre yukarı kaldırdı. "Bu o mu?"

Cevap yok.

Pislik zinciri salladı. Çocuk kırık bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu.

Onu yavaşça
öldürebilirdim. "Bu o
mu?"

Dougie bir gözünü sadece bir yarığa kadar açtı. Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Hayır."

Bakıcı onu bıraktı ve deve baktı. "Bu o."

En ufak bir ilgi ya da endişe gösterdiğimde, beni yola getirmek için ona işkence ederlerdi. Önceliklerini değiştirmek zorundaydım.

"Vay canına, tepelerin gerçekten de gözleri varmış," diye seslendim. "Ve yağlı saçları."

Dev bana baktı. "İyi bir yetiştiriciye benziyorsun." "Ailen bir aile toplantısında tanışmış gibi görünüyorsun."

Tüfekli yardımcısı kaşlarını çattı.

"Düşünmeye devam et. O sana gelecektir."

Görevli bana sararmış dişlerini gösterdi. "Geveze sürtük."

Göbek adım. "Sonunda anladın mı? Utanmana gerek yok. Koca Ayak'ın oğlu olmak zordur."

Dougie yere yığıldı, unutuldu. Doğru, bana odaklan.

"Attan in ve yere yat," diye emretti silahlı pislik.

Onları çocuktan uzaklaştırmam gerekiyordu. Kolumu kaldırdım ve silahlı adamı işaret ettim.

"O da ne? Beni parmağınla mı vuracaksın, seni aptal sürtük? Attan in ve yere yat. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Tulip'ten indim ve elimle ona dokundum. Yan tarafa doğru tırıs gitti, yoldan çekildi. Üç adam beni izledi. Dougie hareketsiz yatıyordu.

Bir kez ıslık çaldım, kısa, sert bir nota ve yere düştüm.

Turgan gökyüzünden bir taş gibi düştü ve pençeleriyle silahlı adamın yüzünü tırmaladı. Adam çığlık attı. Bir el silah sesi duyuldu. Ayağa fırladım, sola, Regions binasının arkasına koştum ve tekrar ıslık çaldım. Kartal gökyüzünde süzülerek uçmaya başladı. Her şey iki saniyeden az sürdü.

Dakkan'ı çıkardım ve mızrağı birbirine vidaladım. Bina caddeyi kapatmıştı. Onları göremiyordum ama onlar da beni göremiyordu.

Silahlı adam hâlâ çığlık atıyordu.

"Kapa çeneni," diye hırladı dev, sesi soğuk ve acımasızdı. "Lanet olası gözümü aldı!"

Islak bir gümbürtü yumruğun indiğini haber veriyordu.
"Kapa çeneni yoksa kafanı ezerim."

Çığlıklar kesildi. Doğuya doğru ilerledim, binanın etrafında döndüm, duvar boyunca sessizce ilerledim.

"Larry, lanet köpeği onun üzerine sal." Zincir yerde şingırdadı.

Bekledim.

Köpek köşeyi döndü, kokumu takip etti, kocaman pençeleri bir kıvılcım yağmuru içinde taşı sıyırdı. Dişleri havaya tükürük saçıyordu. Kavernöz ağzı ardına kadar açıldı.

Dakkan'ı o açık ağzın içine sapladım. Mızrak boğazın içindeki yumuşak dokuyu ısırdı, kas, kıkırdak ve kemiği keserek beyne saplandı. Mızrağı serbest bıraktım. Köpek tökezledi, saldırısı aniden kesildi. Ağzından kan fışkırıyordu.

Geri çekildim ve mızrağı boynuna saplayarak omurgasını parçaladım. Tazı yere yığıldı, iğneleri yere dökülmüş bir çuval bozuk para gibi şingırdıyordu. Biri öldü. Döndüm ve binanın etrafında dönmeye devam ettim.

"Charger?" Larry seslendi.

Köşeyi döndüm ve kendimi duvara yasladım. Sokaktaydı, sadece birkaç adım ötede. Dougie, Larry'nin sağında bir top gibi kıvrılmıştı.

Bekle biraz. Ben de geliyorum.

Sokağın yirmi metre aşağısında, benim geldiğim yönde, tetikçi yıkıntılara bakıyordu. Tüfeğini sağ eliyle kavradı. Sol eliyle yaralı gözüne bir bez bastırdı. Dev gitmişti.

"Charger! Buraya gel oğlum."

Binanın arkasından atıldım ve mızrağı işleyicinin sırtına sapladım. Metal bıçak ete saplandı, yukarı çıkarken böbrek ve karaciğeri parçaladı. Larry'nin nefesi kesildi. Mızrağı yaranın içinde döndürdüm. Garip bir şekilde yüksek bir sesle inledi. Kan kaybından ölmesi uzun zaman alacaktı.

Her an canı yanacaktı. Başka bir çocuğu asla zincire vurmuyacaktı.

Larry'nin vücudu mızrağımın üzerinde sarsıldı. Bir mermi karnını ısırdı. Tüfeğin sesi havai fişek patlaması gibiydi. Derinlik algısının aniden kaybolması nişan alma konusunda cehennem gibiydi.

"Larry, yoldan çekil!" diye bağırdı tetikçi.

Larry'yi soluma döndürdüm, onun cüssesini kalkan olarak kullandım, mızrağı çektim ve harabeye doğru koşmaya başladım. Arkamda tüfek tekrar patladı, mermi vızıldayarak yarım adım ötedeki tuğla duvardan sekti. Köşeden eğildim ve bir zamanlar girişi çevreleyen iki dikdörtgen sütunun olduğu noktaya doğru ilerlemeye devam ettim. İlk sütunun arkasına saklandım ve bekledim.

Terbiyeci inledi, hıçkırıklarının arasından tutarsız kelimeler döküldü.

"Siktir git," diye mırıldandı tetikçi sağımdan. "Siktir git, kaltak, siktir git..."

Bu doğru. Daha yakına gel.

"Seni bulacağım. Kafanı uçuracağım." Bir çizme göründü.

"Seni iki gözünden vuracağım ve-"

Dakkan'ın bıçağı boynundan geçerken inledi. Kalan gözü şişti, ağzı açıldı... Bir şey söylemeye çalıştı ama boğazından kan fışkırıyor, derisini parlak kırmızıya boyuyordu.

Karanlık bir şekil çatıdan savruldu ve üzerime düştü. Mızrağı serbest bırakacak zaman yoktu. Sola doğru kaçtım, umutsuzca kurtulmaya çalışıyordum. Kalçama bir çizme indi. Acı kemiğime kadar patladı. Sarsıcı darbe beni bir bez bebek gibi havaya fırlattı. Uçtum, bir top gibi kıvrıldım, doğruca bir tuğla yığınının yumuşak kucağına düştüm ve yan yattım. Ah.

Dünya yüzüyordu. Bulanık görüşün sisini tırmaladım. Dev bana doğru tepiniyordu, elindeki

kulüp. Biraz daha yavaş olsaydım, uyluk kemiğimi kırabilirdi. Tekrar vurulmayı göze alamazdım.

Ayağa fırladım. Dev bana doğru yaklaştı, sopayı savuruyordu, gözleri soğuktu. Önce sola, sonra sağa kaçtım, sopa yüzümden birkaç santim ötede ıslık çalıyordu. Benimle mızrağım arasındaydı ve beni tuğla yığınının doğru itiyordu. Tek bir darbe bile gelse, ölmüştüm.

Tekrar tekrar vurdu. Sol, sağ, sol.

Eğildim, bir darbeden kaçındım, yığından bir tuğla aldım ve yüzüne fırlattım. Gözlerinin tam ortasına isabet etti ve sekti. Kükredi, alnından kırmızı tuğla tozu yağıyordu.

Sikeyim.

Sopayı sağdan sola savurdu. Vuruşunun altında kaldım ve yapabildiğim tek şey olan sağa doğru koştum, çöplerin üzerinden atlayarak yan sokağa doğru ilerledim. Bacağım protesto çığlıkları atıyordu. Her adımda bacağıma sıcak bir acı saplanıyordu.

Yan sokağa ulaştım ve arkama baktım.

Sopayı kalçasına geri astı. Yavaşça, gelişigüzel, dev kollarının üzerinde öne doğru eğildi. Leğen kemiğindeki bir şey çatırdayarak yer değiştirdi. Omurgasının çizgisi yeniden hizalandı. Dört ayak üzerinde bana doğru koştu.

Ne oluyor be?

Bana doğru, insan vücudunun yaratılmadığı ama doğal olmayan bir şekilde hızlı olan, tanıdık, kopuk bir yürüyüşle ilerledi. Saniyenin çok kısa bir bölümünde zihnim sayıları hesapladı. Beni yakalayacaktı. Bacağım acıdan yanmasa bile onu geçemezdim. Bana avantaj sağladı çünkü bunu biliyordu.

Bir vampir gibi koştu.

Ona öyle davranacaktım. Kemerimdeki kılıftan bir bıçak çıkardım. Amcamın sesi kafamın içinde yankılandı. Bekle onu. Nefes al.

Yirmi metre.

On beş.

Sekiz.

Üç.

Şimdi, Hugh'un sesi emrediyordu.

Yanımdan sıyrıldım. Devin ivmesi onu geçti ve ben de bıçağımı boynunun arkasına doğru savurdum. Bıçak omurlarını ısırarak kıkırdağın derinliklerine saplandı. Öne doğru yuvarlandı, omuzlarına ve sırtına kan sıçradı, çömeldi ve üzerime atladı.

Orospu çocuğu. Bir taş gibi düşmeliydi. Felç olmalıydı.

Kaçtım ama yeterince uzağa değil. Kocaman bir kol beni ayı gibi kucakladı. Uzak tutmak için sağ kolumu yukarı kaldırdım. Şaha kalktı ve beni yerden çekerek kollarıyla ezdi. Kaburgalarım acıyla çığlık attı. Dünya karardı ve kenarları bulanıklaştı.

Bıçağımı gözüne sapladım. Uludu ve ben de onu kulağından bıçakladım. Yabani bir kedi gibi beni kenara fırlattı. Yuvarlanarak kurtuldum ve ayağa kalktım. Birdenbire hava vardı. Her nefes alışımnda ciğerlerim acıyordu.

Dev bana doğru koştu, çılgınca çırpınıyor, tekme atıyor, sallanıyordu, gözünün olduğu yerde kanlı bir delik vardı. Boynundan kan fışkırıyordu. Ana caddeye doğru geri çekildim. Beni kovaladı ama hareketleri yavaşladı. Artık ondan kaçmak çocuk oyuncağıydı. Çocuğun hâlâ kaldırımnda yattığı yere kadar yürüdüm.

Dev şimdi ağır ağır nefes alıyordu, her nefesi işkence gibi geliyordu.

Larry'nin cesedinin yanına çömelip palasını aldım.

Devin kalan gözünde ani bir farkındalık parladı.

Döndü.

"Hayır," dedim ona.

Dev titreyen bacaklarıyla tökezleyerek uzaklaştı. İki adım atmasına izin verdim ve dizlerinin arkasını kestim. İyi pala. Keskin.

Dev, devrilmiş bir ağaç gibi devrildi.

Onun önünde yürüdüm. Öne doğru sürünmeye çalışıyordu. Saçlarından tuttum ve Dougie'yi görebilmesi için onu döndürdüm. Bu çaba içimde kör edici bir acıya yol açtı ama umurumda değildi.

Devin saçlarını kavradım ve başını yukarı kaldırmaya zorladım. "Bana seni kimin tuttuğunu söyle ve bu acı sona ersin."

Hırladı. Sesinde insana ait hiçbir şey yoktu. Yüzü bir öfke maskesiydi ama içinde hiç güç yoktu. Ağzı sarkmış, gözleri odaklanmadan bakıyordu.

"Seni kimin tuttuğunu söyle." "Siktir git."

Ondan hiçbir şey alamazdım.

Dougie tek gözüyle bize bakıyordu.

"Çocuğa bak," dedim deve.

Elleri titriyordu. Başını kaldırıp bakmaya zorladım. Bakışları birleşti.

Palayı devin boynuna indirdim. Bu sefer bıçak eti ve kemiği temiz bir şekilde kesti. Devin kafası yuvarlandı. Gözleri hâlâ kırpışıyordu. Ağzı kelimeleri şekillendirmek için hareket ediyordu ama ciğerleri olmadığı için hiçbir şey çıkmıyordu.

Tulip için ıslık çaldım ve çocuğu yerden kaldırdım. Çok hafif ve gevşekti.

"Onlara söylemedim," diye fısıldadı. "Sen ve Marten'den bahsetmedim."

"Biliyorum."

"Acıtıyor."

"Özür dilerim. Seni yakaladım."

"Artık bana zarar vermelerine izin verme," diye fısıldadı.

"Hepsi öldü. Sen varsın."

Tulip koşarak geldi. Onu eyerinin üzerine yüzüstü yatırdım. En az itiş kakış olan pozisyondu. Hafifçe inledi.

"Benimle kal, Douglas."

Titredi.

"Benimle kal."

"Tamam..."

Devin kafasını kaptığım gibi heybeme soktum, mızrağımı almak için koştum ve Tulip'in yanağını okşadım. "Pürüzsüz."

Tulip başladı. Çoğu insan dört at yürüyüşünden haberdardı: yürüyüş, tırıs, dörtnal ve dörtnal. Atlara daha aşına olanlar ise yürüyüş ile dörtnal arasında dört vuruşluk bir ara yürüyüş olan tempo ve amble'ı bilirdi. Tulip'in kendine has bir amble'ı vardı, hızlı ve ipek gibi yumuşak. Düzinelerce ata binmişim ama hiçbirisi onunla boy ölçüşemezdi.

"Benimle kal, Douglas."

Onun yanında koştum, acıyı engellemeye çalıştım ama başaramadım. Acının sarsıntıları koşumun acı veren bir temposuna dönüştü. Acının, yapmam gereken şeyin arka planı olduğu garip bir yere battım. Önemli olan tek şey Aziz Luke'a geri dönmekti ve kilise nihayet önümde belirdiğinde neredeyse şaşırıyordum.

Dougie'yi eyerden çektim ve merdivenlerden kapıya kadar taşıdım. İnsanlar koşarak dışarı çıktı. Biri bana sağa doğru el salladı. "Bu taraftan."

Onları kiliseye, bahçeye, hastaneye kadar takip ettim ve orada önlüklü insanlar çocuğu kollarımdan alıp götürdüler.

Resepsiyonun yanındaki bankta bekledim. Dakikalar geçiyordu.

Piskopos Chao hızla kapıdan girip yanımdan geçti ve koridora çıktı. Önlüklü bir kadın onunla konuşmak için dışarı çıktı. Bir süre sonra bir kapı açıldı ve önlüklü uzun boylu siyah bir adam koridora çıktı. O ve piskopos bana yaklaştı.

"Yaşıyor," dedi doktor. "Kırık bir bacak, iki kırık kol, iç yaralanmalar. Taramaları yaptıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Yaşayacak mı?"

"Bunun garantisi yok. Önümüzdeki birkaç saat içinde sihirli bir dalga alırsak, şansı artacaktır."

"Tüm masrafları ödeyeceğim, neye ihtiyacı varsa." "Gerek yok," dedi piskopos.

Doktor arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Piskopos Chao yanıma oturdu. "Ne oldu?"

"Bal Peteği'nden bir ekip." Sadece Bal Peteklilerin demir tazıları vardı. "Özellikle benim peşimdeydiler. Dün, Pastör Haywood'un kiliseden bir arabayla ayrılıp eseri teşhis ettiğine tanık olan bazı sokak çocuklarıyla konuştum. Çocuk onlardan biriydi. Liderleri sayılır. Onu dövdüler, zincirlediler ve beni bulmak için şehirde sürüklediler."

Beni kiliseye kadar takip etmek için tazi kullanmış olmalılar ve sonra ya kiliseden hangi yoldan çıkacağımı iyi tahmin etmişler ya da beni çıkarken görüp önüme geçmişler.

Piskopos Chao uzun bir süre gözlerini kapadı. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim. Biri gelip sorarsa Tarikat'ı arayın. Lütfen."

"Kontrol edilmeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Ayağa kalktım. "Tekrar teşekkür ederim ama gitmem gereken bir yer var."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım. Onlara Marten'den bahsetmemişti ama bu onu arayanların sadece onlar olduğu anlamına gelmiyordu. Onu bulmak zorundaydım.

"Bayan Ryder," diye seslendi arkamdan. "Dikkatli olun."

I yürüdü içine ve Siparişin bölüm taşıyan heybem.

Başlangıçta bana eşlik eden kadın şövalye en yakın ofisten çıktı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını gerdi.

"Hangi kamyon seni ezdi?"

"Buraya beni arayan bir çocuk mu geldi?" Kadın şövalye başını salladı.

"Beni takip edin."

Onu ofisine kadar takip ettim. Marten bir sandalyeye oturmuş, çikolatalı kurabiyelerini kemiriyor ve büyük bir kupadan bir şeyler içiyordu. Beni gördü ve çikolata lekeli dişlerini göstererek sırıttı.

Kapı aralığına doğru yığıldım. Bölüme gelmem neredeyse otuz dakikamı almıştı ve tüm bu süre boyunca Marten'in parçalanmış bedeninin bir harabede çöp gibi atıldığını hayal ediyordum.

Kadın şövalye, "Çantanızdan su damlıyor," diye gözlemledi.

Kanlı çantayı havaya kaldırdım. Yan tarafa uzandı, çekmecedен metal bir tava çıkardı ve masasının üzerine koydu. Kanlı torbayı içine koydum. Masanın arkasına oturdu. Üzerindeki levhada "Stella Davis" yazıyordu.

Duvara yaslandım ve Marten'e baktım. "Ne oldu?"

Yutkundu. "Kurabiye almaya gittim." Stella'ya şüpheli bir yan bakış attı. "Bana bahsettiğin o yere."

Tarikat şövalyesine kurabiye zulasının yeri gibi hassas bilgiler konusunda güvenilemeyeceği açıktı. Stella gözlerini devirdi.

"Bir kurabiye yedim ve gerisini sakladım. Sonra Fare Evi'ne geri döndüm. Orada iki korkunç adam ve bir alıcı vardı. Demir tüylü bir köpekleri vardı."

Alıcı, en yüksek düzeyde tehlike anlamına geliyordu, kaçılacak biri, çocukları alan ve bir daha asla görülmeyecek biri.

"Korkunç insanlar ne yapıyordu?"

"Dougie ile konuşuyorum." Marten kurabiyesinden küçük bir ısırık daha aldı.

Bu çocukla konuşmak diş çekmek gibiydi. "Ne dediklerini duyabiliyor musun?"

Başını salladı.

Stella homurdandı. "Ne duydun?"

"Tarikatçı kadın hakkında sorular sordular. Dougie yalan söyledi ve onlara senin gittiğin yeri göstereceğini söyledi. Sonra yanlış yöne gitti ve onu takip ettiler."

"Sonra ne yaptın?"

"Gizli yere gittim, kurabiyeleri aldım ve buraya geldim. Bana söylediğin gibi."

Stella bana baktı. "Yaklaşık iki saat önce buraya geldi. Üç dev kurabiye yedi ve neredeyse bir litre süt içti." Marten'e baktı. "Bütün bunlar nereye gidiyor?"

"Karnımda." Marten şişmiş karnını ovuşturdu ve gülümsedi. Sonra gülümsemesi düştü. "Dougie iyi mi?"

"Dougie yaralandı," dedim ona. "Şu anda hastanede."

"Onu görebilir miyim?"

Başımı salladım. "Seni daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde götüreceğim."

Nick Feldman kapı aralığında belirdi. "Neler oluyor burada? Kim bu çocuk?"

"O önemli bir tanık," dedim.

Nick çantamı işaret etti. "Peki bu ne?"

"Kanıt."

Gözlerini kısarak çantaya baktı. "Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Sana hiçbir şey almadım. Kanıtlarınız neden Şövalye Davis'in masasının üzerinde kanıyor?"

Masaya doğru ilerledim, çantayı açtım ve aşağı çektim. İki şövalye ve Marten Balcı'nın kafasına baktılar.

"Alıcı!" Marten söyledi.

Nick'in yüzündeki tüm mizah ifadesi uçup gitmişti. "Şunu al ve ofisime getir."

Döndü ve koridorda yürüdü.

Stella öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Oooh, başın belada."

Marten gözlerini kocaman açtı. "Oooh."

Tepsiyi aldım ve Şövalye-Koruyucuyu takip ettim.

Nick masasının arkasına oturarak, "Kapıyı kapat," diye emretti.

Kapıyı kapattım ve tepsiyi önüne koydum. "Açıkla."

Onu hızlandırdım.

Nick kafasını kaldırıp düşündü.

Önümdeki yağlı kafaya dokundum. "Kim o?" "Jasper."

Soyadı yok. Tecavüzcü, adam kaçıran, köle taciri. Sen Honeycomb hakkında ne biliyorsun?"

"Yabancıları sevmediklerini biliyorum."

"Burası eskiden emekliler için bir karavan parkıydı. Şimdi ise gerçekliği karıştıran bir yer."

Honeycomb, Atlanta'nın güneydoğusunu ikiye bölen bir yarık olan Honeycomb Gap'in derinliklerinde yer alıyordu. Şehir arşivlerine göre, Değişim'den önce, güzel, beyaz karavan evleri ve bakımlı peyzajı ile güzel bir yerdi. Burayı ancak Değişim'den sonra bir kâbusa dönüştüğünde görmüştüm. Sihir karavan evlerini çarpıttı ve gerçekliği parçalara ayırdı. İkili ve tekli evler çoğaldı, salkımdaki üzümler gibi birbirlerinin üzerinde büyüdü. Dışarıdan gelenler Petek'e asla rehbersiz girmezdi. Orası bir yerdi

İnsanların kazara duvarlardan geçtiği ve asla çıkamadığı bir yer. Yanlış bir adımda sonsuza dek yok olurdunuz.

Nick, "Kimse Honeycomb'a girmez ve Honeycomb'cular da sadece paraya ihtiyaçları olduğunda şehre inerler," diye devam etti. "Seçici değiller. Nakit ödeyecekleri her boktan işi yaparlar. İçeride kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. On kişi de olabilirler, yüz kişi de."

"Peki ya Jasper?"

"Bu sabah Jasper çalıştırana kadar." Nick arkasına yaslandı. "Tebrikler. Honeycomb'un kralını öldürdün."

"Sence özlenecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Ama kendinizi bir grup dengesiz pisliğin intikam hedefi haline getirmiş olma ihtimalinizi de göz ardı edemem. Düşük profil pek size göre değil Bayan Ryder, değil mi?"

"Jasper benimle tesadüfen karşılaşmadı, Şövalye Koruyucu. Beni takip etti. Şehirde beni kimse tanımıyor, bu da demek oluyor ki birisi onu Haywood cinayetini araştırması ya da araştırmadığımdan emin olması için tutmuş."

Nick yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen ikincisi. Bir bakıma kurnazdı ama kulübedeki en keskin alet değildi."

Ayrıca o kelimenin tam anlamıyla insan da değildi. "Onu genellikle kimin işe aldığını biliyor musun?"

"Bağımsız bir müteahhit diyebileceğiniz biriydi. Knight Davis'e size bilinen ortakların listesini getirmesini söyleyeceğim. Fazla umutlanmayın."

Nick yine bakışlarıyla beni sabitledi. "Honeycomb'a girme. Bu bir emirdir. Hiç tanık bulamayacaksın ve hiçbir bilgi alamayacaksın. Kimse seninle konuşmayacak. Seni bir duvara çarpacaklar ve ortadan kaybolacaksın."

Bu konuda hemfikirdik. Honeycomb'a gitmek anlamsızdı. Jasper'ı kimin tuttuğunu bulmaya çalışsam çok daha iyi olurdu. Patronunun amacının ne olduğunu bilmiyordum ama Dougie'nin kırık kemikleri için ödemem gereken uzun bir fatura vardı.

Nick'in onay beklediğini fark ettim.

"Petek'e girmeyeceğime söz veriyorum. Ama eğer Petek'ten birini işe alacak olsaydım, bunu nasıl yapardım?"

Nick iç geçirdi. "Petek'e girmemenin hangi kısmı açık değildi?"

"Yapmayacağımı söyledim. Ama onları bir şekilde işe alıyor olmalılar. Petek Geçidi'nin kenarında durup avazları çıktığı kadar bağıyorlar mı?"

Nick başını salladı. "Bir telefon hattı var."

"Peteğin içine mi? Nasıl?"

"Kimse bilmiyor. Söylentilere göre işe yarıyor ve eğer numarayı biliyorsanız, çevirebilirsiniz ve birisi telefonu açar."

Ona baktım.

Nick omuz silkti. "Sen sordun."

"Numarayı biliyor musun?"

"Hayır. Bilseydim de sana söylemezdim." Kafamda belli belirsiz bir fikir oluşmaya başladı.

"Her ne düşünüyorsan, onaylamıyorum," dedi. "Sen hiç bir şeyi onaylar mısın?"

"Evet. Şu anda ofisimden defolup gitmeni onaylıyorum. Eğer olursa Jasper olayını ben halledeceğim. Yapman gerekeni yap ve sakın öldürülme."

Ve işte buradaydım, korkunç bir şekilde ölmeyi planlıyordum. "Bunu bana daha önce de söylemiştin."

"Bu sefer beni gerçekten dinlemeni istiyorum." Masasının çekmecesini karıştırdı, plastik bir kavanoz çıkardı ve iki hapi avucunda salladı. "Al bakalım."

Elimi uzattım ve o da hapları içine attı. "Bunu al ve çık."

Dışarı çıktım. Nick Feldman az önce bana reçeteli ibuprofen hediye etmişti. Post-Shift dünyasında, bu şey ağırlığınca gümüş değerindeydi. Aww. Hapları yuttum ve Stella'nın ofisine geri döndüm.

Marten sandalyeye çömelmiş, çökmüştü.

"Ne oldu?"

Stella kuru bir sesle, "Bütün kurabiyeleri yedi," dedi.
"Şimdi karnı ağrıyor."

"Şövalye Koruyucu sizden Jasper'ın bilinen ortaklarının bir listesini istememi söyledi."

Stella bir iç çekti ve ayağa kalktı. "Burada bekle. Hiçbir şeye dokunma."

O gitti. Marten'e baktım. O da bana baktı. "Annen var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Bir baba mı?"

"Hayır."

"Teyze, amca, kuzenler? Yaşayan akrabalarınız var mı?" Kadın başını salladı.

Onu güvende tutmalı ve sokaklardan uzak tutmalıydım. Onunla ne yapacaktım? Onu yirmi dört-yedi saat izleyecek biriyle güvenli bir yer bulmalıydım, çünkü kendi haline bırakılırsa kaçıp giderdi. Onu başka bir Jasper'dan koruyacak kadar güçlü biri.

Stella elinde tek parça bir kâğıtla döndü. Bir göz attım. Dört isim. Etkileyici bir dosya. Gerçek bir bilgi bereketi.

Sesimi sıradan tuttum. "Teşekkürler. Ayrıca, Petek'e giden telefon hattı, Gap'in doğu tarafında mı yoksa batı tarafında mı?"

"Batı. Martha Sokağı'nı geçince."

Ona başımı salladım ve elimi Marten'e uzattım. "Hadi gel."

Sandalyeden atladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bazı iyi insanları görmek için. Güvenli olana kadar sana göz kulak olacaklar." Ayrıca kaçmasını da engelleyeceklerdi.

Bana baktı. "Beni besleyecekler mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam." Elimi tuttu ve bölümden çıktık.

PARALI ASKERLER LONCASI KÂTİBİ BENİ EL SALLAYARAK karşı. Aradan sekiz yıl geçmişti ve sanki onu dün görmüşüm gibi tamamen aynı görünüyordu. Orta boylu, orta yapılı, bronz tenli, kahverengi saçlı, sürekli kırk beş yaşlarında. Tecrübeli bir barmene benziyordu, sakın, çekingen ve tezgahın altından pompalı tüfeğini çıkarıp Lonca'nın dev metal kapılarından içeri giren her şeyi patlatmaya hazırды.

Kimse onun adını hatırlamıyordu. O sadece Kâtip'ti, işleri atamaktan, özel işler geldiğinde paralı askerlerin izini sürmekten ve diğer sıradan idari görevleri yerine getirmekten sorumluydu. Her zaman oradaydı ve her zaman da orada olacağından şüpheleniyordum.

Katip Marten'in elimi tuttuğunu gördü ve gülümsedi. Marten de gülümsedi. Küçük bir çocuğa göre Marten sevimliliğinin çok farkındaydı ve bunu silah olarak kullanıyordu. Buraya gelirken 75 Market'te durmuş ve ona üç parça kıyafet, tuvalet malzemeleri ve bir sırt çantası almıştım. Her nasılsa, tezgâh sahiplerinin hediye ettiği küçük bir torba şeker, bir şerit kurutulmuş et ve bir şeftali almıştı. Pazara girmesine izin verilseydi bu kadar zayıf olmazdı ama normalde pazar güvenliği sokak çocuklarını kovalardı. Benim varlığım onunkini onayladı ve yüzüm herhangi birinin sahip olabileceği şüpheleri ortadan kaldırdı. Güzel olduğunuzda insanlar size farklı davranırdı. Bektan ama doğru.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu

Katip. "Barabas Gilliam'ı görmek istiyorum."

"Randevunuz var mı?" "Hayır, ama param var."

Kâtip başını salladı. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Biraz geri çekildim. Görevli telefonu kaldırdı, konuştu ve bize tekrar el salladı.

"Beklemenizin bir sakıncası yoksa yaklaşık on beş dakika içinde sizinle görüşecek."

"Bizim için sakıncası yok."

Marten ve ben, bir sehpanın etrafına at nalı şeklinde dizilmiş birkaç yastıklı sandalyenin bulunduğu, Katip'in bankosunun biraz önünde ve solunda yer alan müşteri kabul alanına doğru yürüdük. Tezgâhtar tezgâhından bize ve ön kapılara göz kulak olabiliyordu.

Lonca, önceki halinde lüks bir Buckhead oteliydi, ortasında bir atriyum bulunan içi boş bir kule. Kulenin tepesi uzun zaman önce kopmuş, büyü tarafından kemirilmiş ve ardından bir dev tarafından dövülmüştü. Onarımlar binayı sağlamlaştırmıştı ama yükseklik beş katla sınırlandırılmıştı. Daha yükseği büyülu erozyon riskini beraberinde getiriyordu. Şimdi eski otel yaklaşık üç yüz paralı asker için bir üs olarak hizmet veriyor, bir cephanelik, muhafaza hücreleri, depolar, barakalar, bir revir ve kiralık kas gücünün ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyi barındırıyordu.

Arkamızda, zeminin büyük bir bölümünü kaplayan bir yemek alanı vardı. Birkaç kaba görünümlü insan masalarda yemek yiyordu, bazıları yalnız, bazıları gruplar halinde. Hava taze ekmek, pişmiş et ve sert kahve kokuyordu. Curran Canavar Lordu olmaktan vazgeçtikten sonra kendini Paralı Askerler Loncası'nın çoğunluk sahibi olarak buldu. İlk işi yemekleri düzeltmek oldu. Şekil Değiştirenler çok ve sık yemek yedi.

Marten kokladı. "Nefis kokuyor."

"Karnın ağrıyor sanıyordum?"

"Şimdi daha iyi."

Stella haklıydı. Bu kız dipsiz bir kuyuydu.

Bekledik. Barabas sol tarafımızda, cam bir duvarın arkasında büyük bir ofiste çalışıyordu. Normalde kapısı açıktı ve camın arkasından onu masasında çalışırken görebilirdiniz. Bugün camın arkasındaki panjurlar görüşü engelliyordu ve kapısı kapalıydı. Mahremiyet istemiş olmalı.

Kimse bizi rahatsız etmedi. Paralı askerler kendi hallerindeydi. Büyük işler için bir araya geliyorlardı ama

çoğru

yalnız kurt tipleri. Polislerin yapmayacağı ya da yapamayacağı işleri yaparlardı; düşman sihirli tehlikeli maddelerin uzaklaştırılmasından koruma görevine ve silahlı eskortluğa kadar her şeyi yaparlardı. Kiralık saldırı ve cinayette sınırı çizerler ve genellikle kanunun iyi tarafında kalma eğilimindedirler, ancak bunun dışında, yeterince para ödüyorsa her iş adil bir oyundur.

Üzerimizdeki açık tavan kirişlerine gelişigüzel bir bakış attım. Boştu.

Barabas'ın ofisinin kapısı hafifçe aralandı, biri bir eliyle kapının kolunda durakladı. Boşluktan alçak bir erkek kahkahası, derin bir gümbürtü geldi.

Curran.

Marten'i kollarıma aldım ve kadınlar tuvaletine doğru ilerledim. Arkamdan kapı hafif bir gıcırtyla açıldı. Kaçma, kaçma, kaçma... Curran bir kediye. Koşarsam fark ederdi.

Tuvaletin kapısını iterek açtım ve içeri daldık. Kapıya yaslandım ve kendimi destekledim. Uzun bir an geçti. Bir an daha...

Marten bana göz kırptı ve kısık bir sesle, "Neden banyoda saklanıyoruz?" dedi.

"Saklanmıyoruz. Kaçmak bir manevra yapıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü bu bizim stratejik avantajımız."

Marten başını salladı.

Kapıdan heyecanlı sesler geliyordu. Curran yine güldü. Kapıyı kapalı tutmak için irademin her zerresini kullanıyordum. Beni tanımayacaktı. Tabii ki tanımayacaktı. Ama tanırса, cevaplamam gereken bir sürü soru olacaktı. Curran'a yalan söyleyebileceğimden emin değildim ve denesem bile muhtemelen öğrenirdi.

Sesler kesildi. Biri bağırdı, "Ve dışarıda kal, seni plaj serserisi!" Bunu daha fazla kahkaha izledi. Sonunda sesler kesildi.

Yarım dakika daha bekledim ve banyodan çıktım. Barabas'ın kapısı açıktı. Panjurlar yukarıdaydı,

Onu masasında otururken gördüm, kıpkırmızı saçları kirpi iğneleri gibi diken dikendi.

"Şimdi sizinle görüşecek," diye seslendi Katip.

Barabas'ın ofisine girdim, Marten'i iki müşteri koltuğundan birine oturttum ve diğerine geçtim.

Barabas başını kaldırdı. Köşeli hatlara sahip çevik bir yüzü ve akıllı yeşil gözleri vardı. Geceleri parlamaması mucize olacak kadar solgun olan teni, güneş yanığına karşı sadece Lyc-V'nin toplayabileceği bir güçle direniyordu. Sıcağa rağmen takım elbise giymişti ama ceketini çıkarmış ve mavi gömleğinin kollarını kıvrarak kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Onunla ilgili her şey hızlı ve keskin görünüyordu.

Nefesinizi tutmayın. Doğal davran. Aynı kokmuyorsun.

Barabas beni ve Marten'i inceledi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Masasının üzerine dar bir altın külçe koydum. Yaklaşık parmağım uzunluğunda, yarım inç genişliğinde ve yarım inç yüksekliğindeydi.

Barabas'ın kaşları yukarı kalktı. Telefonunu eline aldı. "Charles, sana bir saniye ihtiyacım var."

Bir dakika sonra, yaşlı bir İspanyol adam kapıdan içeri girdi. Çubuğu aldı, yakından baktı ve yere bıraktı. "Gerçek."

Barabas başını salladı ve Charles başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Lonca ustası parmaklarını önünde birleştirdi.

"Lonca emrinizdedir."

Yirmi bin dolar için öyle olsa iyi olur. "Bu Marten."

Barabas elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevk, Marten. Ben Barabas Gilliam. Lonca'yı ben yönetiyorum."

Marten ona küçük bir el salladı ama ellerini kendine sakladı.

"Marten bir sokak çocuğu," dedim ona. "Kimseye güvenmez, özellikle de yetişkin erkeklere."

"İyi bir politika." Barabas sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onu korumanı istiyorum."

"Bu çocuk üzerinde herhangi bir yasal yetkiniz var mı?"

Bunun olacağını biliyordum. Barabas, Lonca'nın başına geçmeden önce bir sürü avukatıydı. "Hayır. Ancak, yaşayan hiçbir akrabası yok. Sokakta yaşayan bir yetim. Onu ben kaçırmadım."

Barabas Marten'e döndü. "Sen yetim misin?"

"Evet."

"O bir cinayetin tanığı." Teknik olarak bu doğru değildi ama ayrıntıları açıklamak biraz zaman alacaktı ve Barabas'ın bunları bilmesine gerek yoktu. "Şiddet yanlısı insanlar onu arıyor."

"Ne kadar süre korunmaya ihtiyacı olmasını bekliyorsunuz?" "Bir hafta."

Barabas altın külçesine baktı. "En az yarısı kadar, muhtemelen daha fazla ödüyorsunuz."

"Sanırım yanlış anladınız. Onu korumanı istiyorum. Şahsen siz ya da..."

Lanet olsun. İkisiyle de ilk isim bazında olmamam gerekiyordu ve Barabas ve Christopher ben ayrıldıktan sonra evlenmişlerdi. Kim kimin soyadını almıştı? Christopher Gilliam mı, Christopher Steed mi, yoksa Christopher Gilliam-Steed mi? Yoksa Christopher Steed-Gilliam mı? Yanlış bir şey söylersem, bu onları evlenmeden önce tanıdığım anlamına gelirdi. Barabas buna asla izin vermezdi.

"...ailenizin bir üyesi." Evet! Ucuz atlattık. "Bu nedenle, daha yüksek ücret. Bir hafta sonra korunmaya ihtiyacı olursa, benzer bir ödemeye geri döneceğim."

Acil fonlarımda bir azalma olacaktı ama buna değerci.

"Ya geri dönmezsen?"

"O halde doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmanızı bekliyorum. Ahlaklı bir adam olarak ün salmış durumdasınız."

Barabas altını düşündü, Marten'e baktı ve tekrar bana döndü. "Pekâlâ. Tam aradığım kişiyi buldum." Sesini hafifçe yükseltti. "Sophia!"

Marten ona baktı.

Kapı açıldı ve bir omzundan sırt çantası sarkan genç bir kız içeri girdi. On dört yaşlarında, atletik yapılı, şort ve atlet giymiş görünüyordu. Kafasında bir çift yakut kırmızısı güneş gözlüğü vardı. Kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı saçları platin sarısının en açık tonundaydı. Barabas solgundu, ama porselen beyazıydı ve beyaz kirpiklerle çevrili gözlerinde tuhaf bir lavanta tonu vardı. Bir albino.

"Baba?"

Barabas, "Bu benim kızım Sophia," dedi.

Barabas'ın bir kızı mı vardı? Ve Conlan bana söylememiş miydi? "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Sophia.

"O benim ailemin bir üyesi ve bu görev için eşsiz bir niteliğe sahip."

Sophia'nın gözlerine kırmızı bir parlaklık yayıldı ve bir saniyeliğine, yuvarlak bir insan şekline dönüşmeden önce uzun, yatay bir göz bebeğinin ana hatlarını gördüm. Bir weremongoose. Barabas gibi.

İnsanlarda albinizm nadirdir, kabaca on yedi binde birdir. Memelilerde ise biraz daha sık, yaklaşık on binde bir görülürdü. Şekil değiştirenlerde albinizm yoktu. Albinolar daha yüksek güneş yanığı ve cilt kanseri riski taşırdı ve göz pigmentasyonu eksikliği bazen düzeltici ameliyat gerektiren görme sorunlarına neden olurdu. Lyc-V'nin anne karnında albinizmi ortadan kaldırdığı teorisi vardı, ancak bunu tam olarak nasıl yaptığı konusunda bir fikir birliği yoktu. Binlerce şekil değiştiren görmüştüm. Aralarında tek bir albino bile yoktu.

Sophia'nın var olabilmesinin tek bir yolu vardı ve o yol da son derece yasa dışıydı. Barabas bunu herkesten daha iyi biliyordu. Christopher'la ne yaptınız ve bundan nasıl kurtuldunuz?

"Ne için nitelikli?" Sophia sordu.

"Bodyguard Detay, yirmi dört-yedi, bir hafta," dedi Barabas.

"Fazla mesai mi?"

"Maaş ve bir
buçuk." "Tehlike
ikramiyesi mi?"

"Durumsal, tehdidin seviyesine bağlı olarak."

Sophia gözlerini kıstı. "Bunu yazılı olarak ve tehlike
ikramiyesi ölçeği belirtilmiş olarak istiyorum."

"Tamamdır," dedi Barabas.

Yüce Tanrım, kendisinin küçük bir kadın versiyonunu
yapmıştı. Sophia gülümsedi. "Kimi koruyacağım?"

"Ben," dedi Marten.

"Merhaba. Ben Sophia." Barabas'ın kızı elini uzattı.
Marten elini sıktı. "Merhaba. Ben Marten. Çantanda
ne var?" "Nagaina."

Babası gibi, kızı gibi.

"Nagaina nedir?" Marten sordu.

Sophia elini sırt çantasının içine soktu ve bir kobra
çıkardı. Büyük ve siyah olan bu kobra Sophia'nın koluna
dolandı ve parlak sarı göğsünü göstererek şaha kalktı.
Marten donakaldı.

Barabas, "Sophia, müşteriyi korkutuyorsun," dedi.

"Merak etmeyin. O bir Mısır kobrası. Oldukça uysaldırlar
ve zehir püskürtmezler." Sophia gülümsedi. "Ve çam
sansarlarını yemezler." Yılanı çantasına geri koydu.

"Bundan emin misin?" Barabas'a sordum.

"Oldukça. Sophia yaşına rağmen çok tecrübeli ve Marten
onun yanında daha rahat edecektir."

"Bu barışçıl bir görev olmayacak. İkisi de tehlikede
olacak."

"İşte tam da bu yüzden Sophia mükemmel bir uyum
sağlayacaktır." Barabas dişlerini keskin ve kontrollü bir
şekilde göstererek gülümsedi. "Kendini tamamen bu göreve
adayabilir. Gündüzleri burada, Lonca'da olacaklar. Geceleri
ise evimizde olacaklar. Eğer bir sorun çıkarsa, kocam ve
ben halledeceğiz. Ayrıca, eşsiz bir toplulukta yaşıyoruz. Sizi
temin ederim, oldukça güvenlidir."

Eminim. "Ascanio Ferara da dahil olmak üzere kimsenin
onu cinayetle ilgili sorgulamaması çok önemli."

Sophia parmaklarını çıtlattı. "Oh, bu sorun olmayacak."

Conlan'ın Ascanio'ya karşı bir şeyler hissettiği açıktı ve görünüşe göre Sophia da onun hayranı değildi. Çocuklarla arası iyiydi.

"Sürünün bu davayla bir ilgisi var mı?" Barabas sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ancak Bay Ferara kesinlikle biliyor. Bu işleri zorlaştırır mı?"

"Hiç de değil," dedi Barabas. "Biz Sürü'nün yetki alanına girmiyoruz."

Curran ve Kate'le birlikte sürüden ayrılan herkes gibi Barabas da özel bir statüye sahipti ve ben de buna güveniyordum.

"Harika. İşte kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri." Çantayı Barabas'a uzattım. "Ücret yemeğini karşılayacaktır ama lütfen kurabiye dışında bir şeyler yediğinden emin olun."

Barabas başını salladı. "Elbette."

"Ballı kek sever misin?" Sophia Marten'e sordu.

Ballı kekleri severdim. Curran'ın üvey annesi yapardı. Şu anda Martha'nın ballı keklerinden biri için adam öldürebilirim. Onu yer ve burada, ofiste ağlardım.

Marten'in gözleri parladı. "Lezzetli mi?"

"Çok lezzetli."

"O zaman onları seviyorum."

"Ofisimde biraz var." Sophia elini uzattı.

Marten sandalyesinden fırladı, bana göz kırptı ve Sophia'nın elini tuttu. Ofisten dışarı çıktılar.

Bu göz kırpma belayı işaret ediyordu.

"Kaçma konusunda çok iyi," dedim.

"Sophia kaçışları önlemekte çok başarılıdır. Size söz veriyorum Bayan Ryder, ona iyi davranılacak; yıkanacak, beslenecek, geceleri yatağına yatırılacak ve en önemlisi sürekli gözetim altında tutulacak."

İçimde bu sözleri yiyeceğine dair bir his vardı ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Her şeyi ona vermiştim.

Yapabileceğim uyarılar. Onları bir iş yapmaları için tuttum
ve yapmalarına izin vermek zorundaydım.

Telefon hattı Martha Sokağı'na yakın bir yerde değildi. Stella'nın şansının yarı yarıya olduğunu düşünmüştüm.

beni boş bir kaz kovalamacasına gönderdi. Belli ki ya bana güvenmiyordu ya da onu terk ettiğim için intikam almaya karar vermişti. Yeterince adil, onun için bir puan. Hem temkinli olmasına hem de ödeşmeye çalışmasına saygı duydum. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Petek, yaklaşık üç mil uzunluğunda ve Petek Boşluğu adı verilen çeyrek mil derinliğinde bir yarığın içinde yer alıyordu. Gap, hurdalıklardan ve terk edilmiş Ford Motor fabrikasından topladığı demiri kendi içine çekiyordu. Etrafındaki alan harabe halindeydi ve yaralı bir bacak ve morarmış bir omuzla molozların üzerinde ileri geri tırmanmak çok eğlenceliydi.

Eğer sihir olsaydı, Turgan'ı arayıp Gap'ı keşfetmesini isteyebilirdim. Kartal kabloyu saniyeler içinde fark ederdi. Ama büyü kapalıyken Turgan'ın gözlerinden bakmak bir seçenek değildi. Turgan zeki bir kuştur ama o sadece bir kuştur. Ona kabloyu kendi başına bulmasını söylemek, Lassie'ye Timmy'nin bir kuyuda sıkışıp kalmadığını sormak gibiydi. "Kablo" gibi kelimelerin bir kartal için hiçbir anlamı yoktu.

Bunun yerine bir saat boyunca enkaz ve terk edilmiş binalar arasında yolumu bulmaya çalıştım ve sonunda onu buldum; üç katlı yıkık bir binanın tepesinde yükselen bir direktten boşluğa dalan tek bir telefon hattı. Yapının çatısı gitmiş, içi açıkta kalmıştı ve

Uzun ahşap direk, üst katın kalıntılarına bir beton yığınıyla sabitlenmişti. Yaralı kalçamla söz konusu direğe tırmanmak vahşi bir kediye kucaklamak kadar eğlenceliydi, ancak birkaç kez aşağı kayarak yarım düzine dilde küfür ettikten sonra nihayet ipi kestim, aşağı indim ve ayaklarımı uçurumun üzerinden sarkıtarak yıkılan üst katın kenarına oturdum.

Boşluk önümde uzanıyor, derinlere dalıyor, bu noktada dar, sadece birkaç yüz metre genişliğindeydi. Dibinde eğri metal sivri uçlardan oluşan bir orman büyüyor, yanlardan yukarı tırmanıyordu. Çöp yığınları, çöplerle karışık hurda metaller, terk edilmiş arabaların iskelet halindeki kabuklarının arasında yavaşça eriyerek yükseliyordu. Sis, sivri uçların ve çöp yığınlarının arasından süzülüyor, uzun dallar halinde kıvrılıyor, kenara ve diğer tarafta yükselen terk edilmiş binalara ulaşmaya çalışıyordu. Sol tarafta, Gap'in üzerinde bir kuş süzülüyordu. Buradan leylek gibi görünüyordu. Görünüş aldatıcıdır. Petek, jilet gibi kesen demir tüyleri olan Stymphalian kuşları doğururdu.

Bacağım acıyordu. Diğer yerlerim de ağrıyordu ama eve gittiğimde bacağıma müdahale edilmesi gerekecekti. Nick'in hapları acıyı biraz azaltmıştı ama hafifletmeye yetmemişti. Kıpırdamadan oturmak günahkâr bir lüks gibi geliyordu.

Dikkatsiz davranmıştım. Jasper'ın yukarıdan saldıracağını tahmin etmeliydim. Bunu yapmamıştım çünkü çocuğu kurtarmaya odaklanmıştım. Şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Douglas'ın yüzü gözümün önünden geçti. Buna değdi.

Ben gençken, Jasper'ı vururdum. O zamanlar av tüfeği ya da tüfek kullanmak sorun değildi. Eskiden iyi bir nişancıydım. Andrea Medrano kadar değil ama yeterince iyiydim. At sırtında dörtnala giderken bir hedefi yayla vurabilirdim. Artık silahlar benim için bir seçenek değildi.

Tüm canlı varlıklar büyü üretir. Şekil değiştirenler gibi bazıları bunu depolar, bu da teknoloji sırasında hala dönüşmelerini sağlar. Diğerleri, benim gibi, yayarlardı. Yıllar geçtikçe, bu yayılmaları bir pelerine dönüştürmeyi öğrendim.

Büyü sırasında gücüm vardı, ama büyü olmadan minyatür bir büyü jeneratörüydüm ve bu yayılımlar yakın çevremdeki teknolojiye kısa devre yaptırıyordu. Silahlar benim için işe yaramadı. Benzinli arabalar bir kumardı. Bazen bir tanesini kullanabiliyordum, bazen de çalışmıyordu.

Büyükannem sihirli mirasımı sahiplenirsem bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. Kate de aynı sorunu yaşırdı ve ben de kıs kıs gülerdim. Onun sihri telefonlara ve silahlara kısa devre yaptırırdı. Bir arama yapmaya çalışır, tiksintiyle telefonu kapatır ve tepinerek uzaklaşırdı, sonra ben telefonu açardım ve mükemmel çalışırdı. Şimdi benim durumum ondan daha kötüydü. En azından o bir silahı ateşleyebiliyordu. Gölün ortasındaki bir tekneden ateş etse suyu vuramazdı ama silah boşalırdı. Ben tetiği çektiğimde sadece kendini beğenmiş bir klik sesi duyuyordum.

Yine de, teknoloji alanındaki yetkinliği büyü alanındaki yetkinlikle takas etmek o zamanlar kolay bir seçimdi. Nereden geldiğimi ve soyumun neler yapabileceğini bilmek istiyordum. Pişman değildim ama bunun bedelini ödemeye devam ettim. Yine de en akıllıca seçenek buydu. Büyü eninde sonunda kazanacaktı.

Sessizce oturdum, hareket etmemenin tadını çıkarıyordum. Honeycomber'lar telefonlarını tamir etmek için acele etmiyor gibiydiler. Muhtemelen birkaç saat boyunca farkına bile varmayacaklardı, ta ki içlerinden biri telefonu açıp da hat kesilene kadar.

Evimde bir telefona ihtiyacım vardı. Telefonlar benim için zamanın yaklaşık yarısında işe yarıyordu ve yüzde elli sıfırdan daha iyiydi.

Yirmi dört saattir şehirdeydim ve şu ana kadar hiçbir ilerleme kaydedememiştim. Küçük bir ma'avir öldürdüm, önemsiz bir zafer. Papaz Haywood'un cinayetinin bilinmeyen bir büyülu eserle bağlantılı olduğunu öğrendim. Honeycomb'un kralını öldürdüm. Bunların hiçbirisi beni Moloch'u durdurmaya yaklaştırmadı.

Sanki başımın üzerinde her saniyesi geri sayan kocaman bir kıyamet saati asılıymış gibi hissediyordum.

Arkama yaslandım. Hayır, böyle düşünemezdim. Eğer bu

yolda ilerlememe izin verirse, bu beni özensiz ve

Çaresiz. Ne kadar değerli olursa olsun acele etmemeliydim.

Boşlukta tiz bir çığlık yuvarlandı. Evet, bir Stymphalian kuşu. Derek ve ben yılda bir ya da iki kez tüylerini almak için buraya gelirdik. Hiç bileme gerektirmeyen iyi bıçaklar yaparlardı. Bir öğle yemeği hazırlar ve bir gün boyunca Gap'ı düşen tüyler için tarar, sonra da bunun gibi harabelerden birinde yemek yerdik.

Tanıştığımızda on üç yaşındaydım. O on sekiz yaşındaydı. O zamana kadarki kısa hayatımda sadece bir erkek arkadaşım olmuştu, o da sihrimi çalmak isteyen Red adında sümüklü bir sansardı. Beni deniz iblislerine satana kadar onun harika olduğunu düşünüyordum. Sonra Derek sahneye çıktı, parlayan bir güneş gibi ve Red olan üzücü pislik birikintisi buharlaştı.

Gözlerimi kapatırsam, Derek'in yanımda oturduğunu, uzun bacaklarını kenara uzattığını, yaralı yüzünü güneşe döndüğünü ve gözlerini kapattığını hayal edebiliyordum.

Üzerime ürkütücü bir his çöktü. Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Gap'ın karşısından bir şey beni izliyordu. Harabeleri taradım.

Hiçbir şey.

Her kimse, iyi gizlenmişti. Ama oradaydılar.

Gözcünün bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi. Saldırmaya hazır büyük bir yırtıcı tarafından görülmek gibi. Vücudumdaki her sinir tetikte bekliyordu. Bunu daha önce de hissetmişim, şehre geldiğimde. O köprüden geçerken karanlıktan beni izleyen bir şey vardı, tehlikeli ve korkutucu bir şey ve işte yine buradaydı. Beni mi izliyordu? Neden?

Elimi kaldırdım, gülümsedim ve el salladım.

Bu doğru. Orada olduğunu biliyorum. Oynamaya gel.

Hiçbir şey yoktu. Yıkıntılar hareketsiz duruyordu.

Hâlâ oradaydı, beni izliyordu. Tüm içgüdülerim onun bir tehdit olduğu konusunda beni uyarıyordu, yüzleşmek istemediğim türden bir tehdit

kırık bir bacakla. Basit hayvan yanımda kıpırdamadan oturmak ve beni izleyen şeyin orada olduğumu unutmamasını ummaktı istiyordum. Çılgın insan yanımda ise korku bir adrenalini patlamasıyla yok olana kadar onun yüzüne gülmek istiyordum.

Abartılı bir iç geçirdim, ayağa kalktım ve topallamamaya çalışarak uzaklaştım. Gap'e daha sonra geri dönecektim. Umarım büyü kalkmıştır. Sessiz gözlemcim daha yakından bakmak için yaklaşmaya karar verirse, eğlenceli bir sürprizle karşılaşacaktı.

SIHIR SULAR ALTINDA VE DÜNYA İÇİNDE A
GÖZ KIRP. BU AĞRI İÇİNDE BENİM

Kalçam ısı ile parladı ve dayanılabilir bir acıya dönüştü. Beton parçasının üzerinde kaydım ve gözlerimi kısarak batan güneşe baktım. Eve geldiğimde Elara teyzemin bitkisel karışımlarından birini almıştım. Dalga büyüsünü harekete geçirmişti. Bacağımı çok fazla zorlamamayı başarırısam, yarın neredeyse tam güce ulaşmış olacaktım.

Honeycomb Gap'ten sonra Jesus Junction'a gittim ve üç kilisenin temsilcileriyle de konuştum. Hiçbiri Pastör Haywood'u işe aldıklarını ya da son altı ay içinde ona birini yönlendirdiklerini kabul etmedi. Bir başka çıkmaz sokak.

Sonra belediye hizmet ofisine gittim, rozetimi ve birkaç yüz dolarlık banknotu gösterdim ve onlardan evime bir telefon hattı çekmelerini istedim. Para onları teşvik etti ve rozet de diğer her şeyi bir kenara bırakıp beni kolluk kuvveti olarak sıranın önüne geçirmek için uygun bir bahane sundu, böylece iş günü bitmesine rağmen benimle birlikte bir teknisyen gönderdiler. Evimi ya da bulunduğum yeri pek sevmediğini söylemek hafif kalır, bu yüzden resmi olarak "onu o lanetli yerden korumak" için kendimi dışarıda Unicorn Lane ile arasına park etmek zorunda kaldım.

Telefon teknisyeni koşar adımlarla geldi. Kısa boylu ve genişti, şişman değildi ama sağlamdı, bir tutam kıvırcık siyah saçı vardı ve

Zeytin tenliydi ve hafif bir aksanla konuşuyordu. Faslı olabilirdi ama emin değildim ve soracak kadar da kaba değildim.

"Bağladım ama büyü tekrar düşene kadar çalışıp çalışmadığını bilemeyeceğiz."

Hayatımın hikayesi. Büyük boy Bal Petekleri'yle savaşmak için sihre ihtiyacım olduğunda, hiç sihir yoktu. Ama bir telefon istediğimde, birdenbire tüm sihirlerle sahip oldum.

"Teşekkürler," dedim ona. "Seni geçireyim."

Unicorn Lane'e baktı. Yaklaşık üç blok aşağıda, eski bir gökdelen küçük bir şelale oluşturmıştı. Lavanta kıvrımlarıyla parıldayan mavimsi bir sıvı, harabenin tepesinden dökülüyor ve üç ayak genişliğinde bir dere halinde yavaşça aşağı kayıyordu. Akışkan görünüyordu.

"Evet," dedi teknisyen. "Aletlerimi getireyim. Yarın çalışmazsa bize haber verin."

Teknisyen alet çantasıyla geri geldi ve Peachtree Circle'dan aşağıya, güneye, medeniyete doğru yürüdük. Bacağım tekrar ağrımaya başladı. Eve döndüğümde, onu yeniden canlandırmak için ilahi söyleyecektim.

Peachtree Circle 15th sokağıyla kesişiyordu. Eskiden üç yönlü bir kavşaktı, şimdi ise daha çok küçük bir döner kavşağa benziyordu. 15th 'un batı ucu, yıkılan apartmanların enkaz yığınlarıyla kesilmişti. Tek çıkış yolu 15th 'un diğer ucundan, güneydoğusundan geçiyordu.

Yuvarlak kavşakta küçük bir alışveriş plazası filizlenmişti, sadece iki dükkan vardı: gülümseyen sarışın bir adam tarafından işletilen bir pirogi standı ve yaşlı, kahverengi tenli bir kadın tarafından işletilen bir market otobüsü. Otobüste ilk yardım malzemeleri ve ihtiyaç maddeleri satılıyordu: tuz, tuvalet malzemeleri, bandajlar vs. Pirogi tezgahında ise lezzetli pirogiler satılıyordu. Bu sabah Aziz Luke'a giderken onlardan tatmıştım. Kavşak (şimdi) ıssızdı, enkazın yanında eski püskü bir battaniyenin üzerinde oturan yalnız bir dilenci dışında.

Teknisyen bana el salladı ve pirogi standının yanında duran minibüsüne yöneldi. Dilenci bana baktı. Zayıf, yaşlı, koyu kestane renginde, kırıışıklarla buruşmuş teniyle battaniyesinin üzerinde dizlerine sarılmıştı. İnce, yağlı saçları uzun tutamlar halinde yüzüne dökölüyordu. Ayakkabıları, eski püskü botları, yanında bekliyordu. Çıplak ayakları kir içindeydi. Hareket etmek acı vermek anlamına geldiğinde insanların yaptığı gibi kendini dikkatli bir şekilde tutuyordu.

Çok yalnız görünüyordu.

Rüzgâr beni savuruyor, bayat idrar kokusunu ve uzun süredir yıkanmamış bir insan bedeninin yoğun kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Otobüse doğru yürüdüm. Yaşlı kadın o gün için eşyalarını topluyordu ve beni görmemiş gibi davrandı. Hareket etmeyi reddettim. Sonunda gözlerini kısarak bana baktı. Kırk dolar çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. "Erkek çorabı ve aspirin."

Önce dilenciye, sonra bana baktı, içini çekti, katlanabilir rafa iki çift çorap koydu ve yirmi haplık küçük bir aspirin şişesi ekledi.

"Teşekkürler." Kendimi pirogi tezgahına attım, oradan mantar tadı olmayan fare eti aldım ve onu ve otobüs alışverişlerimi dilenciye götürdüm.

Benden kaçtı, geriye doğru çabaladı. Eşyaları ve yirmi doları battaniyesinin kenarına bıraktım ve oradan uzaklaştım.

Eve vardığımda, bir milden daha az bir mesafede, bacağım tam protesto modundaydı. Eve girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve sığınağıma yöneldim. Kapıya ulaştım ve durdum.

İçeride biri vardı.

Kimseyi duymadım, kimseyi görmedim ama birinin evime zorla girdiğini kesin olarak biliyordum.

Kapıdan içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve ağır çubuğu yerine kaydırarak davetsiz misafiri benimle birlikte içeride hapsettim.

Sessiz. Dere yatağında su şırıldıyordu. Bitkiler yapraklarını açmış, ışık için sabırsızlanıyordu.

Parmak eklemlerimi kırdım.

Sol taraftan karanlık bir şekil bana doğru hamle yaptı, havada sanki kanatları varmış gibi uçuyordu. Davetsiz misafiri kolundan kavrayarak yanından geçtim ve tüm ağırlığımı kullanarak onu havada çevirerek yere düşürdüm. Sırtı kireç taşına çarptı. Takla attı, bacakları omuzlarının üzerindeydi, kauçuktan yapılmış gibi zıpladı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla on adım ötede çömeldi.

Lanet olsun, Conlan. "Zıplama üzerinde çalışmalısın."

Gri gözler bana güldü. "İşitme duyun üzerinde çalışmalısın. Evine girmeden önce tam bir dakika boyunca bir metre arkanda durdum. Hiç arkayı dönmedin."

Yani sihir vurmadan önce içeri sızmış. Korumalarımı nasıl geçtiğini açıklıyor. "Hatırlat bana, kimliğimi açığa çıkarmamak konusunda ne demiştin?"

Omuz silkti. "Bizi görmeye kim geldi? Ben kimseyi görmüyorum." Bitkilerin arasından bakıyormuş gibi yaptı. "Güzel çalıların arasında tanık mı saklıyorsun?"

Conlan'la ilgili sorun, babasının sarsılmaz güvenine ve annesinin çenesine sahip olmasıydı. Ayrıca Roland'ın torunuydu. On sekiz aylıkken tam cümleler kurmuş, beş yaşındayken de karmaşık büyüleri ayçiçeği çekirdeği gibi kırmıştı. Matematik çocuk oyuncağıydı, mühendislik eğlenceli bir eğlenceydi, kimya bir hobiydi ve o bunların hiçbirini ciddiye almıyordu.

Gözleri parlıyordu. "Yemeğiniz var mı?"

Ve o dokuz yaşında bir werelion'du. "Belki."

Buzdolabıma yöneldim. Tamyra Miller benim istediğim gibi doldurmuştu. Bir bakalım. Hızlı ve doyurucu ne yapabilirdim?

"Jambon, tavuk, geyik eti?" "Evet!"

"Normalde yemek başına bir sarılma ücreti alırım ama sizin için ücretsiz."

Çocuklara zorla sarılmayı sevmezdim. Eğer bana sarılmak isterse, bunu memnuniyetle karşılayacağımı bilirdi.

İç çeker gibi yaptı, yanıma geldi ve bana sarıldı. Bunu çok dikkatli bir şekilde, bir insana sarıldığının farkında olarak gücünün çok azını kullanarak yaptı. Sekiz uzun yıldan sonra nihayet kardeşimi şahsen görmüştüm.

"Hey," dedim ona.

Bana sırttı ve serbest kaldı.

Bir parça tuzlanmış füme jambon, yabani mantar, dört dilim domuz pastırması, biraz kaşar ve mozzarella peyniri çıkardım, bir kesme tahtası ve satırımı aldım ve ocaktaki ateşi doldurdum. Conlan mutfak masasının yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Beni gördüğüne gerçekten sevinmedin mi?"

"Elbette seni gördüğüme sevindim. Ama artık kokun her yerde ve Ascanio nerede yaşadığımı biliyor."

Conlan yüzünü buruşturarak bana bir dişini gösterdi.

Tavayı ateşe koydum, pastırmayı içine attım ve jambonu ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmaya başladım.

Conlan sandalyesinde döndü, neredeyse yatay hale gelene kadar yana eğildi ve en yakındaki kaideden metal bir küre aldı. Yaklaşık bir basketbol topu büyüklüğündeydi, narin metal dantellerden ve dişlilerden oluşan bir toptu. Bunlardan altı tanesini mabedin etrafına yerleştirmiştim.

Conlan onu başının üzerine fırlattı ve içinden bir büyü kıvılcımı gönderdi. Küre başının üzerinde, jilet gibi çeneleri dışarıda, metal pençeleri öldürmeye hazır, korkunç bir metal örümceğe dönüştü. Bir saniyeden kısa bir süre için başının üzerinde asılı kaldı, başını yemeye hazır görünüyordu, sonra ona güç veren küçük büyü damlası tükendi ve bir top haline geri yuvarlanarak düştü. Conlan diğer eliyle onu yakaladı. Bunu başarmak için gereken kontrol Yeni Şınar'daki bilgelerin sevinçten başını döndürürdü. Conlan küreyi parmaklarının arasında döndürdü ve tekrar yukarı fırlattı.

Küre, örümcek, küre, örümcek, küre...

Jambonu bitirdim, pastırmayı çevirdim ve mantarları dilimlemeye başladım. "Ascanio ile aranızda ne var?"

"Ondan hoşlanmıyorum."

Peyniri ince dilimler halinde kestim. "Bir şey mi yaptı?"

Conlan omuz silkti. "Bu önemli değil."

"Tamam, ısıracam. Önemli olan nedir?"

Pastırmayı çıkardım, yağının çoğunu bir kavanoza süzdüm ve mantarla jambonu tavaya attım.

"Yardım etmek istiyorum."

"Ne konuda yardım?"

"Ben yokken büyükbabamla konuştuğun gizli şey için yardım et. Burada kalmana neden olan ve eve gelmeni engelleyen gizli şey."

"Ah. Şu gizli şey."

Altı yumurta çıkardım, tavaya kırdım ve spatulamla ileri geri hareket ettirdim. Conlan da babası gibi cıvık yumurtaya dayanamazdı. Daha önce okul yemeklerini tartışırken bu konuda şikâyet etmişti. Ve babası ve çoğu şekil değiştiren gibi, yemeğindeki ısıya karşı toleransı neredeyse yok denecek kadar azdı. Kendim için yemek yapıyor olsaydım, tavaya jalapenos atıyor olurum.

Çırpmayı tuzladım ve peynire uzandım.

Kesme tahtam orada değildi. Conlan masanın üzerine oturmuş, düzgün peynir dilimleri yığınıyla kesme tahtasını benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu.

"Gerçekten mi?"

"Cevaptan kaçırıyorsun."

"Peyniri bana ver de konuşalım."

Peyniri uzattı. Yumurtaların üzerine attım, biraz karıştırdım ve tavayı ateşten aldım. Beni izledi. Çekmeceden bir çatal çıkardım, büyük bir tabak ekledim, yumurtaları ve erimiş peyniri üzerine kaydırdım ve ona doğru ittim.

O denedi. "Tadı anneminki gibi."

Tabii ki. "Bana yemek yapmayı kim öğretti sanıyorsun?"

"Yedi yaşındayken okuldaki druid grubuyla bir sorun yaşadığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş ona?" Druidlerin hayvanları doğrudan etkileyen pek çok büyü vardı. Yedi yaşındaydı ve ona eziyet etmeye çalışan bir grup çocuk yaşının iki katıydı. Kate ya da Curran'a bundan bahsetmeyi reddetmişti ve eğer şiddete başvursaydı okuldan atılacaktı.

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun? 'Bana bunları anlatmak zorundasın' demiştin. Ben senin kardeşinim' demiştin. Ertesi gün öğle yemeği molasına çıktığımızda Roman siyah ve gümüş rengi cübbesiyle bahçede beni bekliyordu. Elinde insanlara çılgılık atan kuş başlı asası vardı ve ben yaklaştığımda mırıldamaya başladı. Bana kocaman sarıldı ve annesinin benim için özel olarak yaptığı pirogiiyi getirdiğini söyledi. Öğle yemeği yedik ve ailemizden, Koliada ve Noel için insanlara ne alacağımızdan bahsettik. Ondan sonra hiç sorun yaşamadık."

Roman siyah bir volhv, Slav pagan rahibiydi. Çürüme, savaş ve karanlığın tanrısı Chernobog'a hizmet ediyordu. Tüm Neo-Paganlar erken yaşlardan itibaren diğer Neo-Paganlar hakkında eğitilirdi ve Roman resmi olarak kayıtlarında "Uğraşmayın" başlığı altında listelenmişti. Annesi Evdokia, Cadı Kahini'nin cadılarından biriydi. Gençken ondan ders almıştım, Sienna'yla da bu sayede arkadaş olmuştuk. Küçük bir iyilik için Roman'ı aramak sorun değildi. Tüm Kötülüklerin Tanrısı'nın rahibi insanlara yardım etmeyi severdi. Bu onun parlama şansıydı ve o da bunu en iyi şekilde değerlendirdi. Kate de ben gençken benim için benzer bir şey yapmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Başını yemekten kaldırdı. Tabağında neredeyse yarısı kalmıştı. "Bana bunları anlatmak zorundasın. Ben senin kardeşinim."

Aw.

Ama o sadece dokuz yaşındaydı. Ma'avirim cehennem kadar tehlikeliydi.

Conlan öne doğru eğildi, bakışları gözünü kırpmadan ve doğrudan bakıyordu. "Ben bebek değilim."

Sanki bazen telepatik oluyordu.

"Bebek değilsin ama sık sık bebek gibi davranıyorsun. Ders çalışmayı sevmiyorsun, kendini işe vermiyorsun ve büyükbabanın öfkelenmesini önlemek için en azını yaparak ciyaklıyorsun..."

Conlan elini kaldırdı. Pençeler etinden fırladı. El gerildi, parmaklar uzayarak devasa rakamlara dönüştü. Kömür karası kürk yeni eli kapladı. Ön kolunu kesti. Yaralarından ince kan iplikleri uzandı, elini sardı ve bir eldiven haline geldi.

Birisi alıştırmayı yapıyormuş.

"Hareket alanını göreyim."

Parmaklarını hareket ettirerek avucuna doğru bükte, serçe parmağından başparmağına kadar. Kan zırhlı pençeleri havayı kesti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kanlı silahlar ve zırhlar yapmak Şinar soyu için en önemli iki beceriden biriydi. Toprakları ele geçirmek ve tüm tehditlere karşı savunmak için karşı konulmaz bir dürtü olan shar ile başa çıkmak ise diğerydi. Kan zırhının sınırları vardı ve kan silahları birkaç saat kullanıldıktan sonra bozulurdu, büyüleri tükenirdi ama dayandıkları sürece sizi neredeyse zarar görmez hale getirirlerdi. Kanlı bir kılıç katı çeliği hiçbir şey yokmuş gibi keserdi.

Kate olmasaydı bu benim ulaşamayacağım bir beceriydi.

Yıllar önce bir şekil değiştiren tarafından ısırıldım ve vücudum bana karşı isyan etti. Loup'a dönüşecektim ama Sürü'nün başhekimini Dr. Doolittle, Kate ve Curran'ın bunu kabullenmesini sağlamak için kaçınılmaz olanı erteleyerek beni sakinleştirmişti. Beni uyutacaklardı. Kate beni kurtarmak için son bir çabayla vücudumdaki kanı büyüyle çekip kendi kanıyla yıkadı ve Lyc-V'yi benden temizledi.

Onun kanı içime aktı ve bana onun soyunun güçlerini verdi. Dönüşümünden sonra bile

beni sonsuza dek değiştirdi, kan büyüsünün gücünü korudum. Erra ve ben halkını uyandırdıktan sonra, Erra beni resmi varisi ilan etti. Danışmanlardan bazıları uygun olup olmadığım konusunda endişelerini dile getirdi. Konsey oturumuna girdim, ayaklarımın dibine bir galon vampir kanı döktüm, kolumu kestim ve kendime kan zırhı giydirdim. Bir daha kimse yönetme hakkımı sorgulamadı.

Conlan bileğini döndürdü. Eldiven ona ikinci bir deri gibi oturmuştu. Yapısı mükemmeldi. Bir yıl önce sadece pençelerini kaplayabiliyordu. Aylarca yoğun bir çalışma gerektirmiş olmalı. Büyükbabamla neden bu kadar çok vakit geçirdiğini merak ediyordum. Ne zaman uğrasam, o oradaydı.

"Kendim başvurdum," dedi kardeşim. "Ben de girmek istiyorum."

Kate'in yüzünde sık sık gördüğüm o kararlı ifadeyle bana bakıyordu. Conlan kararını vermişti. Neler olup bittiğini öğrenecekti. Seçeneklerim ikiye düşmüştü: Ona kendim söyleyip hikâyeyi kontrol etmek ya da kendi başına çözmesine izin verip onu dizginleme şansına veda etmek.

"Sana önemli bir konuda güveniyorum."

"Biliyorum."

"Dikkatsizce söylenecek tek bir söz, kimsenin düzeltmeyeceği türden bir felaketle sonuçlanacaktır."

"Anlıyorum."

"Ne biliyorsun ki?"

"Eğer eve gidersen, annem ölür." Ah. "Büyükbaba?"

Başını salladı. "Bana sekiz ay önce söyledi. Kimseye söylemedim. Durumun ciddiyetini anlıyorum. Bırak yardım edeyim."

"Ailenin bilmemesi şart." "Anlıyorum."

"Moloch hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin." "Kim o?"

"Düşman. Kadim bir tanrı bir avatar olarak yeniden doğdu. Cadı Kahin gelecekte onun

anneni öldürecek. Bu geleceği değiştirmeye çalışıyorduk ama şu ana kadar başarısız olduk. Eğer annen kehaneti öğrenirse, ölecek."

Kıpırdamadan oturdu. Gri gözlerinde korku titreşiyordu. Kehanetin anlamı ilk kez gerçekten kafama dank ettiğinde ben de böyle tepki vermiştim.

"Aldığın göz Moloch'a mı aitti?" diye sordu. "Evet."

"Bu yüzden mi farklı görünüyorsun?" "Evet."

Raftan işaretlenmemiş bir kitap aldım ve önüne koydum. Kitabı açtı ve benim el yazımla ve mühür resimleriyle kaplı sayfalara baktı.

"şu anda Moloch hakkında bildiğim her şey bu. Bu kitap bu evden çıkmayacak. Burada okuyun, hafızanıza kazıyın. Bitirdiğinde Büyükbaba'ya gitmeli ve Moloch hakkında ğrenebildiğin kadar çok ayrıntı öğrenmelisin. Moloch geçmişte Shinar'ı istila etmeye çalıştı. Büyükbaba sana daha fazlasını anlatabilir. Nelere dikkat etmen gerektiğini bulmanı istiyorum. Anneni korumanı istiyorum. Moloch ya da onun bok kafalı rahiplerinden herhangi bir iz görürsen hemen bana söylemelisin. Kate ve onların etkileşime girmesini engellemek için elinden geleni yap."

Bir kartalın uzaktan gelen çığlığı zihnimde yankılandı. Turgan.

Kartalın görüşünün zihnimde açılmasına izin verdim. Nick'in evi, parlayan ipliklerden örölmüş bir aç gibi odak noktasına geldi. Turgan başını çevirdi. Büyük bir acı bakla şekli karanlık sokakta son sürat koşarak bize doğru geliyordu.

Bu da ne böyle?

Kurt Nick'in kapısının önünde durdu. Çok iriydi, gördüğüm ve korkunç olmayan tüm vahşi kurtlardan daha iriydi. Bir şekil değiştiren. Canavar formları hayvan formlarından daha büyüktü.

Kurt kalçalarının üzerine oturdu ve kapıyı hafifçe tırmaladı. Bir an sonra kapı açıldı. Kurdun bedeni kontrollü bir et ve kemik kasırgasıyla yukarı fırladı ve Nick'in kapısının eşiğinde, uzun sarı saçları beline kadar dökülen çıplak bir kadın belirdi.

Ummm...

Kadın kollarını Nick'e doladı. Kartal onun yüzünü bir an için gördü ve neredeyse sandalyemden düşecektim. Ne oldu?

Onu kucağına aldı, içeri taşıdı ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Şövalye erdeminin timsali, Tarikat'ın Atlanta bölümünün Şövalye Koruyucusu Nikolas Feldman, Kurt Klanı'nın alfası Desandra Kral ile ateşli bir ilişki yaşıyordu.

Sandalyeden kalktım. Bunu görmem gerekiyordu.

"Dünya'dan Julie'ye mi?" Conlan söyledi.

"Gitmem gerek."

"Ben de geleceğim."

"Bu sefer olmaz. Ama bu gece benim için yapabileceğin bir şey var. Önce kitabı oku. Sonra Petek Boşluğu'nun kenarındaki Shriker Bulvarı'na git. Harabelerden birinin üzerinde telefon hattı olan ahşap bir direk var. Bu öğleden sonra kestim. Eğer tamir ederlerse, tekrar kes. Kendini gösterme."

Kardeşim gülümsedi. "Tamamdır."

Ona telefon numaramı söyledim. "Hiçbir yere yazma. Yarın teknoloji geldiğinde beni ara ve nasıl geçtiğini anlat."

"Julie..." diye seslendiğinde neredeyse sığınağın kapısına varmıştım.

"Evet?"

"O zaman için annemi mi suçluyorsun?"

Durdum ve arkamı döndüm. Kate kanımı kendi kanıyla yıkadığında, aramızda sihirli bir bağ oluşturdu. Bu bağ ona benim irademi bastırma yeteneği verdi. Bir süre için

Sonraki birkaç yıl, sihirli bir şekilde Kate'e bağlandım. Her an onun farkındaydım. Tam olarak yerini tespit edemiyordum ama kilometrelerce öteden onu bulmak için hangi yöne gideceğimi biliyordum. Ne zaman incindiğini hissediyordum ve eğer bana doğrudan bir emir verirse, itaat etmek zorundaydım.

Bana bu tür bir emri sadece bir kez ve en iyi nedenlerle vermişti. İrademin kırılmasının şoku yıllarca peşimi bırakmadı. Bu yaşadığım en derin ihlaldi.

Bağ artık yoktu. Kate'in ölümü bağı koparmıştı. Sadece birkaç saniye için ölmüştü ama bu beni özgür kılmıştı. Özgürlük acı vericiydi. Kopan bağ geride ruhumu yakan ve kemiren açık bir yara bırakmıştı. İyileşmem uzun zaman aldı. Hugh Amcam ve benim ortak bir noktamız vardı. O da bir zamanlar büyükbabama bağlıydı. Eğer o olmasaydı, daha çok acı çekerdim.

Bunu tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Bu sadece boş bir söz değildi. Eğer biri beni tekrar bağlamaya kalkarsa, kendi boğazımı keserim.

Conlan bir cevap bekliyordu.

"Onu suçlamıyorum. Hayatımı kurtarmaya çalışıyordu. Kate'i çok seviyorum, Conlan. O, Curran, sen ve büyükanmem, en değer verdiğim insanlarsınız. Siz benim ailemsiniz. Tüm bilgisi, zenginliği ve zevkleriyle bu geniş dünyada, sadece sevdiğin insanlar en önemlisidir. Kitabı oku. Yarın beni ara."

Dışarı çıktım.

DOLUNAY GECE GÖKYÜZÜNDE BİR MADENİ PARA GIBI PARLIYORDU. beyaz altın, düzensiz bulutların içinde ve dışında kayıyor. Tulip'in sırtına oturdum, eskiden West End Park olan yerin kenarındaki büyük bir kızcık ağacının gölgesinde. On yıllar önce, parkın içindeki ağaçlar büyüyle beslenerek isyan etmişti. Şok edici bir hızla büyüdüler, dallarını yaydılar, köklerini uzattılar, ta ki park bir ormana dönüşene kadar.

Karşımda, Lucile Caddesi'nin diğer tarafında, bir arsanın ortasında iki katlı sağlam bir bina yükseliyordu. Kalın taş duvarları, çelik ve gümüş ızgaralarla korunmuş pencereleriyle bir kale gibi inşa edilmiş olan bu bina tek başına duruyordu ve en yakın komşusu beş yüz metre ötedeydi. Nick mahremiyetini seviyordu.

Evin yakınında yalnız bir meşe kalın dallar yayıyordu. Teknik olarak, Turgan'ın şu anda yaptığı gibi biri dallarına saklanabileceği için bir güvenlik sorunu oluşturunuyordu ama Nick'in umurunda olmadığı açıktı. Meşeye tırmanabilen herhangi bir şey binaya da tırmanabilirdi ve ağaç evi gölgeliyordu. Klimanın inanılmaz bir lüks olduğu bir zamanda, gölgeli bir yer ağırlığınca altın değerindeydi.

Issız sokaklardan geçerek buraya gelmem yaklaşık otuz dakika sürdü ve bu sürenin büyük bir kısmında Turgan'la bağlantımı kesmiştim. Nick ve Desandra'nın özel zamanlarına kulak misafiri olmak yapmak istediğim şeyler listesinde son sıralarda yer alıyordu.

Gece esintisi yüzümü serinletti. Günün sıcağından sonra çok güzeldi. Etrafımdaki şehir bomboştu. Akıl kırıntısı olan herkes geceleri içeride, kalın duvarların ve sağlam kapıların ardında saklanırdı.

Neden Desandra? Bu ikisinin birlikte olacağını milyon yıl düşünsem hayal edemezdim. Nick fırtınada bir kayaydı, sakin, sabit, kımıldamaz, sonuna kadar asla öfkesini kaybetmezdi. Onunki soğuk bir delilikti. Desandra sıcak bir kasırgaydı, komik, öngörülemez ve çoğu zaman çılgınca uygunsuzdu. Boudaların yüzünü kızartacak şeyler söylerdi.

Aynı zamanda ölümcüldü.

Yıllar önce Kate ve Curran, lupizm oluşumunu azaltan bitkisel bir ilaç olan Panacea'yı almak için Sürü'den bazı ağır topraklarla Akdeniz'e gitmişlerdi. Şimdi Barabas'ın kocası olan Christopher, Desandra ve yeni doğan ikiz oğullarıyla birlikte geri döndüler. Sürüye katıldıktan iki gün sonra ABD topraklarında ilk avını gerçekleştirdi ve bir yıl içinde kurt alfası olma yolunda ilerledi.

Onu kullanıyor muydu? Ne için olduğunu hayal edemiyordum. Hayal edebiliyordum ama etmek istemiyordum.

Biraz daha gecikirsem uyuyakalabilirlerdi. Gözlerimi kapattım ve Turgan'ın kulaklarından usulca dinlemeye çalıştım.

"...Haywood cinayeti," dedi Nick.

Güzel, güzel, güzel. Konuşmak. Konuşmak harikaydı.

Desandra, "İyi insanlar uzun ömürlü olmaz ama pislikler sonsuza dek yaşar," diye mırıldandı.

Turgan'ın görüş alanının parlayan ağına daldım ve onları pencereden gördüm. Yatakta yatıyorlardı, Desandra'nın başı Nick'in koluna yaslanmıştı, altın sarısı saçları karmakarışık bir perde halinde yastığın üzerine dökülüyordu.

"Geçen Perşembe gecesi Desimir neredeydi?" Nick sordu. "Her zaman olduğu yerde, evde."

"Emin misin?"

Desandra döndü ve ona bakabilmek için başını eğik dirseğine dayadı. "Haywood'u oğlumun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Ses tonu düşmanca değildi, sadece hafifçe azarlıyordu.

"Katil tavan penceresinden içeri uçtu, pençeleriyle cesedi parçalara ayırdı, sonra tavan penceresinden geri çıktı. Bu bir kedi cinayeti idi."

Desandra iç çekti.

"Ergenlik çağına giriyor," dedi Nick.

"Evet. O ve Miladin arasında, evdeki herhangi bir kapıyı açmadan önce kapıyı çalarım. Her çorap olası bir mayındır. Onlara kendi çamaşırlarını yıkatıyorum."

Desimir'de bir sorun mu vardı? Desandra garip bir hamilelik geçirmişti; iki oğlu aynı anda doğmuştu ama babaları farklıydı. Miladin bir kurttu, Desimir ise bir vaşak. İkisine de küçükken onlarca kez bakıcılık yapmıştım. Normal şekil değiştiren bebeklerdi. Büyüleri aynı avcı yeşiliydi. Nick neden Desimir'in uçabildiğini düşünsün ki? Gittikçe garipleşiyor.

"Onu her hafta sonu görüyorsun," dedi Desandra. "Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü ondan şüphelendiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Ama sen biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ama başkaları olabilir ve eğer bu konu gündeme gelirse, tüm gerçeklerimin hazır olmasını istiyorum. Eğer onu savunmak zorunda kalırsam, cinayet sırasında nerede olduğunu dürüstçe söyleyebilmeliyim. Bana evde olduğunu söylersen, sana inanırım. Sadece bunu kanıtlayabileceğimizden emin olmanı istiyorum."

Desandra tekrar iç çekti. "Yenmiş miydi? Haywood'un cesedi?"

"Kalbini aldılar ama hayır."

"İşte cevabınız. İkimiz de oğlumun ne olduğunu biliyoruz. O da kendisinin ne olduğunu biliyor. Onu iyi yetiştirdik. O akıllı bir çocuk. Güçle ya da bir canavara dönüşmekle ilgilenmiyor. Perşembe gününü evde her zaman yaptığı şeyi yaparak, yani eski çizgi romanları okuyarak ve müzik dinleyerek geçirdi. Ben ve Miladin dışında bunu doğrulayabilecek yarım düzine insan var."

"Güzel."

Desimir'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Neye dönüşürse dönüşsün, birincil büyü bir şekil değiştiren büyüydü. Lyc-V bir mil uzunluğunda bir büyü izi bıraktı ve bir insanın sahip olabileceği diğer tüm büyüleri renklendirdi. Yıllar önce, ben ayrılmadan önce, Curran daha fazla güç kazanmak ve Kate'i ölümden kurtarmak için ilahi canavarlarla besleniyordu. Gerçek tanrısallıktan bir kıl kadar uzaktaydı ve büyü hâlâ yeşildi. Papaz Haywood'u öldüren yaratık altın gümüş rengindeydi.

"Annelerin her şeyi bilmediğini biliyorum ama onun bunu yaptığını düşünmüyorum. O on üç yaşında bir çocuk. Onu bir tavan penceresini kırarken, hiç tanımadığı kutsal bir adamı parçalara ayırırken ve kalbini çıkarırken hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Nick. "Dönüşse bile, daha kolay hedefler var. Warren'da evsizleri avlayabilir ve yıllarca kimsenin haberi olmaz."

Desandra parmak uçlarıyla onun çenesini yokladı. "O zaman neden sordun?"

"Ferara bu davayı araştırıyor."

Desandra kollarını havaya kaldırarak bir yastığın üzerine yığıldı. "Tabii ki öyle."

"Sence Desimir'den haberi var mı?"

"Eğer biliyorsa, Andrea ya da Raphael ona söylemiştir. Kate asla söylemez. Ne Doolittle ne de ayılar."

O haklıydı. Curran dışında Kate'e en yakın kişi bendim ve ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu açıkça Pack işiydi ve en az bir düzine insan biliyordu, ama bir şekilde o geziden dönen herkes bu sırrı saklamayı başarmıştı. Merak beni öldürüyordu.

"Jim biliyor mu?" Nick sordu.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Desandra'nın boğazında alçak bir hırıltı yankılandı. "O zamanlar güvenlik şefiydi. Curran ona söylemiş olmalı."

"Yani, bu yukarıdan ya da boudalardan geliyor olabilir."

"Jim ve ben hiçbir zaman sorun yaşamadık. Anlaşmazlıklarımız oldu ama o önemsiz biri değildir. Eğer bir şeyden şüphelenseydi, bunu farelere söylerdi."

Klan Sıçanı sürünün güvenliğini sağlıyordu.

"Jim'i bilirsin," diye devam etti Desandra. "Her şeyi kitabına göre yapar, belgeleri ve makbuzları vardır. Hayır, bu Boudas'tan geliyor."

"Ascanio kendi başına hareket ediyor olabilir. Hırslı biri," diye düşündü Nick.

Desandra yüzünü buruşturdu. "İşte yılın yetersiz ifadesi."

"Eğer Desimir sorumluydu ve Ascanio kanıt bulduysa, şantaj yapmaya mı çalışırdı, yoksa Jim'e getirip seni ortadan kaldırmaya mı çalışırdı?"

Desandra'nın gözbebeklerinde altın rengi bir parıltı belirdi. Eli sanki pençeleri varmış gibi yastığın üzerinde esnedi. "Oyununun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Hayır, yumuşamamıştı. Biraz bile. Ascanio aptal değildi. Neden

onunla yatar mıydı?

Nick yana doğru eğildi, göremediğim bir şeyin içinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Desandra'ya uzattı. "Şunu kokla."

Sırıttı. "Ah bebeğim, ne kadar yaratıcı fikirlerin var."

Nick gözlerini devirdi.

Desandra onun parmaklarının arasından kâğıdı aldı ve kokladı. "Bunu neden kokluyorum?"

"Ofisime bir kadın geldi. Bu doldurduğu bir form. Ona mümkün olan her şekilde yardımcı olmamı emreden bir rozeti var."

"Mmmm, sapıkça. Bunlardan birini nasıl alabilirim?"

"Tarikat'a büyük bir hizmet sunmalısınız."

Desandra sıırıttı ve kâğıdı tekrar kokladı. "Oh, bunu yaptım. Birçok, birçok kez."

Nick gülümsedi. Aman Tanrım.

"Bu kokuyu daha önce aldınız mı?"

Desandra başını salladı. "Hayır. Hatırlardım. Neden?"

Nick kaşlarını çatı. "Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Tam olarak çıkaramıyorum ama..."

"Parmağını ve diğer her şeyi ondan uzak tut." Desandra'nın gözleri yeniden parladı. Kâğıtla oynadı. "Güzel mi?"

"Güzel yanlış kelime."

Desandra'nın ses düştü içine tehlikeli bölge. "Doğru kelime nedir?"

"Regal." Nick yüzünü buruşturdu ve elini uzattı. "Kâğıdı geri istiyorum."

"Hayır." Desandra kâğıdı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve tekrar kokladı. "Koklamayı seviyorum."

Büyüm bana atlara, yırtıcı kuşlara ve kurtlara karşı bir yakınlık verdi. Kokumu severlerdi.

"Ciddiyim." Nick gazeteye uzandı.

"Onu alamazsın. Benim." Desandra kağıdı salladı ve aniden durdu, gözleri iki parlak ay gibi bana bakıyordu. "Tatlım, arbaletin nerede?"

"Yatağın yanında. Neden?"

"Ağacında bir kartal var."

"Yani?"

"Ben Karpat Dağları'nda büyüdüm. Bir sürü kartalımız vardı. Geceleri uyurlar."

Yakalandım. Turgan'a zihinsel bir itme gönderdim. Git!

Kartal havalandı. Havaya bir avuç kurtboğan attım, Tulip'i döndürdüm ve onu dörtmala koşturdum. Gecenin ıslattığı sokaklarda bir hayalet gibi uçtu. Rüzgâr saçlarımı çekiştiriyordu. Desandra beni kovalasa bile yetişmekte zorlanacaktı ve kurtboğan birkaç saat boyunca burnunun kör olmasına neden olacaktı.

İleride Lucile Caddesi, Abernathy Bulvarı'na çıkıyordu. Sağa döndük ve kuzeybatıya yöneldik.

Gece rüzgârında ürkütücü bir uğultu yükseldi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; insanların yiyecek olduğu ve yenilmekten korktuğu zamanlardan kalma, genlerime kodlanmış içgüdüsel bir tepkiydi bu.

Soldan gelmişti. Desandra beni kovalayıp ulusaydı, sağdan ya da arkamızdan gelirdi. Onu koruyan kurtlar var mıydı? Yanında bir ekip getirmiş olabilir. Bir tuzağa mı düşmüştüm?

Sihrimi bir nabız gibi dışarı gönderdim. Yayıldı, aradı, bedenlerle çarpıştı ve sağ tarafımdaki yıkık evlerin arasından hızla koşan kurtları hissettim. Bir, iki...

İkinci bir grup, solda, eskiden Westview Mezarlığı olan aşırı büyümüş ormanda süzülüyordu. Üç tane daha, hepsi de vahşi bir kurdun olabileceğinden daha büyük.

Kahretsin.

Bir uluma daha yükseldi, vahşi bir av şarkısı, keskin dişler ve hızlı bir ölüm vaadi. İkinci bir uluma cevap verdi. Sürü yaklaşıyordu.

Tulip korkudan çok öfkeyle kişnedi ve dörtmala koşmaya başladı. Terk edilmiş evlerin kabuklarının yanından geçerek ıssız sokakta gürleyerek ilerledik. Kurtlar yine şarkı söylüyordu. Omurgamdan aşağı buzlar yuvarlandı. Bu sahte bir kovalamacaya değildi. Avlanıyordum.

Sağdan yeni bir varlık geldi, büyüümün kenarında hızla ilerliyordu. Duyularıma bıçak gibi saplandı, güç yayıyordu. Desandra değil. Başka bir şeydi. Vahşi bir şey, daha fazlası... Çok hızlı hareket ediyordu.

Tulip telaşla çığlık attı.

Virajı döndük. İleride bir şey yolu kapatmıştı. Ay bulutların arasından görünüyordu. Devrilmiş bir tır, yanında bir sürü parçalanmış araba.

Kurtlar arkamdaki ormandan fırladı.

Solda orman, önde yarı kamyon. Sağa, Doğu I-20'ye dönmek tek seçeneğimdi. Tulip'i MLK Drive'a çevirdim.

Önümdeki üst geçit yıkılmıştı. Bir enkaz tepesi yolu kapatmıştı.

Çıkmaz sokak. Beni yerin dibine soktular.

Dizginleri gevşettim, böylece Tulip kendi kendine durabildi. Molozların yanında geniş bir kavis çizdi, yavaşladı ve ben de onu yola ve diğer taraftaki mezarlığa doğru çevirdim, sırtımız üst geçide dönüktü. Koşmayı bırakmıştım.

Artık ulumak yok. Artık sessizdi. Tek ses Tulip'in sert nefes alışığıydı.

Gölgeler diğer taraftaki ağaçların arasındaki karanlıkta birleşti. Yavaşça, pençe pençe, kurtlar açık alana doğru ilerledi. Üçü ormandan, ikisi sağdan, Abernathy'den geliyordu. İkisi gri Avrasyalı, biri beyaz Kutup kurdu, diğer ikisi de tarçınlı gri Timber. Her biri iki yüz kilonun üzerindeydi. Beş çift parlayan göz bana bakıyordu.

Tulip dişlerini gösterdi.

İhtimaller benim lehime değildi. Sihirle onları alt edebilirdim ama sonra sürü peşime düşerdi.

Sol taraftaki tuğla binanın çatısından kocaman bir şekil sıçradı ve sürünün önüne indi. Büyü kafamın içinde bir uyarı çığılı attı.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm lupin şekil değiştirenlerden daha büyük olan gri canavar başını kaldırdı. Neredeyse Curran kadar büyüktü ve Curran tarih öncesi bir aslandı.

İki altın göz bana odaklandı, bakışları beni olduğum yerde sabitledi. Birden nefes almak zorlaştı. Vücudum kilitlendi, av olduğuma ikna olmuştum. Alfa bakışı.

Cesaret etti.

Ben de ona baktım. Bakışlarını tutmak bir arabayı kaldırmaya çalışmak gibiydi.

Ay bulutları yırtarak kavşağa soluk bir ışık saçtı. Dev kurdun kürkünün üzerinden kayarak onu parlattı. Gri değildi. Gümüş rengindeydi. Doğal olmayan bir şekilde gümüş.

Gözlerimi kırıştırdım ve sihirli görüşümü yukarı kaldırdım. Paltosunun üzerinde soluk bir nane yeşili dalgalanıyordu. Hay sikeyim.

Kurt ay ışığında yıkanarak bir adım öne çıktı.

Ellerim buz kesti. Dilimi acı metalik bir tat kapladı. Sihirli renkleri göz kırparak uzaklaştırdım ve Tulip'in eyerine bağlı yayıma uzandım.

Adım.

Bir tane

daha.

Yayımı kaldırdım. Her şey kristal berraklığında odaklandı. Nefesim derin ve düzgündü. Dünya üç şeye indirgenmişti: Kurt, yayım ve aramızdaki mesafe.

Üçüncü bir adım.

Sadaktan bir ok aldım.

Siyah dudakları gerildi ve bana bir orman dolusu diş gösterdi.

Gülümsemeye devam edin. Ağzından çıkan bir okla gerçekten komik görüneceksin.

Gümüş kürkü yırtıldı. Bir anda kemik balmumu gibi eriyerek kendini yeniden şekillendirdi, kaslar gerilerek yeni iskeletin üzerine oturdu ve insan derisi yeni formu kapladı.

Bir adam

Altın rengi gözleri bana bakıyordu, uzun boylu, geniş omuzlu, kaslıydı. Ay ışığı yüzünün üzerinde oynaşüyor, ince yara izleri ağını vurguluyordu.

Derek.

Kalbim durdu. Duramazdı, çünkü ölürdüm, ama durmuş gibi hissettim.

Gözleri buz gibiydi. Sanki burası onun arazisiymiş ve ben de izinsiz girmişim gibi baktı bana.

Derek ağzını açtı.

Kaçmak zorundaydım. Şimdi. Onun sesini duymadan önce. Tulip'e zihinsel bir çığlık gönderdim. Git!

Sihirli komut Tulip'i harekete geçirdi. Havayı pençeleyerek şaha kalktı. Alnında bir boynuzun belli belirsiz çizgileri parıldadı. Tulip döndü, molozlara doğru fırladı, sıçradı, kırık betonun üzerine bir ceylan gibi indi ve yıkılan üst geçidin üzerinden atladı. Bir an için havalandık ve sonra gecenin içinde son sürat yola doğru dörtnala koşmaya başladık.

I mabedimin içinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Neden kaçtım? Uzun süren savaşlarda bulundum. günler. Bir denizkızıyla konuşmam gerektiği için, üzerinde Azrail'in bulunduğu ve "Bu mağarada ölmeye degecek hiçbir şey yoktur" uyarısının yer aldığı çok tehlikeli bir mağara olan Kartal Yuvası Batığı'na dalmıştım. Her iki haftada bir büyükbabamı ziyaret ederdim. Derek ağzını açtığı anda kuyruğumu kıştırıp kaçtım.

Girdiğim tüm o kavgalar, göğüs gerdiğim tüm o işkenceler, öğrendiğim tüm o sihirler ve işte beni mahveden şey buydu. On sekiz yaşına kadar evrenimin merkezi olan adamla tanışmak.

Aptalca. Çok aptalca. Yine on üç yaşında mıydım? Ne halt olmuştu?

Beni tanımamıştı. Bana bakışı çok soğuktu.

Acıdı.

İçimdeki kırılğan bir parça, beni gördüğü anda sihirli bir şekilde kim olduğumu anlayacağına inanmış olmalıydı. Ama tanımadı.

O değildi. Bendim. Kendimi kaçmaya zorladım.

O aşkı gömdüğümü sanmıştım. Artık Derek'in büyüdüğümü fark edip bana aşık olmasını uman bir ergen değildim. Ayrılmadan önce ona veda etmedim çünkü bunu göze alamayacak kadar korkaktım. Kalmamı isteseydi, bunu yapmayabilirdim.

ve eğer yapmasaydı, bu beni mahvederdi. Bunların hiçbirinin hatası değildi. Nasıl hissettiğimi bilmek zorundaydı. Bundan hiç faydalanmadı. Beni beklediğine dair bir ipucu bile vermedi. Gittiğim onca zaman boyunca beni bulmaya çalışmadı. O ilk telefon görüşmesinden sonra, her hafta fırsat buldukça evi aradım. Kate ve Curran nerede olduğumu biliyorlardı. Derek beni görmek isterse, tek yapması gereken onlara sormaktı. İlk birkaç yıl boyunca bir gün habersizce çıkıp geleceğine dair kırılğan bir umuda tutunmuştum ama hiç gelmedi. Ve sonra Kate bana Atlanta'dan ayrıldığını söyledi.

Bekledim. Kaliforniya'da bana ulaşacağından o kadar emindim ki. Ama gelmedi.

Vazgeçtim. Çok acı veriyordu, ben de bıraktım. Atlanta anılarımı canlandırmıştı ve son birkaç gün içinde onu birden fazla kez düşünmüştüm ama öncesinde kendimi ondan vazgeçmeye zorlamıştım. Sah akin tonar erani es. Onun gölgesi zihnimi karartmadı.

Sekiz yıl geçmişti. Benimle ilgili her şey değişmişti ama ben hâlâ Derek Gaunt'a aşkıttım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Masmavi pelüş bir divana oturdum. Önümde bronz bir heykel yansıyan ışıkla usulca parılıyordu. Kanatlı bir yılan ince bir direğin etrafına dolanmış, kuğu gibi kanatlarını açmış, sanki beyaz gardenya çiçeklerinin ve kafeslerinden damlayan bordo yıldız şeklindeki hoyaların üzerinde uçmak üzereymiş gibi. Aynı anda hem narin hem de vahşi.

Erra'nın sanatçılarından biri bu heykeli yapmış ve bana armağan olarak sunmuştu. Beni böyle görmüştü, bu yeni çağın prensesi, yeni krallığın halkını savunmak için her zaman kan dökmeye hazır, güzel ve ölümcül.

Hatırlattığın için teşekkürler, Gemeti.

Artık Julie değildim. Bu duygular başka birinden gelen hayalet bir yankıydı ve o kız gitmişti. Derek yeni beni tanımıyordu. Aramızda hiçbir bağ yoktu.

Yeni adamı ben de tanımıyordum.

Tanıdığım Derek, ailelerin para fakiri ama toprak zengini olduğu Appalachia dağlarının derinliklerinde dindar bir ailede doğmuştu. Topraklarını ve bağımsızlıklarını "İzinsiz girenler vurulacaktır" tabelalarıyla koruyorlardı ve bunda ciddiydiler.

Derek on dört yaşındayken, babası bir çadır ayininde Lyc-V'ye yakalandı. Kaçak hormonların deminde boğularak hızla lup oldu. Loupizm'in tedavisi yoktu. Şekil değiştirenleri psikopat, sadist seri katillere dönüştürüyordu. Derek'in babası da bir istisna değildi. Bastırılmış her dürtü, din ve kanun tarafından yasaklanmış her karanlık arzu yüzeye çıkıp patlıyordu.

Komşular ve yetkililer kendi işlerine bakıyorlardı. Kimse yardım etmedi. Derek'in annesi ve kız kardeşleri babasının rehineleri ve köleleri oldular. Annesi virüsü babasından kaptı ve kendini öldürerek Derek'i, erkek kardeşini ve beş kız kardeşini bir çoban köpeğiyle baş başa bıraktı.

Kabus neredeyse iki yıl sürdü. Aylar içinde herkes enfekte oldu. Babalarıyla savaşmaya çalıştılar ama luplar acayip güçlüydü. Derek'in kardeşlerinden ikisi, babaları tarafından bodrumda zincirlenmiş halde açlıktan öldü. Kız kardeşlerinden üçü yaralarından öldü. Bir tanesi loup'a dönüştü ve kardeşlerine saldırdı, babalarının çılgınca zalimliğinden zevk aldı. Derek en küçük kız kardeşinin yarısı yenmiş cesedini bulduğu gün artık dayanamadı.

Yerel yetkililer nihayet dağın tepesinden bir duman sütunu yükseldiğinde durumu fark etti ve Sürü'yü çağırdı. Curran bir grup şekil değiştirenle birlikte oraya vardığında, Derek'i evinin yanmış kabuğunun yanında otururken buldular, ellerinde babasının kanı vardı. Sonunda kâbusu durdurmuştu ama diğerleri için artık çok geçti.

Derek direnmedi. Olanları açıklamak için hiçbir çaba göstermedi. Hiç konuşmadı. Babasını parçalara ayırmıştı ve tek umursadığı buydu. Jim, şimdiki Canavar

Lord, Derek'in kaçacağını düşündü ve onu öldürmek istedi. Curran bunu yasakladı. Derek'i sürüye götürdü ve onu yavaşça hayata döndürdü.

O benim Derek'imdi ve kendini çelik gibi tutuyordu. Şekil değiştirenleri etkileyen her şey onu normalden daha güçlü etkiliyordu. Ay onu yarı deli yapıyordu. Bir kokuya kilitlendiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Ve dövüştüğünde... Derek dövüşmekte zorlanıyordu. Kontrolünü kıl payı bırakırsa, babasının düştüğü uçurumdan düşeceğinden korkuyordu.

Diğer şekil değiştirenlerin yanında kendini asla rahat hissetmiyordu; onların varlığı kontrol mücadelesini daha da zorlaştırıyordu. Ama Curran ve Kate'e fanatik bir sadakatle bağlıydı. Onların iyiliği için Sürü'de kalmıştı ve Curran ayrıldığında Derek hemen arkasındaydı. Bir saniye bile tereddüt etmedi.

Sürüden ayrıldıktan sonra Derek, Atlanta'nın Yalnız Kurdu statüsünü tamamen benimsedi. Cutting Edge için çalışıyordu ama en çok kendi başına çalışırken mutlu görünüyordu.

Eski Derek yalnız biriydi. Yeni Derek'in ise bir sürüsü vardı. Onlara sırtı dönük olarak inmişti ve onlar da onu korumak için pozisyon almışlardı. Bir komut verse beni parçalamaya çalışacaklarından hiç şüphem yoktu. Bu onun sürüsüydü. Desandra'nın değil, bir sürü mürettebatının değil. Onun sürüsüydü.

Yaşlı Derek griydi. Şekil değiştiren standartlarına göre iriydi ama yine de bir lupin şekil değiştiren için normal sınırlar içindeydi. Yeni Derek gümüş rengindeydi, parlak tekdüze gümüş rengindeydi, siyah ya da kahverengi yoktu ve çok büyüktü. Daha önce hiç bu kadar büyük bir kurt adam görmemiştim.

Eski Derek, Sürü'nün geri kalanıyla aynı hizada, güçlü bir avcı yeşili yayıyordu. Yeni Derek ise nane yeşili bir büyü izi bıraktı.

Yaşlı Derek'in gözleri kehribar renginde parlıyordu. Bu gece gördüğüm adamın gözleri altın gibi parlıyordu. Ve bu sadece parlaklık değildi. Bana bakış şekliydi. Bana öyle bir baktı ki.

onun bölgesine izinsiz girmiştim ve beni cezalandırmaya hakkı vardı. Bana alfa bakışını atmıştı. Onlardan birini satın alamazdın. Çalamaz ya da ödünç alamazdınız. Taklit etmeyi öğrenebilirdiniz ama çoğu doğal lider bununla doğardı. Bir sürü lideri için en etkili kontrol yöntemlerinden biriydi. Curran bunu sanat seviyesine çıkarmıştı ve Conlan da ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca Derek'in kimseye alfa bakışı attığını hiç görmemiştim. Onlara odaklanırdı ve benim "ölüm bakışı" dediğim bir bakışı vardı ama bu bir alfa bakışı değildi.

Ne oldu böyle?

Derek'ti. Yara izleri çok açıktı.

Belki de eskiden tanıdığım Derek'ten geriye kalan tek şey buydu.

Ascanio, Derek'in şehre döndüğünü fark etmiş olmalı. Benden kurabiyeyi almaya çalıştığı zaman, onun adamlarından biri olan bir şekil değiştiren koşup "onu" gördüğünü söylemiş ve sonra elini yüzünün önünde sallamıştı. Yara izlerini gösteriyor olmalıydı. Ailemiz ve Medranolar dışında Derek, Ascanio'nun uğruna her şeyi bırakıp gecenin karanlığında peşine düşeceği neredeyse tek kişiydi. Aralarındaki rekabet Ascanio'nun bana elini sürmeye çalıştığı gün başlamıştı ve Derek ona yanlış yolda olduğunu göstermişti. Hiçbir zaman daha iyiye gitmedi, sadece daha kötüye gitti.

Derek Atlanta'ya dönmüştü ve şimdi o da Ascanio da bir şekilde Papaz Haywood'un cinayetine karışmışlardı. En başta neden gitmişti? Kate ve Curran'ı terk edip ortadan kaybolması için bir şeyler olmuş, sismik bir değişim gerçekleşmiş olmalıydı.

Belki de Derek değildi. Belki de bir şey onun bedenini giyiyordu. Bu düşünce beni kısa kesti.

Eğer bir şey onun bedenini almaya cüret ederse, onu öldürürüm.

Zihnimde büyü parladı. Biri az önce dış koğuşumu geçmişti. Divandan atladım, mızrağımı aldım ve

ön kapıya doğru yürüdü.

O olamazdı. Kurtboğan kullandım ve sonra Tulip'le birlikte Adair Gölü'nde yarım mil boyunca yüzdük, su yılanlarından ve gölün Adair Parkı olduğu zamanlardan kalan boğulmuş ağaçlarda yaşayan kaplumbağalardan kaçtık. Onun ve adamlarının kokumu bulmaları asırlar sürerdi, tabii bulurlarsa.

Biri kapımı çaldı. Açmak için fırlattım.

Şövalye Stella Davis bir adım geri çekildi. "Sakin ol. Sadece bir fincan şeker ödünç almaya geldim."

İçimdeki gerginlik kayboldu. "Beyaz mı kahverengi mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten pişirmiyorum." Stella omzumun üzerinden baktı. "Yaşadığın yer tam bir bok çukuru. Bağlılığına hayranım, ama bil diye söylüyorum, Tarikatta yoksulluk yemini etmeyiz. Güzel bir yerde yaşayabilirsin. Kemirilmemiş mobilyaların olduğu bir yerde."

Ha. Ha. "Saat gece yarısını geçti. Bir şeye mi ihtiyacın vardı, yoksa evimi aşağılamaya mı geldin?"

Stella gözlerini kıstı. "Seni nasıl bulduğumu merak etmiyor musun?"

"Tahmin edeyim, şehirden biri sizi telefon hizmeti hakkında mı aradı?"

Heyecanının bir kısmı söndü. "Evet. Garip bir şey, bir tarikat rozeti ve bir tomar para salladığınızda, insanlar hala sizi kontrol etmek ve yasal olup olmadığınızı görmek istiyor. Ortalıkta görünmemekle iyi iş çıkardın. Akademide gizli işler öğretmelisin."

"Bu, kendi sahanızda bir şüpheliyi nasıl kaybedeceğinize vurgu yapan gözetleme dersinizden önce mi sonra mı olacak? Bu seni gerçekten kızdırdı, değil mi?"

"Evet. Evet, öyle oldu. Ama şimdi seni buldum."

"Tebrikler. Sen şimdiye kadar olanların en iyisisin."

Stella sırtıttı. "Teşekkür ederim." Bir kâğıt parçasını kaldırdı ve bana doğru salladı.

Güzel. Ses tonumu düz ve ilgisiz hale getirdim. "O da ne?"

"Bu bir cinayet. Sanırım sizinkiyle bağlantılı."

Koşuşu açtım. "İçeri gelin."

"Güvenli mi? Mikroplar bana bulaşır mı?"

"Yoksulluk bulaşıcı değildir. İyi olacaksın."

Stella içeri girdi ve beni mutfağa kadar takip

etti. "Bira, kahve, çay?"

"Bu mutfaktan mı? Hayır, teşekkürler." Kâğıdı bana uzattı.

Okudum. Bir isim ve bir adres. "Alycia Walton. Neden bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?"

"Kendisi erken dönem Hristiyanlık konusunda uzmanlaşmış bir tarihçi."

Eğer elinizde bazı Hristiyan kutsal emanetleri varsa ve bunlar gerçek bir güce sahipse, satışın bir sonraki adımı bunların tarihini ve kaynağını belirlemek olurdu. Stella kutsal emanetleri biliyordu.

"Nasıl?"

Stella sırtıttı. "Üniversiteye gittiğini tahmin ediyorum, belki de uzun yıllar."

"Hristiyan kalıntılarıyla olan bağlantıyı nereden biliyorsunuz?"

"Sözde Hristiyan kalıntıları. Papaz Haywood'un doğrulamış olabileceği Hristiyan kalıntıları, o Hristiyan kalıntıları mı?"

Onu bir dakika içinde boğabilirdim. Masaya oturdum ve ona gülümsedim. "Benim sabrım sonsuz bir göldür. Kendini boğmaktan çekinme." Eski atasözlerinin işe yaradığı zamanlar vardı.

"Hiç eğlenceli değilsin. Yardım etmek için buradayım. Bir iş arkadaşı ya da ortak gibi."

"Her şeyi berbat ettin ve Atlanta'ya gönderildin, çünkü Tarikat potansiyel sorun çıkarıcıları, emirlere uymayanları oraya atıyor. Nick y a p a m a z s a yolun sonu burası" - durakladım, doğru kelimeyi arıyordum

-"Seni rehabilite etmek. Ancak Emir'e geldiğim iki seferde de dışarıda bir dava üzerinde çalışıp fark yaratmak yerine gün ortasında masanda oturuyordun. Nick senin tasmanı kısa tutuyor. Bu seni öldürüyor."

ve işte diğer şövalyelerin hiçbirinin çalışmadığı yüksek profilli bir cinayet. Bunu gördün ve üzerine atladın. Yani bana yardım etmeye gelmedin. Kendine yardım etmeye geldin."

Stella uzun bir süre bana baktı. "Bu, ve sana güvenmiyorum. Ayrıca, sıkıldım."

"Kutsal emanetleri nasıl öğrendiniz?"

"Nick çocuğu kontrol etmem için beni Metodistlere gönderdi. Ben oradayken içlerinden biri bana 'meslektaşına' iletmem için bir kalıntı avcıları listesi verdi. Ayrıca Kuzey Georgia'da kalıntılar konusunda danışmanlık yapan iki tarihçi olduğundan ve Alycia Walton'ın bunlardan biri olduğundan bahsetti."

Ve Stella geri kalanını bir araya getirmişti. Akıllıca. Nick'in bu davayı bana teslim etmiş olması ve muhtemelen kendi başına araştırma yapma yetkisi olmaması dışında, bu cinayetin üzerine gidecekti. Bana ihtiyacı vardı.

"O listeyi alabilir miyim?"

Bana katlanmış başka bir kâğıt parçası uzattı. Açtım ve altı ismi taradım. Hiçbiri tanıdık gelmedi.

"Douglas nasıl?"

"Douglas kim?"

"Küçük çocuk."

Stella yüzünü buruşturdu. "Ellerinden geleni yaptıklarını söylediler." Ne zaman bunu duysam, işler daha da kötüye giderdi. "Bu suç mahallini görmek istiyor musun, i s t e m i y o r musun?" Stella

sordu. "Daha fazla zaman kaybetmek isterdim ama acele etmezsek polisler cesedi alıp götürecekler."

"Yani bu yeni bir cinayet mi? Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir saat önce rapor edildi."

"Bunu bana bir noktada söyleyecek miydin?"

"Az önce söyledim, ama istersen büyüleyici mutfağında atışmaya devam edebiliriz."

"Beni dışarıda bekleyin lütfen." Sandalyemden kalktım ve atımı almaya gittim.

OTUZ DAKIKA SONRA, STELLA VE BEN

Emory Üniversitesi'nin kalbindeki Henry L. Bowden Salonu. Üç katlı bina karanlıkta, bir dizi fener sokak lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve hayaletimsi mavi ışık ona ürkütücü bir hava veriyordu. Oraya vardığımızda girişte tüfekli ve kılıklı iki polis nöbet tutuyordu. Onlara rozetlerimizi gösterdik ve içlerinden biri baş dedektife orada olduğumuzu haber vermek için içeri girdi.

Yirmi dakikadır PAD'in olay yerindeki işlemlerini bitirmesini bekliyorduk. Güya, Biohazard güvenli olduğunu söylediğinde içeri girmemize izin verilecekti.

Bina daha eskiydi, Shift'ten önceydi, ilk katı soluk sıvayla kaplıydı ve üstteki iki kat cilalı taş karolarla kaplıydı, mermer ya da granit; karanlıkta anlayamadım. Her üç katta da üç metre genişliğinde ve altı metre yüksekliğinde, ince metal ızgaralarla korunan dikdörtgen pencereler sıralanmıştı. Yarım inçlik çelik çubuklar, sadece iki çapraz çubuk, gümüş izi olmayan ucuz görünümlü çelik. Bütçeye göre koruma. Daha da kötüsü, ızgaralar panjur gibi açılıyordu, bu yüzden ızgaranın üst ve alt kenarları sabitlenmemişti. Tüm bu karmaşa, her iki tarafta duvara çakılmış dört civatayla sabitlenmişti.

Ofisinizde sihirli canavarlar mı istiyorsunuz? Çünkü ofisinize canavarları bu şekilde alabilirsiniz.

Alycia Walton'ın canavarları istemediğinden oldukça emindim. "Izgaralar düzgün bir şekilde sabitlenmemiş," dedi Stella.

Sessizce.

"Burası bir
üniversite."

"Yani?"

"Sınırlı bir bütçeleri var."

Stella gözlerini devirdi. "Akademi bir üniversite ve düzgün ızgaraları var."

Haksız da sayılmazdı. "Hadi binanın etrafında bir yürüyüşe çıkalım."

Sola döndük ve köşedeki asfalt yolu takip ederek binanın etrafından dolaştık. Woodruff Kütüphanesi solumuzda uzanıyordu, ağaçlarla çevriliydi ve derin gece gölgelerine gömülmüştü. Bu gölgelerde bir düzine kurt saklanabilirdi ve büyümüş kullanarak nabız gönderip orada olup olmadıklarını kontrol etmem söz konusu bile olamazdı. Stella'nın özel numaralarının ne olduğunu bilmiyordum. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Karanlık gökyüzünden süzülen ay ışığı Bowden Hall'un yan tarafını aydınlatıyordu. Soldan ikinci sıradaki pencerelerin en üstünde bir delik açılmıştı ve soluk bir serulean ışıltısı yayıyordu. Eskiden onu koruyan çelik ızgara, yolu çevreleyen çitin dışına çıkmıştı. Köşesi yukarı doğru çıkıktı ve cıvataları hâlâ menteşeye takılıydı. Ne ödersen onu alırsın.

Pencerenin her iki yanında derin yarıklar vardı.

"Bunlar pençe izleri," dedi Stella. Elini havaya kaldırarak onları ölçtü. "Büyük çocuk."

"Sığmakta zorlandı," diye mırıldandım.

Pencereye baktık. Duvar da hiç pençe izi yoktu. Yolun diğer tarafındaki çimenlikte de iz yoktu. Koşup binaya tırmanmamıştı. Uçmuş olmalı. Bir manticore bazı kutucukları işaretledi: kanatlı, büyük, etobur, dişler. Muhtemelen bir tanesini komutla saldırması için eğitebilirdiniz. Ama onlar daha küçüktü ve alacakaranlıkta sürüler halinde avlanır, kaçan avın üzerine çullanırlardı. İnsanlara nadiren saldırırlardı. Tercih ettikleri hedefler geyik ve yabani sığır sürüleriydi.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Stella. "Evet?"

"Neden o ölüm tuzağında yaşamaya karar verdin?"

Gerçekten mi? "Burada bir cinayet mahallindeyiz, üç kat yukarıda ve zayıf ışıkta failin pençe izlerini inceliyoruz ve zihniniz lazer ışığıyla cinayetin gizemine odaklanmış durumda.

Evime. Gerçekten, Şövalye Davis, hiçbir ayrıntı dikkatinizden kaçmıyor."

"Bir şeyleri bilmek hoşuma gidiyor. Hiç mantıklı değil."

"Ben de bazı şeyleri bilmek isterim, mesela Atlanta'ya gönderilmek için ne yaptın?"

Stella çenesini kaldırdı. "Bir amire yumruk attım." Nedense bu beni şaşırtmadı. "Ne kadar üst?"

Stella soruyu düşündü. "Rütbe açısından mı yoksa ahlak açısından mı?"

"Hey!" diye seslendi polis girişten. "Yukarı çıkabilirsin."

Mermer merdivenlerden üçüncü kata çıktık, burada iki yanda kapılarla kesilmiş bir koridor uzanıyordu. Duvarlara tutturulmuş daha parlak fey fenerleri koridoru daha keskin bir ışıkla yıkıyordu. En azından ayaklarımı nereye koyduğumu görebiliyordum.

Soldaki kapılardan biri, neredeyse koridorun sonunda, ardına kadar açık duruyordu. Kapının yanında iki kişi bekliyordu: PAD üniforması giymiş orta yaşlı beyaz bir kadın ve otuzlu yaşlarının ortasında takım elbiseli ve kravatlı siyah bir adam. Arkasında kırmızı renkte PAD Biyolojik Tehlike Birimi yazan beyaz tulumlar giyen diğer iki kişi ise portatif bir M- tarayıcının yanında yere çömelmiş bekliyordu.

Biohazard'ın resmi adı Sihirsel Sınırlama ve Hastalık Önleme Merkezi'ydi, ancak "Biohazard" açık ve tanıdıkken bu isim kafa karıştırıcıydı. Birisi ne zaman hayatı tehdit eden garip bir büyü olayı bildirse, Biohazard oraya koşar, kalıntıları emniyete alır, olay yerini işler ve bölgeyi sterilize ederdi. Onlar şehrin sihirli CSI'ı ve sihirli tehlikeli madde ile arasındaki ilk savunma hattıydı.

Dedektif bize el salladı. Birinin hayatının kanlı sonunu incelemek için gecenin bir yarısı uyandırılmaya alışık olduğunu gösteren o yorgun yüz ifadelerinden birine sahipti. Hayatta kalanlar için sevdikleri birinin öldürülmesi başlarına gelen en kötü şeydi. Onun içinse

Salı sabahı erken saatlerde. Kıdemli paralı askerler ve askerler onlarca yıl savaştıktan sonra bazen böyle görünürlerdi, ancak o henüz otuzlu yaşlarındaydı.

Bize hızlıca bir göz attı. "Rozetler."

Stella ve ben onları uzattık.

"Tarikat'ın bu davadaki çıkarı nedir?"

"Bunun devam eden bir soruşturmayla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz," dedim.

"Hangisi?"

Ona Rahip Haywood'dan bahsetmek, bu işi yüksek profilli bir alana taşıyacaktı. İki şey olabilir. Birincisi, Papaz Haywood'u bize verdikleri gibi bu cinayeti de bize verebilirler. İkincisi, çok daha büyük olasılıkla, PAD bu cinayeti elinde tutmak isteyecek ve iki dava bağlantılı olduğu için bizden herhangi bir bulgu talep edecektir. Böylece bir yandan benim soruşturmamdan faydalanırken bir yandan da Tarikat'a göz kulak olabiliyorlardı. Bir sürü bürokrasi, toplantılar ve en kötü senaryoda ortak bir görev gücü olacaktı ki buna kafamda bir delik varmış gibi ihtiyacım vardı.

"Bunu söylemeye yetkim yok. Bulgularımız şu anda kesin değil."

Dedektifin bakışı dünkü çocuk olmadığını, kaçtığını bildiğini ve etkilenmediğini gösteriyordu.

"Nezaketen suç mahalime girmenize izin vereceğim. Tebeşir çizgisini geçmeyin. Hiçbir şeye dokunmayın. Beş dakikanız var."

"İçeri girmeden ve geri sayım başlamadan önce," dedi Stella, "cesedi kim buldu?"

"Temizlik ekibi," diye yanıtladı dedektif. "Sıcaktan dolayı geceleri çalışıyorlar. Bekçi saat on buçuk civarında çöpü çıkarırken kırık camı fark etmiş ve kontrol etmeye gelmiş. Kapıyı çalmış, Profesör Walton cevap vermeyince ofisin kilidini açmış ve işte buradayız."

"Tanık var mı?" Stella sordu.

"Hayır. Mezuniyet 11 Mayıs'taydıth ve yaz dönemi 1 Haziran'a kadar başlamayacakst . Kampüs terk edilmiş durumda."

"Teşekkür ederim." Odaya adımımı attım. Stella hemen arkamdan geldi.

Ofis bir dikdörtgendi ve kâğıda çizilmiş olsaydı, kapı sağ alt köşede, ciltlerle dolu kitaplıkların sıralandığı duvarın yanında olurdu. Yanlarında, yirmili yaşlarının başında bir adam sıkılmış bir ifadeyle bekliyordu. Bronz tenli, iri kahverengi gözlü ve kısa siyah saçlı bu adam beyaz Biyolojik Tehlike tulumu giyyordu. Sol kolunda stilize alevler olan bir yama vardı. Bir ateş böceği, bir piromaj, cesedin yükselmesi durumunda bifttek bıçağı büyüklüğünde dişler çıkarıyor ve insan yüzlerini yeme arzusunu dile getiriyordu.

Kırık pencere, kapının karşısındaki duvarın tam ortasındaydı, çerçevesi derin pençe izleriyle yaralanmış ve kan lekeleriyle lekelenmişti. Bir şey gerçekten de ahşabı oymuş, içeri girmeye çalışmış, sonra da geldiği gibi gitmiş ve ardında kurbanının kanını bırakmıştı. Pencereden gelen cam kırıkları zemini ve Fas halısını kirletmişti. Halının ortasında, Alycia Walton'ın cesedi buruşuk bir yığın halinde yatıyor, bej halı liflerini kanlı bir bordoya boyuyordu.

Islak, kırmızı bir karmaşa halindeki başı sağ omzuna yaslanmıştı. Katil boynunu soldan ısırılmış, bir ısırıkta neredeyse koparmış ve kafasını sadece dar bir deri ve et şeridiyle bağlı bırakmıştı. Beyaz bluzu ve sutyeninin parçaları vücudundan sarkıyordu, kanla ıslanmış ve yırtılmıştı, göğüs boşluğu açıktı, kırık kaburga parçaları koyu kanla kayganlaşmıştı. Haki renkli kaprisi daha fazla kanla boyanmıştı.

Birisi, muhtemelen Biohazard, halının ve cesedin etrafına tebeşirle koruyucu bir daire çizmişti. Standart

Prosedür. Tebeşir, yeniden canlanan cesedi ateşböceğinin onu yakmasına yetecek kadar geciktirecekti.

Cesede daha iyi bakabilmek için çembere yaklaştım. Kalp yoktu. Sadece içinde koyu bir kan birikintisi vardı. Kan hâlâ sıvı haldeydi. Kalp pompalamayı durdurduğunda, kan yerçekimi nedeniyle vücudun en alt noktalarına yerleşiyor ve deriyi çirkin bir leylak rengine dönüştürüyordu. Bu sürece livor mortis denirdi ve ölümden otuz dakika ila dört saat sonra başlar, yaklaşık on iki saat içinde en belirgin aşamasına ulaşırdı. Alycia'nın vücudunda buna dair hiçbir belirti yoktu.

En fazla birkaç saat önce öldürülmüş. Yaratık pencereden girmiş ve halının üzerinde ona saldırmış, bütün kan halının üzerinde kalmış. Muhtemelen önce boynunu ısırması, onu yere sermiş, sonra üzerine çıkmış ve kalbine ulaşmak için göğsünü yarıp açmış.

Cesedin arkasında, neredeyse diğer duvara kadar uzanan büyük bir masa, arkasına itilmiş ama hâlâ dik duran bir ofis sandalyesiyle birlikte bekliyordu. İki küçük sandalye masanın üzerine devrilmişti.

Gözümü kırptım ve ofis renklere büründü. En soluk altından ipliksi dallar pencereyi çevreliyor, zeminde ince çizgiler halinde uzanıyor, sonra vücudun üzerinde tanıdık bir çağlayan halinde patlıyordu. Başka güçlü büyü izi yoktu. Sadece eski ve soluk, muhtemelen öğrenciler ya da günler önce ofisi ziyaret eden diğer ziyaretçiler tarafından bırakılmış çeşitli mavi izler vardı.

Göz kırptım.

Papaz Haywood'u öldüren aynı yaratık Alycia Walton'ı da öldürdü. İkisi de muhtemelen aynı nesneyi kullanıyordu. "Hristiyan" objesinin bir koruyucusu vardı. Bu eski krallıklarda yerleşik bir uygulamaydı. Daha önce bir kez karşılaşmıştım ve önemli bir şeyi korumam gerekirse diye bana nasıl yapılacağı öğretilmişti. Yeterli gücünüz varsa, korunmasını istediğiniz bir nesneye büyü bir canavar bağlayabiliyordunuz. Bağlandıktan sonra, nesne sadece canavarın hissedebileceği bir büyü yayıyor ve herhangi biri

ona dokunan kişi onunla lekelenirdi. Gardiyan, hırsızları öldürüp nesneyi geri alana ya da bunu denerken ölene kadar bu lekenin izini sürerdi.

Eski efsaneler bu tür hikâyelerle doluydu. Altın Post'u koruyan ejderha, fae hazinesini koruyan sprigganlar, altın kokusuna hasret kalan ve onu efendilerinin evlerinde saklayan Pixiu. Hem Papaz Haywood hem de Profesör Walton esere dokunmuş ve koruyucu onları bunun için cezalandırmıştı.

Muhtemelen eserin kendisine ya da ona sahip olan hırsıza ulaşamamıştır. Her kimse ya laneti biliyordu ya da çok şanslıydı.

Ma'avir'in itirafı şimdi anlam kazanmıştı. Moloch'un Pastor Haywood'un katilini istediğini söylemişti. Eser Moloch için önemli değildi. Onu koruyan ilahi canavar önemliydi. Neden?

Eğer objeyi ele geçirirsem, canavar benim için gelecekti. Bu büyülü bibloyu bulmak zorundaydım.

Bir eseri satmak için üç kişi gerekirdi: büyüsünü değerlendirecek bir uzman, kaynağının izini sürececek bir tarihçi ve değerini hesaplayıp satışı kolaylaştıracak bir komisyoncu. Büyü uzmanı ve tarihçi ölmüştü. Simsarı bulmak zorundaydım. Simsar elimde olduğu sürece, muhafız onları bulmaya gelecek ve ma'avirim de onu takip edecekti.

"Gecenin bu saatinde neden tek başına buradaydı?" Stella merak etti.

"Görünüşe göre bir kitap üzerinde çalışıyorum," dedi ateşböceği.

Koridorda adımlar yankılandı; biri bize doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

Olay yerini tekrar inceledim. Eserin koruyucusu hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirim o kadar iyiydi.

"Profesör Walton kaç yaşındaydı?" diye sordum. "Kırkı yaşlarında," dedi ateşböceği.

"Baston yok mu, hareket sorunu yok mu?"

"Eğer bir bastonu varsa bile, onu bulamadık." "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Stella.

Dairenin etrafından dikkatlice masaya doğru yürüdüm ve arkasında durdum. Hem kapıyı hem de pencereyi görebiliyordum. Masa, orman manzarasının tadını çıkaracak şekilde konumlandırılmıştı. "Kapıya yaklaşık on iki adım mı?"

Stella başını salladı. "Aşağı yukarı."

Pencereyi işaret ettim. "Uçan dev bir yaratık duvardaki ızgarayı yırtıp içeri girmeye çalışıyor. Çok büyük olduğu için pencere çerçevesini tırmalayarak içeri girmeye çalışıyor. Siz bu masanın arkasında oturan kırk yaşında bir üniversite profesörüsünüz. Bir sonraki hamlen ne olacak?"

"Kapıya doğru koşun," dedi ateşböceği.

"On iki ayak." Stella'nın gözleri kısıldı. "Bunu başarmış olmalıydı."

"Sandalyeden atladı," diye ekledi ateşböceği. "Geri itildi. Ama sonra kaçmadı."

"Neden bekleyelim ki?" Yüksek sesle düşündüm.

"Belki de yaratığın bir tür hipnotik sihirli bakışı vardır?" Stella söyledi.

"Ama sandalyesinden fırladı ve masanın etrafına geldi," dedi ateşböceği. "Eğer bir çeşit hipnotik bakış olsaydı, oturduğu yerde kalırdı. Ben olsaydım, masanın etrafından dolanırdım, böylece mobilyalara zarar vermeden kıcını kızartabilirdim."

"Belki de Profesör Walton'ın bizim bilmediğimiz bir tür saldırı büyüsü vardır," dedim.

"O yapmadı," dedi yeni bir ses.

Tıknaz, beyaz bir adam ofise girdi. Kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Karmakarışık koyu renk saçları, sanki yataktan kalkmış da tarak ya da elini bile sürmeye zahmet etmemiş gibi kafasından her yöne doğru uzanıyordu. Tel çerçeveli bir gözlük burnunun üzerine tünemişti. Haki şort, iş botları ve üzerinde beyaz mürekkeple basılmış sivri uçlu bir şapka bulunan mavi bir tişört giymişti. Şapkanın altında SAKİN OLUN, BEN BİR SİHİRBAZIM yazıyordu.

Ateşböceği kambur durmayı bıraktı ve dik durdu, aniden uyanık ve profesyonel görünüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Stella.

Luther Dillon. Ben ayrıldığımda Biohazard'da üst düzey biriydi. Kate ne zaman onlara bir şey bildirmek zorunda kalsa, önce onu arardı. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım, iki kez Kate bir olay yeri için benden yardım istediği için ve birkaç kez de Kate ve Curran'ın düğünü gibi aile toplantılarında. Onunla ilgili hatırladığım tek şey Kate'e dinsiz demesi ve onu rahatsız ediyormuş gibi davranması, bir yandan da ona elinden gelen her şekilde yardım etmesiydi. Tanınma tehlikesi skalasında oldukça alt sıralardaydı.

Luther bana üstünkörü bir bakış attı ve Stella'ya odaklandı. "Şövalye Davis."

Stella sıkılmış dişlerinin arasından, "Müdür Yardımcısı Dillon," diye sıktı. "Burada olacağınızı bilmiyordum."

Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturdu.

"Ben bir büyücüyüm, Şövalye Davis. Her zaman tam olarak olmamız gereken yerde oluruz. Ancak siz, olmanız gereken yerde değilsiniz. Suç mahalimde kimin dolaştığını, akıllıca sorular sorduğunu merak ediyordum ve siz olduğunuz ortaya çıkınca şaşkınlığımı hayal edin."

Uh-oh.

Luther kollarını kavuşturdu. "En son suç mahallerimden birine müdahale ettiğinde sana öğrettiğim şarkıyı hatırlıyor musun?"

Stella bozuk süt yutmuş gibi görünüyordu. "Evet."

"Muhteşem. Hadi birlikte söyleyelim. Ben başlıyorum.

Biohazard bir

kolluk kuvveti, evet, evet, evet. Sıra sende."

Stella dişlerinin kilidini açtı. "Tarikat bir kolluk kuvveti değildir, hayır, hayır, hayır."

"Atlanta Metro'daki tüm suç mahalleri benim, benim, benim."

Stella, "Atlanta Metro'daki tüm suç mahalleri sizindir, sizindir, sizindir," diye mırıldandı.

"Suç mahallerimden birine girmenize ne zaman izin verilir?" Luther devam etti.

"Şahsen davet edildiğimde, davet edildiğimde, davet edildiğimde."

Vay canına. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptı? Onu hiç böyle görmemiştim.

"Şövalye Davis," dedi Luther mizahtan eser bırakmadan. "Bu suç mahalline davet edildiniz mi?"

"Hayır."

"Defolun, sizi talihsizler." Luther kapıyı işaret etti. Stella başka bir şey söylemeden doğruca kapıya yöneldi, ben de onu izledim.

Koridorda yürürken Luther bir metre kadar arkamızıdaydı.

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım. "Sonra," dedi Stella.

"Hayır, hayır, Şövalye Davis," diye seslendi Luther.

"Çekinme."

Stella bir an için gözlerini kapadı. "Birlikte bir cinayet davası üzerinde çalışıyorduk. Birkaç kişi ayakta ölmüştü ve vücutlarından garip ampuller çıkıyordu. Bir tanesi canlandı."

"Ve son kırk yılda oluşturulan güvenlik prosedürlerini açıkça ihlal ederek, Knight Davis pirokinetik uzmanlarına yol vermedi. Bunun yerine, bir muhakeme hatası yaptı."

Merdivenlere yöneldik ve aşağı indik.

"Cesede bir kılıçla vurdum," dedi Stella, ses tonu teslim olmuş gibiydi. "Patladı."

"Ve Knight Davis yolda olduğu için patlama zamanında kontrol altına alınamadı."

"Ne demek patladı?" diye sordum.

Stella yüzünü buruşturdu. "Demek istediğim, içi aniden ve büyük bir güçle dışına dönüştü. İnsanlar sıçradı ama kimse ölmedi."

Luther'in sesinde merhamet yoktu. "Beş gün boyunca yoğun bakım ünitesinde son teknoloji tıbbi bakım aldıkları için kimse ölmedi. Birçoğu yüksek sesle ölmüş olmayı diledi ve hatta bazıları onları öldürmemizi istedi. İşte bu yüzden

Feldman'ın bu kölesi benim suç mahallerime giremez."

Tamam o zaman.

"Stella, hasta mı oldun?" diye

sordum. "Ben hastalanmam.

Asla."

"Doğru," diye seslendi Luther. "Her tarafı kan içindeydi. Hatta bazıları ağzına bile girmiş. Tek bir belirti bile yoktu. Ne acı verici bir ağrı, ne kusma, ne de kanlı bir ishal. Bir papatya kadar taze."

Stella, "Gerçekten de bizi dışarı çıkarmak zorunda değilsin," dedi. "Tam tersine, gerçekten zorundayım."

Merdivenlerden koşarak çıktık ve büyük çift kapı önümüzde belirdi. Stella ve ben kapıları aynı anda açtık, o soldan, ben sağdan.

On metre ötede, en yakındaki fener sokak lambasının ışık havuzunda Nick Feldman duruyordu.

Lanet olsun.

Nick, gözleri buz gibi bir öfkeyle alev alev yanan Paskalya Adası'ndan gelmiş bir heykele benziyordu.

Stella döndü ve içeri girmeye çalıştı. Luther kapıyı kapattı ve başını salladı.

Nick'in sesi buz gibiydi. "Şövalye Davis."

Stella döndü ve onunla yüzleşti. "Evet, efendim."

"Beni takip edin."

Döndü ve patikadan aşağı doğru yürüdü. Stella peşinden koştu.

Durdum. Nick korkunç bir gece geçiriyordu. Stella'nın hayatta kalacağından emin değildim.

Gidip açıklamaya çalışmalı mıyım? Yalan söyleyip Stella'yı buraya sürüklediğimi söyleyebilirim. Ama o zaman tamamen yabancı birinin bir şekilde onu emirlerini hiçe saymaya ikna etmesine daha çok kızabilir. Bu durumu daha da kötüleştirir.

Luther yanıma geldi. "Birinin başı dertte."

Cevap vermedim. Bu bir soru değildi ve bazen sessizlik en iyi stratejiydi.

"Bayan Ryder, sizi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Ona doğru döndüm. "Elbette."

Luther kapının yanında duran ve elinde bir dizi anahtar tutan kızıl saçlı kadına baktı. "Lütfen bizim için kütüphaneyi açar mısınız?"

Kadın başını salladı, yüz ifadesi şoktaydı.

Luther üniformalı memurlardan birine el salladı ve kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. Üçümüz de onu takip ettik. Kadın kütüphanenin kilidini açtı, Luther ona teşekkür etti ve Bowden Hall'a geri döndü.

Luther polise baktı. "Kapının yanında dur. Kimse içeri girmeyecek. Acil bir durum olursa onlar dışarıda bekler, sen gelip beni alırsın."

"Evet, efendim."

Luther bana döndü. "Tamam o zaman. Rahat bir yer bulup sohbet edelim."

Kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledik. Ay ışığı tavandan tabana kadar yükselen pencerelerden sızıyordu ve adımlarımız boş binada çok gürültülü geliyordu. Kampüsün güvenliği pek ciddiye almadığı belliydi. O pencerelerden bir mantikor sürüsü bile geçebilirdi.

Luther pencerenin yanında bir grup kanepe buldu ve birine oturup eliyle diğerini işaret etti. Oturdum.

Uzun bir süre beni inceledi ve gülümsedi. "Yeni yüzünü sevdim. Lennart'lara şehirde olduğunu söyledin mi yoksa mutlu haberi ben mi vereyim?"

AĞZIMI AÇTIM. HIÇBİR ŞEY ÇIKMADI. BÜTÜN O Yürümek için çukurlar.

Luther kıkırdadı. "Acele etme."

"Nasıl?"

"Bir duyusal olarak büyüünün doğasını ve canlı varlıkların çevrelerinde bıraktıkları izleri görüyorsunuz. Birinin büyüünün özelliklerini algılıyorum, ama sadece onlarla karşılaştığımda

yüz yüze. Bana göre herkesin gücünün kendine özgü bir imzası vardır."

Beni hatırlamıştı. Hafızasına kaydedecek kadar özel biri olmalıydım. İlk tanıştığımızda, Kate'i bunca zamandır bir duyusu olduğu için ondan uzak durmakla suçlamıştı. Beni nasıl tanıdığını kendime sormalıydım. Bunu unutmamalıydım. Bir gaf.

"Sihirli bir 'yüzü' asla unutmam." Şakağına vurdu. "Evrim geçirmişsin. Çekirdeğinin etrafını saran güç katmanları ve katmanları var, ama o çekirdek aynı kalıyor. Bunu yıllar önce seninle ilk tanıştığım zamandan hatırlıyorum. Sen hâlâ sensin."

Bu sözlerin benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu nazikçe.

"O kadar çok versiyonumu yaşadım ki. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Hayat bu," dedi Luther. "Değişiriz, kendimizi değiştiririz, büyür ya da küçülürüz. Bu insanlık durumunun bir parçasıdır. Kimliğini değiştirmiş olabilirsiniz ama sahneyi düğündüğünü duyduğumda tıpkı Kate gibi konuşun. Onun her zaman iyi içgüdüleri vardı ve senin de öyle. Buna tutun."

Hah. Hâlâ bendim ve "ben" kulağına Kate gibi geliyordu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Eskiden beni tanıyan insanların yanında konuşma şekline dikkat etmem gerekirdi.

"Bir an için tüm gücünüzü görmeme izin verir misiniz? Pelerin bazı şeyleri gizliyor."

Pelerinin bir şeyleri gizlemesi gerekiyordu. Bu yüzden onu özenle hazırlamış ve ikinci bir doğa haline gelene kadar onu korumaya çalışmışım. Eğer sihrimi görmesine izin verirsem, hakkımda çok fazla şey öğrenecekti. Saklanmaya devam edersem, bana güvenme umudunu yok edecektim. Onun güvenine ihtiyacım vardı. Sırrımı saklaması için onu ikna etmeliydim.

Bakışlarına karşılık verdim. "Aileme burada olduğumu söylemememin bir nedeni var. Nedenini açıklayacağım ama onlara söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Yani ben Lennartların bilmediği bir Gey mi biliyorum?" Luther gülümsedi. "Dudaklarım mühürlü, açıklamayı bekliyorum."

Pelerini düşürdüm.

Luther tamamen hareketsiz kaldı.

Sessizce oturduk, birbirimize baktık. Erra içimdeki sihir haznesini açmama yardım ettiğinde bana bir yıldız gibi parladığımı söylemişti. Sonra da bunu büyükbabama asla göstermeyeceğime dair bana söz verdirdi.

Luther uyanır gibi kendine geldi, boğazını temizledi ve bana doğru uzandı. "Girebilir miyim?"

"Evet."

Beni nazıkçe çenemden tuttu, öne doğru eğildi ve yüzümü inceledi. "Büyüleyici. Ne oldu?"

"Büyü asimilasyonu yoluyla şekil değiştirme. Başka birinin vücut parçasını aldım ve onu birleştirmek zorunda kaldım."

"İnanılmaz derecede riskli, ama açıkça işe yaradı. Bir göz müydü?" "Evet."

"Fiziksel olarak aynı görünüyorlar ama sol gözdeki büyü yoğunluğu çok daha fazla." Luther başını salladı ve arkasına yaslandı. "Yeşilin güzel bir tonu. Acı dayanılmaz olmalı."

"Öyleydi."

"Ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık iki ay sonra sihirli bir şekilde komaya girdim ve dokuz ay daha kaldım."

"Hayatta kalmana şaşırdım." Luther öne doğru eğildi, gözleri tetikleydi. "Seni böyle bir şey yapmaya iten neydi?"

"Korku." Pelerinimi tekrar giydim.

"Mükemmel bir motive edici. Bana daha fazlasını anlat." "Moloch'u tanıyor musun?"

"Kenanlı bir tanrı, nahoş bir tür. Ateş üzerindeki hakimiyeti ve çocuk kurban etmeye düşkünlüğüyle ünlü. Benim gibi

Hatırlatmak gerekirse, adaklarının diri diri yakılmasını tercih eder. Bu ismin yorumlanmasıyla ilgili bazı bulanık sular var."

"Bu bir isim değil. Bir unvan. Tanrı-kral anlamına gelir. Yedi bin yıl önce Sidon şehrini kuran Saidoune ibn Canaan'ın soyundan gelen kalıtsal yöneticiler tarafından kullanılmıştır. Daha sonra Fenikeliler olarak bilinen halkı yönetiyorlardı ve krallıkları modern İsrail'den güney Kudüs'e kadar uzanıyordu."

"Roland'ın çağdaşları." Luther yüzünü buruşturdu.

"Tam olarak değil. Moloch'un hükümdarlığı Roland'ın büyükbabası zamanında resmen sona erdi. Onun soyundan gelen son kişiydi."

Antik çağda savaşlar, güçlü büyü kullanıcıları arasındaki tek bir düello ile karara bağlanabilirdi. Ülkelerin yöneticilerinden sahaya çıkıp topraklarını ve halklarını savunmaları beklenirdi. Güçlerini arttırmak için büyük çaba harcarlardı. Evlat edinen ailem için bu, shar ile başa çıkmak anlamına geliyordu; toprakları sahiplenmek ve korumak için karşı konulmaz bir dürtü. Moloch farklı bir bedel ödedi.

"Moloch'un ailesi ölümden korkuyordu," dedim Luther'e, "bu yüzden yenilenmeye odaklandılar. Öldürülemez olmak istediler ve doğal büyüleri yeterli olmadığında ilahi güce ulaştılar. Kendilerine tanrılar gibi tapılmasına izin verdiler."

Luther kaşlarını çatı. "İlahiyat büyük bir fiyat etiketiyle gelir."

Tüm canlılar büyü üretti ama insanlar zekâları ve duygularıyla büyüü yönlendirmede özellikle ustaydı. İnsan düşünceleri, özellikle de duygularla harmanlandığında güç taşırdı ve çok az şey bir duadan daha duygusaldı. Bir tanrıya yapılan her yakarış, özellikle de yüksek sesle söylendiğinde, insanın gücünün bir kısmını ona gönderirdi. İnananlar birlikte, bir pili şarj eder gibi tanrılarına güç verirlerdi. Cemaat ne kadar büyükse, güç de o kadar büyük olurdu. Teoride sınırsızdı. Ama Luther haklıydı. Bu düzenlemenin ağır bir bedeli vardı.

"İşte bu yüzden Moloch'un krallığı yıkıldı," dedim. "Kurban ve dua yoluyla güç biriktirmeyi saplantı haline getiren bir tanrı oldu. Fiziksel dünya üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Normal insan ihtiyaçları ve dürtüleri artık onu rahatsız etmiyordu. Atalarının krallığının fethedilmesine ve parçalara ayrılmasına izin verdi. İstilacılar ona taptığı sürece umurunda değildi."

Luther, "İnsanlığı terk etmek onun için pek de zor olmazdı," dedi. "Küçük insanları diri diri yakmanın mükemmel kabul edilebilir bir yükseltme yöntemi olduğuna karar verdiğinizde, insan olmayı bırakırsınız. Tanrılığa geçişi çok daha kolay hale getirdi."

Başımı salladım. Moloch'un kalesinin içini yakından görmüştüm. Bu tür bir acıyı tarif edecek hiçbir kelime yoktu. İnsanoğlunun bu kadar acıya ve çaresizliğe dayanabileceğini bilmiyordum.

"Büyü uygarlığı çöktükten ve teknoloji dalga dalga dünyaya yayıldıktan sonra, Moloch'un kalıcı bir mitosu olmayan diğer eski tanrılar gibi kaybolup gitmesi gerekirdi. Ama Eski Ahit'ten bir destek aldı. Levililer'de beş kez, İkinci Krallar'da bir kez ve Yeremya'da bir kez adı geçer; Tesniye ve Hezekiel'deki imaları saymıyorum bile. Orta Çağ'da bir ara Hristiyanlar ona biraz takıntılı hale geldi ve şeytanlığa geçiş yaptı."

Luther iç çekti. "Hristiyanlık, tüm dinlerin en bileşik olanı. Onu bir iblise dönüştürmek, ayinlerini ve bayramlarını didik didik edip tapınanlarını cezbedecek parçalar bulmak varken neden rakip bir tanrının, küçük bile olsa, ölmesine izin veresiniz ki?"

"Aynen öyle."

İlk Vardiya'dan sonra büyü tamamen yok olmamıştı. Yararlı olamayacak kadar azalmıştı ama hâlâ oradaydı. Moloch'un adı her anıldığında, bir güç kırıntısı alıyordu. Bu damlacık onu komadaki bir hastanın serumu gibi hayatta tutuyordu. Sonra İkinci Vardiya dünyayı sular altında bıraktı.

ve Moloch'un güç rezervine bir adrenalın iğnesi gönderdi. Yeterince biriktirene kadar zamanını bekleyerek onu istifledi.

"Dört fişek önce, Moloch yeniden doğmayı seçti." Luther arkasına yaslandı. "Bir avatar mı?"

"Evet."

"Fişekler her yedi yılda bir düşer, bu da onu otuzlu yaşlarının ortasında yapar. Bir güç tabanı oluşturmak için bolca zaman var."

"Arizona'da bir kalesi var. Neredeyse yok edilemez. Onu parçalara ayırdım, kafasını kestim ve vücudunu demirhanesine attım ve iki yıldan kısa bir sürede tekrar ortaya çıktı. Mükemmele yakın yenilenme onun tek numarası değil. Neredeyse ateşten etkilenmiyor. Onu bir silah gibi kullanır ve metalürji konusunda oldukça yeteneklidir. Güçleri Hephaistos ile örtüşüyor ve demirci bir tanrıya hizmet etmek isteyen başıboş Yunan Neo-Paganlar'dan sonuna kadar yararlanıyor."

Luther'in gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "Neden Arizona?" "Metalik mineralizasyon kuşağı. Bakır, altın çıkarıyor, gümüş, kurşun ve çinko. Bu sayede biraz demirin yanı sıra tungsten, peridot ve azurite de erişebiliyor ve bunları büyülü silahlar yapmak için kullanıyor. Bir ordu kuruyor. Ayrıca, bulunduğu bölge çoğunlukla boş ve cehennem gibi sıcak."

"Ha-ha. Anladım. Cehennem Tophet'teki gibi," dedi Luther. "Levant şu anda oldukça kalabalık bir yer. Eski bir tanrıya çarpmadan kurbanlık bir kuzuyu sallayamazsın."

Haksız da sayılmazdı. Kadim uygarlıkların yeşerdiği verimli bölgeler, söz konusu ilahlar olduğunda hararetle tartışılan bölgeler haline geliyordu. Buna karşılık, ABD kıtası geniş ve nispeten seyrek nüfuslu bir alandı, özellikle de Vardiya'nın nüfusu tümüyle azaltmasından bu yana. Pek çok bölge vahşi doğaya terk edilmişti. Bir avatarın saklanması ve gücünü sessizce artırması için mükemmel bir yer.

Luther çenesini ovuşturarak düşündü. "Yani Moloch

Arizona'da serbestçe dolaşabiliyor mu? Bunların hiçbiri bana sıcak gelmiyor.

ama şu ana kadar anlattığın tüm kötü şeyler orada." Belli belirsiz batıyı işaret etti. "Sanırım bana konuyla ilgili ve çok daha kötü olacak bir şey söylemek üzeresin."

"Cadı Kahin'in bir öngörüsü vardı."

"Oh güzel. Her zaman öngörülerı vardır. Her zaman belirsiz ve her zaman kötüdür. Sadece bir kez olsun, hiç şüphesiz her şeyin iyi olacağını bildiren bir kehanet istiyorum."

İçini dökmesini bekledim. Okuldayken bana Heisenberg'in belirsizlik ilkesi öğretilmişti; bu ilke özünde atom altı bir parçacığın konumunu ve hızını belirlemenin tek yolunun onu başka bir parçacıkla çarpıştırmak olduğunu söylüyordu. Çarpışma anında hedef parçacığın nerede olduğunu bilirdiniz, ancak çarpışma hedef parçacığın rotasını ve hızını değiştirirdi ve yeni parametreleri yine bilinmez olurdu.

Kehanetler de tıpkı bunun gibi işliyordu. Neler olabileceğini bilme eylemi, geleceği karmaşık şekillerde değiştirirdi. Bu yüzden Sienna'nın açıkladığı her şey dikkatle hesaplanmıştı. Luther bunların hepsini biliyordu. Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

Luther dramatik bir Ğekilde içini çekti ve bana iĞaret etti. "Bana bırak. Kendimi destekledim."

"Büyü zirveye ulaştığında, Ateş Kralı Batı Çölü'ndeki sefalet kalesini terk edecek ve hükmetmeyen kraliçeyi yutmak ve yeniden doğan soyu kesmek için doğuya gidecek. Sadece onun gücünü paylaşan kişi ona karşı çıkabilir."

Luther gözlerini kırptıştırdı. "Moloch bir parlama sırasında Kate'i öldürecek."

"Evet. Tanışırılar. Kate ölür. Dünya yanar ve karanlığa dönüşür."

"Bu... Sienna için garip bir şekilde özel."

"Çok canlı bir görüntüydü. Sonrasında sakinleştirilmesi gerekti."

Luther yüksek sesle, "Gelecek kesin değil ve Sienna en olası olasılığı görüyor," diye düğündü. "Kate'in hayatta kaldığı başka olasılıklar da var mı?"

"Şimdiye kadar gördüğü tüm imgelemler aynıydı. Kate herhangi bir şekilde Moloch'la temasa geçerse kavga ediyorlar, Kate kaybediyor, Moloch onu öldürüyor. Kate ile doğrudan temasa geçersen, imgelem daha keskin ve net hale geliyor."

"Kate'le yüz yüze görüşmeniz onun ölümünü daha olası kılıyor."

"Evet."

Luther beni düşündü. Uzun bir an geçti. "Bu kehanet ne kadar eski?"

"Dört yıl."

"Ve onunla savaşmaya çalıştın ve başarısız mı oldun?" Başımı salladım.

"Moloch'un eski ilahi doğası önemli bir faktör, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Luther'in bakışları karardı. "Eğer o sadece bir insan olsaydı, kıpırdama payı olurdu, ama o bir avatar, ete kemiğe bürünmüş bir tanrı. Bu sadece geleceğin en olası versiyonu değil; bu, iradesini ve niyetini zaman aracılığıyla ileten bir ilah. Bu gelecek değişime karşı inanılmaz derecede dirençli."

"Evet."

Luther tavana baktı. Zihnindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyordum.

"Kehaneti biliyor mu?"

"Öyle. Sienna onun zihnine dokundu." "Riskli.

Neden Kate?"

"Shinar'dan korkuyor. Aile geçmişte onun istilalarını püskürtmüştü. Kate ve Erra'nın yeniden birleşmesinden endişe ediyor. Ona göre, her biri kendi başına bir krallık ve aralarında sıkışıp kalana kadar erişimleri artacak. Kate büyükannemden daha kolay bir hedef."

"Takip eden bir soru: Neden sen?"

"Bilmiyorum. Sienna'ya göre ben jokerim. Belki de Shinar tarafından eğitildiğim içindir ama benim soyumun gücü onlarınkinden temelde farklı. Atalarımınla savaşmadı. Neler yapabileceğimi bilmiyor."

"Bu bana zayıf görünüyor." Luther kaşlarını çatı. Parmaklarını sandalyesinin kolçağına vurdu ve bir karara varmış gibi göründü. "Yani eve gidemezsin."

"Hayır."

Arkasına yaslandı ve ellerinin parmaklarını birleştirdi. "Size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Büyülü objeyi, koruyucuyu ve ma'avirim'i açıkladım. "Bu cinayet Papaz Haywood'un kiyle aynı yöntemle işlendi. Erişim ve desteğe ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim. Ayrıca bu konuşmayı kendime saklayacağım. Senin sen olduğunu başka kim biliyor?"

"Büyükannem ve Conlan. Kate ve Curran yüzüm değiştiğinden beri beni görmediler."

"Güzel," dedi. "Bu şekilde devam etmeye çalışalım."

I Alycia Walton'ın ofisinde, masasının arkasında oturuyordu. Kapı açıldı ve feyten gelen ışık Koridordaki fenerler zeminde uzun bir dikdörtgen çiziyordu. Odanın geri kalanı kasvetle örtölüydü ve ben de kasvetin içine gömüldüm, kendimi bir battaniyeye sarar gibi ona sardım.

Luther ve ben bir ittifak kurmuştuk. Ben onu olaylardan haberdar ediyordum, o da bağlantılı olduğuna inandığım olay yerlerine denetimsiz girmeme izin veriyordu. Sonra Biohazard'dan bir kadın geldi ve Luther gitmek zorunda kaldı. PAD ve Biohazard olay yerindeki işlemlerini bitirip cesedi de yanlarına alarak ayrıldılar. Sadece ben kalmıştım, bekliyordum.

Moloch'un rahipleri gelecekti. Ma'avirim fanatik bir şekilde tek fikirliydi. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Bu sefer cevapları almak zorundaydım. Çarklarımı ne kadar uzun süre döndürürsem, Moloch'un Kate'i öldürme olasılığı da o kadar artıyordu. Bunu her düşündüğümde boğazım yumruk gibi sıkılmaya çalışıyordu.

Büyü beni çekiştirdi ve Turgan'ın görüşüne daldım. Kartal, Bowden Hall'un girişinin karşısındaki meşenin tepesine tünemişti. Üç kişi çimenlerin üzerinden binaya doğru alçaktan ve hızla koşuyordu. Biri girişe doğru koşarken, diğer ikisi köşeyi döndüler.

Bağlantıyı kestim. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Kırık pencerenin arkasından belli belirsiz sesler geliyordu. Çitlerde hafif bir hışırtı, taşa sürtünme. Üç, iki, bir...

Ascanio açık pencereden atladı ve halının yanına indi.

"Ne, savaş rulosu yok mu?" Ben sordum.

Bana doğru döndü, koridordan gelen ışığı yakalayan gözleri yakut gibi parlıyordu. Bir an için saldırmaya hazır görünüyordu, sonra doğruldu, yüz ifadesi kayıtsızdı.

"Yine sen. Sürekli böyle karşılaşıyoruz. Bu kader olmalı."

Oh hayır, Bay Smooth'un dönüşü. "Papaz Haywood'un cinayetiyle ilginiz nedir?"

Ascanio bir sandalye aldı, masanın önüne koydu, ters çevirdi ve kollarını sandalyenin arkasına dayayarak oturdu. "Benim ilgi alanım özeldir. Bilgi alışverişinde bulunmaya ikna edilebilirim ama beni sorgulama yetkisine sahip değilsiniz."

"Ve senin burada bulunmaya yetkin yok."

"Senin de yok."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Aslında seviyorum." Ascanio da gülümsedi. "Peki, ben oynarım. Kim demiş?"

"Luther Dillion, Biohazard Müdür Yardımcısı."

Ascanio çenesini kollarına dayadı. "Eğer bu doğruysa, suç mahallinize izinsiz giriyorum demektir. Beni uzaklaştırmak için planınız nedir?"

Her nasılsa bunu imalı bir şekilde söylemeyi başarmıştı. "Çok yorucu oluyorsun."

"Bu kişisel bir başarısızlık. Bana doğru koşullar altında canlandırıcı olabileceğim de söylendi."

Bahse girerim. "Canavar Lordu burada olduğunu biliyor mu?" "Bu bir klan meselesi."

Andrea ve Raphael'in onayını almıştı ve işler kötüye giderse onu destekleyeceklerinden emindi. "Bouda Klanı bu cinayetleri neden önemsiyor?"

"Hâlâ ticaret yapıyorsun. Şuna ne dersin, sen bana seninkini söylersen ben de sana benimkini söylerim?"

Ona teatral bir iç çekiş verdim. "Gülümsemenizin büyüleyici olduğunu düşünüyor olmalısınız."

"Öyle değil mi?"

"Gülümsediğinde ne görüyorum biliyor musun? Dişlerini. Büyük, korkutucu dişlere dönüşebilen dişler. İkimiz de bunun bir tehdit olduğunu biliyoruz."

Yerden itti ve sandalye içinde onunla birlikte geri yuvarlandı. "Şimdi daha az tehdit altında hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz. Yuvarlanmaya devam et. Kapıdan çık, koridordan geç, merdivenlerden in..."

Başını yana doğru eğdi. Gerçekten çok etkileyiciydi, özellikle de şu anki gibi gülümsediğinde.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

"Beni köprüde tehdit ettiniz, evime davetsiz geldiniz, üstü kapalı tehditler savurdunuz, bana rüşvet vermeye çalıştınız ve şimdi de olay yerimi kirletiyorsunuz."

"Köprü bir yanlış anlaşılmaydı. Evinize özür dilemek ve yardım teklif etmek için geldim ve suç mahalline gelince, bu davaya sizden önce ben bakıyordum." Kollarını açtı, masumiyetin bir resmiydi. "Ben suçsuzum."

Güldüm. Kendimi tutamadım; ağzımdan çıkıverdi.

Ascanio öne doğru eğilerek endişelenmiş gibi yaptı. "Bir an için kaşlarını çatmayı bıraktın. İyi misin?"

"Pe..." Kendimi tuttum. "Şeftali" demek üzereydim ve o bunu duyduğu anda oyun bitecekti. Annemin en sevdiği cümleydi. "Mükemmel derecede iyi."

İçimi sıcak bir his kapladı. Kulaklarım hevesli bir sesle sunulan hayali bir ağıt duydu. Burun deliklerim yanan otların ve insan etinin kokusunu aldı. İğrenç olmalıydı ve entelektüel olarak öyleydi, ama bir yanımda bunu rahatlatıcı buluyordu. Çok küçük, zayıf bir ses zihnime fısıldadı, "Bu doğru, bunu sana sunmalıyım, bu senin hakkın."

Ma'avirim gelmişti.

Ağıt zihnimde yankılandı. Nabzım hızlandı. Glif üzerine yoğunlaşana kadar ilk cinayet mahallindeki ma'avir'i bile hissedememiştim. Bu seferki büyü yayıyordu. Isıtılmış bir duvar gibi üzerime baskı yapıyor, havayı emiyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

Bu tamamen farklı bir dövüş olacaktı. Ascanio'yu buradan çıkarmak zorundaydım. Yaralanmasına izin veremezdim.

"Hiçbir yere varamıyoruz," dedi. "Şuna ne dersiniz? Her birimiz bir soru sorsa ve diğerimiz dürüst bir cevap verse?"

"Ve sonra
gideceksin."

"Anlaştık. Önce
bayanlar."

Sandalyede arkama yaslandım. "Bu cinayeti Desandra Kral'a bağlarsanız kişisel olarak ve/veya Bouda Klanı olarak nasıl bir avantaj elde edersiniz?"

Büyüleyici gülümseme kayboldu. Sandalyeden usulca kalkan adam ölümcül ve tehlikeliydi. Odanın öbür ucuna doğru yürüdü, iki elini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Bana dik dik baktı, gözleri iki kanlı yakut gibiydi ve içten içe yanıyordu. Yiyecek olduğumu söyleyen bir bakıştı bu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Ascanio daha önce haklıydı. Birini tehdit ettiğinde, sormalarına gerek yoktu. Birdenbire ofis çok küçük gelmişti ve kapıya ulaşmak için onu geçmem gerektiğinin farkındaydım.

"Bir anlaşma yaptınız." Ses tonumu soğuk tuttum. "Öde ya da git."

Gözlerindeki kırmızı ışık daha da parladı. Bakışlarını tutmak zordu. Bir gecede iki kez. Önce Derek, şimdi de o. Bu sefer kaçmayacaktım.

Saniyeler geçti.

Ascanio ağzını açtı. Diksiyonu mükemmeldi ama sesi hırıltıdan örülmüştü. "Çok dikkatli ol. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Bu bir cevap değil."

"Bu bedava bir tavsiye. Aşırı büyümüş bir insanla başın belaya girdi. O kadar kolay düşmeyeceğim."

Bu kadarı yeterliydi. Daha fazla kalırsa, kavgaya sürüklenecekti. Onu götürmek zorundaydım. "Ben öyle duymadım."

Arkasını döndü ve pencereden dışarı fırladı. Ani boşluk ürkütücüydü.

Çenemi kaldırdım. Gösteri zamanı. "Artık yalnızız. Göster kendini solucan. Bütün gece bekleyemem."

ODANIN KÖŞESİNDE BİRİKEN KARANLIK HAREKET ETTİ.

Sanki en ince siyah tül den büyük bir parça uzak duvara ve zemine yayılmış ve şimdi biri onu bir kancayla yakalamış ve bana doğru çekiyormuş gibi tavandan, zeminden merkezine doğru akıyordu. Kendimi kıpırdamadan oturmaya zorladım, elim mızrağımın sapındaydı.

Karanlık birleşerek uzun boylu, zayıf, erkek ve ateşten örülmüş bir insan şekline dönüştü. Duman etrafında dönerek hacimli siyah bir cübbeye ve uzun bir pelerine dönüştü. Kaymaktaş rengindeki insan derisi onu sarıyor, ateşi gizliyor ama tamamen saklamayı başaramıyordu. Ateş hâlâ oradaydı, derisini içten içe yalıyor ve orasını burasını yumuşak bir şeftali parıltısıyla ısıtıyordu.

Sadece bir ma'avir değil. Yüksek rahiplerden biri. Kahretsin. En azından Ascanio'yu buradan çıkarmıştım.

Ma'avir ellerini önünde kavuşturdu, sol avuç içi yukarıda, sağ avuç içi onun üzerinde duruyordu. Tüysüzdü. Ne kirli sakal, ne kaş, ne de kirpik. Sadece köşeli yüz hatları üzerine gerilmiş pürüzsüz bir cilt vardı. Açık mavimsi yeşil gözleri beni sabitlemişti. Gözlerinde şaşkınlık yoktu, sadece tanıma vardı. Buraya özellikle benim için gelmişti.

İnsan formunu korumak için ihtiyaç duyduğu büyü miktarı şaşırtıcı olmalıydı. Bu dövüşü kazanacağımdan emin değildim.

Başrahip başını sallamaktan biraz daha fazlasını yaparak beni hafifçe selamladı. "Sonunda tanıştık, Dananu."

"Bir çocuk katiliyle görüşmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

Levililer 18:21 imanlıların çocuklarını kurban etmelerini yasaklıyordu. Söz konusu ayette şöyle deniyordu: "Soyundan hiç kimsenin Molech için ateşten geçmesine izin vermeyeceksin." Bu

Ma'avirim adını bu eylemden almıştır. Onlar canlı çocukları alıp tanrıları için "ateşten geçiren" kişilerdi. Bir kişi yüzlerce kişiyi öldürmeden başkâhin olamazdı.

"Çok iyi saklandım ama yine de orada olduğumu biliyordun. Söyle bana Dananu, büyüm seni çağırıyor mu? Kurban ateşi güzel kokuyor mu? Gücü seni cezbediyor mu?"

"Hayır. Bu beni hasta ediyor."

"Gerçekten mi?" Başını şaşkın bir köpek gibi eğdi. "Sanırım seni çağırıyor. Bu bir özlem, sadece fedakârlığın tatmin edebileceği kemirici bir ihtiyaç. Tadına baktığınızı hayal edin. Zonklayan damarlarınızdan akan güç akışını hayal edin."

"Damarlar zonklamaz.

Atardamarlar atar." "Neden kendini coşkudan mahrum ediyorsun?"

"Bilmiyorum, bebekleri canlı canlı yakma kısmının muhtemelen bununla bir ilgisi vardır."

"Hayat acı ve ıstıraptır. Zahmet ve pişmanlıkla dolu iğrenç ve acımasız bir yolculuk." Büyüsü üzerime ağır bir yük gibi çöktü.

"Thomas Hobbes aradı. Tezini geri istiyor."

"Çocuklar masum ve saftır. Onları bir ömür boyu sefaletten kurtarıyoruz. Kısa bir acı anında, ruhları öbür dünyanın görkemli sonsuzluğunda tanrımıza katılır."

"Ne kadar asilce. Tanrınız acıdan besleniyor."

Ma'avir bana küçümseyici bir gülümseme verdi. "Tüm tanrılar acıdan beslenir. O olmadan ne dua ne de adak olur. İnsanoğlu bencildir. Sadece mecbur kaldıklarında verirler. Eğer bu dünya cennet gibi olsaydı ve hayat adil olsaydı, tanrılara ne gerek kalırdı?"

Ne kadar çok konuşursa, neden Atlanta'da olduğunu öğrenme şansım o kadar artıyordu. Ama onu heyecanlandırmadığım sürece ağzından bir şey kaçıramayacak kadar yüksek bir mevkideydi. Onu yemlemem gerekiyordu.

"Hristiyan Tanrısı kanla kurban edilmeyi gerektirmez."

Ma'avir usulca güldü. "Oh, ama o yaptı. Tanrıları kana susamıştı, bunu talep ediyordu ve reytingleri

kaymış, kendisinin daha nazik, daha yumuşak bir versiyonunun arkasına saklanmıştı. O mütevazı Tanrı adına kaç kişi öldü? Şehit için kaç kişi öldürüldü? İlk doğan oğullar onun favorisiydi."

Aynen öyle. Söylenmeye devam et. "Ve yine de onun takipçileri geliyor."

Ma'avir alay etti. "Yalanları isteyerek yutan saflar ve gerçeği göreceklelerinden korktukları için kendi gözlerini kapatan körler. İbrahim'in kültleri. Modern dünyanın en büyük dolandırıcılığı."

Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'a üç cümle ya da daha azıyla nasıl hakaret edilir? "Söyle bana, seni öldürdüğümde, öbür dünyanın görkemli sonsuzluğuna geçip tanrının sevgisinin tadını çıkaracak mısın?"

Gülümsedi. "Sonunda öldüğümde, evet. Ama bu bugün olmayacak ve senin elinden olmayacak."

Bundan çok emindi. Öne doğru eğildim. "Bir şey kafamı karıştırıyor. Belki engin bilginizle bunu açıklığa kavuşturabilirsiniz."

"Elimden geleni yapacağım."

"O küçümsediğiniz İbrahimi dinler sizin tanrınızı dünyadan kovdu, çünkü kimse çocuklarını ve geleceklerini kurban sunağından bir sonraki vuruşu bekleyen kuduz bir obura kurban etmek istemiyor. Kimse onun kim olduğunu bilmediği için, Moloch takipçi açlığı çekiyordu ve yeniden doğması gerekiyordu. Bedene büründü."

Ma'avir bana baktı. Bekle, geliyorum.

"Bana cevap ver, baş rahip. Eğer seni şimdi öldürürsem ve ölüm perdesinden geçersen, diğer tarafta ne bulacaksın? Görkemli sonsuzluğun boş. Tanrın orada değil. Arizona'da toprağı kazıyor. Ruhunuz hiçbir şeyin içinde yüzecek, kayıp ve yalnız. Cehennemin ne olduğunu biliyor musunuz? Cehennem Tanrı'nın yokluğudur."

Yüzü dalgalandı. Ha! Tam isabet. Onun savaş gemisini batırdım.

Ma'avir ağzını açtı. "Ne istersen söyle. Sahip olduğun her şeyle savaş. Mücadele et, tekmele, ısır, hiçbirinin önemi yok. O seni istiyor ve sen de ona geleceksin. Sen

Kendini ona adayacaksın ve o an geldiğinde, annenin başını gümüş bir tepside ona getirmek için yalvaracaksın. Annenin gözlerini yiyip bitirdiğinde şükran gözyaşları dökeceksin."

"Bu çok güzel. Bunu yazmalısın. Eğer yolculuğum bu kadar kaçınılmazsa, Atlanta'da ne işin var? Neden beni beklemiyorsun?"

Öne doğru eğildi, içindeki alevler alevlendi. "Seni parçalara ayırıp tanrıma götüreceğim. Çaldığın bir damla güç seni hayatta tutacak ve bundan yarım yüzyıl sonra onun ateşli kucağında uyandığında tekrar konuşacağız."

Korku kalbime soğuk bir darbe indirdi. Kafamın içinde görebiliyordum, bedenim parçalara ayrılmıştı, hayata tutunmaya çalışıyordum, farkındaydım, izliyordum ama değer verdiğim herkes teker teker ölürken güçsüzdüm. Onu öldürmek zorundaydım. Eğer o kazanırsa, nasıl bir dünyaya uyanacaktım?

Baş rahip bana dişlerini gösterdi, ateşten yapılmış kan kırmızısı dişlerini. "Kalbinin çarpıntısını duyabiliyorum. Eskiden evim dediğin bu şehirde kibrini bir zırh gibi kuşanarak dolaşmanı izledim. Şimdi anlıyorsun. O bir tanrı ve sen hâlâ onaylanmaya hasret, karanlıkta titreyen terk edilmiş bir çocuksun."

Korku kristalleşerek yeni bir duyguya dönüştü ve beni beslemesine izin verdim. "Bir kalbi çarptırabilecek tek şey korku değildir."

"Kalbinde başka ne var yetim çocuk?"

"Öfke."

Güç sözcükleri tükürdüm, o kadar eski bir dilden gelen bir komut ki büyüünün kendisini şekillendirdi. "Sert ranam girreh!" Şehir kapılarını kapatın.

Büyü benden kör edici bir acıyla fışkırdı, odanın sınırlarına sıçradı ve görünmez bir duvara dönüşerek bizi gerçeklikten kopardı. Büyükannem bu büyüü binlerce yıl önce düşman orduları Şinar şehirlerini kuşattığında kullanmıştı.

Ma'avir geri çekildi.

Dakkan ellerimde, masanın üzerinden atladım ve rahibin göğüs kemiğinin hemen altına nişan alarak sapladım. Mızrağın ucu havayı yararken kırmızı bir renkle parladı. Kendi kanımla doldurulmuş iki matara dolusu vampir kanı getirmiştım. Bir saat önce, masanın arkasındaki yerimi aldığımda, Dakkan'ı kan karışımıyla kaplamış ve katılaştırarak metal mızrak ucunu jilet keskinliğinde bir kan silahına dönüştürmüştüm.

Ma'avir dumana dönüştü. Mızrak onu deldi ve hiç direnmeden içinden geçti.

Duman girdabı pencereye doğru yükseldi ve görünmez sihirli duvara çarparak bir mikro saniyeliğine katılaştı. Sihir kafamın içinde çekiçle vurulmuş dev bir çan gibi çaldı.

Ona sapladım ve tekrar ruhani oldu. Mızrağımın ucu dumanı parçaladı.

Baş rahip kapıya doğru aktı ve tekrar duvarıma çarptı. Çarpmanın sesi içimde yuvarlanmadan önce ona doğru hamle yaptım. Dakkan sadece havayla buluştu. Yine ıskaladı. Lanet olsun. Dumanı bıçaklayamazdım ve o da katılaşmadıkça duvarı kıramazdı. İyi o zaman. O yorulana ya da ben şanslı olana kadar devam edebilirdim.

Odanın içinde dans ediyorduk; o kendini sınıra atıyor, ben de mızrağımla onu sınıra çivilemeye çalışıyordum. Dünya bir duman kümesi ve mızrağımın ucuna kadar küçüldü.

Ateş neredeydi? Moloch'un gözünü özümsemek bana biraz bağıışıklık kazandırmıştı ama bunun da bir sınırı vardı ve bir baş rahip tek bir patlamayla bu sınırı aşabilirdi. Neden bu oda bir ateş denizi değildi?

Güç dilini kullanmak büyüümün büyük bir kısmını gerektiriyordu. Ona bir tane daha vurabilirdim - elimde koca bir cephanelik vardı - ama işe yarayacağının garantisi yoktu. Kendini tutuyordu ve gücünün tam kapsamını öğrenene kadar ben de tutacaktım. Kanlı mızrak işe yarayabilirdi.

Bıçakla. Bıçakla. Bıçakla.

Mızrağım katı eti delip geçti. Ateş sihirli duvara sıçradı ve sonra ma'avir tekrar duman oldu. Onu çiviledim. Sadece biraz daha hızlı olmalıydım.

Duman ateşe dönüştü. Parlayan bir ışık ve ısı bulutsusu tavana doğru yayıldı ve bir yıldızın küçücük beyaz bir kıvılcıma dönüşmesi gibi büzüldü. Odanın içinde bir mermi gibi fırladı, kör edici bir ışık zerresine dönüşerek küçüldü ve duvarımı ısırdı.

Kaynayan sıcak bir acı iğnesi kafatasımı bir şakağımdan diğerine deldi ve kayboldu. İşi bitmişti. Kahretsin.

Ateş pencerenin dışında patladı ve ma'avir'i parçaladı. Masaya doğru döndüm, hareket ederken duvarı düşürdüm, yayımı aldım, döndüm ve ateş ettim. Yarım saniyeden az sürdü. Ok ma'avir'i yırttı ve gecenin içine doğru fırladı.

Hasar yok.

Başrahip güldü. "Kovala beni, Şınar'ın kızı. Yakala beni. Beni şehrinde sür. Sevdiklerinin gözlerine ziyafet çekmeden önce canımı almaya çalış. Bana neler yapabileceğini göster."

Tiz bir ıslık çaldım, mızrağımı masanın üzerinden aldım ve aşağıya koştum. Onu kovalamam için bana meydan okudu, bu da bir tuzak hazırladığı ve beni ona götüreceği anlamına geliyordu. Başından beri plan buydu ve ben de onu tuzağa kadar takip edecektim. Başka seçeneğim yoktu. Ascanio'yu ve muhtemelen Luther'i görmüştü. Söyledikleri blöf değilse, başkalarını da görmüş olabilirdi. Stella. Marten. Nick'i. Benim ailem.

Ne pahasına olursa olsun onu öldürmek zorundaydım.

Ön kapıdan dışarı fırladım. Ma'avir çimenlerin üzerinde, elli metre havada asılı duruyordu. Çok yüksekti. Dakkan'ın vidalarını söktüm ve yarısını sırtımdaki kılıfına yerleştirdim.

Tulip koşarak geldi, ben de ona doğru koştum ve eyere atladım. Üstümüzde, ma'avir gökyüzünde dalgalanıyordu, mürekkep siyahı bir büyü girdabı yıldızları

geçti. Turgan havalandı ve ben de onu rahibin ulaşamayacağı yüksekliğe gönderdim. Gökyüzünde batıya doğru giden gölgeyi takip ettim.

Tulip şafak öncesi ıssız sokaklarda hızla ilerledi. Rahip kuzeye döndü. Clifton'dan sola döndüm. Tulip dörtnala koşmaya başladı. Binalar hızla yanımızdan geçti. Duman sağa, kuzeydoğuya saptı. Orman önümde belirdi, patikanın girişi tek bir fener sokak lambasıyla aydınlatılmıştı. Tulip'i oraya yönlendirdim.

İz önce sola, sonra sağa kaydı. Tulip çok hızlı bir dönüş yaptı.

Ağaç dalları beni tokatladı.

Onu göremiyordum ama büyüm bana hâlâ orada olduğunu, baharatlı duman ve insan ağlamasının yankılarını takip ettiğini söylüyordu.

Sağ taraftaki ağaçlar sanki gözden kaybolmuş gibi sona erdi. Toprağın yerini asfalt aldı. Bir göl boyunca dörtnala gidiyorduk, Lale'nin toynak sesleri asfalt zeminde çok gürültülüydü.

Görüş alanımın kenarında bir parça karanlık belirdi ve ilerideki ağaçların ardında kayboldu. Onu bu gece öldürecektim. Ya bu olacaktı ya da halkım ölmeye başlayacaktı.

Bir köprüye ulaştık ve üzerinden geçtik. Patika sağa döndü, ağaçlar açılmış eller gibi ayrıldı. İleride, ölmekte olan ayın ışığında soluk gri renkte devasa bir harabe belirdi. Bir tabela yanıp sönüyordu. Atlanta VA Tıp Merkezi.

Peşinde olduğum şey onun üzerinde süzüldü ve aşağıya daldı. İşte buydu.

Turgan'ın görüşüne göz kırptım. Bulanık ve karanlıktı ama harabeyi yukarıdan gördüm. Çatı yok olmuştu ama dış duvarlar ve iç duvarların bir kısmı hâlâ ayaktaydı, elli ila yetmiş metre yükseklikten gökyüzüne doğru uzanıyor ve terk edilmiş binayı tahmin edilemez bir labirente dönüştürüyordu. Tıp merkezinin içi çökmüş ve temizlenmişti, muhtemelen yağmalanmış ya da kurtarılmıştı.

Harabenin kalbinde bir kıvılcım tutuştu. Ma'avir kaybolmadığımdan emin oluyordu.

Attan indim. Lale bana vahşı gözlerle baktı ve onu kendime çektim. "Eğer geri dönmezsem, annene git."

Kafasıyla bana vurdu. Yayımı eyerinden kaptım ve binanın içine daldım.

Hava beton tozu kokuyordu, büyüünün çiğnediği binalarda kalan kuru kireçli bir koku. Yabani otlar ufalanmış zeminde büyüyerek çatlakları genişletiyordu. Orada burada, kablo ve tesisat kalıntılarıyla bozulmuş duvarlar yükseliyordu. Sessiz ve hızlı bir şekilde süzıldüm.

Hafif bir esinti yüzümü dalgalandırdı ve bir miktar duman getirdi. Şimdi yaklaş.

Kemerli bir kapıdan içeri girdim. Önümde açık gökyüzünün altında büyük kare bir oda uzanıyordu. Zemin bir anı gibiydi, çimenler orada burada kiremit parçacıklarıyla noktalanmıştı ama duvarlar sağlamdı ve kırılmamıştı. Diğer uçta, ma'avir soluk bir fonda hazır bekliyordu.

Bir ok için çok uzak. Bu mesafeden kaçabilirdi. Bir adım attım. Bir adım daha.

Ma'avir bekledi.

Bu bir ölüm kutusuydu ve tuzak kapısını kapatması için yeterince derine inmemi istiyordu.

"Bütün işi bana yaptırıyorsun," dedim ona. "Gel. Bana Moloch'un seçilmişlerinin gücünü göster."

"Haklısın. Bunca yolu geldiniz. Size Şinar'ın asilzadeleri için ayırdığımız konukseverliği göstermeme izin verin."

Ma'avir kollarını açtı. Dünya tutuştu.

Ateş korkunç bir toz fırtınası gibi yükseldi ve bana doğru yuvarlandı. Gözlerimi kapattım. Tenimi yaktı ve devam etti. Gözlerimi açtım. Duvarlar yanıyordu. Yanmamaları gerekirdi ama o kadar parlak yanıyorlardı ki beyaz görünüyorlardı. Isı bana saldırdı, dayanılmaz ve yoğundu. Bu diğer rahibin denediği zayıf saldırılara hiç benzemiyordu. Bu sanki güneşin kalbinde durmak gibiydi. Ya da cehennemin.

Odanın diğer ucunda, rahip canlı bir alevdi, insan yapımı bir cehennemin simülakriydi.

Sıcaklık sırtımı yaktı. İleri doğru bir adım attım. Oda küçülüyordu, daha doğrusu ateş hareket ediyordu. Beni kendisine doğru sürüklüyordu.

"Ranar kair!" Benden önce gel.

Acı dişlerini içime geçirdi ve beni parçalara ayırdı. Korkunç bir an için beni öldürdüğünü sandım.

Güç seli benden rahibe doğru fırladı. Ateş parladı... ve hiçbir şey.

Daha önce tek bir komutla elli düşman askerini kendime çekmiştim. Tereddüt bile etmedi.

İşe yaramadı. Onun bedeni yoktu. O Moloch'un kutsal ateşiydi ve bu onu gücümün ötesine taşıyordu. Etrafındaki ortamı değiştirebilirdim, onu bir büyüye hapsedebilirdim ama doğrudan bir saldırı başarısız olurdu.

Sıcaklık yine sırtımı yaladı. Taş duvarlar sarktı, eridi.

Başka bir adım.

Yirmi metre önümdeki kavrulmuş toprak alevler içinde kaldı. İnce toprak tabakası yandı ve ortaya büyük bir çukur çıktı. Dibinde dört ayak uzunluğunda sivri uçlar vardı. Çelik değil, tungsten, ısıyla parlamaya başlamıştı. Beni yakmak etimi tüketirdi. Yenilenmem daha uzun sürerdi. Hatta beni öldürebilirdi. Baş rahip bu riski almak istemedi. Onun yerine benim için bir kaplan tuzağı hazırlamıştı.

Bir seçeneğim vardı: Yanarak ölebilirdim ya da kazığa oturtulup parçalara ayrılabilirdim. Ne kadar düşünceli.

Isı beni haşladı. Küçük bir adım daha attım.

Çukur en az 3 metre genişliğindeydi. Olimpiyat şampiyonu olsam bile oradan geçemezdim.

Hava çorba gibi yoğun hissediliyordu. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

Burada ölemezdim. Burada ölmeyeceğim. Çok uzağa gelmiştim.

Arkamdaki yangın duvarı on santim daha hareket etti.

Tek bir şansım vardı. Yeterince yaklaşmak için tek bir şans. Eğer başarısız olursam, eğer tutmazsa.

Yarım adım daha. Bir adım daha attım. Bu son adımım olacaktı.

Kan mataralarını kemerimden çıkardım ve kapaklarını sıktım. İki küçük bıçak çıktı. Onları omuzlarıma sapladım. Kanımda titreyen büyü serbest kaldı, harekete geçmeye hazırdı. Onu çektim ve içimden ikiz akıntılar halinde fışkırarak kıpkırmızı bir sise dönüştü. Mataraların içindekileri havaya fırlattım, sulandırılmamış kanımla karıştırdım ve elimde yay, çukura doğru koştum.

Ma'avir'in ateşi alevlendi ve içinde yüzünü gördüm, dudakları geniş bir gülümsemeyle yayılmıştı. Beni yakaladığını biliyordu. Daha kolay olan ölümü seçtiğimi düşünüyordu.

Kan sisi bana doğru aktı, beni kapladı, derimi ve saçlarımı kapladı. Bunun gibi yüzlerce kez kan zırhı giymiştim. Artık nefes almak kadar kolaydı. Sadece yeterince güçlü olmasını umuyordum.

Çukura atladım. Kanım ve büyüüm vücudumda birleşince bir an için ağırlıksız bir şekilde uçtum. Sonra yerçekimi vurdu ve bir kaya gibi daldım, ma'avir gözden kayboldu. Alçak bir kahkaha odada yuvarlandı.

Kan zırhı birbirine yapışarak beni tepeden tırnağa kapladı. Sadece gözlerim ve burun deliklerim açıkta kaldı. Önümüzdeki birkaç saniye boyunca görüşe ve havaya ihtiyacım vardı.

Ayaklarım sivri uçlara değdi, sıcaklık beni yaktı ama koşmaya devam ettim, kanlı botlarım sivri uçları köreltti, koşarken kanımdan bir ok şekillendirdim. Kenar önümde belirdi. Çömelmek için değerli bir yarım saniyeyi boşa harcadım ve doğruca yukarı sıçradım. Rahibin şok olmuş yüzü önümde parladı, sadece yirmi beş adım ötemdeydi.

Bir ateş konisi bana doğru kükredi, inanılmaz derecede sıcaktı.

Gözlerimi kapattım ve kan zırhının tüm yüzüme akmasına izin verdim. Kör ve sağır, atışı yaptım.

Kötü bir şekilde yere düştüm. Sol ayak bileğim altımda yuvarlandı, ısı zırhın içinden ayaklarımın tabanını yaktı.

Hiç hava yoktu. Nefesimi tuttum ve bekledim. Canlı canlı pişiriliyormuşum gibi hissediyordum. Çok hızlı koşmuştum. Vücudum hava almak için çığlık atıyordu.

Sendeleyerek ilerledim. Hareketimin bana kaybettirdiği birkaç değerli oksijen anı hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Yirmi saniye.

Otuz.

Siktir et.

Zırhın yüzümden kaymasına izin verdim. Siyah parçalar halinde düştü, havada parçalandı, büyüğü tükendi.

Ma'avir önümdeki duvara asılmıştı, artık ateş değil, solgun bir etti. Okum kalbini ya da eskiden olduğu yeri delip geçmişti.

Onu yakaladım. Ben yakaladım. "Neden buradasın? Rahibi öldüren ilahi canavarı neden istiyorsun? Söyle bana!"

Hafif gözleri bana odaklandı. "Artık görebiliyorum. Seni neden istediğini anlıyorum."

"Canavarı neden istiyor?"

"Canavarın kalbini tüketen kişiye gerçek geleceğin kısa bir görüntüsü verilecektir. Bir kez görüldüğünde, o gelecek değişmeyecektir." Rahibin sesi soldu. "Bağışlayın beni. Onun yanına yükseldiğinde, öbür dünyada sana hizmet edeceğim."

Gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı. Yere düştüm ve hâlâ alabildiğim az miktardaki kandan yeni bir yüz kalkanı oluşturdum.

Baş rahip patladı.

Tulip sokaklarda sabit ve eşit bir hızla ilerliyordu. Gökyüzü ısıltılı bir ön ışığa bürünmüştü. Şafak grisi ve yıkık Midtown solumda, sedefli fonda karanlık bir şekilde kayıyordu. Kanlı zırhım kömür karasına dönmüş, büyüğü kaybolmuştu. Atın hareketleriyle eklem yerlerinden parçalanarak siyah toza dönüştü. Rüzgâr onu yakaladı ve sürükledi.

Her şey acıyordu. Bir acı denizinde yüzüyordum, gerçekliğe demir atmıştım. Bu yolculuk eninde sonunda bitecekti. Sadece beklemek zorundaydım.

Lale bizim sokağa döndü. Tanıdık simge yapılar geçiyordu. Parlak turkuazla döşenmiş bir duvar parçasının içinden çıktığı moloz yığını. Turgan'ın oturmayı sevdiği uzun meşe ağacı. Bahçenin kenarı. Ön kapı.

Tulip'in sırtından siyah lekeler yağmuru içinde kaydım. Onu çuvaldan çıkarmak insanüstü bir çaba gerektiriyordu ama yapılması gerekiyordu. Onu ahıra yerleştirdim, temiz su olduğundan emin oldum ve kendimi ön kapıya doğru yürümeye adadım. İki dış koşuştan geçip eve girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Hava bitki kokuyordu, yoğun keskin bir aroma. Conlan teyzemin arınma bohçasını bulmuş ve kokusunu örtmek için mangalda yakmıştı. Eğer herhangi bir şekil değiştiren ortaya çıkarsa, bu koku onların burunlarını kör edecekti.

Kardeşim inanılmazdı.

Kendimi sığınağıma sürükledim.

Anahtarı kilidin içinde çevirmek acı veriyordu.

Kapı kayarak açıldı ve tanıdık kireçtaşı zemin ve sütunlar ortaya çıktı. Kanalda yavaşça akan su mırıldanıyordu.

Mabedin kapısını arkamdan kapattım, kilidin kalın metal çubuğunun yerine kaydığını duydum ve sonunda bıraktım. Kan zırhı çatladı ve kalan küçük bütünlüğünü de kaybetti. Yolda yavaşça yürüdüm ve ben hareket ettikçe zırhımın son parçaları da üzerimden düşerek yerde paramparça olup kara toz bulutlarına dönüştü.

Masamın üzerindeki metal güle odaklandım. Neredeyse oldu.

Sadece birkaç adım daha.

Neredeyse.

Parmaklarım soğuk sapa kapandı. Harap olmuş parmaklarımla çiçeği vazodan kopardım. Yaptım.

Sırada ot çuvalı vardı, içinde beş kilo değerinde paha biçilmez bir bitki karışımı olan sıradan bir torba, üçüncü rafın köşesine gizlenmişti. Değerli bir şeyi saklamak istediğinizde, onu göz önünde bir yere koyun.

Çantayı ve gülü yatak odama taşıdım. Banyodaki su sakin duruyordu. Akıntı suyu dolu tutuyor ve altına gömülü sihirli bobinler sihir bittiğinde suyun sıcak kalmasını sağlıyordu.

Gülü küvetin kenarına koydum ve çuvalın içindekileri banyoya boşalttım. Otlar, çiçekler ve tozlar suya karışarak önce mavi, sonra kırmızı girdaplar oluşturdu. Kurumuş yapraklar ve çiçekler yavaşça açıldı. Öğütülmüş mavi devedikeni, tıraşlanmış adamotu, Süleyman'ın mührü, pasqueflower, goldenseal, adaçayı, ginseng, lavanta, kediotu, Fransız ebegümeci... Hepsi sihirle işlenmiş, özenle işlenmiş ve teyzem tarafından benim için hazırlanmıştı. Az önce küvetin içine yirmi beş bin dolar dökmüştüm.

Yan duvardaki aynanın hiç merhameti yoktu. Önümün tamamı ateş motoru kırmızısına döndü. Zırh hasarı kontrol altında tutmuştu ama şimdi yüzümün ve boynumun her yerinde kabarcıklar oluşmuştu.

Kemerimden bir bıçak çıkardım ve tişörtümü kestim. Göğsüm ve karnım kabarcıklarla doluydu. Sıcaklık beni kabuğundaki bir ıstakoz gibi pişirmişti.

Sütyenimi kestim. Parçalandı. Acı beni sarstı ve inledim. Kıyafetlerimi çıkaracak kadar dayanmak zorundaydım.

Botlar en kötüsüydü. Ayaklarımın tabanı, tüm derisi gitmiş, kenarları kömürleşmiş, açık, çiğ yaralar halindeydi. Saçımdaki bağı çekip çıkardım ve topuzu serbest bıraktım. Saçlarım etrafıma döküldü. Zırh onu doğrudan ateşten korumuştı ama korumasaydı bile uzun süre kel kalmayacaktım.

Banyodaki su köpürmüştü ve neredeyse opak bir patlıcan moruna dönüşmüştü. Yapraklar ve yapraklar yüzeyi kaplamıştı. Ayağımı sıvının içine daldırdım. Bitkilerin daha hızlı demlenmesini sağlayacak kadar sıcak olduğunu biliyordum ama yine de fokur fokur kaynadığını hissettim. Dişlerimi sıkıp kendimi içine sokmaya zorladım ve küçük rafın üzerine çöktüm. Sıcaklık dayanılmazdı. Tekrar tekrar daldım ve yüzümü karışıma batırdım.

Ağrı kesici bitkilerin etkisiyle acı yavaş yavaş azaldı. Gülümü istiyordum ama onu küvetin diğer tarafında, ulaşamayacağım bir yerde bırakmıştım ve şu anda oraya ulaşmak beni aşıyordu. Kesik tişörtümü yanlışlıkla üzerine düşürmüştüm ve lenfle ıslanmış kumaşın altından metal yaprakların ipuçlarını seçebiliyordum. Yeterince iyiydi.

Moloch'tan çaldığım ve kendi yaptığım büyüyle hasarı onarmaya çalışırken içimi bir acı dalgası kapladı. Şimdi acıyordu ama bedenim tamamen iyileşmeden önce daha çok acıacağını biliyordum. Başımı pürüzsüz kenara yasladım, su dudaklarımın hemen altındaydı, şifalı banyodan yükselen aromatik buğuyu içime çektim ve safran, melisa ve kediotunun beni yatıştırarak uyumamı sağlamasına izin verdim.

YALNIZ DEĞİLDİM.

Uyuşukluğumun içinden süzülüp gelen bu farkındalık, içimdeki alarmı tetikledi. Birisi benimle birlikte

oda. Büyüye uzandım ama hiçbir şey bulamadım. Teknoloji uyanıktı.

Burada kimse olmamalıydı. İki kapıyı da arkamdan kilitlemişim. Kesinlikle emindim.

Ilık su boynuma değdi. Hâlâ küvetimin rafında oturuyordum.

Gözlerimi açmaya çalıştım. Bir tür yarı saydam perde tarafından engellenen küçük bir ışık şeridi yakalayabildim. Bu da neydi böyle? Kör mü olmuşum?

Doğrudum. Kuru bir çıtırtıyla bir şey yırtıldı ve perde düştü. Derimin ince, neredeyse şeffaf bir tabakası yüzümden sıyrıldı ve suya düştü. Ewww.

Karşımda, banyonun diğer tarafında, Derek yerde oturuyordu.

Beynim gördüklerimle boğuşurken kalbim göğsüme çarpıyor, hummalı bir telaşla anlamlandırmaya çalışıyordu. Uyanıktım ve aklım başımdaydı. O bir rüya değildi. Halüsinasyon da değildi. Birincisi, diğer her şey normal görünüyordu ve ikincisi, eğer ilaçlara boğulmuş beynim bana Derek'in bir versiyonunu sunacak olsaydı, ona siyah ve gri lekeler ve noktalarla lekelenmiş modern bir ninja kıyafeti giydirmezdi. Onu hayatım boyunca böyle bir şey giyerken hiç görmemiştim.

Hayır, oydu. Kanlı canlı. Yatak odamın zemininde oturuyor ve ben bir yılan gibi ölü derimi yüzerken bana ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Ben de ona baktım. Hatırladığımdan daha sert ve soğuk, daha keskin, daha uyanık görünüyordu. Yüzünde ince bir yara izi ağı vardı. Yıllar önce bazı yaratıklar yüzüne erimiş gümüş dökmüştü. Ölmesi gerekirdi. Her şeye rağmen hayatta kalmıştı ve yara izleri ödediği bedeldi. Yara izlerinden önce insanlar onu yakışıklı olarak tanımlardı. Şimdi ise başka kelimeler kullanıyorlardı. Tehlikeli. Korkunç. Ölümcül.

Sanki şehrin ortasında garip büyümlü eserler ve silahlarla dolu kamufle edilmiş bir kale bulmuş gibi rahat bir şekilde oturuyordu.

Atlanta bugün yaptığı şeylerden sadece biriydi. Bundan rahatsız olmamıştı. Karanlık suda çıplak oturmamdan ya da şifa ritüellerimden rahatsız olmamıştı. Sadece izledi, farları parlaktı. Babamın altını güneş gibiydi, sıcak ve sarı. Derek'in parıltısı buz gibi altın ay ışığıydı.

Nefesimi tutmamak için kendimi zorladım ve gözlerinde onu tanıyıp tanımadığımı aradım.

Tanıdığı Julie'den geriye hiçbir iz kalmamıştı. Moloch'un Gözü'nü kafamdaki boş yörüngeye yerleştirdiğim anda, vücudumu değerlendirmeye başladı ve kusurlarını düzeltmeye koyuldu. Kaslarımı yırttı ve kemiklerimi yeniden şekillendirdi. Nazik değildi. Acımasızdı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Şekil değiştirdiklerinde biyolojik endorfin ve ağrı kesicilerden oluşan bir kokteylden yararlanan şekil değiştirenlerin aksine, ben dönüşümümü yavaşça ve büyük acılar çekerek tamamlamak zorunda kaldım. Acı nöbetleri arasında büyükanneme bu konuyu sormuştum ve o da bana güzel olduğunu düşündüğümüz pek çok özelliğin sadece sağlık belirtileri ve faydalı adaptasyonlar olduğunu söylemişti. Moloch'un soyu nesiller boyunca hayatta kalmaya odaklanmıştı ve Göz ölmeme şansımı artırmaya çalışıyordu.

Yüzümü mükemmel simetrik hale getirerek, gözlerimi büyüterek, burnumu düzene sokarak, bana daha uzun bir boyun ve zarif parmaklar vererek başladı. Saçımın dokusunu beğenmedi, bu yüzden onu daha kalın, daha dalgalı yaptı ve daha koyu bir altın rengi verdi. Her iki gözümü de Moloch'unkilerle aynı açık yeşile çevirdi. Kısa boylu olduğum için her zaman hayal kırıklığına uğramıştım ve bu beni uzattı, bana üç inç boy, daha büyük ciğerler ve daha büyük bir kalp hediye etti. Büyüme sancıları yetersiz bir ifadeydi.

Bu gerginlik dayanılmaz oldu. Zihnim çözüldü. Her yeni eziyet verici gelişmeyle birlikte deliliğe daha da yaklaştım.

Acı çok fazla olmaya başladığında, Erra benim için anılarından örülmüş bir cep alemi oluşturdu. Bu

Aklımı başımda tutmanın tek yolu. Yalnız kalmayayım diye o ve bir düzine hizmetkârı benimle birlikte sihirli komaya girdiler. Büyükanнем beni çok severdi. Benim için kendi güvenliğini tehlikeye atmıştı. Rüyaya girdi, bedeninin benimkinin yanında çaresizce yatmasına izin verdi, savunmasız ve öldürölmesi kolay.

Teyzem ve amcam dokuz ay boyunca bizi korudular. Benim için, rüyamda, dört yıl geçmişti.

Büyükanнем o zamanı beni eğitmeye adadı. Shinar'ın bir prensesi olarak yaşadım, Shinar'ın eskiden olduğu gibi. Büyü, savaş, politika ve tarih dersleri aldım. Eski dili konuşmayı öğrendim ve uyandığımda İngilizce bir hatıraydı ve aksanın hafif bir izini almıştım. Çalıştım, geliştirdim, hayatta kalmak için ihtiyacım olan kadim büyü becerilerini öğrendim. Kendimi büyükanнемin fedakârlığına layık olmaya adanmıştım. O bana inanıyordu.

Göz kararlılığını anlamıştı ve bir kez daha isteğim dışında bana yardım etmeye karar verdi. Bedenim onun büyüsunü özümserken bile görünüşümü bir kez daha değiştirdi. Erra ve Kate gibi olmak istiyordum. Onların ailesine ait olmak istiyordum. Onlar gibi güçlü olmak istiyordum.

Göz bende Kate'in kanını bulmuş ve kullanmıştı. Beni hayal ettiğim Shinar prensesine dönüştürdü. Uyandığımda Kate'in kızına benziyordum.

Kimse bizi karıştırmazdı. Yüzlerimiz çok farklıydı. Ama büyükanнемi, Kate'i ve beni bir araya getirirseniz, Shinar'ın üç kuşağını görürdünüz. Aynı göz şeklini, aynı kaşları ve aynı çene çizgisini görürdünüz. Ben daha solgundum, daha sarışındım, yeşil gözlerim Moloch'unakilere uyuyordu ve yüz hatlarım daha keskindi ama soyun ilerleyişi herkesin görebileceği kadar açıktı.

Yüzümü ilk kez gördüğümde delirdiğimi düşündüm ve çığlık attım. Büyükbabam yeni beni gördüğünde, birkaç dakika boyunca sessizce bana baktı.

"Sen gerçekten de annenin soyundan geliyorsun." diyene kadar büyü beni delip geçti.

Büyükannemin bulabildiği en iyi uzmanlar tarafından muayene edilmiştim. Değişikliklerin kalıcı olduğu sonucuna vardılar. Eğer çocuğum olursa, yeni ben gibi görüneceklerdi. Göz artık beni değiştiremezdi. Benim bir parçam haline gelmişti ve bu gücünü kaybetmişti.

Eski ben sonsuza dek silinmişti. Derek beni asla tanıyamayacaktı. Kalbimin neden göğsümden fırlamaya çalıştığını asla bilemeyecekti.

Kalbim. Doğru. Sakin olmalıydım. Eğer odaklanırsa, kalp atışlarımı duyabilir.

Beş dakikadır sessizce birbirimize bakıyorduk. Birimizin bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Sensin," dedim. Harika bir açılış.

"Benim," dedi.

"Evimi bulmuşsun." Sesimi rahat ve sakın tuttum.

Yüksek ses yok. Hızlı hareket yok.

Başını salladı. Rahat görünüyordu, bir sürü korkunç şey öldürmenin getirdiği bir tür rahat kibirle sarılmıştı. Varlığı odayı dolduruyordu. Onu görmezden gelmek imkansızdı.

"Seninle daha önce konuşmaya çalıştım ama aceleyle gittin." Sesi hâlâ aynıydı; Lyc-V'nin bile tam olarak iyileştirmeyi başaramadığı ses tellerindeki kalıcı hasarın sonucu olan bir tür ağır törpü. Bu da sesini ete kemiğe bürünmüş bir kurt gibi çıkarmasına neden oluyordu.

"Ben meşgul bir kadınıym."

"Bu yüzden sizi evinizde ziyaret etmeye karar verdim." "Çok ihtiyatlısın."

"Önceden plan yapmayı severim."

Omuzları hatırladığımdan daha genişti. Vücudu daha büyük, daha sertti. Kıyafetleri dar değildi ama dizine dayadığı kolundaki belirginliği ve kalçasındaki sert kas hatlarını görebiliyordum. Büyünün azalmasıyla benim cephaneliğim küçülmüştü, oysa o hâlâ

üstün hız, güç ve rejenerasyon. Eski Derek kışkırtma olmadan asla bir insan kadına saldırmazdı. Bu yeni Derek bilinmeyen bir maldı. Eğer benimle dövüşmeye karar verirse, şansım çok azdı.

Ama şekil değiştirenler hâlâ insandı ve yenilenmeleri anında olmuyordu. Bir şekil değiştireni etkisiz hale getirmek için nereye saldıracağımı ve nasıl keseceğimi biliyordum. Asıl soru şuydu: Beni zorlarsa Derek'in boğazını kesmeye cesaret edebilir miydim?

Ne pahasına olursa olsun bu kavgadan kaçınmalıyım.

"Yani beni takip ettin ve evime girdin.

Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Bir doktora ihtiyacınız var mı?"

Zihnim onunla doksan derecelik bir dönüş yapmaya çalıştı ve başarısız oldu. "Ne?"

"Dün gece birisi eski VA hastanesini ateşe verdi. Hâlâ yanıyor. Metal eridi. Beton duvarlar termal şoktan çatlamış. Kokunuz oraya giden caddeye yayılmış durumda ve bahçeniz yanmış insan eti kokuyor. Tekrar soruyorum, bir doktora ihtiyacınız var mı? İyi birini tanıyorum."

"Hayır."

Birbirimize baktık.

"Zamanımızı boşa harcamayı bırak ve bana ne istediğini söyle," dedim.

"Bana Papaz Haywood'un cinayetini anlatmanızı istiyorum." "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Bu konuyla kişisel olarak ilgileniyorum."

"Ve bu kişisel ilgi, evime girmenize ve ben küvetimde çıplak otururken beni korkutmanıza neden oldu? Sence Papaz Haywood bunu onaylar mıydı?"

Bana alfa bakışıyla vurdu. "Evine girdim çünkü elinde çok önemli bilgiler var ve ölebileceğini düşündüm. Yerinde olsam sorularımı cevaplamaya odaklanırdım."

Bakışları üzerime fiziksel bir ağırlık gibi çökmüştü. Ya banyodan dışarı fırlayıp onu kesmek ya da dışarı atlamak istedim.

ve hayatım için koşarım.

Demek böyle? Tamam, dostum. Ben oynayacağım.

Ona küçümseyerek baktım, tıpkı Yeni Krallığı tehdit edenlerin kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp geri çekilmelerini istediğimde onlara baktığım gibi. Ben Shinar'ın yeniden doğmuş haliyim, şekil değiştiren. Boyun eğmem.

Sessizlik odayı doldurdu, soğuk ve bunaltıcıydı. Neden onu kışkırtmaya devam ediyordum? Başka biri olsaydı, konuşmayı şimdiye kadar istediğim yöne çekmiş olurdum. Onun yerine bunu bir açmaza dönüştürdüm.

Beni aramamıştı. Aramadı. Yazmamıştı. Tanrım, ona çok kızgındım. Bu ana kadar ne kadar kızgın olduğumu fark etmemiştim. Sağduyumu yakıp kül etti.

Derek'in gözlerinde duygular kaynıyordu. Ne olduğunu çıkaramadım. Hayal kırıklığı mı, öfke mi? İkisinden de biraz mı? Hayır, tam olarak bu değildi. Her neyse, belli ki onu çıldırtıyordu. Bana sanki hayatında yanlış olan her şeymişim gibi bakıyordu.

Diğer odadan belli belirsiz bir ses geldi. Bir adam içeri girdi ve yatak odasının kemerli girişinde durdu. Yirmili yaşlarının başındaydı, bronz tenliydi, çilli yüzünden geriye doğru bağladığı yumuşak kıızıl-kahverengi saçları vardı. Benzer gri bir kıyafet giymişti ve hareket ettiğinde bir şekil değiştirenin akıcı zarafetiyle yürüyordu. Kurt değildi. Başka bir şeydi. Daha küçük bir şey.

Derek bana bakmaya devam etti. "Evet?"

"Sırtlanlar Jerome'u buldu. Onları neşeli bir kovalamacaya sürüklüyor."

Slav aksanının hafif bir izi.

Şekil değiştiren tereddüt etti. "Belki iletişim kurmanıza yardımcı olabilirim..."

"Hayır," dedi Derek ve ben aynı anda.

"Okaaay. Ben gideyim o zaman."

Şekil değiştiren geri çekildi.

"Bazı cevaplar alana kadar buradan ayrılmayacağım,"

dedi Derek. "O zaman benim evimde yaşlılıktan ölürsün."

"Ciddi şekilde yandığını düşünmüştüm ama belki de yanılıyorumdur. Belki de onun yerine başınızı çarptınız ve bu durumu net olarak göremiyorsunuz."

"Aydınlat beni. Görmeyi başaramadığım şey nedir?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ben acıktım. Ben kalkıp yiyecek bir şeyler bulacağım, böylece sen de rahatça dışarı çıkabilirsin. Bu fırsatı düşünmek için kullan..."

Ayağa kalktım. Atılmış derimin son parçaları da banyoya düştü.

Derek bana baktı, kelimenin ortasında kalmıştı.

Saçlarımı yüzümden savurdum, suyu ve dökülen yaprakları küvete geri attım, dışarı çıktım ve giyinmek için onun yanından geçerek dolabıma doğru yürüdüm.

YATAK ODASINDAN ÇIKTIĞIMDA, DEREK OTURUYORDU.

Mutfak masamdaki sığınağımda, hıncır görünümlü bir bıçakla bir dilim ekmeğin üzerine ince bir tabaka ballı hardal sürüyordum. Tabağında bir santim kalınlığında füme jambonlu başka bir dilim bekliyordu. Üst dilimi jambonun üzerine koydu.

Kendine bir sandviç yapmıştı. Belki şansım yaver gider ve o orospu çocuğu sandviçi yer.

"Hiç buzlu çayınız yok," dedi.

Onu boğabilirdim. "Bu bende olmayan şeylerden sadece biri."

Derek sandviçi ikiye böldü. "Oh?"

"Ayrıca insanların yemeğimi çalmasına hiç tahammülüm yok."

Derek sandviçin yarısını aldı, ısırды ve çiğnedi.

Şekil değiştirenler için yemeğin özel bir önemi vardı. Bir şekil değiştiren birini beslemeyi teklif ettiğinde, onu korumaya ve ona bakmaya istekli olduğunu gösterirdi. Etini koruyamayan bir şekil değiştiren zayıftı. Derek evime girip jambonumu yedi ve şimdi de yüzüme sürüyordu.

Sadece bekle. Pişman olacaksın.

Onun karşısına oturdum. "İyi mi?"

Dudaklarını yaladı. "Lezzetli."

Nefret ettiğim insanlarla barış anlaşmaları yapmıştım. Sandviğin geri kalanını elinden tokatlayarak alma zevkini ona tattırmayacaktım. Ne kadar tatmin edici olursa olsun.

Bir kâğıt parçasını kendime doğru çektim, üzerine 20 dolar yazdım ve ona uzattım.

"Bu da ne?"

"Sandviğin faturası."

"Yirmi dolarlık jambonlu sandviç mi?"

"Burada yemek yemeyi siz seçtiniz. Fiyatları önceden sormalıydınız." Kapıyı işaret ettim. "Kapı şu tarafta. Bu restoran kapalı. Yemeğinizin geri kalanını götürün."

Sandviğin ilk yarısını bitirdi ve dinlenmekte olan bir kurt gibi, bir tür durgun zarafetle arkasına yaslandı. "Bu konuda yetişkin gibi davranalım."

"Bu canlandırıcı bir değişiklik olurdu."

"Birkaç yıl önce hayatımın kötü bir dönemindeydim. Rehberlik için Papaz Haywood'a geldim. Bana yardım etti."

Ne zaman oldu bu? Hangi kötü yerde? Sormak için ağzımı açtım ve kapattım. O bir yabancıydı ve ben de ona öyle davranmalıyım.

"Ona eğer yardıma ihtiyacı olursa, bu iyiliğinin karşılığını vereceğimi söyledim. Ölmeden önceki gece beni aradı. Bana endişelendiğini ve yardımımı istediğini söyledi. Sesi korkmuş gibiydi. O telefon görüşmesinden bir saat sonra yola çıktım ama ne yazık ki ülkenin diğer ucundaydım. Zamanında yetişemedim."

Oh lanet olsun.

"Onu kimin öldürdüğünü bulmak için buradayım." Ay ışığı gözlerinde parladı ve söndü. "Aynı taraftayız."

"Bundan şüpheliyim."

"Bana bu cinayeti neden araştırdığınızı ve ne bulduğunuzu söyleyin, ben de size Papaz Haywood'un o gece neden korktuğunu söyleyeyim."

Her bilgi kırıntısı Kate'in ölmesi ya da yaşaması arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Onunla paylaşmanın bir zararı var mıydı? Dezavantajını aradım ama göremedim. Ne de olsa ona her şeyi anlatmak zorunda değildim.

"Anlaştık. Önce sen git." "Hayır."

Gözlerimi ona diktim. "Bana güvenmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen bir yalancısın." Sandviçin geri kalanını aldı ve büyük bir ısırık aldı.

"Ben nasıl yalancıyım?"

"Tarikatın bir şövalyesi gibi davranıyorsun."

Cebimden rozeti çıkardım ve masanın üzerine koydum.

"Nick Feldman'la görüşmekten çekinmeyin."

"Rozetiniz gerçek. Şövalyeliğin değil. Senin için iki kelimem var. Jaiden Higgs."

"Bunun bir anlamı olmalı mı?"

"Yedi yıl önce Şövalye-Defender Jaiden Higgs psikotik bir kriz geçirdi. İçine şeytan girdiğini ve şeytanların onunla konuştuğunu düşündü. Üç kişiyi rehin aldı ve Jefferson Caddesi'ndeki bir ilkokula barikat kurdu. Jaiden bazı sorunlar yaşadıktan sonra Atlanta'ya gönderildi ve Nick Feldman onu kanatları altına aldı."

Bu hikâyenin nereye gideceğini tahmin edebiliyordum ve sonu mutlu bitmeyecekti.

"Nick, Jaiden'ı çıkarmak için elinden geleni yaptı ve bu işe yaramayınca Papaz Haywood'u aradı. Papaz o ilkokula girdi ve on altı saat sonra Jaiden ve rehinelere birlikte zarar görmeden çıktı."

"Jaiden ele geçirilmiş miydi?"

"Kimse bilmiyor. Bir ay sonra psikiyatri koğuşunda kendini astı."

Evet, Vardiya Sonrası Atlanta'nın bir başka güneş ışığı ve gökkuşağı masalı.

Derek sandviçinin kalanını bana doğrulttu. "Nick Feldman, Papaz Haywood'a borçluydu. Ona büyük saygı duyuyordu. Şu anda Feldman'ın katilini bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor olması gerekirdi. Bizzat Başrahip'ten emir almış olsa bile bu işin peşini bırakmazdı. Onun yerine bu görevi sana, kimsenin tanımadığı ve şehirde beş dakikadır bulunan bir şövalyeye verdi."

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin. İşte senin hakkında bildiklerim. Sen bir alfasın. Kendi sürün var. Atlanta Sürüsü'nün bir üyesi değilsin ya da onlarla herhangi bir bağlantın yok. Eğer Canavar Lordu kendi bölgesinde yabancı bir şekil değiştirenin dolaştığını öğrenirse, tüm sürü senin peşine düşecektir. Görünüşe göre, şu anda adamlarının kaçmaya çalıştığı Ascanio Ferara ile bir tür sorunun var. Neden seni ihbar etmedi? İkinizin bir tür geçmişi mi var?"

Derek kaşlarını yarım milimetre kaldırdı.

"Belki de cinayetle ilgili gerçeklere bağlı kalmalıyız," diye önerdim.

"Evet. En iyisi bu olur."

"Bana eserden bahset," dedim.

Derek şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Garip bir malzemeden yapılmış bir kutu, iki ayak uzunluğunda, bir ayak genişliğinde ve yaklaşık bir ayak derinliğinde. Kapağına kazınmış bir haç var."

"Ne tür bir haç? Hristiyan haçı mı?"

Derek başını salladı. "Papaz öyle düşünmüyordu. Büyü yaydığını söyledi. Onu incelemeye çalışmak, elini püsküren bir yangın musluğuna tutmak gibiydi. Büyü eski gibiydi. Helenistik öncesi olduğunu söyledi. Bu onu rahatsız etti."

"Ne şekilde?"

Derek kaşlarını çattı. "Parlak bir elmasa bakmak gibi olduğunu söyledi. Daha önce karşılaşmadığı düzeyde karmaşıklığı ve fasetleri vardı."

Eski çağlardan kalma bir nesne gibiydi. Hiç iyi değil. "Kimlik doğrulaması için onu kimin tuttuğunu söyledi mi?"

"Hayır. Senin sıran."

"Birisi Papaz Haywood'u büyümlü bir objeyi doğrulaması için tuttu. Ertesi gece papaz öldürüldü. Katil çatı penceresinden girmiş, kalbini sökmüş ve aynı şekilde gitmiş. Dün gece de erken dönem Hristiyan tarihi uzmanı Profesör Walton öldürüldü. Katil üçüncü katın penceresinden girdi, kalbini söktü ve aynı pencereden çıkıp gitti."

Tek fikirli bir yoğunlukla bana odaklandı. Bu biraz sinir bozucuydu. "Bu bir yaratık."

"Sanırım öyle. Objenin bir muhafıza bağılı olması kuvvetle muhtemel. Bu muhafız esere dokunan herkesi takip edebilir ve hazinesini geri kazanana kadar öldürmeye devam edecektir."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kalbim kendini sıkı, acı dolu bir topun içine sıkıştırdı. Bu bizdik. Dikenli bir sorunu birlikte çözerken böyle yapardık: Bir yerde oturup yemek yer ve ne yapacağımıza karar verene kadar teorileri ileri geri savururduk. Yüce Tanrım, acıttı. Vay canına.

Ağzımı hareket ettirdim. "Kanatları ve pençeleri olan bir şey. Yeterli büyü gücüne sahip herhangi bir canavar bağlanabilir. Bir griffin olabilir. Bir manticore. Bir zilant..."

"Griffin değil. Kendilerine özgü bir kokuları vardır."

Bu doğru. Tüm sürüdeki en iyi iz sürücülerden birinin karşısında oturuyordum. "Nasıl kokuyordu?"

Başını iki yana salladı. "Karşılaştığım bir şey değil."

Derek binlerce koku hatırlıyordu. Daha da kötüsü.

"Ateşin olayı nedir?" diye sordu.

"Bu kişisel bir mesele. Sizi ilgilendirmez." "Beni neyin ilgilendirdiğine ben karar veririm."

Bir kahkaha patlattım. Bunu söylerken de tıpkı Conlan'a benziyordu.

"Komik bir şey mi söyledim?"

Ona elimi salladım. "Hayır."

Bu diğer ŞEKİL DEĞİŞTİREN yeniden ortaya
çıktı, gezinme içinde kapı aralığından.
Döndüm ve ona baktım.

Diğer şekil değiştiren elini kaldırdı ve bana küçük bir el salladı. "Merhaba. Ben Zahar."

"Sıçan mı?" Tahmin

ettim. Zahar başını
salladı.

"Ne oldu?" Derek sordu.

"İkinci bir ekip getirdi. Dişiler."

Bouda dişileri erkeklerden daha büyük ve daha güçlüydü.

"Görünüşe göre büyüleyici sohbetimiz sona eriyor," dedim. "Belli ki başka bir yerde sana ihtiyaç var. Bunu bir daha yapmayalım."

Derek elini gizli cebine sokup yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Zahar'ın gözleri büyüdü.

"Sandviç faturası," dedim ona. "Son bir soru. Ferara neden senin peşinde?"

Derek usulca ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. "Halletmek istediği bir hesabı var."

"Ne tür bir skor? Neden?"

Bana doğru bir adım attı, öne doğru eğildi ve bana gülümsedi. Keskin bir kurt gülümsemesiydi ve bu gülümsemenin etkisi içimde yankılandı. Bir an için hareket edebildiğimi unuttum.

"Bu kişisel bir mesele. Seni ilgilendirmez," diye kulağıma yakın mırıldandı, döndü ve dışarı çıktı.

Piç kurusu.

R Ejenerasyon beni acıktırdı. Kulağa ürkütücü gelse de, birkaç kilo deriyi yeniden büyötmek zorunda kaldım,

ve midem kalori için çığlık atıyordu. Eğer ona biraz vermezsem, beni kapatacaktı.

Jambonun kalanını dün gece yaptığım ekmekle birlikte yedim. Saat bana öğlene kadar, neredeyse altı saat uyuduğumu söylüyordu. Bu bana epey bir zamana mal oldu ama yapacak bir şey yoktu. Vücudum şimdi ağrıyordu, iyileşme sonrası tanıdık ağrı, biraz da sık kas spazmlarının dalgaları gibi içimde dolaşıyordu. Hareket ettiğimde duracaklardı.

Bitki karışımı acil bir önlemdi. Pahalıydı ve üretilmesi uzun zaman alıyordu. Bir torba almıştım ve hepsi bu kadardı.

Canavarın kalbini yiyene gerçek geleceğın kısa bir görüntüsü verilecektir. Moloch'un bu işi halletmesi için bir baş rahip göndermesine şaşmamalı. Saldırgan köpeğı öldüğüne göre Moloch, Atlanta'da zaten bir tane yoksa, başka bir ağır top gönderecekti. Onun yerinde olsaydım, birden fazla gönderirdim. Tekrar yakalanmama izin veremezdim. Elimde başka bir bitki torbası yoktu.

Kapılarımın incelenmesi Derek'in içeri nasıl girdiğine dair herhangi bir ipucu vermedi. Kilitlerin hiçbirinde kurcalanma izi yoktu. Eğer korumalarımı kırmaya çalışmış olsaydı, çarpmanın etkisiyle uyanırdım. Bunu teknoloji sırasında yapmış olmalıydı ama nasıl yaptığı hâlâ bir muammaydı. Bu tatsız bir gelişmeydi. Şu andan itibaren

Kapıyı içeriden her kilitlediğimde kuşatma çubuğunu devreye soktum.

Yemek hazırlanırken birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Telefon çalıştı, bu küçük bir mucizeydi ya da büyükbabamın açıklayacağı gibi, tüm sihrimin yenilenme süreci tarafından makul bir eşiğin altına çekilmesinin doğrudan sonucuydu. O kadar yorgun ve uykuluydum ki gözlerimi açık tutmak için küçük kürdanlara ihtiyacım vardı. Çizgi film kedisi olmamam çok kötü.

Önce Methodist hastanesini aradım.

"Benim adım Aurelia Ryder. Douglas hakkında arıyorum." "Lütfen bekleyin."

Ben tuttum. Lütfen hayatta ol. Lütfen hayatta ol.

Hattan farklı bir kadın sesi geldi. "Ben Carol Wood. Yoğun bakım hemşiresiyim. Dalga sırasında sağlık ekibi onunla ilgilendi. Dayanmaya çalışıyor."

Dayanmak "ilerleme kaydetmek" ya da "daha iyi hissetmek" değildi. İçimde kaygan, mide bulandırıcı bir endişe kıpırdandı.

"Onu görebilir miyim?"

"Evet, ama ağır bir şekilde sakınleştirildi." "Teşekkür ederim."

Sırada emir vardı. Stella ikinci zil sesinde cevap verdi. "Merhametli Yardım Tarikatı Atlanta Bölümü."

"Görüyorum ki kurtulmuşsun." "Bu hâlâ şüpheli."

"Biohazard'dan benim için bir şey geldi mi? Evrak, dosya?"

"Koca kışlı zarf mı?"

"Evet, işte bu. Gelip alacağım."

"Burada olacağım."

Eminim yapardı. "Birazdan görüşürüz."

Eğer bu güçte bir sihirli eser piyasaya sürülseydi, insanların bundan haberi olurdu. Büyü ile ilgili bir şey satın almak istediğimizde New Shinar'ın satın alma temsilcisi olarak görev yapan Nader Yousseff'i aradım. Ne istediğimi anlattım, o da bana sabırlı olmamı söyledi.

Sonra, Jasper'ın bilinen ortaklarının listesini çıkardım ve piskoposun adamlarının Stella aracılığıyla bana ilettiği kalıntı avcılarının listesiyle karşılaştırdım. Eşleşme yok.

Birisi Jasper'ı Marten ve benim için ava göndermişti. Birinin cebi doluymuş.

PAD'ı aradım, rozetimi ve Luther'in adını kullandım ve Jasper'ın listesindeki dört kişinin iletişim bilgilerini aldım. Dört telefon görüşmesinden sonra Jasper'ın bağlantılı olduğu kişilerden ikisinin öldüğünü, birinin hapse girdiğini ve dördüncüsünün de eşini ve üç çocuğunu terk ederek eyalet dışına taşındığını öğrendim. Karısından anatomisinin ilgili bölümlerinin ve ahlaki karakterinin eksikliklerini detaylandıran beş dakikalık bir söylev aldım.

Çıkamaz sokak.

Telefon çaldı. Açtım.

"Hattı onarmışlar ve etrafına tuzaklar yerleştirmişler," dedi Conlan sessizce. "Dün gece tekrar kestim ve tuzakları Gap'e attım."

Telefonu kapattı. Conlan Lennart, gizli operasyonların ustası. Biraz güldüm ve kendime geyik etli bir sandviç yaptım.

Sandviç bittikten sonra bir kağıt parçası aldım, Potansiyel işverenler yazdım ve altını çizdim.

Birincisi, kutunun şimdiki sahibi. Belki de Papaz Haywood öldürüldüğünde telaşa kapıldılar ve soruşturmayı kendilerine kadar götürebilecek yarım kalmış işleri tamamlaması için Jasper'ı tuttular.

İkincisi, kutunun asıl sahibi. Kutu çalındıysa, eski sahibi onu kimin aldığına dair ipuçları arıyor olabilir.

Üçüncüsü, kutuyu kendisi için isteyen biri.

Şimdiye kadar tüm şüphelilerim kalıntı avcılarını ya da koleksiyoncuları işaret ediyordu. Kiliselerden herhangi biri için çalışan herkes dışarıdaydı. Onların bu işlerle uğraşmak için kendi yöntemleri vardı ve bu tür şeyleri kendi bünyelerinde tutarlardı. Kutuyu isteselerdi, Jasper'ı işe almazlardı.

Telefon önümde duruyordu. Kate'le en son konuşmamın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Gerçekten evi aramak istiyordum.

Hayır.

Telefon şirketi bana ters çevirmenin artık bir seçenek olmadığını söyledi ama risk çok büyüktü.

Honeycomb'a geri dönmek zorundaydım. Jasper küçük gezisine iki kişiyi de götürmüştü. Onlara işten bahsetmiş olmalı. Gap'ten biri bu konuda bir şeyler biliyordu.

Giymek büyük bir çabaydı. Tüm gücümle üstesinden geldim ve ahıra gittim. Gökyüzünü yağmura gebe kalın bulutlar kaplamıştı. Hava durgun ve nemliydi, bunaltıcı sıcakta pişmişti. Çok geçmeden fırtına kopacaktı.

Tulip ahırındaydı ama ağzı yine kanlıydı, yani belli ki bu sabah dışarı çıkmıştı.

"Bunu görüyor musun? Bu mükemmel bir yem. Üstün kaliteli yulaf. Lezzetli saman. Yerinde kalsan ölür müydün?"

Tulip bana homurdandı. Onu temizledim, eyerledim ve yola çıktık.

Dostum evsiz adam kavşaktaki yerine geri dönmüştü, aç ve acınacak halde görünüyordu. Yanından geçtim, yine bir tezgahdan iki büyük boy kolaçı aldım ve birini ona götürdüm. Bana Sophia'nın kobrasıymışım gibi baktı ama sıcak böreği aldı.

"Yağmur yağacak," dedim ona. "İçeri girmek isteyebilirsiniz."

Beni görmezden geldi.

Methodist hastanesi ilk durağımdı. Douglas'ın yatağının yanına oturdum, gevşek elini tuttum ve serum torbasından yavaşça damlayan sıvıyı izledim.

O iyi bir çocuktu. Cesurdu. Nazikti. Yaralanacağını bile kendisinden daha küçük ve zayıf birini korumaya çalıştı. Beni tanımadığı ve bana hiçbir şey borçlu olmadığı halde beni korumaya çalıştı. Hayatta çok az şeyi vardı.

Onun hayatta kalmasını istedim. Ama tek yapabildiğim yatağının yanında oturup çaresiz bir öfkeyle ona bakmaktı. Moloch'un kalesinin içindeki kafeslerin parmaklıklarının arkasında aynen böyle oturduğumu ve etrafımdaki insanların yavaş yavaş çürümesini izlediğimi hatırladım. Dayak yemiş, bitkin, pis, pes etmişlerdi. İsimleri yoktu. Anılarını bırakmışlardı. Yaşamıyorlardı, acı içinde ölmeyi bekliyorlardı.

İnsanoğlundan umudu söküp atmak neredeyse imkânsızdı. Ruhumuzun bastırılmaz bir parçasıydı. Umut bizi ayakta tutuyordu ama o insan bedenleri denizinin ortasında otururken, umutlarının öldüğünü kesin olarak biliyordum. Onların acı çekmesini izledim ve çaresizlikten kör olan öfkenin beni parçalamasını engellemek için ağladım.

Ne kadar güçlü olduğunuzun bir önemi yoktu. Hayat her zaman sizi bıçaklamanın ve bıçağı yaranıza saplamanın bir yolunu bulurdu. Kimse bağışık değildi.

HONEYCOMB GAP'E GIDEN UZUN YOLU SEÇTİM. UZUN SÜRDÜ. fazladan bir on dakika, ama Galina'nın Fırını'nın önünden geçmeme izin verdi. Küçük dükkân bunca yıldan sonra hâlâ oradaydı. Çilekli bir el turtası aldım, Tulip beni sokaklarda dolaştırırken onu mideye indirdim ve kutuyu, ilahi canavarı, birinin önümdeki caddede zorla ilerleyen arabayı boyadığı tuhaf sarı rengi düşündüm... Derek'i düşünmemek için her şeyi yapardım.

Birçok başarısızlığım vardı ve kendimi kontrol etme ihtiyacım bunlardan biriydi. Diğer insanları kontrol etmek umurumda değildi. Mikro yönetim yapmıyordum ve başkası bu iş için daha uygun olduğunda yetki devri yapıyordum, ancak her zaman kendi üzerimde demir gibi bir hakimiyet kurmam gerekiyordu. Bu dürtünün ardında muhtemelen çözülmesi bir düzine psikiyatristin yıllarını alacak bir dizi derin psikolojik sorun vardı, ancak tek bir şeye indirgeniyordu: Duygularımı eylemlerimden ayrı tuttum. Zayıflıklarımı sakladım. Öfke içimde zirve yaptığında bile

sıcak, kırmızı dalgada hedefime doğru sörf yaptım. Ailemden olmadıkları sürece diğer insanların önünde kendimi asla kaybetmedim. Çıglık attıysam, hesaplıydım. Ağladıysam, etki yaratmak için yaptım.

Derek kendimi kaybetmeme neden oldu. Kafamda konuşmamızın üzerinden geçip durdum. Bana nasıl baktığını. Oturuşu, gülümsemesi, konuşması. Yaptığı her şey bana geride bıraktıklarını hatırlatıyordu. Bir şekilde zırhımı aşmış ve benden dürüst, içgüdüsel bir tepki almıştı. Bundan çok nefret ediyordum.

Kendimi kontrol etmeyi öğrenmemin nedenlerinden biriydi. Ana sebep değil, en önemlisine yakın bile değil, ama yine de onlardan biriydi. Çocukken bile, kendimi açıkça ona atarsam ve onu ne kadar sevdiğimi, onu her gün görmekten ne kadar mutlu olduğumu söylersem, bunun işleri onarılamaz bir şekilde garipleştireceğini fark ettim. Benden kaçmasını istemedim.

Şimdi ondan uzak durmak için her şeyimi verirdim.

Tekrar etkileşime girmemiz için bir neden yoktu. Er ya da geç Ascanio onu ve şekil değiştiren belalılardan oluşan rengarenk ekibini yakalayacaktı. Derek'in endişelenecek başka şeyleri olacak ve beni rahat bırakacaktı.

Telefon hattının olduğu binaya varmıştık. Turtamı bir lokmada bitirdim, Tulip'in sırtından atladım ve yıkık merdivenlerden yukarı çıktım. Telefon hattı tekrar direğin üzerindeydi. Tekrar tamir etmişlerdi. Bir planın bir araya gelmesine bayılıyordum.

Pelerinimi çıkardım ve direğe tırmandım. Üçte ikisini tırmanmıştım ki tanıdık, hışırtılı bir ses "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mükemmel reflekslerim vardı, bu yüzden direktten düşüp kışımın üstüne düşmedim.

Orospu çocuğu. Siktir, siktir, siktir.

Derek yıkık dökük bir duvara yaslanmıştı. Çimento tozu ve pasla lekelenmiş haki iş pantolonu, yeşil uzun kollu bir Henley ve robin-hood, omuzlara oturan ve burun ve ağzı kapatan bir yüz maskesi ile birlikte gelen bir başlık giymişti. Islah ekipleri bu maskeleri

Ciğerlerindeki tozu ve yüzlerindeki güneşi silip attılar. Ted Turner Drive'daki kurtarma ekiplerinden birinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Bırakın yaralarını, yüzünü bile göremiyordum.

Neden buradaydı? Neden, neden, neden, neden... "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Paylaşmayı bitirmemişsiniz. Bir şeyleri yarım bırakmaktan rahatsız olacak birine benziyorsunuz, bu yüzden sizi beni takip etme zahmetinden kurtardım."

Medeni kal. "Ne kadar yüce gönüllüsün."

"Olabilirim. İyi bir dost ya da korkunç bir düşman olabilirim." "Yani diyorsun ki, iyi bir dost olmakta pek iyi değilsin.

Düşman mı?"

Omuz silkti. "Rakiplerimden referans isteyebilirsiniz ama artık hiçbiri ortalıkta yok."

Tamam. Yüzümü sakın tutarak tırmanışıma devam ettim. "Bir anlaşma yaptık. Bilgi takası yaptık. Sen kendininkini aldın. Git buradan."

"Benden bir şeyler sakladın. Önemli şeyler."

"Ne gibi şeyler?"

"St Luke's hastanesindeki çocuk ve Gilliam'ların koruduğu kız gibi."

Peki bunu nasıl öğrendi? "Bu seni ilgilendirmez."

Gözleri parladı. "Bu beni çok ilgilendirir."

Hırlamıyordu, sesi sakindi ama sesinin altında tamamen insani olmayan bir tehdit akımı vardı. İçindeki kurdu hissedebiliyordunuz, izliyor, bekliyor, zamanını kolluyordu, dünyadan sadece ince bir insan derisi tabakasıyla ayrılmıştı.

Ellerim kaydı. Direğin üst üçte birlik kısmını WD-40 ile yağlamışlardı. Pislikler.

Ayağa kalkmaya çalışmamı izledi. "Ne zaman karşılaştık, Bayan Ryder, benden kaçmaya çalışıyorsunuz. Benimle ilgili sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu.

Yine kaydım. Lanet olsun.

Derek on beş metre havaya sıçradı ve telefon hattını bir bulanıklık içinde kesti.

Direkten kaydım ve yanına indim, sırtım tahtaya dönük olacak şekilde döndüm. Ve o tam oradaydı, bir adım ötemde. Kapüşonu inikti ve gözleri alev alev yanıyordu.

"Direğin olayı ne?"

"Boş zamanlarımda direklerle tırmanmayı seviyorum."

"Dün birisi Aziz Luke Kilisesi'nden bir buçuk mil uzakta demir bir tazi öldürdü ve onu Biyolojik Tehlike'ye ihbar etti."

Atlanta şehir sınırları içinde garip, büyülu bir şey öldürdüğünüzde, cesedi alıp karantinaya alabilmeleri için Biohazard'a haber vermeniz gerekiyordu, böylece on iki bacağı ve dişlerle kaplı bir ağzı olan bu şey insan atıştırmalıkları aramaya başlayabilirdi. Hastanenin resepsiyonundan aramıştım.

"Honeycomb, Atlanta yakınlarında demir tazi yetiştiren tek yerdir." Derek'in sesi tehlikeli derecede samimiydi. Birinden gerçekten nefret ediyorsa, öldürmeden hemen önce onunla bu tonda konuşurdu. "Şimdi buradasın ve Petek'e giden bir kabloyu kesiyorsun. Bu bir telefon hattı mı?"

Cevap vermedim.

"Bekliyorum," diye söze girdi. "Ne için?"

"Bir onay."

"Gerçekten bir şey eklememe ihtiyacın var mı? Kendi başına gayet iyi gidiyorsun."

Düz tavrı bozuldu ve hayal kırıklığı ortaya döküldü. "Kahretsin, sabrımı sınıyorsun."

Alarm, hislerimi aşırı hızlandırdı. "Bana bir kutunun belirsiz bir tarifini verdin. Kutunun ne işe yaradığını, neyden yapıldığını ya da kimde olduğunu söylemedin. Bana ne kadar az şey önerdiğini düşünürsek, sana söylediklerim fazlasıyla adil. Beni takip etmeyi bırak. Bir ipucu alamaz mısın?"

Gözleri alevlendi. "Bu sefer olmaz!"

Direkten sırtıma doğru bir titreşim yayıldı. Bir tane daha. Küçük bir artçı şok ayaklarımı titretti. Bir şey binayı salladı.

Derek ağzını kapattı.

Kıpırdamadan dinledim.

Derin bir gümbürtü, Petek Boşluğu'nun bir uçuruma düştüğü sağ tarafa kayaların düştüğünü duyurdu.

Kapüşonunu çıkardı. Dakkan'ı kılıfımdan çıkardım ve birbirine vidaladım.

Yoğun ve keskin bir koku, yapışkan bir bulut halinde üzerimize yayıldı. Islak kürk, bataklık ve çürümüş balık gibi kokuyordu, kokarca kokusuyla parfümlenmişti.

Öğürdüm.

Yanımdaki Derek dişlerini kilitleyerek çenesindeki kasların öne çıkmasını sağladı. Güçlü kokular ve sesler şekil değiştirenleri çok daha fazla etkiler ve bu koku iğrenç ötesiydi. İnsanın üzerine yapışıyor, ağzının içini kaplıyordu.

Bina hafifçe titredi. Gap'a bakan duvardan kuru bir tırmalama sesi geldi, pençelerin altında zayıflamış betonun çıtırtısı. Kuru ses sola doğru hareket etti ve biz de onunla birlikte döndük.

Crunch.

Çıtırtı. Sanki devasa bir kertenkele binanın etrafında sürünüyor, tembel bir spiralle duvarlara tırmanıyor.

Çıtırtı. Küçük beton parçaları yerde titriyordu. Onu takip ederek yüz seksen derecelik bir dönüş yapmıştık. Şimdi caddeyle karşı karşıyaydık.

Crunch.

Sessizlik.

Bekledik.

Yukarıda, düzensiz bulutlar gökyüzünde süzülüyordu. Bir Stymphalian kuşu çığlık atarak hava akımları üzerinde süzülüyordu. Bir eşek arısı yanımdaki betona kondu ve parçalı bacakları üzerinde sürünmeye başladı.

Derek yukarı baktı.

Bir metre genişliğinde, uzun koyu yeşil kürklü, kurbağaya benzer bir kafa, kocaman kırmızı gözleriyle duvarın üstünden bize bakıyordu. Kurumuş kanla lekelenmiş iki sararmış boynuz, başının yanlarından yukarıya doğru kıvrılıyordu. Konik dişlerle süslü devasa ağızından neredeyse aynı büyüklükte iki kılıç dişi çıkıyordu. Dişler bir ayı kapanı gibi doğal olmayan bir hassasiyetle birbirine geçiyordu. Eğer bu şey sizi ağızına alırsa, ikiye bölebilirdi.

Tanrıya şükür limon suyu getirmişim. Sienna'yı bir daha gördüğümde, ona bütün badem ezmelerini getirecektim.

Hodg, basketbol topu büyüklüğündeki yassı, siyah köpek burnuyla havayı kokladı. Sol burun deliğinden bir damla sümük süzüldü. Ewww. Bunlardan birini yıllar önce görmüştüm. Wisconsin'e özgü bir türdü. Honeycomb onu bulmayı umduğum son yerdı. Hem de çok büyük bir tane. Bir hodag'ın bu kadar büyümesinin tek bir yolu vardı.

Derek ağırlığını kaydırdı.

"Sakin ısırma," diye mırıldandım. "Zehirli, senin için bile."

Hodag öne doğru eğildi. Dışarıdan duvara saplandığında duvar sarsıldı. Sırtını kamburlaştırarak omurgasından çıkan boynuzlardan oluşan tepesini gösterdi. Kalın gövdesi, her biri saçma derecede uzun pençelerle donanmış dört güçlü bacağına üzerinde alçaktan gidiyordu. Uzun bir dinazor kuyruğu sağa doğru sallanarak sıçraması için ona kaldıraç sağlıyordu.

Dünya yavaşladı, keskin ve net bir hal aldı.

Hodag duvardan fırladı ve doğruca bize nişan aldı.

Derek yana sıçradı. Geri sıçradım, bıçağı

Dakkan ve canavar peşimden geldi, pençeleriyle mızrağa vurmaya başladı. Hızlı piç. Dakkan'ı savurdum ve yaratığın burnuna indirdim. Kızgın bir timsah gibi böğürdü ve bana saldırdı.

Sol tarafta, Derek gömleğini çıkardı.

Sola kaçtım. Hodg dönerek koca kuyruğunu salladı.

Sivri uçlar karnımdan on beş santim ötede havayı kirletiyor.

Derek botlarını çıkardı. Şaka yapıyor olmalısın.

Sola fırladım ve yerdeki deliğin üzerinden atladım. Beton ayaklarımın altından kaydı ve neredeyse zemine düşüyordum. Arkamda hodag deliğe düştü, kendini yakaladı, geri çekildi ve bir cırcır böceğinin peşinden koşan dev bir mutant kertenkele gibi peşimden geldi. İleri geri sıçrayıp darbelerinden kaçtım.

Derek kot pantolonunu çıkarmış, ikiye katlamış ve dikkatle botlarının üstüne yerleştiriyordu.

Onu boğardım. O kendini beğenmiş yakışıklı suratına bir tuğla ile vururdum. Yara izlerin olduğunu mu sanıyorsun, dostum? Biraz bekle.

Hodag saha kalktı ve beni cüssesiyle sıkıştırmaya çalıştı. Kendimi yuvarladım, ayağa fırladım ve Dakkan'ı canavarın şişman ayak parmaklarının arasına sapladım. Hodag uludu.

Derek bana bir başparmak işareti yaptı.

"Öldü!" Hodag'ın darbelerinden kaçarak geri dans ettim.

"Ne?"

"Sen ölü bir adamsın!"

Elini uzattı. "Beni de etiketle." "Pislik ye."

Topuklarımda Hodag olduğu halde boşluğa doğru koştum ve kendimi sola, Derek'e doğru fırlattım. Öfkeli canavar hızla yanımdan geçti.

Derek bana elini salladı. "Ne zaman istersen."

Hodag fren yaptı ve döndü, inanılmaz derecede esnekti. Kırmızı gözleri bana kilitlendi. Boğazında derin bir gümbürtü koptu. Oh lütfen hayır.

Canavar mukusu içine çekerek nefes aldı. Yana doğru fırladım.

Hodag tükürdü. Basketbol topu büyüklüğünde bir mukus parçası havada uçtu. Derek doğruca yukarı sıçradı. Zehirli tükürük topu altına sıçradı ve betonun üzerine düştü. Su birikintisinin yanına indi ve kıyafetlerine baktı. Koca bir damla hodg tükürüğü katlanmış kot pantolonundan yuvarlanıp yere damladı.

Derek'e bir başparmak işareti yaptım.

Gözlerinde ateşli bir kurt adam parıltısı belirdi. Ağzını açtı ve hırladı. Bir insan sesi olarak başladı ve ağzından çıktığı anda vücudu patladı. Kemikler göz açıp kapayıncaya kadar büyüyerek yeni, büyük bir iskelet oluşturdu. Kaslar yeni iskeletin üzerinde sarmal bir şekilde yükseldi ve yoğun gümüş kürkleri onu takip ederek canavar bedenini kapladı. Parmaklarım büyüklüğündeki pençeler yeni ellerinden fırladı. Uzun acı bakla çeneleri, dişlerle dolu kafasından fırladı ve o ürkütücü hırıltının son notaları, alana giren bir apeks yırtıcıyı duyurdu.

Hodag kocaman ağzını açtı ve kükredi.

Derek'in siyah dudakları kalktı ve ormanda avını savunan bir kurt gibi ağzını buruşturarak hırladı.

Hodag saldırdı. Zaman inanılmaz derecede yavaşlayarak uzadı ve ben her şeyi dayanılmaz ayrıntılarıyla gördüm: Hodag ileri atılıyordu, ağzı açıktı, gözleri şişmişti, pençeleri yırtmaya ve koparmaya hazırdı ve Derek kenara çekilmek için hiçbir çaba göstermiyordu.

Farkında olmadan hareket ettim. Hodag ona ulaştığında bir metre kadar uzaktaydım. Derek usulca, neredeyse gelişigüzel, canavarın yolundan çekildi ve sol elini uzattı. Korkunç pençeler keçeleşmiş kürkü kâğıt mendil gibi yırttı. Kan ve uzaylı bağırsakları yırtık yaradan döküldü. Ön omzundan kasıklarına kadar yarmıştı.

Hodag koşmaya devam etti, duramadı, iç organlarını izledi ve duvara çarptı. Beton parçaları uçtu. Duvar titredi, gevşek bir diş gibi sallandı ve hodag'ı da beraberinde götürerek yıkıldı.

Derek koşarak yanımdan geçti ve peşinden atladı.

KENARDAN EĞİLDİM VE AŞAĞIYA BAKTIM. KIRIK
Hodag'ın bedeni üç kat aşağıda, yıkık bir evin yavaşça boşluğa doğru kaydığı yerde, molozların üzerine yayılmıştı. İnsan ve kurdun kâbus gibi karışımı olan Derek, başının yanına çömelmiş, metodik bir şekilde hodag'ın boynunu oyuyordu.

Hodag'ı pençelerinin bir hamlesiyle öldürmüştü. Düşmemiş olsaydı bile ölmüş olacaktı. Hodag daha büyük dişlere ve daha uzun pençelere sahipti ve ondan bire on daha ağırdı ama bunların hiçbir önemi yoktu. İkisinden Derek daha iyi bir canavardı.

Hassasiyet, hız ve gücün birleşiminde çok güzel bir şey vardı. O vuruşu gördüğümde, derime elektrik iğneleri saplandı. Kısa bir an için hem dehşete kapıldım hem de hayranlık duydum.

Derek hodag'ın kafasını kavradı ve ıslak bir çıtırtıyla kopardı. Bir kamyon kabini büyüklüğündeydi ve onu tek eliyle tutuyordu.

Sana ne oldu böyle, Derek?

Yukarı baktı. Bakışlarımız buluştu.

"Ne yapıyorsun?" Aşağıya seslendim.

Ağzını açtı. Çoğu şekil değiştiren savaşçı formunu korumakta zorlanırdı ve daha azı bu formda konuşabilirdi. Çeneleri birbirine tam oturmuyordu ya da dilleri çok uzundu. Derek konuşabiliyordu ama kelimeleri düzensiz çıkıyordu. Kalıcı olarak hasar görmüş ses telleriyle birleştiğinde, sesi ezilmiş çakıl taşları gibi çıkıyordu ama bir sohbeti sürdürmekte zorlanmıyordu.

"Her şeyi açıklığa kavuşturmak."

Neredeyse bir kez daha bakacaktım. Çıkan ses derin ve güçlüydü ve diksiyonu mükemmeldi.

"Kime?"

"İzleyen herkese."

Koşmaya başladı, sıçradı ve kafayı da beraberinde sürükleyerek duvara tırmandı. Bir anda kenardan atladı ve yanıma indi. Direğe doğru yürüdü, zıpladı, boştaki eliyle direği yakaladı, kendini yukarı çekti ve hodag kafasını direğin tepesine sapladı. Kan damlaları kürkünün üzerine düştü.

Üstümüzde gök gürledi. Yukarı baktım. Gökyüzü kalın kara bulutlarla çalkalanıyordu.

Derek zıplayarak yere indi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurt adamdı. Benim boyum bir metre on beş santimdi, onunsa benden en az iki metre uzundu. Savaşçı formunda neredeyse Curran kadar uzundu ama daha zayıftı, daha uzun bacakları vardı, güçlüydü ama onun kadar iri değildi. Curran daha güçlüydü ama Derek daha hızlıydı.

Bana doğru yürüdü, pençeli ellerinden hodag kanı akıyordu. Oh ne güzel.

"Ölüsü dirisinden daha kötü kokuyor."

"Ağızına hiç kan bulaştı mı?"

Çok yakınımnda duruyordu ve başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Neden?"

"Oldukça zehirlidir. Şekil değiştirenler için bile. Bende panzehiri var." Kemerimdeki cepten çıkardığım küçük bir şişeyi kaldırdım.

Kanlı elini burnuna götürdü, kanı kokladı, yüzünü buruşturdu ve uzun uzun yaladı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Şişeyi eline tutuşturdum. "İç şunu!"

"Sorun yok," dedi. "Biraz karıncalanıyor." Ahh.

"Tadı da bok gibi. Domuzla timsah karışımı gibi."

"Panzehiri iç."

Kulaklarını oynattı. "Yoksa ne olur?"

"Ya da Emir'i Sürü'ye resmi bir şikayette bulunmak için kullanırım."

Mantarı pençelerinin ucuyla çıkardı ve içindekileri yuttu. "Limon suyu mu?"

"Limon suyu bilinen tek hodag panzehiridir."

"Bunun hiç mantıklı olmadığını farkında mısın?"

"Hodag'la ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Neden?"

"Çünkü onlar modern Amerikan mitoslarıdır. 1890'larda Wisconsin'deki Rhinelander kasabasından bir arazi araştırmacısı olan Eugene Shepard, bir hodag yakaladığını iddia etti. Korkunç bir hodag ile yaptığı vahşi bir savaşı anlatmıştır.

Kurbağa kafalı, fil yüzlü, dinozor sırtlı ve timsah kuyruklu bir canavar. Başında ve omurgası boyunca boynuzları, kılıç dişli dişleri ve inanılmaz uzunlukta pençeleri vardı. Hodagların yukarı Wisconsin bataklıklarında dolaştığını, çamur kaplumbağaları, su yılanları ve öküzlerle beslendiğini ama en sevdikleri yiyeceğin beyaz buldoglar olduğunu iddia ediyordu. Sadece dinamit, kloroform ya da limonla öldürülebiliyordu."

Uzandı ve parmaklarını alnıma koydu. Geri çekildim.

"Sıcak hissetmiyorsun," dedi. "Ağızına hiç kan bulaştı mı?"

"Neden seninle konuşuyorum ki?"

Döndüm ve o da yolumu kesmek için hareket etti.

"Eugene Shepard'dan bu hale nasıl geldi?" Başını işaret etti.

"Shepard 'hodag'ı doldurması için bir tahnitçiye para verdi ve sonraki birkaç on yıl boyunca ilçe fuarlarında sergiledi. Smithsonian bilim adamları onu bu konuda uyardı ve Shepard her şeyin bir aldatmaca olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, ancak onu sergilemekten vazgeçmedi ve insanlar da onu görmek için para ödemekten vazgeçmedi."

"Aha. Tam olarak ne gösteriyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir resmini gördüm ve kafasına boynuzlar yapıştırılmış büyük bir buldog köpeğine benziyordu."

Binanın kenarına kadar yürüdüm ve hodag cesedine baktım.

"Yani eğlenceli bir yerel efsaneydi. Sonra ne oldu?"

Neden bana sürekli aptal hodag hakkında sorular soruyordu? "Sonra ağaç kesme işi bitti ve kasaba bunun yerine hodag turizmine yöneldi. Yüz yıl sonra Hodag Country Festivali, Hodag Parkı, Hodag BMX Kulübü, Hodag Honda vardı... Lisenin maskotu bir hodagdı. Hatta belediye binasının önüne bu yaratığın dev bir heykelini dikmişler. Turistler onunla fotoğraf çektirirdi."

"Dur tahmin edeyim, Vardiya vurdu ve yaratık canlandı."

"Bunun gibi bir şey. Yerel halk hodaglara inanmıyor olabilirdi ama çocuklar ve bazı turistler inanıyordu. Bir noktada, tüm bu birikmiş inanç kritik bir kütleye ulaştı ve bir hodag sürüsü ormandan kaçıp Hodag County Fuarı'ndaki kalabalığın peşine düştü. Rhinelander artık duvarlarla çevrili bir kasaba. Kötü haber, hodaglar bir seferde yirmi beş yumurta bırakıyor. İyi haber, derileri ve kürkleri iyi para ediyor. Orman geri döndü ama içi hodgag dolu."

"Birisi Bal Petekleri'ne karaborsada satılan bir hodag yumurtası satmış," dedi.

"Muhtemelen."

"Petekçiler neden peşinize bir hodg göndersin ki?"

"Çünkü bu onların telefon hattını üçüncü kez kesişim. Jasper'ı kimin tuttuğunu bulmalıyım..."

Durdum ve ona doğru döndüm.

Gülümsedi ve bana aklı başında herhangi bir insana ömür boyu kâbuslar yaşatacak dişlerden oluşan bir orman gösterdi.

"Güzel," dedim ona.

"Jasper kim?"

"Hiç kimse."

Cebimden bir bez çıkardım ve Dakkan'ın bıçağını sildim. Pis koku gözlerimi yaşarttı.

"Birlikte çalışalım."

"Çalışmayalım."

Tekrar önümde durmak için hareket etti. "Sen ve ben son beş dakika boyunca medeni bir yetişkin sohbeti sürdürdük."

Ona göz kırptım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Dikkatiniz dağınıktı ve şaşırtıcı bir şekilde gitmemi talep etmediniz ve benden kaçmaya çalışmadınız. Belli ki benim yanımdayken kendini kontrol edebiliyorsun."

"Güven bana, şu anda kendimi kontrol etmekte harika bir iş çıkarıyorum. Kontrolümü kaybettiğimde, bunu bileceksiniz."

"Güçlerimizi birleştirelim. Papaz Haywood'un katilini ne kadar çabuk bulursak, ben de bu şehri o kadar çabuk terk ederim ve senin hayatın da tam istediğin gibi benden

kurtulmuş olur."

Tekrar gitmeyi planlıyordu. "Nereye gideceksin?" Bunu neden sordum ki?

Kurt adam omuz silkti. "Evim."

"Ev nerede?"

"Burada olmaz."

Kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Atlanta eskiden onun eviydi. Kate, Curran ve Conlan hâlâ buradaydı. Ben... Doğru. Ben değildim.

Gözlerindeki bakışı tanıdım. Derek bir hedefe kilitlenmişti. Ondan kaçmak imkânsızdı. Onu yörüngemden çıkarmaya çalışırken tüm duygusal rezervlerimi tüketmiştim. O güçlüydü. O bir varlıktı. Birbirimize yardım edecektik ve sonra o gidecekti.

"Jasper, Petek'in kendi kendini ilan eden kralıydı," dedim ona. "Küçük bir kız, bir sokak çocuğu, Papaz Haywood'un bir şişkoyla arabaya bindiğine şahit olmuş ve onu eseri teşhis etmeye götürmüş. Birisi Jasper'ı kızı bulması için tutmuş, o da iki dalkavuğunu alıp şehre inmiş. Kıza ilk ben ulaştım. Jasper onu bulamayınca, onun yerine diğer sokak çocuklarından birini yakaladı. Çocuk ona kız ya da benimle ilgili hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Jasper ve iki pisliği onu öldüresiye dövdü."

Derek'in tüyleri diken diken oldu.

"Jasper'ın demir bir köpeği vardı ve beni Aziz Luke Katedrali'ne kadar takip etti. Üçüne rastladığımda, çocuğu zincirle sürüklüyorlardı. Çocuk mosmordu. Ayakta duramıyordu. Bacağını kırmışlardı. Kolunu kırmışlardı. Kaburgalarını kırdılar..."

Sesim titremek üzereydi. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Kontrolümü kaybetmemek için çabaladım. Derek bir adım öne çıktı.

Bir mermi ayağımdan birkaç santim ötede betona saplandı. Kendimi sola fırlattım ve bir duvarın arkasına saklandım.

Derek küfretti ve kenardan atladı.

DEREK'IN YERE DÜŞÜRDÜĞÜ İKİ KİŞİYİ İNCELEDİM.

Beton. Merdivenlerden çıktı, onları pantolonlarının arkasından tutarak taşıdı ve önüme bıraktı. Biraz buruşuk görünüyorlardı ama bağırsakları hala vücutlarının içindeydi, bu da büyük bir artıydı.

Genç olanın kısa kestane rengi saçları ve bronz bir teni vardı ve muhtemelen büyük boy erkek kıyafetleri giymiş onlu yaşlarının ortasında genç bir kızdı. Benim yaşlarımda olan daha yaşlı olanın teni daha açık, saçları koyu renk, sakalı koyu renkti ve gözlerinden dayak yemeyi beklediği ve bunu kabullendiği anlaşıyordu.

"Peşimizden bir hodag gönderdin."

Adam kollarını iki yana açtı. "Kabloyu üç kez kestiniz. Gerçekten bayan, bizimle ne alıp veremediğiniz var? Başkalarının telefon hatlarını mı kesiyorsunuz yoksa sadece bizimkini mi?"

"Sadece senin."

Arkasına yaslandı. "Biz sana ne yaptık ki? Seni tanımıyorum." Kıza döndü. "Onu tanıyor musun?"

Kız başını salladı.

Bana geri döndü. "Gördün mü? Seni tanımıyoruz. Hayatta kalmak için bu çizgiye ihtiyacımız var. Yiyeceğe, giyeceğe, cephaneye ihtiyacımız var ve arka bahçede bahçecilik yapmak sizi bir yere kadar götürür."

"Bahçıvanlık, ha?"

"Evet. Bir şeyler yetiştiriyoruz, domatesler, salatalıklar. Biz barışçıl insanlarız. Kendi işimize bakarız."

Hodag'ın kafasını işaret ettim. "Bir hodag'ı bu boyuta getirmek için onu insan etiyile beslemeniz gerekir."

Kız korkmuş görünüyordu.

Adamın gözlerinde şaşkınlık parladı ama hemen toparlandı. "Yani, birkaç ceset yedi. Nasıl olsa çürüyeceklerdi. Bu bir yaşam döngüsü, hanımefendi."

Uh huh. Yaşam döngüsü. "Senin adın ne?"

"Ona söyleme Cephus," diye fısıldadı kız ve elini ağzına kapattı.

Cephus bir an için ona baktı. "Jasper hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedim. "Jasper'ı tanımıyoruz," dedi Cephus.

Derek tepesinde belirdi. "Ona cevap ver yoksa kafanı ağzıma sokarım."

Cephus yutkundu. "Ah Jasper? Şu Jasper. Evet, tamam. Jasper'ı tanıyoruz. Ne olmuş ona?"

"Dün sizden iki kişiyi aldı ve bir iş yapmak için gitti. Onu kimin tuttuğunu bilmem gerekiyor."

Cephus kollarını gökyüzüne doğru açtı. "Kim bilir? Jasper paylaşmayı seven biri değil. Pek sevilen biri değildir. Zor bir çocukluk geçirdi. Duygularını işlemekte güçlük çekiyor, bu yüzden de duyguları onu öfkeliyor. Öfkeliğinde de saldırganlaşıyor."

"Son kez öfkeli olduğimde Jasper kafasını kaybetti. Tarikat'ın morgunda metal bir tepsinin üzerinde duruyor."

Kız Cephus'a tutundu. Kolunu kıza doladı ve yüz ifadesini yeniden düzenleyerek incinmiş göründü. "Tehditlere gerek yok. Burada hepimiz arkadaşız. Telefon hattı herkesin kullanımı için. Telefon görüşmesi başına kavanoza para ödüyorsunuz. Bazen para ilaç almaya gidiyor. Bazen Jasper alır. Liderlik becerileri zayıf. Jasper'ı kimin işe aldığını bilmiyorum. Birlikte çalıştığı bazı insanları tanıyorum."

"Bana birkaç isim ver."

Gökyüzüne baktı. "Christi Constanza, Dallas Karen, Bambi Nolastname, Mark Rudolph, Felix Goswin..."

"Tamam," dedim ona. "Gidebilirsin."

Cephus bana baktı, omzunun üzerinden Derek'e bir göz attı, tekrar bana baktı, kızın elini tuttu ve gitti. Merdivenlerden aşağıya kadar tepindiklerini duyduk.

"Jasper için gerçekten çok üzüyorlar," dedi Derek. "Kederlerini hissedebiliyorum."

"Onları duydun. Adam duygularını işlemekte zorlanıyordu. Muhtemelen çoğu insanla arasına mesafe koyuyordu. Akranlarıyla hiçbir zaman güçlü bağlar kuramadı. İç çekirdeği göksel kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde titreşmiyordu."

Bir rüzgâr saçlarımı yırttı. Dünya karardı. Fırtına neredeyse tepemizdeydi.

"Çocuk nasıl?" diye sordu yanımdaki iri kurt adam.

"Bilmiyorum. Bana orada takıldığını söylediler. Onu bu sabah gördüm. Ölüyor gibi görünüyordu." Gerçekten susmak zorundaydım.

"İyi bir büyücü teklifi hâlâ geçerli."

"Teşekkür ederim. Eğer mümkünse, Metodistler onu iyileştirecek. Bu beni rahatsız ediyor. White Street ile St. Luke's arasında en az otuz dakika var. Bir çocuğu zincirle sürüklediler ve kimse bir şey yapmadı. Neden? Şehir kör mü oldu?"

"Şehir her zaman kördü," dedi, sesi sertti. "İnsanlar bu işe karışmak istemiyor. Kendilerine dokunmadığı sürece, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorlar."

İnsanlar ailesini biliyordu ve yardım etmediler. İnsanlar beni her gün sokaklarda gördüler ve yardım etmediler.

Birbirimizin yanında durduk. Rüzgâr kürkünü çekiştiriyordu. "Papaz Haywood'un katilini bulduğumuzda ne olacak?" I sordu.

"Kalbini sökeceğim."

Lafın gelişi değildi. Ciddiydi.

"Bu onu geri getirmeyecek," diye devam etti Derek.

"Muhtemelen kendimi daha iyi hissetmemi de sağlamayacak. Ama bu yapılmalı."

"Bu iğrenç ve karmaşık," dedim ona. "Benim favorim."

"İşin içinde bir avatar var."

"Birkaç tanrıyla tanıştım."

"Bunun gibi değil. Sana bir kavgada oturmanı söylersem, bunu yapar mısın?"

"Elbette."

Çok kolay. Hiçbir şeyi ertelemek onun doğasında yoktu.
"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Seni tutacağım." Elimi uzattım. "Aurelia Ryder."

Pençeli parmaklar elimi yuttu. "Darren Argent."

Tanıdık geldi. "Argent" gümüş demekti. Birçok şekil değiştiren yeni bir sürüye katılırken yeni isimler alırdı ve ben de soyadı olarak "Argent" ı seçen birkaç kişi tanıyordum. Gümüş, varlıklarından sorumlu virüs olan Lyc-V'yi öldürmüştü ve bu ismi ironik buluyorlardı. Kendisi için seçmesini bekleyeceğim bir isim değil.

Öte yandan, "Aurelia" altın anlamına geliyordu ve anlamını düşünmeden seçmiştim. Bana Julie'yi hatırlatan bir isim istiyordum, bu yüzden bir gün Roma isimleri listesine baktım ve kulağa hoş gelen bir isim seçtim. Belki de çok fazla anlam yüklüyordum.

El sıkıştık ve bıraktık.

"Peki, Cephus'un bahsettiği dört isimden hangisi sana bir şey çağrıştırdı?" diye sordu.

"Mark Rudolph. Piskopos Chao'nun bana verdiği kalıntı avcıları listesindeydi."

"O zaman onu ziyaret etmeliyiz."

"Evet, gitmeliyiz. Ben sokağa iniyorum," dedim ona.

"Kalıp üstümü değiştirmemi izlemek istemez misin?"

Orada bir

İnsanlık dışı sesinde biraz mizah

vardı. "Hayır."

"Ya giyinirken bir şey bana saldırırsa?"

Önce hodag kafasına sonra da ona baktım. "Kafayı onlara fırlat ve yardım için çılglık at. Aşağıda görüşürüz."

Binadan topallayarak çıktım ve Tulip için ıslık çaldım.

Birisi bacak kaslarımı ıslak pamuğa çevirmişti. Hodag'dan kaçmak için çok fazla enerji harcamıştım ve şimdi yeni yenilenmiş bedenim bana bunun bedelini ödetiyordu. Kalçam fena halde acıyordu.

Bir rüzgâr bana çarptı, saçlarımı yoldu. Gök gürültüsü dünyayı salladı, bulutlar yarıldı ve yağmur beni sıırılsıklam etti, ılık ve ağır. Kollarımı kaldırdım, gözlerimi kapattım ve tüm dertlerimin suyla birlikte akıp gitmesini dileyerek üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Sonsuza kadar yağmurun altında durabilirdim.

Tulip'in toynaklarının sesi yaklaştı ve durdu.

Adresine göre Mark Rudolph'un durumu oldukça iyiydi. Mt. Paran- Northside'da, on bin metrekarelik malikâneleri ve milyonluk ev fiyatlarıyla ünlü bir mahallede yaşıyordu. Ayrıldığımdan beri her şey aynı kaldıysa, o mahalle Beyaz Saray'dan daha iyi korunuyordu. Devriye gezmeleri için PAD memurları tutmuşlardı ve çevre duvarı ile kulelerde kendi özel güvenlik güçleri görev yapıyordu. Buradan Buckhead'in kuzey ucuna ulaşmaya çalışmak ve ardından bu tufanda içeri girmek neredeyse imkânsızdı.

Eve gidip yarın denemek zorundaydım.

En azından bir ipucum vardı. İlk gerçek ipucum.

Gözlerimi açtım. Tam bir insan olan Derek tam karşımda duruyordu. Gözleri parlıyordu ve sanki dünyada en çok istediği şey benmişim gibi bana bakıyordu.

Ondan uzaklaştım ve atıma bindim. "Yağmur çok şiddetli. Ben eve gidiyorum."

"Yarın o zaman."

"Yarın." Ona telefon numaramı verdim. "Ciddi bir şey olursa beni ara."

Ben uzaklaşırken o hâlâ yağmurun altında durmuş beni izliyordu. Sonra gözümü kırptım ve gitmişti.

M Arten koltuğumdan bana el salladı.
Elimde anahtarlarımla durakladım. Ben koymuştum

Lale'yi kaldırdım, içeri girdim ve işte oradaydı. Yüzündeki ifade olmasaydı onu tanıyamazdım. Yüzünü ve saçlarını kaplayan kir tabakası gitmiş, iri gözlü ve narin yüz hatlarına sahip yedi yaşında sevimli bir çocuk ortaya çıkmıştı. Omuz hizasındaki bakır kahverengi saçları, sevimli bronz yüzünün etrafına yumuşak halkalar halinde dökülüyordu. Ama gözleri tamamen aynıydı, muziplik dolu açık altın ela.

İnsanlar beni nasıl bulup duruyordu? Tüm bu zaman ve parayı gizli bir sığınak yapmak için harcadım ve kelimenin tam anlamıyla son iki gün içinde tanıştığım herkes şimdi nerede olduğunu biliyor.

Marten bana sıırttı. "Seni buldum."

"Anlıyorum. Sophia nerede?"

Marten kıkırdadı.

"Onu bataklığa sürükleyip bir yerde kapana kısılmış halde bırakmadınız, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Ev ödevi vardı. Kaçamak bir manevra yaptım."

Doğru ya. Nasıl olmuştu da bir şekil değıştiricinin yanından gizlice kaçabilmişti? İki yüz metre öteden bir sinek vızıltısı duyabiliyorlardı. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Ben zekiyim."

Cevap vermeyecekti. Büyü geri gelir gelmez onu tarayacaktım.

Kapıyı kapattım. Deli gibi yağmur yağıyordu ve Sophia şu anda muhtemelen aklını kaçırmak üzereydi.

Botlarımı çıkardım ve sıırıslıklam halimle mutfağa gittim. Umarım Barabas'ın numarası hâlâ aynıdır.

Sophia ilk zil sesinde telefonu açtı. "Gilliam malikanesi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Küçük bir çocuğu mu kaybettiniz?"

"Bayan Ryder, çok ama çok üzgünüm. Onu yirmi dakikalığına video oyunu oynarken bıraktım ve gitti. Onu takip etmeye çalıştım ama yağmur çok şiddetliydi."

"Yani yağmur başlamadan hemen önce mi kaçtı?" "Evet."

Normal bir insan çocuğunun Kate ve Curran'ın "güvenlikli topluluğundan" benim evime gelmesi en az otuz dakika sürerdi. Marten'in saçları kuruydu.

Sophia, "Hemen gelip onu alacağım," diye söz verdi.

"Merak etmeyin. Su basıyor, yağmur durduğunda onu alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Ona yolu tarif ettim ve kapattım.

Marten mutfağa girdi ve bir sandalyeye tırmandı. "Burada bir çocuk gördüm."

Bana anlatma. "Neye benziyordu?"

"Çok güzeldi. Siyah saçları ve iri gri gözleri vardı."

Conlan.

"Evin içinde miydi yoksa dışında mıydı?"

"Dışarıda."

Oh iyi. Yağmur şimdiye kadar koku izlerini silmiş olmalıydı. "Güzel çocukla konuştun mu?"

Marten başını salladı.

"Evet." "Ne söyledi?"

"Sana büyükannemin evi aradığını söylememi istedi." Bu ne anlama geliyordu? "Başka bir şey var mıydı?"

"İşte buydu."

Daha fazlası olmalıydı. Erra da benim gibi Kate'le konuşmak için sık sık **a r a r d ı**, genellikle ateşin içinden, çünkü telefonlar

nadiren onun için çalışırdı. Conlan, Marten'in tamamen güvenilir olmadığına karar vermiş olmalı. Bir şekilde "Büyükanne aradı "dan daha derin bir anlam çıkarmam gerekiyordu.

Marten sandalyenin üzerinde dizlerini göğsüne doğru çekti. "Yağmur durana kadar seninle kalabilir miyim?"

"Tabii ki. Aç mısın?" Başını salladı.

Telefonum çaldı. Muhtemelen Barabas ya da Christopher'dır. "Lafını unutma." Telefonu açtım.

"Büyükannenle altı gündür konuşmuyorsun," dedi amcam.

Hugh numaramı nereden buldu? Aynı eyalette bile değildik. "Herkes nerede yaşadığımı biliyor mu?"

"Güvenliğinizi önemseyen herkes. Altı gün geçtiğini nereden bildiğimi biliyor musun? Bana sorun."

Oy. "Nereden biliyorsun?"

"Sormana çok sevindim. Büyükannen son kırk sekiz saat içinde bana beş kez bundan bahsetti. Beni iki kez ateşin içinden, üç kez de telefonla aradı. Bir saniye bekle. BIRAK O İNEĞİ!"

Telefonu kulağımdan uzak tuttum.

"Bunun için üzgünüm."

"Seni nasıl aradı? Telefonlar onun için çalışmıyor."

"Görünüşe göre, birisi onun için numarayı çeviriyor ve o da odanın karşısında durup bağırıyor. Büyükannen sesini duyurmakta hiç zorlanmıyor. Oğlum! Evet, seninle konuşuyorum. Ne dedim ben?"

Çınlamayı durdurmak için başımı salladım. İkisi bir savaş alanından duyulabilecek kadar yüksek sesle kükreyebilirdi. Bunu yaptıklarını duymuştum.

"Oldukça meşgul görünüyorsun amca."

"Büyükanneni ara. Senin için endişeleniyor ve senden haber alana kadar beni aramaya devam edecek. Aksi takdirde Atlanta'ya bizzat gelip kol ve bacaklarının hala yerinde olduğunu ve vücudunu kaybetmediğini teyit etmek zorunda kalacağım.

konuşma yeteneği. İkimiz de Atlanta'yı ziyaret etmekten ne kadar keyif aldığımızı biliyoruz."

Aman Tanrım. "Buna gerek kalmayacak. Büyü biter bitmez onu arayacağım."

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Ben iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Desteğe ihtiyacın olursa bana söyle. Aşağı gelir ve senin için birkaç kafa kırarım."

Aww. "Teşekkür ederim."

"Gitmeliyim. YOKSA NE OLUR? SANA NE OLDUĞUNU GÖSTERECEĞİM. ÖĞRENMEK ÜZERESİN VE ANNENE BUNU KENDİ BAŞINA SENİN GETİRDİĞİNİ SÖYLEYECEKSİN."

Telefonu kapattım.

"O senin baban mıydı?" Marten sordu.

"Hayır, o benim amcamdı. Cu... Babam bağırılmaz. Çoğunlukla kükrer."

"Babam iyidir."

Yetim olduğunu sanıyordum.

Gülümsedi. "Bana ikramlar ve hediyeler getiriyor. Ama şu anda benimle birlikte olamıyor."

Nasıl bir baba kızının sokakta yaşamasına izin verir? İçimde çok kötü bir his vardı. "Seni gördüğünde ne yapıyor?"

"Bana hikayeler anlatıyor ve sihirbazlık numaraları yapıyor." "Sana hiç dokunuyor mu?"

Marten yüzünü buruşturarak bana baktı. "Bana sarılıyor. O bir sürüngen değil."

Sürüngen, çocuk tacizcisi için sokak argosuydu. Yedi yaşındaki bir çocuk için Marten gerçekten zekiydi.

"Annene ne oldu?"

"Onu ben öldürdüm," dedi Marten. "Ben doğduğumda."

"Sarılmak ister misin?" Kollarımı uzattım. "İstemezsen de sorun değil."

"Sarılmak istiyorum." Sandalyeden kaydı ve bana sarıldı.

Saçlarını okşadım. "Onu sen öldürmedin. Bazen böyle şeyler olur."

Daha yakına sokuldu.

"Bir telefon görüşmesi daha yapayım ve akşam yemeğini pişirelim."

Marten mutfağıma şüpheli bir bakış attı. "Buzdolabına baktım ve orada hiçbir şey yoktu."

"Gizli bir buzdolabım var."

Gözleri parladı.

Telefonu açtım. Saat beşe yarım saat vardı. Stella'nın hâlâ ofiste olduğuna bahse girerim ve haklıydım da.

"Geleceğini sanıyordum. Ne oldu?" "Bir hodag."

"Atlanta'da mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Hayır. Hem de büyük bir tane."

"Size limon getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, böyle iyiyim. Benim için bir isim araştırabilir misin?" İç çekti. "Neyim ben, sekreterin mi?"

"Sana bir borcum olsun."

"İyi, iyi. Adın ne?" "Darren Argent."

"Kulağa yeterince tuhaf geliyor. En azından John Smith değil. Kim o?"

"Karşılaştığım biri."

"Tamam. Kontrol edeceğim."

Teşekkür ettim ve kapattım.

Marten bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Gizli buzdolabı mı?" "Gizli buzdolabı."

YAĞMUR SAAT DOKUZ SULARINDA DURDU VE ON BEŞ DAKIKA SONRA Biri kapımı çaldı ve sonra zili çaldı.

Marten divandaki yerinden başını kaldırdı. Tek başına koca bir biftek ve iki porsiyon kızarmış patates yemişti. Hepsinin nereye gittiğini hâlâ anlayamadım. Daha sonra pelüş minderlere yerleşti. Ona dinozor resimleri olan bir kitap verdim.

ilgisini çekecek gibi görünüyordu. Sonra kediler hakkında bir kitap, sonra köpekler ve en sonunda Antik Dünya Ansiklopedisi'nde karar kıldık. Tonlarca resim vardı ve hemen içine daldı.

"Gitmek istemiyorum. Gizli bahçe evinizde kalmak istiyorum."

"Burası senin için güvenli değil."

Marten sırt üstü yattı ve kitabı yüzüne koydu.

"Seni hâlâ görüyorum,"

dedim ona. "Seni daha çok seviyorum," dedi.

"Ben de senden hoşlanıyorum. Ortalık sakinleştğinde gelip benimle kalabilirsin. "

Kitabı kaldırdı ve bana kısık gözlerle baktı. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Kapı zili tekrar çaldı.

"Hadi," dedim ona.

İçini çekti ve bir tembel hayvanı sprinter gibi gösterecek kadar yavaş bir şekilde koltuktan sürünerek kalktı. Ben de onu takip ettim. Marten büyük bir tereddütle patikadan aşağıya, kapıya doğru ilerledi. Süslü metal kürelerimden biri yolun sağındaki dar bir kaidenin üzerinde bekliyordu. Geçerken ona uzandı.

"Yapma," diye uyardım

onu. "Neden?"

"Bu tehlikeli." İç çekti.

Ön kapıya doğru giderken ona "Buranın gizli bir yer olduğunu biliyorsun," dedim. "Bundan kimseye bahsetme."

Bana yan gözle baktı. "Ben aptal değilim."

Kapıyı açtığımda Sophia pembe bisiklet şortu ve ona uygun pembe bir atlet giymişti. Soluk saçları nemliydi, gözlükleri buğuluydu. Bir araç görmediğime göre muhtemelen buraya yürüyerek gelmişti. Şekil değiştiren biri olmanın işe yaradığı zamanlar vardı.

"Bir kez daha, çok özür dilerim."

"Bir kez daha söylüyorum, bunun için endişelenmeyin. Siz ikiniz nasıl geri döneceksiniz?"

"Diğer babam bizi almaya geliyor. Burada bekleyebilir miyiz? Uzun sürmez."

"Tabii ki."

Sophia içeri girdi, ağırbaşlı bir şekilde mutfak sandalyesine oturdu ve mutfağını inceledi. Belli ki kafasında bazı hesaplamalar yapıyordu. Ödemeyi altınla yapmışım ve bu da benim eski püskü evimle uyuşmuyordu.

Bekledim. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle öylece oturdu, hiçbir bilgi vermedi ve benim bir şey söylememi bekledi. Saf Barabas.

Çayı kaynamaya bıraktım ve üç çay fincanı koydum. "Merak ettiğim bir şey var. Ascanio Ferara ile ne alıp veremediğiniz var? Adını söylediğimde sert bir tepki verdin."

Sophia kızardı. Utanç mı yoksa aşk mı?

"Fark etmemiştim. Fark etmemi sağladığınız için teşekkür ederim.

Gelecekte tiksintimi gizlemek için daha fazla çaba sarf edeceğim."

Tanıdığım en ciddi çocuktu. "Ama bu iğrenme neden?"

"Ascanio Ferara şeytanın ta kendisi," diye açıkladı

Sophia. "Bir gün hak ettiğini bulacak ve ben de orada olmayı umuyorum."

Bir gölge çimlerimin üzerine çullandı. Kaybolmadan hemen önce çılgınca büyük kırmızı kanatlara bir göz attım ve uzun boylu bir adam ön kapıma doğru yürüdü. Marten doğruldu ve gülümsedi.

Dikkatli bir şekilde kapı çalındı. Kapıyı açtım. Christopher Steed dışarıda duruyordu. Üzerine eldiven gibi oturan açık gri bir takım elbise giymişti. Uzun boylu, solgun, platin sarısı saçlı, ifadesi ne olursa olsun zarif görünen o zarif yüzlerden birine sahipti. Keskin gözleri bana kilitlendi.

Beni tanı mıyorsun. Hiç tanışmadık.

Beş uzun saniye boyunca bana baktı. "Çocuğunuzu kaybettik. Özür dilerim."

"Marten beceriklidir."

"Bundan çok daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum." Böylece iki kişi olduk. "Lütfen içeri gelin."

Masaya bir fincan daha ekledim. Christopher, Marten'in yanındaki sandalyeye oturdu. Ona melek gibi bir gülümseme verdi.

"Sophia'nın Bay Ferara'yı küçümsemesinden bahsediyorduk." "Ah." Christopher küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Herkes tarafından devam edin."

Fincanlara çay doldururken Sophia, "Şöyle bir şey," dedi. "Bir grup arkadaşım var."

Christopher'ın önüne bir kavanoz bal koydum ve yanına da küçük bir şişe krem koydum.

"Biz çok yetenekli bir grubuz."

Christopher gülümsemesini gizledi ve Marten'in çayına bal ekledi. Marten ona dünyanın en harika insanıymış gibi baktı.

"Arkadaşlarımdan çoğu aynı mahallede yaşıyor ama içlerinden biri, Bea, Sürüyle birlikte bir Klan Evinde yaşıyor."

Bebek B, Raphael ve Andrea'nın kızı.

"Ailesi aşırı korumacı diyebileceğiniz türden."

Andrea ve Raphael mi? Aşırı korumacı mı? Raphael, Bebek B'ye ikinci doğum gününde bir hançer verdi ve sonra onu bıçaklamaya çalıştığında güldü.

"Bea Klan Evi'ne zamanında dönmediğinde ya da nereye gittiğini söylemeyi unuttuğunda, onu alması için Ascanio'yu gönderiyorlar. Ve genellikle birlikte olduğumuz için, bizi de getirmeyi kendine görev ediniyor."

Christopher, "Aileniz bunun için size minnettar," dedi.

"Bu konunun dışında, Peder. Mesele şu ki, o ne benim ne Conlan'ın ne Mahon'un ne de Ricardo'nun bakıcısı. Benim üzerimde otorite sahibi bir konumda değil. Sadece çekilmez olmaya karar verdi."

"Çay enfes," dedi Christopher.

"Beğenmene sevindim," dedim ona.

Sophia bir yudum aldı. Marten bal kavanozunu eline aldı ve fincanına kaşıkla bal doldurmakla meşguldü. Bu hızla

giderse

sonunda ballı çay şurubu elde edersin.

"Yer açmak için biraz çay imen gerekecek," dedim ona.

"Örneğin," dedi Sophia. "Bir keresinde kanalizasyonda oynamaya gitmiştik."

Marten elindeki kaşıkla havada durdu. "Impala Solucanı kanalizasyonda."

"ok sessiz davranıyorduk. Ascanio bizi bulup bağırana ve tabii ki Impala Solucanı ortaya çıkana kadar tamamen güvendedik. Yarım saat boyunca onunla savaşmak zorunda kalmadı ve neredeyse boğulmak zorunda da kalmadı. Bu durumu o yarattı ve sonra da bu konuda dramatik olmayı seçti."

Ona baktım. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

Conlan altı yaşında olacaktı. Mahon ve Ricardo beş olacaktı. Aman Tanrım.

"Bir keresinde de korsan festivali için Savannah'ya gitmek istemiştik. Sabaha dönmüş olurduk. Ve hepimiz yüzebiliyorduk. Tekne çok yavaş batıyordu, bu yüzden paniğe kapılmak için bir neden yoktu."

"Bir bölümü atlamışsın gibi hissediyorum. Tekneye nasıl bindin?" diye sordum.

"Savannah'ya giden bir ley hattı kullandık ama bu hat doğrudan şehre gitmiyor."

Ley hatları kalıcı büyü akımlarıydı. Hızlarının çoğunu kaybetmelerine rağmen teknoloji sırasında bile devam ederlerdi. Ley hattı, yüksek hızda çalışan sürekli bir trene sahip bir tren yolu gibiydi.

Bir ley hattında seyahat etmek için bir tür platforma, metal, plastik veya ahşaptan bir sala sahip olmanız gerekiyordu. Eski kapıların üzerinde ve bir keresinde çok büyük bir strafor soğutucunun içinde ley hatlarına binmiştim. Sizi akıntıdan ayırdığı sürece her şey işe yarardı. Ley hatlarının büyü canlı olan her şeyi keserdi ve bir tanesinin içine girmek sizi bacaksız bırakırdı. Bu yüzden hükümet, ley noktaları tarafından parçalara ayrılmış cesetlerin grafik resimlerini içeren reklam panoları astı.

Noktalar bir başka eğlenceli ley hattı özelliğiydi. Akıntı sürekli değildi. Ley noktaları adı verilen kırılmalar vardı ve birine ulaştığınızda akıntı aniden sona eriyor ve sizi dışarı fırlatıyordu. Bu konuda seçme şansınız yoktu.

"O ley noktasını biliyorum," dedim. "Seni tuzlu bir bataklığa atıyor."

Bu yüzden çoğu insan mallarını Atlanta'dan Savannah'ya at arabası ya da arabayla taşıyordu. Savannah'dan Atlanta'ya giden ley hattı gayet iyiydi, ama bu sizin için Shift sonrası dünyaydı.

"O kısmı bilmiyorduk," dedi Sophia.

"Yani seni bataklığın ortasına bıraktı. Karanlık mıydı?"

"Biraz ışık vardı." "Ay ışığı mıydı?"

"Muhtemelen."

Christopher çayına gülümsedi.

"Gelgit gelmeye başlayana kadar iyiydik."

Gözlerimi ona diktim.

Omuz silkti. "Nereye gideceğimizi söyleyen hiçbir işaret yoktu ve koku izleri kafa karıştırıcıydı. Bir tekne bulduk. Sadece biraz su sızdırıyordu, bu yüzden tamamen iyiydik. Eğlenceliydi. Kıyıya doğru kürek çekecektik. Ama Ascanio çıkageldi ve bizi geri döndürdü."

"Sonra minotor vardı," dedi Christopher sessizce.

Sophia içini çekti.

"Çocukların nasıl kaçıp durduğunu anlamıyorum," dedim. "Kimse onları izlemiyor muydu?"

Christopher, "Şekil değiştiren çocukların kendine özgü zorlukları vardır," dedi. "Belli bir derecede bağımsızlık son derece teşvik edilmektedir."

Bu bir dereceye kadar mantıklıydı. Ortalama bir şekil değiştiren çocuk, çoğu yetişkin insandan daha güçlü ve hızlıydı ve rejenerasyonları onları nispeten sağlam tutuyordu. Ama onlar hâlâ çocuktu.

"Ne yazık ki," diye devam etti Christopher, "bu altı kişi bir araya geldiklerinde, durumun gerçekliğine bakmaksızın her şeyin üstesinden gelebileceklerine dair sarsılmaz bir güven geliştiriyorlar."

Sophia ona baktı. "Beş, baba. JJ çok küçük. Onu her zaman davet etmiyoruz."

JJ MI? "Bana minotordan bahset."

Sophia, "Gerçek bir minotor değildi, bu büyük bir hayal kırıklığıydı," diye gönüllü oldu.

"Hayır, daha kötüydü," dedi babası. "Çoğu minotor kışkırtılana kadar sakindir. Bu bir bufalo şekil değiştireniydi. Tüm ailesini katlettikten sonra Kuzey Ormanı'na kaçmış. Sürünün lideri o sırada uzaktaydı ve gereksiz can kaybını önlemek için Eduardo dönene kadar beklemeye karar verildi."

Babam oraya tek başına girip onu öldürebilirdi. Neden yapmadığını sormak için ağzımı açtım ve kendimi tuttum. Oops. Eh... "Neden Canavar Lordu icabına bakmadı?"

"Selefi bunu yapardı. Ancak Shrapshire o kadar eli açık biri değil. Sürü, bunun gibi çeşitli durumları ele almak için prosedürler ve protokoller geliştirmiştir ve diğer tüm yollar tüketilmeden olaya dahil olmaz."

İlginç. Sürü ve babamla ilgili sorun hep buydu. Sürüyü o yaratmıştı, daha doğrusu sürü onun etrafında toplanmıştı ve tüm sorunlarının çözümü oydu. Bu onu yıpratıyordu. Tek yaptığıının sürüdeki yangınları söndürmek olduğu günler vardı. Jim eksik olan bir yapıyı kurmuş gibi görünüyordu. Ve bu tür olaylar hızla çirkinleşebilirdi. Kurtlar ya da kediler bir sığır şekil değiştireni öldürürse, hatta bir tanesi bile kaçarsa, bu büyük bir sorun yaratabilirdi.

Sophia, "Arkadaşlarımdan biri minotor avlamak istedi," dedi.

Çayım boğazımda kaldı. Hangi arkadaşım olduğunu çok iyi biliyordum.

"Bu ne zaman
oldu?" "Bir yıl
önce."

Lanet olsun, Conlan. "Sophia, kaç yaşındaydın? Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Tamamen güvenliydi."

Belli ki bu onun savaş çılgılığıydı. Her şey yanıyordu, köpekbalıkları ve ejderhalar etrafımızda dönüyordu ama tamamen güvenliydi. "Nasıl?"

"Dikenli çalıların arasına saklandık, kırmızı dikenli siyah olanlardan. Böğürtlen çalılarının etrafında dönüyordu ama bize ulaşamıyordu çünkü çok büyüktü. Sıkılıp uzaklaşacaktı ama Ascanio ortaya çıktı. Yine."

Ellerimi yüzüme kapattım.

"Daha önce de belirttiğim gibi," dedi Christopher, "bu bir minotor avlamaktan çok, bir minotordan saklanmak, kapana kısılmak, kaçış yolu bulamamakla ilgiliydi; bu arada aileniz de 'Canavar avına çıktım' yazılı bir not bıraktığınız için çılgınca tüm şehirde sizi arıyordu."

"Loup'u öldürdü mü?" Ben sordum.

"Evet," dedi Christopher. "Sonunda. Ascanio'nun sol bacağına bir kalça kemiği kırıldı, iki kaburgası kırıldı ve akciğeri çöktü ama loup'u öldürmeyi başardı. Tahminimce, başarısız olursa çocukların öleceğini düşündü."

"Yardım ettik! Sonlara doğru. En çok Conlan yardım etti." Sophia dişlerini gıcırdattı. "Sonra ne yaptı biliyor musun? Bize küfretti. Yetişkin bir adama. Sonra da kırık bacağı yüzünden ondan kaçabileceğimizi ve daha nazik olması gerektiğini söylediğimde bizi kelepçeledi."

"O ne?"

"Sürünün hızlı müdahale biriminin bir parçası. Cipinde her zaman loup kelepçesi taşır," dedi Christopher. "Çocukları birbirlerine kelepçeledi ve onları ormandan bu şekilde çıkardı."

Sophia kızardı. "Herkes gördü. Herkes gördü. Onu asla affetmeyeceğim. Başına gelecekleri görecek."

Aman Tanrım. Kırık bir bacakla onları dışarı çıkarmak zorunda kaldı.

Ve kaburgalar. Her nefes ateş olurdu.

"Ve şimdi kızımın neden onu ve arkadaşlarını sürekli kendilerinden kurtaran adamın hayranı olmadığını biliyorsunuz."

Sophia ağzını açtı.

Christopher ona baktı. "Eve dönme vaktin geldi. Dikkatli ol, yollar çamurlu."

"Evet, baba." Sophia ayağa kalktı. "Çay için teşekkür ederim. Ve bana Marten'le bir şans daha verdiğiniz için. Artık kaçış olmayacağına söz veriyorum."

"Bir şey değil."

Gitti.

"Bayan Ryder, size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" "Elbette."

"Sürü'deki durum hassas. Şu anki Canavar Lordu Jim Shrapshire emekli olmak istiyor. Sürüye liderlik etmek yorucu, yüksek baskı yaratan bir pozisyon ve çok az teşekkür alıyor ama tüm suçu üstleniyor. Çocuklarının çocukluğunu özlüyor ve bu onu yıpratıyor. Bununla birlikte, değerli bir halef ortaya çıkana kadar devam edecektir. Böyle bir halefin klanların çoğunluğundan destek alması gerekiyor. Ascanio Ferara, Canavar Lordu'nun tahtını ölçüp biçiyor ve bu tahtın kendisine uyacağını düşünüyor. Haklı olabilir ama önünde uzun bir yol var. Zekâsı, parası ve azmi var ama bu rol için gereken deneyim ve fiziksel yeterlilikten yoksun."

"Bir bufaloyla kapıştı."

"O mükemmel bir dövüşçü. Asıl soru şu: İnsanlara kendisini takip etmeleri için ilham verebilecek mi? Bir savaş alanına girip hücuma liderlik edebilir mi? Bunu göreceğiz. Siz ve o her neye dahil olursanız olun, ki bu sözlerimle bir şey ima etmiyorum, unutmayın ki kendinizi onun hırsının yoluna koyarsanız, üzerinizden buldozerle geçecektir."

"Teşekkür ederim."

Marten'e döndü. "Hazır mısınız?"

Yüzü dingin bir ifadeyle ona baktı. "Uçacak mıyız?"

"Uçacağız. Tek soru, ne kadar yükseğe uçmak istersin? gitmek için?"

"Bekle." Evin arka tarafına koştum ve kalın bir kazakla geri dönüp Marten'in üzerine geçirdim. Onu yuttu. "Yukarısı soğuk olacak."

Marten bana sarıldı ve kollarını Christopher'a uzattı. Christopher onu kucağına aldı ve ön kapıdan dışarı taşıdı. Bir an için ay ışığında öylece durdular. Sonra Christopher'ın sırtından kan kırmızısı iki devasa kanat fırladı, bir kez çırpı ve Marten'i de yanına alarak gökyüzüne doğru süzüldü. Yunan dehşet tanrısı Deimos'u yutan teofaj, değer verdiğim küçük kızla birlikte uçup gidiyordu ve ben bunu hiç sorun etmiyordum.

Bir çift yakut göz, caddenin karşısındaki gölgelerde ışığı yakaladı. Bir bouda. Ascanio evimi gözetlemesi için birini bırakmış olmalıydı ve az önce kendilerini ele vermişlerdi. Özensiz. Ya da izlendiğimi bilmemi istediler.

Telefonum çaldı. Görünüşe göre gecem henüz bitmemişti. İçeri girdim ve telefonu aldım.

"Darren Argent'ı buldum." Stella'nın sesindeki tüm mizah kaybolmuştu.

"İçimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his var." "Buz Hiddeti'nin ne olduğunu biliyor musun?"

"Birleşik Devletler'deki en büyük şekil değiştiren sürüsü. Alaska'da yaşıyorlar, yarısı vahşileşmiş durumda ve yabancıları sevmiyorlar."

"Darren Argent, Ice Fury'nin betasıdır."

Soğuk üzerime çöktü. Bu ismi nerede duyduğumu hatırladım.

İmkânı yoktu. Derek olamaz.

"Dosyasında daha önce hiç görmediğim kadar çok uyarı var. Bu adam ayaklı bir ölüm."

"Bir tarifi var mı?" Belki de sadece ismi kullanmıştır.

"Erkek, beyaz, otuzlu yaşların başında, siyah saçlı. Yanlış tanımlamak biraz zor. Yüzünün her yerinde yara izleri var."

Dünya ellerinin üzerinde durdu ve yüzüme bir tekme attı. "Onunla karşılaştığını söylemiştin." Stella'nın sesindeki aciliyet

Ses. "Bana şu anda Atlanta'da olmadığını söyle. Çünkü eğer oradaysa, Şövalye Koruyucu'nun bunu bilmesi gerekir. Bunu bilip de ona söyleyemem."

Tabii ya. En büyük şekil değiştiren sürüsünün önde gelen bir üyesi Atlanta'nın Sürü bölgesine girmiş ve kendini duyurmamıştı. Nick bir şekil değiştiren savaşı beklerdi.

"Devam et ve ona söyle."

"Çoktan söyledim."

"O zaman neden bana sordun?"

"Ne diyeceğini bilmek istedim." "Stella!"

"Feldman mutlu değildi. Senin gelmeni istiyor."

"Sabah ilk iş orada olacağımı söyle." "Hayır, hemen şimdi gelmeni istiyor."

Şu anda olmazdı. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyordu ve o kadar yorgundum ki ayakta zor duruyordum. "Sabah orada olacağım. Ona bunun bir şekil değiştiren savaşı olmadığını söyle."

Stella telefona doğru nefes verdi.

"Aurelia..." "Sabahleyin. Gitmek zorundayım."

Telefonu kapattım.

Birkaç yıl önce, karı, koca ve iki çocuklarından oluşan bir kurtadam ailesi Yeni Shinar'a katıldı. Aslen Kaliforniyalıydılar ama geniş ailelerinin geri kalanıyla araları bozulmuştu ve Buz Hiddeti'ne katılmak için Alaska'ya gitmişlerdi. İşler yolunda gitmedi ve kocanın babası öldüğünde, toparlandılar ve kocanın annesine bakmak için güneşe geri döndüler.

O sırada Erra, Buz Hiddeti hakkında alabildiği kadar çok bilgi istemişti ve aile birkaç gününü

bize eski sürülerini anlatıyorlardı. Bazılarını zaten biliyorduk, çoğunu bilmiyorduk.

Buz Hiddeti çoğunlukla kurtlar ve aylardan oluşuyordu. Sürünün en az üçte biri vahşileşmişti, yani kürk içinde insan derisinden daha fazla zaman geçiriyorlardı. Atlanta'nın Sürüsü insan toplumuyla etkileşime girmek zorundaydı. Buz Hiddeti buna gerek kalmamasını sağladı.

Yaklaşık on yıl önce, Sibirya'dan devasa bir Kodiak olan Mihail Kamenov, Ice Fury Alpha'nın başına geçti. Elini kolunu sallayarak liderlik yapmayı tercih ediyordu. Farelerin söylediğine göre, zamanının çoğunu ormanda geçiriyor, sadece dev pençesiyle ezilmesi gereken bir sorun olduğunda ortaya çıkıyordu. Ice Fury bir dizi beta tarafından yönetiliyordu. En son beta ve en uzun süre dayananı Darren Argent'ti.

Kurt adamlar Darren'ı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemiyorlardı ama onu tarif ettiklerinde gözleri parlıyordu. Onda diğer şekil değiştirenlerin, özellikle de kurtların hemen fark ettiği bir tür çekim, bir tür manyetik şey vardı. Şekil değiştirenler ona akın ediyordu. Ailenin babasına göre, Darren istediği zaman sürüyü Mihail'in elinden alabilirdi ve Buz Hiddeti de ona destek olurdu.

O zamanlar Darren'ın bir İlk olduğunu tahmin etmiştim. Efsaneye göre tarih öncesi zamanlarda bazı insanlar hayvan tanrılarıyla pazarlık yapmış ve ilk şekil değiştirenler bu şekilde ortaya çıkmıştı. Eski Shinar zamanında bile bu soydan gelenler çok nadirdi. Ben sadece bir tane Curran biliyordum.

İlkler olağanüstü şeyler yapabiliyordu. Diğer şekil değiştirenler onları bir şekilde hisseder ve ateşin içinden onları takip ederlerdi.

Derek bir First değildi. Şimdiye kadar birileri bunu fark etmiş olmalıydı. Bu saklanabilecek bir şey değildi. Babası loup olmuştu ve İlkler en yüksek loup direncine sahipti. Erra'ya göre, onlar neredeyse loup geçirmezdi. Ve eğer

Annesi bir İlk olsaydı, babasına ilk elini kaldırdığında onu bir böcek gibi ezerdi. O manyetik şey her neyse, yaşlı Derek'te yoktu.

Herhangi bir şeyin betası olmak onun için yüz seksen derecelik bir dönüştü. Derek şekil değiştiren liderlik basamaklarını tırmanmaya hiç ilgi göstermemekle kalmamış, bundan aktif olarak kaçınmıştı. Desandra ona defalarca beta pozisyonu teklif etmiş ve o her seferinde reddetmişti. Böylece, ortada hiçbir sebep yokken Atlanta'dan ayrılıp Alaska'ya gitti ve Buz Hiddeti'nin fiili yöneticisi oldu. Neden?

Curran'ın tepkisini hayal edebiliyorum. Beta olmak için neden ülkenin öbür ucuna gittin? Yaptığım sürünün nesi var? Hoşuna gitmedi mi? Donmuş bir cehennem çukuruna taşınmanı ve artık insan olmak istemeyen bir grup çılgın insanla ormanda koşturmanı gerektirecek kadar kötü olan neydi?

Elimi yüzümde gezdirdim. Bu konuşmada orada olmak istemezdin.

Curran Canavar Lordu olmaktan emekli olduğunda, yakın çevresinden bir grup insan da onunla birlikte ayrıldı.

Curran gibi onlar da dokunulmazlığa sahipti. Jim'in otoritesine tabi olmadan Sürü'nün bölgesinde bulunma hakları vardı.

Derek de o insanlardan biriydi. Ama şimdi aynı zamanda rakip bir sürünün betasıydı.

Eğer gerçekten Buz Hiddeti'nin betasıysa, Atlanta'daki varlığı bir felaketti. Şekil değiştirenler, özellikle de yüksek rütbeli şekil değiştirenler, başka sürülerin bölgesine öylece girmezlerdi. Uygulanan protokoller vardı ve Derek bunların hiçbirine uymamıştı, yoksa Ascanio onu şehrin her yerinde kovalıyor olmazdı.

Kötü görünüyordu. Görünüşe göre Derek, Atlanta Sürüsü'nü olası bir saldırıya karşı değerlendirmek için şehre gizlice girmişti. Buz Hiddeti uzakta olsa da, rakip şekil değiştiren sürülerin baskınlar düzenlediği biliniyordu. Görünüşte bu fikir

Mesafeler yüzünden saçmaydı ama şekil değiştirenler paranoyaktı.

Atlanta'ya girmesi bile bir savaş ilanı olarak algılanabilir. Yine de Pack, dokunulmazlığı nedeniyle muhtemelen ona kişisel olarak pek bir şey yapamazdı. Bu diplomatik bir kabustu.

Duvara baktım, kafamdaki bu karmakarışık karmaşayı çözmeye çalışıyordum. Şimdi bilge bir büyücünün ya da bir tanrının elçisinin gelip bana her şeyi açıklaması için mükemmel bir an olabilirdi.

Derek Atlanta'da yasadışı olarak bulunuyordu ve Ascanio onu şehrin her yerinde takip ediyordu. Büyük olasılıkla Ascanio bunu kimseye bildirmemişti çünkü Derek'e göre halletmesi gereken gizemli bir hesabı vardı.

Ascanio'nun her zaman bir amacı vardı ve ben bunun ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Bu ona nasıl bir fayda sağlayacaktı? Derek'i baskı altına alıp şapkadan tavşan çıkarır gibi çıkarmayı mı planlıyordu? Bakın kimi buldum!

Muhtemelen Derek'in Darren Argent olduğunu bilmiyordu.

Geri teper. Aman Tanrım, çok ters teperdi. Eğer Ascanio bir şekilde başarılı olursa, yabancı bir betaya saldıracak ve onu Canavar Lordu'nun önüne sürükleyecekti. Başarısız olur ve yaralanırsa, yabancı bir beta Bouda Klanı'nın betasını yaralamış olacaktı.

İkisi de aptaldı. Ne yapıyorlardı ki? Birbirlerini yıllardır görmemişlerdi. Onlar iki yetişkin adamdı. Ergenlik kavgasından daha fazlası olmalıydı. Kendimi köşeleri eksik bir yapboz parçasına bakıyormuş gibi hissediyordum.

Ve şimdi Nick biliyordu. Desandra'ya aşık olan ve onun iki oğlunun üvey babası olan Nick. Bir şekil değiştiren savaşında Desandra ön saflarda yer alacaktı ve Tarikat ona onay vermediği sürece Nick onun yanında savaşamayacaktı. Tepki gösterecekti. Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kötü olurdu. Gerçekten çok kötü.

Nick'i kontrol altına almalıydım. Kendime biraz zaman kazandırmıştım ama onu sonsuza dek atlatamazdım.

Eğer Curran hâlâ Canavar Lordu olsaydı, Derek'e altı saat kadar özgürlük tanınır, sonra da resmi bir davet alırdı. "Buz Hiddeti'nin betası bizi varlığıyla şereflendirdiği için çok mutluyuz ve Kaleye gelişini sabırsızlıkla bekliyoruz. Onunla yüz yüze tanışmak için can atıyoruz." Bu mektup Fare Klanı tarafından gönderilirdi ve onları tanıyorsam, Derek düş alırken sihirli bir şekilde yastığının üzerinde beliriverirdi.

Sıçanlar neredeydi? Sürünün güvenliğini Sıçan Klanı sağlıyordu. Şehirde tek bir fare ajanı bile görmemiştim. Çok iyilerdi, bu yüzden onları fark etmemiş olabilirdim ama yine de Ascanio'ya göz kulak olurlardı.

Atlanta'nın sürüsüne neler oluyordu böyle?

Ahh. Bunların hiçbirisi için zamanım yoktu. Daha fazla insan öldürülmeden ya da ma'avirim bir sonraki hamlesini yapmadan önce Mark Rudolph'a ulaşmalı ve ondan bilgi almalıydım.

Başım beni öldürüyordu. Çaresizce dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ya şimdi yatağa gidecektim ya da vücudum beni kapatacak ve burada, yerde uyuyakalacaktım.

Belki sabahları bir parıltı görürdüm.

Kapılarımı kilitledim, her ikisini de ve kendimi yatağa sürükledim.

T o sabah yeni bir sihirli dalga getirdi, hem de güçlü bir dalga. Havzadaki nilüferler çiçek açtı. ve şimdi yaprakları suyun üzerinde hafifçe parlıyordu.

Taze bir demlik çay demledim ve kazanda ateş yaktım. Alevler kuru odunları yaladı, tutuştu ve ateşe bir avuç ot attım. Bir anda tutuştular ve alevler kan kırmızısına döndü. Kazandan büyü yayıldı. Onu kavradım ve içinden büyükanneme uzandım.

Önce onun sesi geldi.

"Yedi gün! Ne kadar da modernsiniz."

Alevler büyükannemin görüntüsüne dönüştü. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, gerçek hayatta üzerimde yükselirdi. Kate gibi o da göz alıcıydı. Güçlü bir yüz, güzel hatlar, bronz bir ten ve omuzlarına dökülen siyah saçlar. Onu zırhlar ve resmi elbiseler içinde, alnında ve boynunda altın takılarla görmüştüm. Onu bir atlet ve eşofmanla görmek beni asla güldürmezdi.

"Nankör çocuk. Sırttığını görüyorum. Endişelenmem sana komik mi geldi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Ugh." Erra başını iki yana salladı. "Bana olan biten her şeyi anlat."

Onu hızlandırdığımda, ikinci fincan çayımı içiyordum.

"Ne lanet bir karmaşa."

Bilmiyor muyum?

"Feldman konusunda ne yapacaksın?"

"Bu sabah onunla buluştuğumda aklının nerede olduğuna bağlı. Ne pahasına olursa olsun onu kontrol altına almalıyım, yoksa Bölüm'ü harekete geçirip Derek'i bulmak için bir insan avı başlatabilir. Ya da daha kötüsü, Sürü'yü de bu işin içine çekebilir."

"Bu adam sır saklamakta iyidir. Kullan onu."

"Elimden geleni yapacağım."

Erra kaşlarını çattı. "Bana bu ilahi canavardan bahset."

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sihirli imzayı daha önce hiç görmedim. Geleceği görmek için bir yaratığın kalbini yiyen birini hiç duymadım. Mistik kuşların kalbini yiyip sihirli güçler kazanan insanlara dair efsaneler var ama buna uyan bir şey yok."

Büyükannem tırnaklarını bir yere vurarak düşünüyordu. "Tarihçinin kaçmak için bir şansı olduğunu ama bunu kullanmadığını söylediniz."

"Evet. Başlamış ama durmuş gibi

görünüyordu." "Onunla konuşmuş olmalı."

"Neden?"

Erra fincanını boşalttı. "Onun gibi bir akademisyen açık fikirli olmak için eğitilirdi. Bir şey onu korkutmaktan çok meraklandırırdı ve bir öğretmen olarak iletişime büyük değer verirdi. Eğer canavar konuşursa, durur ve onu dinlerdi. Muhakeme eder ve sorular sorardı."

Bunu daha önce nasıl göremedim? "Bu çok mantıklı."

Konuşabilen yaratıkların listesi kısaydı. Genel kural, eğer yaratık bir insan kafasıyla tasvir edilmişse, yüksek bir büyü seviyesine ulaşması veya doğru yaşta olması koşuluyla konuşma gücüne sahip olmasıydı. Lamassu bunlardan biriydi. Manticore da bunlardan biriydi, ancak daha önce karşılaştığım manticore'lar

canavar gibiydiler ve hiç konuşmazlardı. Sfenksler. Nagalar. Harpiller.

"Bir aptal kaçır ve kaçmaya devam ederdi. Bazen zekamız bizim zararımıza oluyor." Erra içini çekti. "Bir gelişme oldu. Kumarhane ve büyücülerle ilgili herhangi bir olay duyarsanız, o bölgeden uzak durmaya çalışın."

"Neden?"

Erra tereddüt etti.

"Büyükanne?"

"Namtur Atlanta'da."

Çayım boğazımda kaldı. "Yüce Sakkan'ın burada ne işi var?"

"Biliyorsam ne olayım. Bir 'mola' istediğini söyledi. Ona bir ay verdim ve o nankör tatilinde ne yaptı? Atlanta'ya gitti ve kendini büyücülere yakalattı."

Şimdi bana ulaşmak için yaptığı çılgınca girişimler anlam kazanmıştı. Namtur saatli bir bombaydı. Hugh'a bunu söyleyecek kadar bile güvenmiyordu. Muhtemelen her şeyi bırakıp Namtur'u büyük bir olaya neden olmadan önce Atlanta'dan çıkarmaya geleceği için.

"İnsanların onu yakalamasına izin mi verdi? Nasıl hala hayattalar?"

"Hayattalar çünkü onun bir tür planı var." "Ben de bundan korkuyorum." Namtur entrika çevirdiğinde,

Sokaklar kana bulandı. Tam anlamıyla. "Atlanta'yı tek başıma halledeceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Erra ellerini kaldırdı. "Onu oraya ben göndermedim! İki gün önce Ghastek bizi arayana kadar nerede olduğunu bile bilmiyordum."

Atlanta'daki People'ın, şimdiki adıyla EIN'in başındaki Ghastek tam bir belaydı. Hesapçı ve acımasızdı. Tek bir vampirle silahlanmış bir navigatör bir SWAT ekibini saniyeler içinde yok edebilirdi. Ghastek bir seferde kolayca iki tane kullanabiliyordu ve emrinde katliam yapabilecek kadar çok navigatör vardı.

Şehirdeki herkesi yirmi dört saat içinde. Onu düşman olarak kabul edemezdim. Şu anda olmaz.

"Ghastek ne istedi?"

"Namtur'a eşlik etmesi için birini göndermemi istedi. Yaşlı olduğu için Namtur'un güvenliğinden endişe ediyor."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

"Benim de tepkim buydu."

"Namtur'un kim olduğunu biliyor olabilir mi?"

Erra yüzünü buruşturdu. "Bundan şüpheliyim. O yaşlı tilki o kadar yıpranmış görünüyor ki, bir kat merdiveni bile çıkamaz sanırsınız."

"Ghastek pek çok şey olabilir ama aptal değil. Namtur'un ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olsaydı, onu alıkoymazdı."

"Dürüst olmak gerekirse bildiğini sanmıyorum." Erra başını salladı. "Bunların hiçbiri senin sorunun değil. Sadece seni uyarmak istedim, böylece bir şey olursa Casino'ya koşup açığa çıkmazsın."

Eğer Namtur EIN personeline öldürmeye başlarsa, Kate de bu işe dahil olacaktı. Kate ve Ghastek'in karmaşık bir ilişkisi vardı. Büyükbaba Kate'i bastırmak için şehre saldırdığında, Ghastek de Kate'in yanında yer almıştı. Kısa bir süre için onun Legatus'u, yani sancağı altındaki denizcilerin başı olmuştu. Kate şehir üzerindeki hak iddiasından vazgeçtiğinde, o buna karşı çıkmıştı. O konuşmayı duyduğumu hatırlıyorum. Aslında sesini yükseltmişti. Nedense Kate'in iktidarda kalmasına çok ihtiyacı vardı ama Kate'in kimseyi ya da hiçbir şeyi yönetmeye niyeti yoktu. Bu yüzden araları açılmıştı ama Kate onu arkadaşı olarak görüyordu. Namtur sorun çıkarırsa Ghastek'i savunmaya gelirdi.

Bu ihtiyacım olan son şeydi. "Gidip onu getireyim."

"Kendi başının çaresine bakabilir. O pisliği o yaptı. Kendini bundan kurtarabilir."

"Büyükanne, o senin kan kardeşin. Şehirde gözetimsiz bir şekilde dolaşmasına izin verilemez."

Ma'avirim her yeri kokluyor, Ghastek Tanrı bilir neler planlıyor ve ben saklanmaya çalışıyorum. Hemen gidip onu getireceğim. Benden hoşlanıyor. Benimle gelecektir."

"Eğer onu alırsan, ondan kurtulamazsın." "Ona yapacak bir şey bulacağım. Seni seviyorum. Gitmem gerek. Şimdi."

"Ben de seni seviyorum.
Dikkatli ol." "Her zaman."

ATLANTA'DAKİ TÜM YERLER ARASINDA, EIN CASINO BENİM En az sevdiğim. Kavernöz ve penceresiz olan ana kat, zengin mor ve altın tonlarıyla dekore edilmiş ve sıra sıra slot makineleriyle dolu lüks bir mağarayı andırıyordu. Ana kapıdan girdiğinizde tam ortasında buluyorsunuz kendinizi. Sihir ya da teknoloji sırasında çalışmak üzere ayarlanmış kumar makineleri parlak ışıklarla yanıp sönüyor ve müşterileri uyanık tutan sarsıcı müzikler çalıyordu. Önlerindeki insanlar boş gözlerle ekranlara bakarken, garsonlar aralarında dolaşarak alkol ve kafeinli içecekler sunuyordu. Parlak ışıklarda, aşırı doygun renklerde ve talep üzerine sunulan ikramlarda çocukça bir şeyler vardı ve bunun kaosu, kendinizi çalan melodilere ve dönen ekranlara kaptırıp isimsiz kumarbazlardan biri haline gelene kadar sizi çözüyordu.

Sola döndüm, aynı mor bluzları ve siyah kalem etekleri giymiş iki yolcu kadın mermer bir tezgâhın arkasında bekliyordu. Bir ölümsüzü algılamaktan tam teşekküllü bir gezgin olmaya ve imrenilen Ölülerin Efendisi unvanını kazanmaya giden yol uzundu ve yıllar alıyordu. Bu yola girenler kalfa olurlardı. Çoğu bunu asla başaramadı.

Sipariş kimliğimi gösterdim. "Lütfen Bay Stefanoff'a Bay Sakkan'ı almaya geldiğimi bildirin."

Namtur, Şinar dışındaki insanlarla konuşurken unvanını soyadı olarak kullanırdı.

"Lütfen bekleyin," dedi kısa boylu gezgin kadın bana.

Kendimi yumuşak, gölgeli bir yer olan, bir oyuğa sıkışmış ve aşırı doldurulmuş mor kanepelerle döşenmiş salon alanına park ettim. Zeminin altında, kumar makinelerinin, kumarbazların ve şatafatlı halının altında, vampir zihinleri kötü büyüünün öfkeli lekeleri gibi parlıyordu.

Ugh.

Zihnimde parlıyorlardı, eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi, her bir ölümsüz binanın altındaki ahırda kendi ahırına hapsedilmişti, her sütunda yirmi tane vardı. Bir, iki, üç... on... En az altı yüz. Muhtemelen daha fazlaydı, noktalar uzakta birbirine karışmaya başlamıştı. Kate tam olarak kaç tane olduğunu bilirdi. Ayrıca hepsine aynı anda pilotluk yapabiliyordu. Vampir kanı kullandım, onu şekillendirdim ve onunla çalıştım ama pilotluk beni sonsuza dek aştı ve başka türlüünü de istemezdim. Zihnimi o şeylerden biriyle paylaşmazdım.

Onlu yaşlarının sonlarında bir erkek kalfa yanımda durdu. "Müdür şimdi sizinle görüşecek."

Onu Casino'nun derinliklerine kadar takip ettim.

Yönetmenim. Bu yeni bir şeydi. Sanırım yeni isimlerine de uyuyordu, Doğu Ölü Çağırma Enstitüsü. Neden Doğu? Batı Enstitüsü var mıydı?

Önümüzdeki birkaç saat içinde Namtur'u bulmalı, Nick'i bir şekilde geri çekilmeye ikna etmeli, Namtur'u meşgul edecek ve beladan uzak tutacak bir şeyler yapmalı ve sonra Mark Rudolph'u görmeye gitmeliydim. Söndürmem gereken çok fazla yangın vardı ve bunu yeterince hızlı yapmazsam Moloch'un rahipleri baş edemeyeceğim türden bir yangın çıkaracaktı.

Arka duvara ulaştık ve bir koridordan geçerek kadife bir ipin yanından geçtik, muhteşem bir merdivenle son bulan geniş bir odaya girdik. Ghastek basamaklardan indi, siyah takım elbise ve kömür rengi gömlek giymiş uzun boylu, zayıf bir figürdü. Kendimi bildim bileli saçları dökülüyordu ama saç çizgisinin azalması yüksek alnını daha da belirginleştiriyordu. Yüz hatları dardı ve dünyaya delici kara gözlerle bakıyordu.

Ghastek genellikle balıkçı yaka ya da Henley, bazen de süveter giyerdi. Kıyafetleri sade ama pahalıydı. Giyinmekle uğraşamayacak kadar çok işi olan meşgul bir CEO gibi giyinirdi. Neden takım elbise? Benim için olamazdı. Ben isimsiz bir tarikat şövalyesiydim.

Bakışları üzerimde sabitlendi. "Bayan Ryder, sanırım."

"Şövalye Ryder."

Gülümsedi.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Hiç de bile. Referansı anlamak için çok gençsiniz ve bunu açıklamak çok uzun sürer. Namtur ile ilişkiniz nedir?"

Doğrudan ve sadede gel. Nezaket yok. Kılık değiştirmem tutuyordu. "Benim yok. Ona bölüme kadar eşlik etmem söylendi."

Ghastek beni inceledi. Mümkün olduğunca normal görünmek için makul bir çaba sarf etmiş ve yırtık pırtık pelerininle büyük bir kısmımı gizlemiştim. Pelerinli insanlar şehirde sık rastlanan bir manzaraydı ve yüzümü yeterince iyi görebiliyordu.

"Feldman'ın müdavimlerinden biri değilsin."

"Yakın zamanda bu bölüme atandım. Tarikat ile irtibata geçerseniz, kimlik bilgilerimi teyit edeceklerdir."

Ghastek uzun bir süre daha bana baktı ve nefesinin altından, "Getirin onu," dedi.

Gazinsonun derinliklerinde bir yerde bir vampir Ghastek'in sesiyle konuşmuştu.

Bekledik. Ghastek bana baktı. Çoğu insan en azından nezaketen başka bir yere bakıyormuş gibi yapmaya çalışırdı. Ghastek beni açıkça inceledi.

Merdivenlerin başında iki kalfa belirdi. Aralarında kısa boylu yaşlı bir adam yürüyordu. Üzerinde iki beden büyük koyu kahverengi bir tunik vardı ve çamaşır ipine asılmış bir çarşaf gibi sarkıyordu. Yaş saçlarını çalmış ve ceviz kahvesi teninde kırışıklıklar oluşturmuştu ama yonca balı rengindeki gözleri uyanık ve parlaktı.

Beni gördü. Gözleri parladı, doğruldu ve hızlandı, sandaletleri tuniğinin eteğinin altından parlıyordu. Kalfalar ona yetişmek için mücadele etti. Ghastek ona bakmak için döndü, gözlerini bir saniyeliğine benden ayırdı ve ben iki parmağımı dudaklarıma götürüp tek bir hızlı hareketle sağ gözümün dış köşesine dokundum. Beni tanıyorsun.

Namtur'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve kayboldu.

Bana hırsızların dilini öğreten oydu.

Ghastek bana döndü. Ona boş, neredeyse sıkılmış bir ifade takındım. Sadece yaşlı bir vatandaşa eşlik etmeye hazırlanan bir şövalye. Görülecek bir şey yok.

Namtur yaklaşık iki adım ötede durdu ve Ghastek'e sert bir bakış attı. "Şimdi ne var? Bana bu güzel çocuğu mu teklif ediyorsun? Benim gibi yaşlı bir adam onunla ne yapsın?"

Ghastek gücenmiş görünüyordu. "Bir şövalye size Tarikat'a kadar eşlik etmeye geldi. Eahrratim ve Tarikat'ın bu kadar yakın bağları olduğunu bilmiyordum."

Büyükannemin tam adını kullanmak ona puan kazandırmazdı.

Namtur çenesini havaya kaldırdı. "Bilmediğin ya da farkına varmadığın şeyler bir okyanus ve zihnin de onun dalgaları üzerinde küçük bir tekne."

Eski dissler en iyisiydi.

Ghastek kuru bir sesle, "Çok hoş," dedi.

Bu işi ilerletmem gerekiyordu. "Bir şey imzalamam gerekiyor mu?"

Solumdaki köşeden bir grup insan geldi, başlarında zaten muhteşem olan vücuduna harikalar yaratan açık yeşil bir elbise giymiş bir kadın vardı. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Rowena, Ölülerin Efendilerinden biri, Atlanta'daki en güçlü ikinci büyücü. Ellili yaşlarında olmalıydı ve hâlâ muhteşemdi. Onun Ghastek'le birlikte olduğundan hep şüphelenmiştim ama kimse bunu kanıtlayamamıştı.

Arkasındaki üç adam da aynı kıyafetleri giymişti: koyu renk pantolonlar, koyu renk tunikler ve omuzlarına ustaca örtülmüş ağır tören pelerinleri. Öndeki yaşlı, beyaz saçlı ve bronz tenli adam yeşim taşı renginde bir pelerin giyiyordu ve onu takip eden iki genç adam da turkuaz renginde pelerinlere sahipti. Güneşin İnsanları.

İşte mahalle gidiyor.

Aztek kültürleri arasında Güneş Halkı en güçlü olanıydı. Değişimden önce bile on iki milyon Meksikalı Aztek dilini konuşuyordu. Büyü dünyayı sular altında bıraktıktan sonra, Aztek mitolojisi ve dini tüm gücüyle geri geldi. Bunların bir kısmı iyi, bir kısmı ise korkunçtu.

Güneş Halkı savaş, güneş ve kurban tanrısı Huitzilopochtli'ye tapıyordu ve Güneybatı'nın her yerinde rastgele noktaları kontrol ediyorlardı. Herkes katılabilirdi. Kendi tanrılarına dua ettiğiniz sürece ulusal köken, cinsiyet, cinsel yönelim ya da büyü yeteneklerine göre ayrımcılık yapmıyorlardı.

Güneşin İnsanları şimdiye kadar toplu insan kurban etmekten uzak durdular, muhtemelen bu olmadan da yeterince güçlü oldukları için. Los Angeles'ta geçirdiğimiz süre boyunca onlarla karşılaşmıştık ve San Diego'ya taşınmamıza neden olan faktörlerden biri de onlardı.

Rowena'nın grubu doğruca bize yöneldi.

Bu planlanmıştı. Ghastek birbirimizi görmemizi istiyordu. Benim için olamazdı, bu yüzden Namtur için olmalıydı.

Rowena hafifçe yana kaydı ve ben de yaşlı adamın yüzünü gördüm. Tizoc. Tecuhtli'lerden biri, lordlar, yaşlı, güçlü, cehennem kadar tehlikeli. Gerçek adı Luke O'Sullivan'dı. Ailesinin çoğu hâlâ Boston'da yaşıyordu ve ara sıra Şükran Günü için oraya gidiyordu. Arkasındaki iki adam muhtemelen Jaguar savaşçılarıydı, tecuhtli'nin kişisel korumaları olarak görev yapan elit savaşçılar.

Başımı çevirdim, böylece kapüşonum yüzümü kapattı. Tizoc ve Namtur daha önce de pazarlık yapmaya çalışmışlardı ve ilk görüşte nefret etmişlerdi. Bu daha da kötüleşebilir miydi?

İki yaşlı adam birbirini gördü. Bir an için kimse kıpırdamadı.

Tizoc önce toparlandı. "Namtur, seni yaşlı çöl yılanı. Kötü bir koku aldığımı sandım ve işte buradasın."

Namtur onu görmezden geldi. "Artık gitmeliyiz."

Etrafımızda, ölümsüz büyüünün lekeleri yaklaşıyordu. Tam yukarıda, tavandan düşmeye hazır altı vampir vardı ve daha fazlası da geliyordu. Ghastek bir çatışma bekliyordu. Bunu ayarlamıştı ve şimdi onu kontrol altına almaya hazırlanıyordu.

"Koşmak mı?" Tizoc alay etti.

Namtur onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. En büyük hakaretti bu; Tizoc'un o kadar önemsiz olduğuna karar vermişti ki fark edilmemişti.

"Şövalye kadın, burada duracak vaktim yok."

Ghastek'e "Görünüşe göre artık gidiyoruz," dedim.

Tizoc parmaklarını şıklattı ve iki muhafız çıkışı engellemek için harekete geçti.

"Ayakçı kız kim? Orosu kraliçenizin sizin için gönderebileceği en iyi şey, paçavralar içindeki bir çocuk mu?" Tizoc bana doğru uzandı.

Namtur o kadar hızlı hareket etti ki bulanıklaştı. Eli Tizoc'un parmaklarını uzaklaştırdı. "Buna cüret mi ediyorsun?"

Tizoc'un içinden iki parlak kanat gibi turkuaz buğu kaynadı. Gözleri yeşil renkte parlıyordu.

Bunu durdurmalıydım, yoksa insanlar ölecekti.

Elimi Namtur'un omzuna koydum ve Tizoc'un yüzümü görebileceği şekilde hareket ettim. Canlı bir telle çarpılmış gibi sarsıldı. Arkasında, korumaları hep bir ağızdan kılıçlarını açtılar.

"Gitmeliyiz Büyük Amca," dedim usulca eski dilde. "Dostlar arasında değiliz."

Namtur ciddiyetle elimi okşadı ve çıkışa doğru döndü. Korumalar kenara çekilerek bize geniş bir alan açtılar. Aralarından geçerek ilerlemeye devam ettik, Gazino'dan geçtik, kapılardan çıktık ve plazanın karşısına geçtik. İki vampir her tarafı

kireç yeşili güneş kremi bizi gizlice takip etti. Navigatörün görüldüklerini bildiğinden emin olmak için dönüp onlara baktım.

"Büyük Amca," diye mırıldandım. "Bunu nasıl mahvedersin? Beni tanımaman gerekiyordu."

Kükredi. "Pis köpek. Onun elleri değersiz. Eğer kanlı parmaklarıyla seni kirletmiş olsaydı, onları keserdim."

Kan lekesi mi? Tencere dibin kara. "İlgilendiğin için teşekkürler, Büyük Amca. Kumarhanede ne yapıyordun?"

"Zayıf adamın bir ittifak kurmak istediğini duydum. Acınası mallarını kime sunduğunu bilmek istedim."

Ghastek'i sokaktaki bir seyyar satıcı gibi göstermişti.

"Ve artık biliyoruz," dedi Namtur.

"Neden bir ittifak istediğinden bahsetti mi?"

"Hayır, ama Krallık hakkında pek çok soru sordu."

İlginç.

Tulip'i ve bu sabah kiraladığım at Lady'yi bıraktığım yan arsaya ulaştık. Vampirler kaldırımında durdu.

Namtur etrafında döndü ve onlara el salladı. "Kışt! Evinize gidin, sizi doğal olmayan yaratıklar!"

Vampirler oldukları yerde kaldılar. "Size bölüme kadar eşlik edeceğiz."

"Buna gerek kalmayacak," dedim onlara. "Bay Sakkan Tarikat'ın gözetiminde. Enstitü'den gelecek herhangi bir müdahaleyi saldırganlık işareti olarak kabul edeceğim. Bu sizin resmi uyarınızdır."

İki pilot emir beklerken vampirler donup kaldılar. Bir an geçti. Hortlaklar döndüler ve tuhaf, birbirinden kopuk yürüyüşleriyle Gazino'ya doğru geri döndüler.

Namtur sıçradı ve Lady'nin eyerine kondu. Kiralık at ürktü. "Şimdi eve mi gidiyoruz?"

"Hayır, Büyük Amca. Merhametli Yardım Tarikatı'na gidiyoruz."

Namtur başını salladı. "Anlıyorum. Peki bunu neden yapalım?"

"İki sebep var. Birincisi, eski ev sahibiniz bizi takip ettirecektir. Ben bir şövalye gibi davranıyorum, bu yüzden sizi şövalyelerin olduğu yere götürmem gerekecek."

"Peki ya ikincisi?"

"Öldürmeye ve ani kararlar vermeye eğilimli paranoyak bir adamı birinin tehdit oluşturmadığına ikna etmem gerekiyor."

"Paranoyak olmakta haklı. Burası aptallar, beceriksizler ve delilerden oluşan bir şehir. Yüzyıllardır kendimi bu kadar genç hissetmemiştim."

"Ve eğer işler yolunda gitmezse, muhtemelen birçoğunu öldürmek zorunda kalacaksın."

"Sen ve senin baştan çıkarıcı vaatlerin. Bıçaklarımı ıslatmayalı sekiz ay oldu. Mühletim bitmeden bir şeyler öldüreceğim."

Elimden gelse yapmazdım.

STELLA DÜŞÜNDÜMNAMTUR'UN YÜZÜNÜ. "I
YAPMA. BKZ. VE
benzerlik."

"'Büyük Amca' onursal bir unvandır." Onun neredeyse ölümsüz olan büyükannemin yeminli kan kardeşi olduğunu açıklamak işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Namtur Stella'ya en iyi gülümsemesini verdi. Gözleri küçük yarıklar halinde kırıştı ve olabildiğince tatlı görünüyordu. "Sorun çıkarmayacağım."

Stella ayağa kalktı. "Lütfen oturun. Çay ister misiniz?"

Namtur daha da geniş bir şekilde gülümsedi ve paytak adımlarla koltuğa doğru ilerleyip kendini yavaşça koltuğa bıraktı. "Hayır, hayır. Çok meşgulsünüz ve size zahmet vermek istemem."

İyi performansını takdir etmek için gerçekten alkışlamak istedim ama bu her şeyi mahvederdi.

"Sorun değil; zaten kendim için bir fincan yapacaktım."

Masasına uzandı ve bir yemek çubuğuna bağlanmış bir bez ve küçük bir srahideen yapılmış küçük bir bayrak çıkardı. Bayrağı bana doğru itti.

Ben aldım. "Nedir bu?"

"Bu senin savaş bayrağın. Sabahtan beri ofisinde kıcını sandalyesine yapıştırmış durumda. Tüm toplantılarını iptal etti. Kimse içeri giremiyor. Seni bekliyor. Bayrağını salla."

Pankartı salladım. "Neden?"

Stella küçük sürahiyi aldı. "Moğolların savaştan önce yaptıkları gibi üzerine süt serpeceğim. Yardım etmek için yapabileceğim tek şey bu."

"Bu çok hoş," dedi Namtur. "ok düşünceli bir arkadaşsın."

Savaş bayrağını uzattım ve Stella zerine biraz süt serpti. Sonra arkamı döndüm ve Nick Feldman'ın ofisine doğru yürüdüm.

Kapıyı aldım. "İçeri gel."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Nick Feldman bir insan gök gürültüsü bulutuna benziyordu. Masasına doğru yürüdüm ve sandalyeye oturdum.

Masasından küçük bir cam tüp aldı. İçinde beyaz bir toz yüzüyordu. Nick tüpü ikiye böldü ve tozu yere attı. Döşeme tahtalarında turuncu çizgiler tutuşarak karmaşık bir büyü oluşturdu ve gözden kayboldu. Odayı mhrlemişti.

Bunun gibi mühürlerin birkaç çeşidi vardı. Bazıları sesi, bazıları görüşü engeller, üçüncü bir tür ise her ikisini de yapardı. Bu bir tuzaktı. Bizi odanın içine mhrlemiş, tüm görüşü, sesi ve büyüyü engellemişti ve dışarı çıkmak için onu kırmam gerekecekti.

Nick Feldman beni öldürecekti.

Onu incitmek istemedim. Bana karşı hep nazikti. Nick bir kez başladı mı, durmazdı. Onu sakatlamak zorunda kalacaktım.

Stella'nın savaş afişine baktı. Onu masasına koydum ve arkama yaslandım.

"Bayan Ryder, yabancı bir şekil değiştiren sürü bölgesine girdiğinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

Sadece sakın değildi. Bir buz saçağına dönüşmüştü.

"Yirmi dört saat içinde kendilerini Canavar Lord'a sunmalılar."

Nick bakışlarıyla beni sabitledi. Gözleri kurşunla doluydu. "Eğer ziyaretçi adab-ı muaşeret kurallarına uymazsa ne olur biliyor musun?"

"Sürü onları bulup getiriyor mu?" "Evet ama bu konuda her zaman nazik değiller."

Bekledim. Bununla bir yere varacaktı.

"Ortalama bir şekil değiştiren, ortalama bir insandan en az üç kat daha güçlü ve iki kat daha hızlıdır. Pençeleri, dişleri, hızlandırılmış iyileşmeyi ve avlanma içgüdüsünü de eklediğinizde, bir insanın zekası ve bir canavarın gücüyle donanmış, aşırı güçlü bir tepe yırtıcıya sahip olursunuz."

Bunların hiçbiri benim tarafımdan bir yanıt gerektirmiyor gibiydi. Başka biri olsaydı, not almam gerekip gerekmediğini ya da bunun finalde olup olmayacağını sorardım. Ama buradaki asıl amaç onu sakın tutmaktı.

"Şekil değiştirenler içine kapanık, yabancılara karşı güvensiz ve son derece paranoyaktırlar."

Tencere, çaydanlık.

"İnsanlıkları genellikle pamuk ipliğine bağlı," diye devam etti Nick. "Bu ipliğin kopması için çok az teşvik gerekir. Bölgelerinde yabancı bir şekil değiştirenle karşılaştıklarında ve direnişle karşılaştıklarında, o şekil değiştirenin iyi bir şey yapmadığını varsayarlar. Bu istilacıyı yakalamaya çalışacaklardır. Heyecanlanabilir ve hatta onları öldürebilirler. Bu olduğunda, bu ziyaretçinin ait olduğu sürü

misilleme yapar. Bu, rasyonel düşünce ve mantığın pencereden dışarı çıktığı ve bir şekil değiştiren savaşı yaşadığımız noktadır."

Bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bir patlama geliyordu, hissedebiliyordum.

Nick kollarını kavuşturdu. "Şu anda burada, Kuzey Amerika'daki en büyük şekil değiştiren sürünün betası olan yabancı bir şekil değiştiren var. Sürünün topraklarında bulunması bile bir hakarettir. Burada olduğunu öğrenirlerse ve kaçarsa, Sürü itibar kaybeder ve misilleme yaparlar. Onu yakalarlarsa ve yaralanırsa, Buz Hiddeti misilleme yapacaktır. Her iki durumda da bu bir savaş ilanı. Bir katliamın başlangıcını izliyoruz. Ve bu katliam Alaska'da olmayacak; burada, bu şehirde olacak."

Pencereyi işaret etti.

"O sokaklarda. Tam orada."

Kıpırdamadan oturdum. Bu konuşma buz tutmuş bir gölü geçmek gibiydi. Yanlış bir adım atsam buz gibi suya dalacaktım.

"Yüzlerce şekil değiştiren ölecek. Binlerce masum seyirci öldürülecek. Bunlar varsayımsal istatistikler değil. Bu ülke daha önce de şekil değiştiren savaşları gördü. Bunun ne tür kayıplara yol açtığını korkunç ayrıntılarıyla biliyoruz. Ve onlar küçük sürülerdi. En büyük iki sürü birbirine girdiğinde yaşanacak katliamın boyutlarını hayal edebiliyor musunuz?"

Cevap vermek için ağzımı

açtım. "Sanırım yapabilirsin,"

dedi.

Ayağımın altındaki buz kırıldı.

"Bence buna güveniyorsun. Hizmet ettiğiniz insanlar için insanların sivrisineklerden daha fazla değeri yok."

Masasının köşesinden bir dosya aldı ve önüme bıraktı. Açıldı. Resimler masanın üzerine yayılmıştı. Erra'nın at üstünde bir fotoğrafı, solunda amcam ve sağında ben. Bir başka resimde, Şinar'ın kraliyet elbisesi içinde, bir grup iş adamını kabul ediyordum,

Erra'nın Kaliforniya'daki sarayı Dosari'nin güneşli terasında yarısı ters ters bakıyor, diğer yarısı da beceriksizce selam vermeye çalışıyordu. Soluk yeşil elbisem vücudumu sarıyordu. Altın bir halkayla tutturulmuş saçlarım, altın dalgaların oluşturduğu bir şelale halinde aşağıya dökülüyordu. Beni Varis olarak tanımlayan altın bilezikler bileklerimde parlıyordu. Üçüncü bir görüntü, bir resim, o kadar gerçekçiydi ki neredeyse bir fotoğraf gibiydi; kanlı bir zırhın içinde, bir atın üzerinde, kanlar içinde ve çığlık atıyordum.

Harika. Harika. Davayı bana çok kolay vermişti. Geçmişimi araştıracağını biliyordum ama son birkaç ayda kurduğum tüm barikatların onu ma'avirim'i durdurmam için yeterince geciktireceğini umuyordum.

Lanet olsun bu surata.

"Bir teorim var." Nick'in sesi bıçak gibi kesildi. "Duymak ister misin, Dananu?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır. Atlanta'daki Sürü ile Ice Fury arasında dört buçuk bin mil var. Bu yüzden kendime sordum, Ice Fury'nin betası, işleri günlük olarak yürüten adam Atlanta'da ne yapıyor olabilir? Ona adı dışında her şeyi yöneten kurt diyorlar. Gümüş Kurt, yarısı vahşileşmiş beş binden fazla ayrılıkçı ve uyumsuz, reddettikleri her şeyi gerçek bir çalışma toplumu haline getirmeyi başaran ve bunun için onu seven adam. Neden buraya gelsin ki? Neden şimdi?"

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz.

"Sürüye baskın yapmanın lojistik bir kabus olduğunu anlamalı. Uzun süreli bir çatışmayı sürdürmeleri mümkün değil. Kale Sürü'nün elinde ve orası lanet olası bir kale. Buz Hiddeti'nin geldiğini bilirler çünkü Argent'ın binlerce şekil değiştireni Kanada ve Ortabatı üzerinden buraya taşınması gerekir. Bir şey istiyor olmalı. Sürü, lupizmi önlemeye yardımcı olan Panacea'nın özel haklarına sahip. Büyülü eserlerle dolu bir kasaları var. Belki onlardan birini istiyordur. Ya da

Sürüyü ezip yönetimi ele geçirecek. Belki de halkı kuzeyden ve soğuktan bıkmıştır."

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır. Daha bitirmedim." Nick'in gözlerinde öfke parladı. "Argent aptal değil. Aksi takdirde olduğu kişi olmazdı. Bütün bunları biliyor ama yine de ortalığı karıştırmak için burada. Riske girmek için istediği şeyi elde edebileceğinden emin olmalı. Bu da güçlü bir destekçisi olduğu anlamına geliyor. Sen."

Ve şimdi paranoyamız geçit töreninde şamandıralar ve bandolarla boy gösteriyordu.

Nick öne doğru eğildi. Gözleri bana kilitlendi.

"Onun oyununu destekleyeceksiniz. Bu iyi bir plan. Onda kas gücü, sizde de sihir var. Bir-iki yumruk. Atlanta'nın sizi durdurmak için bir araya geleceği bir zaman vardı ama şimdi o zaman değil. Sen ve Argent, Sürü'nün onu şimdiye kadar fark etmesini ummuş olmalısınız. Bu savaşı başlatmak için bir bahaneye ihtiyacınız var. Ancak, tuhaf bir nedenden ötürü, Sürü beklediğiniz gibi tepki vermedi, bu yüzden onun adını Stella'ya sızdırdınız. Sürüyle olan bağlantımı biliyorsun. Sevdığım kadını ve çocuklarımızı kurtarmak için alarmı çalacağıma güveniyordun."

Ah Aptal Kafa Amca.

"Söyle bana, bundan çıkarın ne? Erra ne istiyor? Bu Kate'le mi ilgili? Sürüyü mahvedersen Curran'ın devreye gireceğini ve Argent'la birlikte onu öldürebileceğinizi mi sanıyorsun? Ve sonra Kate, yalnız ve kederli, yetim oğlunu alacak ve iyi bir küçük savurgan kız gibi teyzesine mi dönecek? Gerçekten bu işe karıştığınızı saklayabileceğinizi mi düşündünüz? Yoksa umurunuzda değil miydi? Bu Roland'ın intikamı mı?"

Ağzımı tekrar açtım.

"Buna izin vermeyeceğim. Bu plan burada, benimle sona erecek. Bir savaş olmayacak."

"Argent savaş istemiyor." Evet! Sonunda bir kelime buldum.

Nick bana odaklandı. Biraz dengesiz görünüyordu ve buz gibi sesi durumu daha da kötüleştiriyordu. "Aydınlat beni. Ne yapar

Argent ister mi?"

"Papaz Haywood'u kimin öldürdüğünü bulmak istiyor."

Nick güldü. "Sen de aynı şey için buradasın. Ne kadar uygun."

Derisinin altında, kasları boyunca yuvarlanan golf topları gibi garip şişkinlikler kayıyordu. Büyükbabamın ona aşıladığı gizli silah.

Nick'in gözleri bana ölmek üzere olduğumu söyledi. Ama bu onun düşündüğü gibi olmayacaktı.

Kate'i kurtarmak için Nick'i öldüremezdim. Bu savunduğum her şeye ters düşerdi. Onun savunduğu her şeye. O bunu istemezdi. Onu onun için öldürdüğümü bilseydi.

Çok üzgünüm, Kate.

"Ben Derek."

Nick
gözlerini
kırpıştırdı.

"Darren Argent, Derek Gaunt. Papaz Haywood ondan yardım istediği için burada ama çok geç kaldı. Curran'ın kurduğu sürüyü tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktır. Kimsenin onu bilmemesine gelince, Ascanio son üç gündür onu şehirde kovalıyor. Muhtemelen Derek'in Argent olduğunu bilmiyor ama kokusunu almış olmalı."

Kelimeler aramızda ağır tuğlalar gibi uzanıyordu. Nick bana baktı, nutku tutulmuştu.

"Kimseyi öldürmek zorunda değilsiniz. Bir savaş olmayacak. Ele geçirme olmayacak. Desandra güvende. Çocuklar güvende. Her şey yolunda. Kimsenin Kate'e zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sessizlik uzadı.

"Julie?"

"Evet?"

Nick Feldman ağzını açtı. "Sen kendine ne yaptın böyle?"

"ONLARIN KOOL-AID'INI İÇTİN. SENİ DEĞİŞTİRMELERİNE İZİN VERDİN.

ve seni büküyor, ve neden? Daha önce senin neyin vardı?"

İçimi çektim. Nick, Şınar Prensesi olayını pek iyi karşılamamıştı.

"Sana söyledim, başka seçeneğim yoktu. Göz beni değiştirdi. Yeni bir yüzle uyanana kadar bu değişimin farkına varmamıştım. Tek istediğim Kate ve Erra gibi olmaktı. Bir yere ait olmak ve güçlü olmak istiyordum."

"O ailenin tamamı zehirli."

Yine o. "Kate'in zehirli bir yanı yok. Kate yetişkinlik hayatının çoğunu bu şehri ve içindeki insanları koruyarak geçirdi. Eğer bir sorun varsa, hiç soru sormadan üzerine gider. Önemsiyor. Her zaman önemser."

"Önemsemek yeterli değil."

Aha. "Roland için çalıştın. Seni değiştirmesine izin verdin. Dokunaçların temiz değil. Sen kim oluyorsun da onu yargılıyorsun?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Gizli görevdeydim."

"Ve o Roland'ın kızı. Roland onu sevdi ve ona her şeyi, gücü, zenginliği, umutsuzca istediği aileyi teklif etti ama o hepsini reddetti çünkü doğru olan buydu. O, kardeşi olarak gördüğü adamın yüzüne karşı kendisine iğrenç demesine izin veren türden bir insan."

"Bunu yıllardır yapmamıştım."

"Pislik olmadığın için sana kredi verilmiyor amca."

"İyi," diye homurdandı Nick. "Yüzünle ilgili o kadar büyük bir sorunum yok. Kate'e benzemek istedin ve bunu anlayabiliyorum. Gözü neden taktırdığını bile anlayabiliyorum. Anlamadığım şey, Erra'nın seni kuklası haline getirmesine neden izin verdiğin."

"Bana telkinde bulunmadı. Yeni Şınar'ı kendim seçtim. Kendimce sebeplerim var."

"Eski Shinar bir tiranlıktı ve siz onu diriltmeye çalışıyorsunuz."

Öne doğru eğildim. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştım. "Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz eski bir uygarlığı, modern siyasi yapıyı ona uygulayarak yargıyorsunuz. Şinar hiçbir zaman mutlak bir monarşi olmadı. Kraliyet soyunun gücü sınırlıydı. Hükümetin üç kolu vardı: yürütme, yasama ve yargı. Bu fikir Birleşik Devletler'den çok daha eskidir. Buraya gelmek için Yeni Şinar konseyini Kate'in hayatta kalmasının kendi çıkarları için en iyisi olduğuna ikna etmem gerekiyordu."

İkna edilmelerine pek gerek yoktu. Kate Erra'nın sevgili yeğeniydi ve kendini öyle görse de görmese de Shinar'ın bir prensesiydi. Ayrıca, beni kendi kızı gibi yetiştiren kadını korumaktan alıkoymaya çalışırlarsa, anında tahttan çekileceğimi herkes biliyordu.

"Yirmi kişinin karşısına çıkıp en iyi ve en kötü senaryoları sunmak zorunda kaldım. Müzakere ettiler ve oyladılar. Gitmemi engelleyecek güce sahiptiler."

Nick ellerini havaya kaldırdı. "Seni anlamıyorum. Siz bir demokraside büyüdünüz."

"Hayır, ben federal bir cumhuriyette büyüdüm. Gerçek bir demokraside çoğunluğun oyu mutlak ve azınlığın çıkarlarını geçersiz kılma gücüne sahiptir. Bir cumhuriyette, bir vatandaşın bireysel hakları mutlak ve çoğunluğun oyu bu hakları ihlal edemez."

Bana baktı.

"Bireysel haklar açısından Eski Şinar şu anki sistemden çok da farklı değildi. Sorunları vardı ama vatandaşların özgürlüklerini garanti altına alıyordu. Liyakate dayalı bir ilerleme yolu sunuyordu. Gerekli askeri veya sivil hizmet süresinden sonra herkes aday olabilirdi. Stella'nın ofisindeki adam halktan biri olarak doğmuştu. On yaşına kadar sokaklarda dilenmiş. Shinar düşmeden önce, bir kişinin ulaşabileceği en üst düzey bakan olan Yüksek Sakkan olmuştu."

Nick elini kaldırdı. "Bu hâlâ bir monarşi."

"Birleşik Krallık da öyle."

"Şu resme bak. Altın takıyorsun. İnsanlar senin önünde eğiliyor. Bu seni mutlu ediyor mu? Kendini böyle mi görüyorsun?"

İçimi çektim. "Sihirli Vardiya'dan önce, büyük dünya güçlerinin nükleer silahları vardı. Herkes bu bombalar var olduğu sürece başka bir dünya savaşının söz konusu olamayacağını ya da gezegendeki yaşamın sona ereceğini biliyordu. Binlerce yıl önce, büyü'nün hüküm sürdüğü teknoloji değişiminden önce, büyük bir büyü gücüne sahip olmayan hiç kimse kral ya da general olamazdı. Shinar'ın Varisi olarak ben halkımın kılıcı ve kalkanıyım. Bir tehdit ortaya çıkarsa, buna karşılık veren ilk ve bazen de tek kişi ben olurum. Ben onların atom bombasıyım. Kendimi krallıkla düşmanları arasına koymak benim görevim. Resmi bir törende altın taktığımda, bunun nedeni diğerlerine Shinar'ın müreffeh ve zenginliğini koruyacak kadar güçlü olduğunun sinyalini veriyor olmamdır. Konsey üyeleri aynı yeşil ve beyaz cübbeleri giydiğinde, üniformaları hepsinin eşit olduğunu gösterir. Görünüş önemlidir."

"Roland bir zorbaydı."

"Ve Yeni Şinar konseyi onun Şinar vatandaşlığından çıkarılması için resmi bir karar aldı. Eğer hapisten çıkarsa, Yeni Şinar onu tekrar hapse atacak."

Nick güldü.

"Çok sevdiğiniz bu federal cumhuriyet dikişlerinden çözülüyor," dedim ona. "Değişimden önce işe yarıyordu. Artık işlemiyor. Dün bu cumhuriyette bir adam bir çocuğun kemiklerini kırdı ve onu sokaklarda herkesin gözü önünde zincirle sürükledi ve bir kişi bile bu konuda bir şey yapmadı."

Nick'in yüzü karardı. "Bu belden aşağı bir yumruk. Bu bölümdeki şövalyelerden herhangi biri müdahale ederdi. Herhangi bir PAD subayı müdahale ederdi."

"Ama yapmadılar. Kolluk kuvvetleri çok az ve çok zayıf. Jasper bu konuda gizlenmiyordu. O

eyleminin cezasız kalmayacağından emindi. Sistem başarısız oldu. Yirmi yıl önce bir sokak çocuğu olduğumda da başarısız olmuştu. O sokakların ne kadar çirkin olduğunu çok iyi biliyorum. Beni kurtaran cumhuriyet değildi. Kate'di."

Yüzünü buruşturdu. "Yeterince adil."

"Eski sistem er ya da geç çökecek. Los Angeles neredeyse bir şehir devleti. Atlanta da öyle. En güçlülerin zirveye çıktığı ve ülkeyi küçük derebeyliklere böldüğü bir zamanda yaşamak istemiyorum. İnsanların güvende olduğu yeni bir ulus inşa etmek istiyorum."

"Toprak talep ederek ve kurallarınızı başkalarına dayatarak."

Kemiği olan bir köpek gibiydi. "Yeni Şinar bölgesi şu anda San Diego'yu da içeriyor. Nedenini biliyor musunuz?"

"Bana söyleyeceğinden eminim."

"Çünkü San Diego kendi sınırları içerisinde bir referandum düzenledi ve vatandaşları bize katılmak için oy kullandı. Biz şehre kendini nasıl yöneteceğini söylemiyoruz. Yasal olarak seçilmiş belediye yönetimine saygı duyuyoruz."

"Hayır, sadece eğilip bükülmelerini bekliyorsunuz." İş adamlarının bulunduğu fotoğrafa dokundu. "Tıpkı bunun gibi."

"Bu La Mesa'nın Ticaret Odası. Kimse onlardan boyun eğmelerini istemedi. Bizimle görüşmeye geldiler çünkü insan kurban etmek için çocukları çalan bir ölüm tarikatları vardı ve bölgedeki diğer birkaç gücü zaten denemişlerdi ve kazımanın beklendiğini düşündüler." Dosyayı karıştırdım. "Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Eminim başka bir resim daha vardır... İşte burada."

Çıkardım ve önüne koydum. Üzerinde ben, hala aynı kıyafetle, yaşlı bir işkadınının merdivenlerden çıkmasına yardım ediyordum, diğer işadamları ise ne yapacaklarını bilemez halde yakınlarda dolanıyordu.

"Yeni Shinar bir tiranlık değil, Amca. Sen ne kadar öyle olmasını istesen de. Ama madem konu açıldı, şu anki pozisyonunuza seçimle mi geldiniz? Peki ya

Desandra mı? Kurt Klanı'nın alfası olarak mı seçildi?"

"Bu farklı ve sen bunu biliyorsun."

"Hayır, tamamen aynı. Desandra Atlanta'yı terk edip şekil değiştiren sürülerin yasak olduğu Kentucky'ye gidebilir ve çocuklarını sessizce büyütebilirdi. Bunun yerine pençeleriyle zirveye doğru yol aldı."

Başını iki yana salladı. "Bir duvarla konuşmak gibi."

İçimi çektim. "Sana şunu sorayım, sence Atlanta şu anda on yıl önce Kate'in savunduğu zamankinden daha mı güvenli?"

Cevap vermedi.

"Ben kör değilim. Baskı satmıyorum. Bireysel özgürlük ve hak ideallerinin yok olmaması için elimden geleni yapıyorum. Ama buraya sizi ikna etmeye ya da üye yapmaya gelmedim. Buradayım çünkü Kate tehlikede. Moloch güçlenmek için bebekleri canlı canlı yakıyor. Bunun kötü bir şey olduğu konusunda hemfikir miyiz? Onu durdurumama yardım eder misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir hayır mı?"

"Başımı kendime sallıyorum. Çünkü ben bir aptalım. Başka kim biliyor?"

"Luther."

"Luther'e söyledin ama bana söylemedin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Ona söylememe gerek yoktu. O anladı."

Nick beni düşündü. "Kate konusunda sana yardım edeceğim. Ve sana yardım edeceğim tek şey de bu. Seni izliyorum. Her adımını. Her nefesini."

"Anlaştık."

Boşaldım. Ona cinayetler, Derek, Ascanio, ma'avirim ve kutsal emanetler hakkında öğrendiğim her şeyi anlattım.

Her şeyi anladı. "Ferara kötüye gidiyor."

"Canavar Lordu'nun tahtını hedeflediğini duydum ama bunu görmekte zorlanıyorum."

Nick tekrar iç çekti. "Karışık bir durum. Jim yorgun. Çocukları olduğunu biliyor musun?"

"Bir erkek ve bir kız."

"JJ ile dönüm noktalarını kaçırdı ve Diana'nın çocukluğunu kaçırmak istemiyor. Ayrıca Sürü'yü yeniden yapılandırarak günlük işlerin yükünün çoğunu Klanlara yükledi. Kimse bunun yapılması gerektiğine itiraz etmiyor ama süreç Klanlara çok fazla özerklik verdi. Desandra çok fazla düşünüyor. Emekli olduktan sonra onları bir arada tutmak için Jim gibi olağanüstü biri gerekecek."

Jim yanlış kişiyi seçerse sürü dağılır.
Bölünmüş bir sürü herkes için kötü olur.

"Alfalar Jim'e saygı duyuyor," diye devam etti Nick.
"Onların güvenini kazandı. Ascanio o kadar değil."

"Neden?"

"Bunun bir nedeni de bu konuda izlediği yoldu. Sürü'de zirveye giden iki yol vardır: stratejik ittifaklar ve fiziksel güç. Bunların aynı madalyonun iki yüzü olduğu söylenebilir."

Sürü politikaları tam bir bataklıktı. Bireysel klanlar arasındaki çatışmalar cehennem gibi karmaşıklaşıyordu.

"Raphael Boudas'ı finansal bir güç merkezi haline getirdi. Hem o hem de Andrea, Ascanio'nun hırslı olduğunun farkındalar. İstifa edip ona yol açmaya hazır değiller ve onunla savaşmak da istemiyorlar. Birlikte kazanabilirler ama içlerinden en az birini öldürme ihtimali çok yüksek."

"Yani, onun hırsını kendilerinden uzaklaştırdılar mı?"

"Aynen öyle. Ona danışmanlık yapıyorlar ve onun adına komplo kuruyorlar. Ascanio para yoluyla bir koalisyon kurmaya çalışıyor. Şu anda hem Çevik Klan hem de Çakal Klan Boudaların cebinde çünkü ortak finansal girişimleri var. Ağır Klan ve Kedi Klan Ascanio'ya karşı çıkıyor. Kendine bir yer edinmeye çalıştı ama reddedildi."

Bu mantıklıydı. Heavy Klanı hâlâ Curran'ı kendi oğlu gibi yetiştirmiş olan Mahon tarafından yönetiliyordu. Mahon'a göre sadece Curran gerçek Canavar Lordu'ydu. Kedi Klanı Jim'e aitti. Kediler bağımsız ve çileden çıkarıcı

İnatçıydı ama Jim Canavar Lordu olmadan önce onların alfasıydı ve o kimi onaylarsa onu takip ederlerdi.

"Peki ya fareler?"

Nick kaşlarını çattı. "Karanlık bir durum. Onun üzerinden biraz para kazandılar ve bir tür anlaşmaya varmış olmalılar, ama fareler her zaman fareleri kollar. Thomas ve Robert Lonesco'dan kesin bir evet almadığınız sürece onların desteğine güvenemezsiniz ve Ascanio şu ana kadar bir evet alamadı."

Bu yüzden şehirde başıboş dolaşıyordu. Fareler "bekle ve gör" pozisyonunu aldılar. Onu gözlemlediler, plan yapmasına izin verdiler ama ona yardım etmediler. Müdahale etmemeleri, onun başarılı olabileceğini düşündükleri anlamına geliyordu. Gece yarısına beş dakika kalana kadar kimse nerede durduğunu bilmeyecekti.

Nick, "Onun için herkesin beklediğinden daha ileri gittiğini söyleyebilirim," dedi. "İnsanları iyi gözlemliyor ve onların zayıflıklarını kendi avantajına kullanıyor. Tipik bir bouda gibi kendini kaybetmiyor ve aklını kullanıyor. Erkek arkadaşın söz konusu olduğunda hariç."

"Derek Gaunt benim erkek arkadaşım değil." "Senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır ve bu şekilde kalmasını planlıyorum. Onunla Ascanio arasında ne oldu?"

"Bu Derek ayrılmadan hemen önceydi, yaklaşık altı yıl önce. Ascanio'nun kendini Bouda Klanı'na kabul ettirmesi gerekiyordu, böylece beta pozisyonunu talep edebilecekti. Şehirde bir plan yapmaya çalıştı. Tam olarak karanlık değildi ama sınırdaydı." Nick elini kaldırdı ve iki yana doğru hareket ettirdi. "Tüm detayları bilmiyorum ama Derek olaya dahil oldu ve ona bu işi bırakmasını söyledi."

Bu kalıba uyuyordu. Onları tanıdığımdan beri Ascanio harika olduğunu kanıtlamaya çalışmış, Derek de ona yanlış yolda olduğunu göstermişti. Biz çocukken Ascanio daha gençti ve daha az eğitim almıştı. Ascanio'nun kendi klanı onu nefes alması için Kate'e verirken, Derek

Curran vardı ve ona küçük kardeşi gibi davranıyordu, Ascanio'nun gıpta ettiği bir şeydi bu. Asla arkadaş olmadılar.

"İşler iyi gitmedi mi?" Tahmin ettim.

"Derek, Ascanio'nun bouda ekibinin önünde onu dövdü. Araya girmeye karar verdiler ve o da onları dövdü. Tanıklar vardı. İnsanlar onları ağlarken gördü."

Ve şimdi her şey anlam kazanmıştı. Ascanio herkesin içinde kışına tekme yedi. Derek Ascanio'yu utandırdı ve Ascanio rövanşı alamadan oradan ayrıldı. Ascanio ne yaparsa yapsın, ekibi her zaman Derek'in daha iyi bir şekil değiştirici olup olmadığını merak edecekti.

Otoritesini korumak için Derek'le savaşmak zorunda kaldı.

"Yani Ascanio'nun Bouda Klanı, Çakal Klanı ve Çevik Klanı var," diye yüksek sesle düşündüm. "Kedi Klanı ve Ağır Klan muhalefet halinde. Sıçan Klanı kenarda oturuyor. Ascanio'nun Kurt Klanı'na ihtiyacı var. Onlar en büyük klan. Hepsi de sağlam savaşçılar ve birlikte iyi çalışıyorlar. Kurtları ele geçirirse dengeyi kendi lehine çevirebilir."

"Doğru," dedi Nick.

"Desandra onun hakkında ne düşünüyor?"

"Onu sinirlendiriyor." Nick gülümsedi. "Desandra her şeyden önce bir alfadır. Onun başını eğmesi için senin daha güçlü, daha zeki ve daha yetenekli olman gerekir. Onu güvende hissettirecek biri. Ascanio güvenilir biri değil. Onun gözünde, ittifak kurmak ya da Jim'e meydan okumak yerine paraya başvurması bile onu uygunsuz biri yapıyor."

"Bu yüzden Papaz Haywood'un katilinin peşine düştü. Desandra'nın çocuklarını bu işe bağlamak ona koz verecekti."

Nick'in çenesindeki kaslar şişti. "O da böyle düşünüyor."

Desimir'in nesi olduğunu, Nick'in ondan etrafta uçup insanları öldürdüğünden şüphelenmesini isteyecek kadar çok sormak istiyordum ama bana hayatta söylemezdi.

"Desimir değil," dedim ona. "Kesinlikle eminim. Sihirli imzalar yalan söylemez. Üvey oğlunun bu işle hiçbir ilgisi yok."

Nick'in omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti.
Her şeye rağmen hâlâ endişeliydi.

Birbirimize baktık. "Az
kalsın beni öldürüyordun."

"Kim olduğunu bilmiyordum."

"Bu kocaman çılgın teoriyi uydurdun ve neredeyse bir savaş başlatıyordun. Daha iyi olduğunu sanıyordum amca. Bu sabaha kadar çok akıllı başında görünüyordun, ama şimdi sekiz yıl önce ayrıldığımdan daha kötüsün."

Yavaş, çarpık bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Delilik benim için işe yarıyor."

Eninde sonunda Tarikat ve Sürü çatışmaya girecekti. Bu kaçınılmazdı. O zaman ne yapacağını bilmiyordum ve içimden bir ses onun da bilmediğini söylüyordu.

"Bir sonraki adımın ne?" Nick sordu.

"Büyük amcamı evime bırakacağım ve sonra Mark Rudolph'un peşinden gideceğim."

"Rozeti kullan," dedi bana.

"Bunu planlıyorum."

"Güncellemeler istiyorum. Her gün." "Elimden geleni yapacağım."

"Sakın ölme."

"Evet, amca."

Elini salladı. Döşeme tahtaları boyunca sürünen büyü kaybıldı. Gitmekte özgürdüm.

"Stella'nın ofisindeki yaşlı adam, onun en yüksek rütbeli bakan olduğunu söylemiştin," diye sorduğunda neredeyse kapıya varmıştım.

"Evet."

"Neyin bakanı?" "İç güvenlik."

"O bir karşı casus mu?"

"O bir kraliyet suikastçısı. Eski Krallık'ın en iyisi." Nick bana baktı.

"Mesela I dedi, Şinarvardı onun sorunlar." I gülümsedi ve kaçtı.

Stella'nın ofisinin kapısından içeri girdiğimde telefonla konuşuyordu. Yüzünde düz bir ifade vardı. Namtur sessizce onu izliyordu.

Stella beni gördü. "O burada."

Telefonu bana uzattı. Ben de aldım. Mucizevi bir şekilde bağlantı devam etti.

"Şövalye Ryder?" Piskopos Chao telefonda konuştu. "Evet?"

"Douglas felç geçirdi. Çok üzgünüm."

Soğuk üzerime çöktü. Dünya yanlara doğru kaydı. Douglas'ın yerdeki küçük, hırpalanmış ve kana bulanmış bedenini hatırladım. Artık beni incitmelerine izin verme... Kelimeler yıllar öncesinden gelen ve Kate'in sesine bile benzemeyen boğuk bir fısıltıyla karıştı. Ölmek istiyorum... evde...

"İyileştiğini sanıyordum" dediğimi duydum.

"Biz de öyle. Şu anda onun üzerinde çalışıyorlar. Herhangi bir değişiklik olursa size haber vereceğim."

"Yaptığınız her şey için teşekkür ederim," dedim. "Onun için dua edeceğiz," dedi.

Telefonu Stella'ya uzattım. Dikkatlice kapattı ve bana baktı.

"Oturmalısın," dedi.

"Yapacak işlerim var." Sesim hafif, neredeyse kaygısız geliyordu.

"Her ne düşünüyorsan, bu iyi değil," dedi. "Bence oturup bir nefes almalı ve yeniden değerlendirmelisin."

Hiçbir şeyi yeniden değerlendirmeme gerek yoktu. Ne yapmam gerektiği konusunda çok nettim. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Şövalye Davis. Şimdi gidiyoruz."

Yanımda Namtur'la birlikte ofisten çıktık. Damat, Tulip ve Lady'yi bize doğru yürütüyordu.

"Kimdi o?" Namtur sordu. "Bir sokak çocuğu."

"Sokak çocukları her zaman olacak," dedi nazikçe. "Her zaman yaralanacaklar. Bazıları çok erken ölecek. Sen ve

Bunu herkesten daha iyi
biliyorum." "Bu seferki
farklıydı."

"Nasıl?"

"Onu kurtardım. Hayatta kalması gerekiyordu."

Tarikat'ın seyisinden dizginleri aldım ve Tulip'in eyerine
geçtim. Ruh halimi hissetti. Kulakları geriye gitti.

Namtur ata bindi ve caddede ilerledik.

"Cinayet kokuyorsun," dedi yaşlı suikastçı. "Gözlerinden
okunuyor."

"Seni şimdi evime götüreceğim, Büyük Amca. Bu sabah
yapmam gereken bir şey var. Lütfen beni evimde bekle."

Bana hafifçe eğildi. "Evet, Sharratum."

T Gardiyan rozetime baktı ve ağzındaki kürdanı çiğnedi. Orta yaşlı, ama sert ve Tipik bir özel güvenlik görevlisi gibi görünmüyordu. Daha yüksek fiyatlı özel korumalar temiz görünmek için çaba sarf ederdi. Bu adam kaba bir bardan yeni çıkmış gibiydi; uzun, yağlı saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, eski bir kot pantolon, terden lekelenmiş siyah bir gömlek ve bir hafta önce jilette tek gecelik bir ilişki yaşamış ve bundan hoşlanmamış bir çene.

Mark Rudolph sadece Mt. Paran'da yaşamıyordu, Enclave'de, batıda, her birinin kendi çiti ve kapısı olan on dönümlük arsalar üzerinde tek tek evlerin bulunduğu bir bölgede yaşıyordu. Rozetim sayesinde Kuzey Yakası'na girebildim ve şimdi Rudolph'un özel kapısında onun kiralık adamlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştım.

Atkuyruğu beni içeri alıp almamaları gerektiğini öğrenmek için daha genç bir muhafızı "eve" göndermişti. Bu on beş dakika önceydi. Rudolph muhtemelen geçmişimi kontrol ediyordu.

Atkuyruğu Lale'ye biraz fazla sert bakıyordu. O da ona bakıyordu. Rudolph'un evinden çıkmazsam sahip olmak isteyeceği bir at gördüğünü düşünüyordu ve Tulip onun yüzünün iğrenç olduğunu düşünüyordu, ama yeterince yaklaşırsa onu yine de ısıracaktı.

Kısa boylu, siyah saçlı bir adam koşar adımlarla garaj yolundan aşağı indi. Cildindeki solgun renk tonu ve çökük kahverengi gözlerinin altındaki torbalarla, içki aleminden yeni çıkmış bir adamın atılğan bakışlarına sahipti. "Onu içeri alın."

Atkuyruğu nöbetçi kulübesine geri adım attı. Metal sınırdadı ve ağır ferforje kapı bir metre kadar yana kaydı, sadece benim geçebileceğim kadar genişti.

"Atı burada bırakın," dedi Atkuyruğu.

Attan indim. Dizginler için elini uzattı. Parmaklarımı şıklattım. Tulip yola çıktı.

Atkuyruğu bana çirkin bir bakış attı. "Bunu yapmamalıydın. Burası atlar için güvenli bir yer değil."

"Nefes almaya devam etmek istiyorsan onu arama."

Atkuyruğu parmaklarını bana doğru salladı. "Ooo.

Ürkütücü." "Senin cenazen."

Garaj yolundan eve doğru yürüdüm.

Bir kez daha düşündüm de, ev yanlış kelimeydi. Bu bir malikâneydi, Güney'in her yerindeki sakin mahallelere serpiştirilmiş sözde Koloniyallerden biriydi. İki katlı, kırmızı tuğlalı, beyaz harçlı, önde bir sıra sütun ve parmaklıklarla korunmuş iki sıra dikdörtgen pencere.

Siyah saçlı adamla birlikte dairesel araba yolundan yukarı, beyaz merdivenlerden yukarı ve ön kapıya doğru yürüdük. Kapıyı benim için açtı ve ben içeri girerken bana baktı. İçeride, yuvarlak bir fuayeden yukarı doğru kıvrılan çift merdiven vardı. Otuzlu yaşlarında uzun boylu sarışın bir adam merdivenlerin arasında beni bekliyordu. Ayı gibi yapılıydı, kalın, kısa bir sakalı vardı ve saçları kafasının yanlarında ve arkasında neredeyse sıfıra vurulmuştu. Tepedeki saçlarını ince bir örgü halinde örmüştü ve omzunun üzerinden sarkan bu örgü deri bir kordonla sabitlenmişti. Yüzünün sol tarafında, saç çizgisine kadar uzanan yırtık bir yara izi vardı. Bir şey onu pençelemişti. Büyük bir yırtıcı hayvan ya da daha büyük olasılıkla bir şekil değiştiren. Kemerindeki kında modern bir gladius asılıydı.

İri, güçlü, korkutucu. Koruma için iyi bir seçim. Rudolph korumalarını kiralamazdı. Şimdiye kadar gördüğüm herkes muhtemelen bir kalıntı avcısıydı. Bu da bir istisna değildi.

Bana yavaş ve ağır bir bakış attı ve duvardaki silah rafını işaret etti. Dakkan'ı çıkardım ve rafa yerleştirdim. Bıçağım da onu takip etti.

Kollarımı uzattım. Üzerimi aradı. Eli ağırdı ama hızlı ve titizdi. Üstünü aradığı ilk kişi ben değildim.

"Bu taraftan."

Onu sola doğru takip ettim, bir oturma odasından geçip bir ofise girdim. Odaya girmek, bir İngiliz lordunun 19th yüzyıldaki çalışma odasına açılan bir kapıdan geçmek gibiydi. Duvarlarda koyu ceviz ağacından ağır, süslü kitaplıklar sıralanmıştı. Kalın yeşil ve altın rengi brokarla örtülü pencerelerden gelen ışık, parlak koyu renk parkeye yansıyor ve yere halı gibi serilmiş bir ayı postunun üzerine parlak dikdörtgenler çiziyordu. Sol tarafta devasa bir taş şömine yükseliyordu. Üstünde bir mantikor kafası camdan gözlerini dünyaya dikmiş, dişlerini gösteriyordu.

Kapının tam karşısında büyük boy barok bir masa duruyordu. Arkasında yaşlı bir adam bir sandalyeye uzanmıştı. Altmışlı yaşlarında olan bu adam gençken kaslı olmalıydı ama şimdi derisi sarkmış, çenesi belirginleşmişti. Uzun gri saçları, kapıdaki nöbetçiye taklit edencesine at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Kalıntı avcıları arasında moda olmalıydı ve beyaz-mavi polo tişörtüyle uyum içindeydi. Cildi, doğuştan solgun olan, ömrünü güneşin altında kavrularak geçirmiş birinin kırmızı tonlarına sahipti. Kalın yüz hatları ve ağır çenesi birleşince ortaya aptal değil ama kaba ve asabi bir yüz çıkıyordu.

Mark Rudolph. Küçük çocuklara işkence eden vahşi haydutları kiralayan adam.

Masasının önündeki özenle oyulmuş sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Oturdum. Koruma çift kapıyı kapattı ve önlerinde durup bize baktı, kollarını kavuşturdu.

"Ne istiyorsun?" Rudolph sordu.

"Birisi Papaz Haywood'u bazı Hristiyan eserlerini doğrulaması için tuttu. Şimdi papaz öldü ve siz onu kiralayan adamı arıyorsunuz. Neden?"

Rudolph arkasına yaslandı, masanın köşesinden bir sürahi aldı ve amber renkli likörü bardağına boşalttı. Alkol kokusu masanın üzerinde süzülüyordu.

Bana hiç teklif etmedi. Nerede o meşhur Güneyli misafirperverliği?

"On sekiz yıl önce Waylon Billiot adında bir pislik beni kendisiyle bir iş yapmaya davet etti. Normalde Louisiana'dan gelen Creole piçleriyle çalışmam ama yıllardır Atlanta'daydı ve Mykonos'ta gömülü bir tapınak beklentisi iyiydi. Orası bir Yunan adası."

Başımı salladım. Beni eğitmesi çok düşünceli bir davranıştı.

"Araştırmasını yapmıştı; o yerleri kendi gözleriyle görmüş bir adamı vardı, bu yüzden tek ihtiyacı olan fazladan para ve kas gücüydü. Kendimize bir gemi bulduk ve Atlantik'i geçtik. Akdeniz güzel bir yolculuk. Dalgaların altında üreyen tüm o tuhaf şeylerle birlikte, başarıp başaramayacağınızı asla bilemezsiniz. Bu da cazibenin bir parçasıydı."

Bardağını yeniden doldurdu ve bir yudum daha aldı. Görünüşe göre bu kırmızı renk sadece güneşten kaynaklanmıyordu.

Konuşuyor ve acele etmiyordu. Oyalıyordu. Bu iyiydi. Acelem yoktu.

"Adaya vardık. Doğru mağarayı bulmamız bir ayımızı, dalgıçların mağarayı boşaltması da iki haftamızı aldı. O mağaradan bir sürü garip şey çıkardılar. Kutular dolusu ıvır zıvırimız vardı. Ama en değerli, en iyi şey, kapağında bir haç olan, yaklaşık bu büyüklükteki bir sandıktı. Onu son gün bulduk."

Ellerini on beş santim açık tuttu. "Bembeyaz. Plastik değil, seramik değil, metal değil. Ahşap gibi görünüyordu ama öyle hissettirmiyordu. Suyun altında buldular ve güverteye koyar koymaz lanet şey kurudu. Üzerine biraz su döktük ve su akıp gitti. Numune almak için kazımaya çalıştık, matkapla çizemedik. Ne olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

"Hayır." Zamanı satın alıyor olması, onu ucuza satmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bunu asla çözemedik. Ama büyü sırasında o lanet şey güç yayıyordu. Nicolson, o bizim büyücümüzdü, ona dokunmaya çalıştı ve onu yere serdi. O zamandan beri böyle bir şey görmedim."

Bekledi. Ben bir şey söylemedim.

"Hristiyan kalıntıları piyasası hareketliydi. İnsanlar inancın gerçek bir gücü olduğunu fark etmişti ve sağdan soldan tarihi eser satın alıyorlardı. Koleksiyoncularınız, üzerinde oturup daha sonra satmayı planlayan yatırımcılarınız ve tanrılarının kanıtını satın almaya çalışan mezhepleriniz vardı."

"Sen inançlı biri değil misin?"

"İnanmıyorsan cehenneme gidemezsin. Ayrıca ben dokunabildiğim, sahip olabildiğim şeyleri severim." Bardağını kaldırarak güneşin kesme kristal üzerinde oynamasına izin verdi. "Bu bardak gerçek, içindeki burbon da gerçek. Bu bardağı, burbonu ya da bu evi Faith satın almadı."

"Gerçek bir hedonist gibi konuştun. Bu Yunanca bir kelime."

Ağırlaşmış gözlerinde öfke parladı. Rudolph kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmazdı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"İkimiz de o beyaz sandığın emeklilik parası olduğunu biliyorduk. Eve yelken açtık. Azor Adaları'nda durduk. Bermuda'da tekrar durduk, birkaç gün kutlama yaptık. Limandan ayrıldık. Ve lanet Savannah Limanı'na bir mil kala gemi battı. Fırtına yoktu. Yaratık yok. Bir şey gövdede bir delik açtı. Kutuyu almaya gittim. Orada değildi."

Yüzünden bir gölge geçti. Kaşları bir araya geldi, üst dudağı yüzünü buruşturarak yükseldi, elleri yumruk oldu ve bir an sonra hepsi kayboldu ve burbon içmeye geri döndü.

Bunca yıl sonra bile hala içini kemiriyordu.

"Kargo tekneyle birlikte battı. Deniz tabanını taramak için bir ay harcadık. O kutu dışında her şeyi çıkardık."

"Demek Cajun tarafından dolandırıldın. Yine de kâr ettiniz mi?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Elbette. Billiot da teknemi tazmin etmem için kazancının üçte ikisini bana verdi. Ama mesele para değildi. Saygıyla ilgiliydi. Kimse benimle böyle dalga geçemez. Hiç kimse."

"Waylon Billiot dışında kimse."

Gözleri kısıldı. "Ağzın iyi laf yapıyor."

Hiçbir fikrin yok. "Eseri çaldığını hiç kabul etmedi, değil mi?"

"Hayır. Bu konuda çok akıllıydı. Kutuyla ya da onu satmaya çalışmasıyla ilgili bir şey duymadım. Yaklaşık dört yıl önce öldü. Duyduğumda iyi bir şişe açtım. Altı yıl boyunca sümüklü çocuğu başını eğdi. Gördün mü, oğlu da babası gibi. Billiot'un sihre karşı bir burnu vardı, Junior da öyle. Güney Amerika'da kazı yapıyordu. Ama son seyahatinde bir şey oldu. Sokaktaki söylentiye göre, neredeyse tükenmiş. Kutu için bir alıcı arıyor. Kutuyu doğrulaması için bir papazı ve tarih boyunca nerede ve ne zaman ortaya çıktığını tespit etmesi için de bir tarihçisi varmış."

"Nereden biliyorsun?"

"Billiot'un kaynakları tapınağa bağlı bir lanet olduğunu söyledi. Eğer ona zarar verirsen, bir canavar gelir ve kalbini yermiş. Şimdi elinizde ölü bir papaz ve..." masasının üzerindeki gazeteye dokundu. "... doğru fiyata Hristiyan eserlerinin izini sürdüğü bilinen ölü bir profesör. Ve sen benim ofisimdesin."

Rudolph sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. Bir köpekbaliğının ağzına bakmak gibi. Bütün bunları bana anlatıyordu çünkü gitmeyeceğimi düşünüyordu. En azından hala nefes alırken.

Arkamızdaki kapılar açıldı. İki adam içeri girdi, beni eve getirmek için aşağı inen akşamdan kalma adam ve yirmili yaşlarında, bir sokak dövüşçüsünün şekilsiz burnuna ve ezilmiş kulaklarına sahip uzun boylu siyah bir adam. Aralarında topal bir bedeni sürüklüyorlardı. Arkalarından üçüncü bir adam geldi, solgun, kızıl saçlı, elinde bir pala taşıyordu.

Viking özentisi sağıma geçti ve oraya park etti.

Gösteri zamanı.

Cesedi yere attılar. Bir kız, on beş, belki on altı yaşında, bronz tenli, siyah saçlı, kot şortlu ve atletli. Nefesi boğuk boğuk geliyordu, sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi.

Dövüşçü onu saçlarından yakaladı ve başını geriye yatırdı. Kadın kasıldı. İçinden boğuk bir öksürük koptu ve ağzından koyu gri bir damlacık süzüldü. Ciğeri gümüş tozu dolu bir şekil değiştiren. Ona gümüş tozu atmış olmalı ve o da bunu içine çekmiş. Gümüş Lyc-V'yi öldürdü, kanı griye çevirdi.

Raphael'in boudalarından biri olmalı. Beni takip etmişti ve şimdi yarı ölü durumdaydı. Bir Sürü büyücüsünün tıbbi müdahalesi olmadan uzun süre dayanamazdı. Acele etmemeyi planlamıştım ama intikamımın artık bir önemi yoktu.

Rudolph'un yüzünde çirkin bir ifade vardı. Seni lanet olası bok kafalı. Başka bir çocuğu daha mı öldürmek istiyorsun? Bir tane yetmedi mi?

"Billiot'un cenazesine gittim," dedi Rudolph. "O kısmı atladım."

Sandalyeden kalktığım an kızın boğazını keseceklerdi. Sihrimi kendime çektim. Bu özel bir hedefleme gerektiriyordu ve konsantre olmam gerekiyordu.

"Dul eşi ve çocuğu tabutunun yanında duruyordu, ikisi de çok güzel giyinmişti. Çok yaklaştım, Junior'ın gözlerinin içine baktım ve dedim ki, 'Babanın bana bir kutu borcu var. Ama merak etme. Ben her zaman benim olanı alırım' dedim."

Büyüm yayıldı, arkamdaki üç kalıntı avcısını ve yerdeki soluk soluğa kalmış şekil değiştireni yıkadı. Onu bir kenara bıraktım, dik duran üç insana odaklandım ve onları zihnimin gözünde daha parlak parlamaya zorladım.

"Cesur adam," dedim. "Bir cenazede dul ve yetim bir kadını tehdit etmek."

Rudolph'un gözlerinde öfke yeniden alevlendi ve bu kez orada kaldı. "Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir bu işin içindeyim. Junior saklanmaya başladı. Üç hafta önce para toplamak için şehirde koşturuyordu, sonra yeryüzünden kayboldu. Adamlarım genelevdeki bir bakireyi bile bulabilir ama Junior'ı ya da ailesini bulamazlar. Bu da bana o kutuyu satışa çıkarmak üzere olduğunu söylüyor."

Şekil değiştiren arkamdan hırıldadı.

"Bir ya da iki hafta içinde, o kutu o rafta duracak. Ait olduğu yerde." Rudolph arkasındaki rafı işaret etti. "Sonunda Junior saklandığı kayanın altından çıkacak ve ben de onu babasına merhaba demesi için kısa bir yolculuğa göndereceğim. Belki ondan bir parçayı da aynı rafta saklarım."

"Sen gerçek bir büyücüsün."

"Hala anlamadın mı? Benimle benim olan arasına hiçbir şey giremez..."

Üç kalıntı avcısı net bir şekilde tanımlanmış silüetlere dönüşürken, kız şeffaf bir gölgeye dönüştü. Hedefler ele geçirildi.

"...Billiot değil, onun serseri çocuğu değil, rozeti olan sarışın bir sürtük değil."

"Şekil değiştireni bırakıp gidersen yaşarsın," dedim. "Kalırsan ölürsün."

"Aptal sürtük." Rudolph haydutlarına başıyla işaret etti. "Önce şekil değiştireni öldürün."

Kızıl saçlı adam palasını kaldırdı.

"Arrat dar non karsaran." Güç sözcükleri sihirli bir gülle gibi içimden fırladı. O kadar öfkeliydim ki, acı sadece bir sızı gibiydi. Arkamdakiler, kırılın.

Mide bulandırıcı ıslak bir çıtırtı birden fazla kemiğin kırıldığını duyurdu. Üç kişi acı içinde uludu.

Viking gladyüsünü kınından çıkardı ve bana doğru hamle yaptı. Ayağa fırladım, eğildim, bileğini kavradım ve sertçe büktüm. Parmakları açıldı. Kısa olanı yakaladım

ve kılıcıyla boğazını kesti. Geriye doğru tökezledi, elleri boynundaydı ve parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Görüş alanımın kenarında Rudolph bana bir yaylı tüfek doğrulttu.

"Artum." Kalkan.

Cıvata havayı bir tiz sesle yararak benden bir metre ötede dondu ve görünmez büyü duvarına saplanmaya çalışırken hafifçe titreşti. Sihirli geri beslemenin acısı solar pleksusumdaki sinir demetini yumrukladı ve soldu.

Rudolph yeniden doldurmak için çabaladı.

Sol elimle cıvatayı havadan aldım ve masasının üzerine atladım.

Rudolph yaylı tüfeği bir sopa gibi savurdu.

Yüzüne tekme attım. Kafası geriye düştü. Tatar yayı yere düştü. Sandalye Rudolph'un düşmesini engelledi ve kendini düzeltti. Burnundan kan akıyordu. Kırmıştım.

Masanın üzerine çömelip gladyüsü yere bıraktım ve yaylı tüfeğin sürgüsüyle oynadım.

"Reggie! Hunter!" Rudolph çığlık attı.

"Reggie ve Hunter rahatsız," dedim ona. "Sen lanet..."

Yıkık burnuna hızlı bir yumruk attım. Hırıldayarak tekrar geriye savruldu.

Arkamdaki acı çığlıkları çok yüksekti ve zamanım kısıydı.

Sesimi yükselttim. "Sessiz ve hareketsiz olursan orada olduğunu unutabilirim."

İnilti kesildi.

Bakışlarımı Rudolph'tan ayırmadım. "Nasıl gidiyor, bouda?"

"Ben... yaşayacağım." Sesi, boğazı kum ve cam kırıklarıyla doluymuş gibi geliyordu. Bu işi bitirmem gerekiyordu.

Rudolph doğrulmayı başardı. "Ne istiyorsun lan?"

"Billiot komisyoncu olarak kimi işe alırdı?" "Ben nereden bileyim?"

"Yine acıma zamanı mı?" diye sordum. "Siktir git."

Cıvatayı gözüne sapladım. Eğer dikkatli olursanız, bir insanın beynine zarar vermeden gözüne saplayabilirsiniz. Ve ben çok dikkatliydim.

Rudolph çığlık attı ve elini gözünün üzerine kapattı. "Kör olmaktan bir 'siktir git' uzaktasın. Billiot Aptalca. Bir planı olmalı. Dokunamayacağın bir komisyoncu tutmuştur. Kim o?"

"Tamam," diye nefes nefese kaldı. "Bir kadın var. Adını bilmiyorum. Çok seçicidir. Her şeyi satmıyor, sadece yüksek fiyatlı şeyleri satıyor."

"Onu nasıl bulabilirim?"

"Unicorn Lane'in hemen kenarındaki 15th sokağına gidin. Orada bir pirogi dükkânı var."

Evet, ve mantarlı pirogi'leri ölmek üzereydi. Dünya küçük.

"Numaranızı ahır sahibine bırakın. Komisyoncu ilgilenirse sizi arar."

Sandalyesini yavaşça soluna doğru kaydırıyordu. Ulaşabildiği tek şey kupalarıyla dolu kitaplığıydı.

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Dükkân sahibinin hiçbir şeyden haberi yok. Numarayı yan taraftaki bir kovada saklıyor ve sonunda kayboluyor."

Kitaplığa göz kırptım. Atıl çöpler, daha fazla çöp. Dördüncü rafta, yaklaşık yumruğum büyüklüğünde, ortasında iki inçlik bir delik olan küçük bir adder taşı yoğun sarı bir düğüm yayıyordu. Hayvan büyüğü. Yakaladım seni.

Rudolph konuşmaya ve kaymaya devam etti. "Daha önce bir işimi kabul etmediğinde komisyoncuyu bulmaya çalışmıştım. Daha önce onu takip ettirmiştim ama ortadan kayboldu. Bir var, bir yok. Kimse onu bulamıyor. Dükkan sahibine dayandım ama hiçbir yere varamadım."

Neredeyse yeterince yakındı.

"Bundan hoşlanmadı. O zamandan beri eşyalarım dokunmadı."

Rudolph yılan taşına doğru hamle yaptı. Arbalet okunu bıraktım, gladyüsü kaptım ve tam dönüp taşu uzanırken sağ tarafına sapladım. Bıçak üçüncü ve dördüncü kaburgalarının arasından geçip karaciğerine saplandı.

Rudolph sandalyesine yığıldı. Koyu kan yan tarafını ıslatmıştı. Uzun ve boğuk bir nefes verdi.

"Bitti," dedim ona sessizce. "Hak etmediğin bir nezaket. Buraya seni öldürmek için gelmişim ve acele etmemeyi planlamıştım ama şekil değiştireni getirdin, bu yüzden şimdi hızlı olmak zorunda."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Neden ben?" "Jasper'ı sen kiraladın."

"Ne olmuş yani?"

"Papaz Haywood'un Billiot'un adamlarıyla gittiğine tanık olan çocuğu arıyordu ve onu bulamadı. Onun yerine Douglas adında bir çocuk buldu. Onu dövdü. Onu zincire vurdu. Şehrin içinde sürükledi. Bugün Douglas felç geçirdi. Tıp doktorları şu anda onun üzerinde çalışıyor."

"Hangi çocuk? Kardeşin miydi? Bu yüzden mi...?"

"Sadece bir sokak çocuğu. Onu iyi tanı mıyordum."

"Evsiz bir çocuk için mi? Bütün bunlar evsiz bir çocuk için mi?"

Masadan kaydım ve öne doğru eğildim, böylece gözlerim onunkilerle eşitlendi. "Ailesi olmayan bir dilenciydi. Yarı aç ve yalnızdı. Çok az şeyi vardı ve sen onu elinden aldın. Şimdi de ben senden her şeyini aldım."

"Ben daha değerliyim..."

Döndüm, raftan kızıl derili taşını aldım ve cebime koydum.

"Beni duydun mu?" Sesi kesildi, zayıfladı ve fısıltıya dönüştü. "Ben daha değerliyim..."

İ yürüdü içinve Şekil değiştiren. O yatmak üzerinde ve yüzükoyun yere yatırdım. Onu ters çevirdim. Benekli gri bir patina tırmandı

Boynuna kadar. Dakikaları vardı.

Hay sikeyim. "Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Fark etmezdi," diye nefes aldı. "Ben zaten ölmüştüm." Lanet olsun.

Onu sırtıma aldım ve ön kapıya doğru koştum, yolda Dakkan'ı yakaladım. Yaprak gibi titriyordu. Lyc-V çok fazla ısı ürettiyordu. Vücudu yanıyor olmalıydı ama soğuk ve rutubetliydi. Virüs savaşı kaybediyordu.

"En yakın güvenli ev nerede? Hâlâ Durham Caddesi'nde mi?"

"Çok uzak." Eliyle kolumu kavradı. Parmaklarında hiç güç yoktu. "Sadece beni buradan götür. Bu bok çukurunda ölmek istemiyorum."

Ön kapıya ulaştım ve neredeyse Derek'le çarpışıyordum. Omuzlarımdaki şekil değiştireni gördü.

"Onu yere bırak."

Sesinde kusursuz bir otorite vardı. Mızrağımı bıraktım ve kızı yere savurdum.

Derek onun yanında diz çöktü ve gözlerinin içine baktı. "Bana bak."

Durdu. Titremeleri durdu. Birdenbire tamamen ona odaklandı.

Derek bir bıçak çıkardı. "Ciğerlerini kanla dolduracağım. Tozu toplayacak. Onu dışarı itmen gerekecek."

Sürünün tüm şekil değiştirenleri gümüş çıkarma eğitiminden geçti. Etleri gümüşten büzüşüyordu ve gümüşü vücutlarından çıkarmak için büyük bir irade çabası gerekiyordu. Ama bu eğitim mermiler ve ok uçları için tasarlanmıştı, gümüş tozu için değil.

"Acıyacak," dedi Derek. "Nefes almak zor olacak. Sesimi dinle. Bana bakın. Korkma."

"Korkmuyorum," diye mırıldandı.

"Güzel." Gömleğini ortadan ikiye böldü ve kaburgalarının arasına bir, iki ve üçüncü kez sapladı. Aman Tanrım. Kadın

ürperdi ama bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Beş, altı. "Onu öldüreceksin."

Beni görmezden geldi. "İt," diye emretti.

Kız zorlandı. Göğsündeki yaralardan siyah kan sızıyordu. Kasılmalar onu yakaladı.

"Onu aşağıda tut," dedi bana.

Omuzlarını yere sabitledim.

"İt." Sesi sanki saf büyüden örülmüş gibi derin, buyurgan bir hal almıştı. Sesinde ilkel bir şey vardı, ilkel değil ama kadim. Kızı bir kement gibi yakaladı ve onu hayata bağladı. Ona yaşamasını emretti ve o da itaat etti.

"İt."

Kızın nefesi kesildi. İçinden koyu renkli kan

aktı. "Güzel," dedi ona. "Daha sert it."

Daha fazla kan, katran gibi yoğun.

Kızın ayakları yere vurdu. Ürperdi ve hareketsiz kaldı.

Onu kaybetmiştik. Onu kaybetmiştik ve tam burada, kollarımda ölmüştü.

Bir uçurumdan düşmüş gibi hissettim. Düşüyordum, düşüyordum ve dibi bulamıyordum.

Derek kızın yanlarını kavradı. Sihrin hareket ettiğini ve duyusal görüşümün içine kaydığını hissettim. Derek'in elleri nane yeşiliyle parlıyordu.

"Onun için nefes almalısın," dedi bana. "Kalp masajına başla."

Ellerimi kanlı göğsüne koydum ve ittim. Daha fazla kan aktı ve parmaklarımı ıslattı. Otuza kadar saydım ve ağzına iki yavaş nefes verdim.

Hareket etmedi. Hiçbir şey yapmadı. Nane yeşili şimdi tüm vücudunu sarmıştı.

Bir, iki, üç, dört... Otuz. İki nefes daha.

Kız sarsıldı. Göğsündeki yaradan önce siyah, sonra gri, sonra da kırmızı kan fışkırdı. Derin bir nefes aldı ve öksürerek yüzüme gri kan püskürttü. Farkındalık geldi

gözlerine geri döndü. Derek'i gördü ve gülümsedi. Sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi.

"Başarabildim mi?"

"Evet." Derek onu bıraktı.

"Oh güzel. Şu anda çok mutluyum."

Gözleri kapandı. Kahretsin.

Onu salladım. Derek bileğimi tuttu.

"Şimdi iyi. Bırak uyusun."

Onu kurtarmıştı. Tam burada, ellerimde ölecekti ve o onu kurtardı.

Kıçımın üzerine oturdum ve koyu kanla lekelenmiş ellerime baktım. Pas gibi kokuyordu. Karşımda Derek bıçağını kızın gömleğinin parçalarına sildi. Bitkin görünüyordu, sanki bütün zor bir geceyi son beş dakikaya sığdırmıştı.

Şekil değiştirenler büyü yapmazdı. Onlar sihirliydi. Karşılaştığım birkaç istisna, kökenleri nedeniyle sihirli yeteneklere sahipti, örneğin mistik bir beyaz kaplan olan Canavar Lordu'nun eşi Dali Shrapshire gibi.

Kızı işaret ettim. "Neydi o?" "Akut bir gümüş tozu zehirlenmesi vakası." "Bunu biliyorum..."

Omuz silkti, yüzü ifadesizdi. "Tebrikler Bayan Ryder. Ölmek üzereydi ve siz kalp masajı mucizesiyle onun hayatını kurtardınız."

Ne?

Derek doğruldu.

Göz ucuyla koridorda bir gölgenin hareket ettiğini gördüm, elinde bir yay vardı. Dakkan'ı yerden aldım ve fırlattım. Mızrak gölgenin göğsüne saplandı. Tatar yayı geniş bir alana yayıldı ve Derek'in üç metre sağındaki duvara saplandı. Bir kadın. Yayı yere çarptı.

"Şu haline bak. İki tane. Sağda solda hayat kurtarıyorsunuz." Derek döndü ve evin derinliklerine doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ellerimi yıkamak için. Kaşınıyorlar."

Otuz saniye sonra geri dönmüştü ve bundan on saniye sonra banyoda parmaklarımı lavanta kokulu sabunla köpürtüyordum. Beynim sonunda gördüklerimi değerlendirdi ve hiçbir anlam ifade etmediğine karar verdi. Ellerimi bir havluya sildim ve koridora geri döndüm.

Derek kızı kucağına almış, kapının yanında beni bekliyordu. Evden çıktık. Kızı kuş tüyü bir yastıktan daha hafifmiş gibi taşıyarak araba yolundan aşağı doğru yürüdü. Çene kasları kilitlenmişti. Derek sinirlenmişti.

"Beni beklemedin," dedi, sesi rahattı. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Douglas felç geçirdi. Başaramayabilir." "Özür dilerim."

Sesi gerçekten öyleymiş gibi geliyordu. Sessizce yürüdük.

Sihri vardı. Nane yeşiliydi. "Bu başaracak," dedi Derek. Benim sayemde değil.

Araba yolunun sonuna ulaştık. Kapı açıktı ve Atkuyruğu yere yığılmıştı. Kafatasında toynak büyüklüğünde bir delik açılmıştı ve kanlı saçlarında kara sinekler geziniyordu. Yanında Tulip uysal bir ifadeyle bekliyor, at masumiyetinin resmi gibi görünüyordu.

Derek kaşlarını kaldırdı.

Tulip bizi gördü ve ilerlemeye başladı. "İkimiz de bunun kalp masajı olmadığını biliyoruz," dedim.

Beni görmezden geldi ve kızı Tulip'in eyerine yükledi.

"Rudolph'tan işe yarar bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Evet. O-"

Rudolph'un evi patladı. Bir ateş topu şişti ve yukarı doğru kükreyerek bir mantar bulutu gibi çiçek açtı. Isı kavurucu bir yumrukla bizi ezdi. Yanan enkazdan oluşan bir meteor yağmuru havaya fırladı ve etrafımıza yağdı.

Derek hırladı.

Dakkan'ı dışarı çektim.

Zahar ağaçtan sağa doğru sıçradı ve Derek'in yanına düştü.

Çatıdan kopan bir parça önüme düştü ve kıvılcımlar kaldırıma sıçradı. İçinden ateş fışkırdı ve tanıdık, parçalanmış bir hayalete dönüştü. Ma'avir, uçları ateşli pençelerle kaplı ellerini açtı.

Baş rahip Profesör Walton'ın ofisinde yanıma geldiğinde, ayin davullarının sesi zihnimde yankılandı, öncekinden daha zayıf ve soluktu. Kurban dumanının baştan çıkarıcı kokusu sadece bir ipucuydu. Bu bir haberciydi, daha azı.

"Nerede olduğunuzu biliyoruz." Sesi ateşteki ıslak odunların tıslaması gibiydi. "Nereye gittiğini de biliyoruz. Yaptığın hiçbir şey bizden gizli değil. Seni o konutun içinde yakabilirdik, ama onun beklediğini hatırlatmak için seni bağışladık. Kaçınılmaz olanı engellemek için acınası çabalarınıza son verin. Kaderinizi kabul edin. Şimdi ona git ve her şey affedilsin..."

Dakkan'ı göğsüne sapladım. Kemikler dallar gibi kuru bir çıtırtıyla kırıldı. Ma'avir çığlık attı ve çırpındı, etrafını ateş sarmıştı. Mızrağı daha derine saplayıp onu oydum.

"Geber, solucan."

Bir dua oluşturmaya çalışarak uludu. Mızrağımı savurdum ve onu başımın üzerinden bir kavis çizerek yere sapladım. Cüppesi yırtıldı, alevler dışarı fırladı ve vücudunun yanmış, kurumuş kabuğu ortaya çıktı. Dakkan'ı çekip kurtardım, tersine çevirdim ve mızrağın ucunu rahibin kafatasına sapladım. Kemikler çatırdadı. Çirkin suratına tekrar tekrar vurdum, mızrağın ucuyla kafatasını toza çevirdim.

"Öl ve tanrına seni öbür dünyaya gönderdiğimi söyle!"

Alevler canlı bir yaratık gibi feryat ediyordu. Ma'avir sarsıldı ve patladı.

Kurum havada sürükleniyordu. Derin bir nefes aldım ve yukarı baktım.

Derek yerden kalktı. Yanında, hâlâ yüzükoyun yatan Zahar, çay tabağı kadar büyük gözlerle bana bakıyordu. Uzakta, ta yolun karşısında, Lale yerden biraz ot koparıp umursamazca çiğnerken, bouda kızı eyerinin üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Derek'in gözleri altın sarısı oldu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Pirogi standına gitmeliyiz. Hemen şimdi."

Bana baktı.

"Onlardan önce oraya gitmeliyiz!"

"Zahar," dedi Derek. "Kızı Pack'in güvenli evine götür. Durham Sokağı'nda bir tane var. Onu orada bırak. Seni gözaltına almaya kalkarlarsa eski adımı kullan. Herkesi içeri çekin. Bu pirogi standı nerede?"

"15th ve Peachtree'nin köşesinde, evimin yanında."

"Herkesi oraya getirin."

"Evet, Alfa." Zahar koşmaya başladı, kızı kollarının arasına aldı ve sokağa fırladı.

Derek bana döndü. "Atına bin. Bunu bana yolda açıklayacaksın. Hepsini."

T pirogi tezgahı yanıyordu.
Tulip'in sırtından atladım ve ona doğru koştum.
Parçalar

yanıyor, havaya yağlı dumanlar gönderiyordu. Yıkılmış yapının içine bakmaya çalıştım. Arkamda Derek nefes aldı.

Ona Moloch hakkında en az şeyi anlatmıştım. Kate'den bahsetmek beni ele verirdi, bu yüzden yakınımıdaki bir kişinin Moloch'un hedefi olduğunu ve onunla "görülecek bir hesabımız" olduğunu açıkladım. Ayrıca Moloch'un geleceği görebilmek için ilahi canavarın kalbini istediğini de söyledim.

Yedi mi emin değildim ama şimdilik idare ederdi.

"Yanmış ceset kokusu almıyorum," dedi Derek. "Sahibini rehin mi aldılar?"

"Bu onların tarzı değil. Onu özlemiş olmalılar ve benim de onu özlediğimden emin olmak için ahır yakmış olmalılar."

Düşündüm de, tezgah için garip bir yerdi. Unicorn Lane'e çok yakındı. Bölge fakirdi, yaya trafiği azdı. Orada hiç başka müşteri görmemiştim. Onları tek başıma ayakta tutuyordum.

Derek durdu ve nefes aldı. Dilenci arkadaşımın günlerini geçirdiği yırtık pırtık battaniyeye bakıyordu.

Derek başını salladı ve tekrar nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir yolu yok."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir an için düz ifadesi kaydı. "Ölü bir adam kokusu alıyorum."

"Ben bir ceset görmüyorum..."

"Cesedi gördüm. Sekiz yıl önce gördüm. Cenazesinde tabutunu ben taşıdım."

Önümdeki kırık parçalar bir araya geldi. Ortadan kaybolan ve kimsenin bulamadığı bir kadın komisyoncu. Unicorn Lane'in kenarında, komisyoncu için telefon numarası toplamak dışında hiçbir iş yapmayan bir pirogi tezgahı. Onu izleyen dilenci.

Göz kırptım. Sihirli yollar önümde çiçek açtı. Dilencinin oturduğu pis battaniye, berrak insan mavisi ve altınla işlenmiş gümüşün göz kamaştırıcı bir karışımına dönüştü.

Orospu çocuğu.

"Onu takip edebilir misin?"

Derek ilerlemeye başladı. "Oh evet. Ve onu elime geçirdiğimde, keşke ölü kalsaydım diyecek."

Peachtree Circle'da koştuk, Tulip neşeyle bize ayak uydurdu.

"Diğer şekil değiştirenler onu tanıyor muydu?" "Onu herkes tanırdı," diye homurdandı Derek.

"Ascanio Ferara beni görmeye geldiğinde battaniyesinin yanında yürüyor olmalıydı."

"Battaniyesi sidikle ıslanmış. Yaklaştığınızda tek koklayabileceğiniz amonyak ve naftalin. Çoğu insan bir nefes çeker ve ona ihtiyacı olan tüm alanı verir."

Yıkılmış bir binanın etrafından dolaştık ve benim sokağıma çıktık. Evim yüz metre ilerideydi.

"Unicorn Lane'e girdi," diye homurdandı Derek.

Duyusal görüşe geri döndüm. Dilencinin izi, her saniye dağılan küçük bir siliklikti. Onun ötesinde, Unicorn Lane, çarpışan, karışan, kaynayan büyü bir gökkuşağı çorbasıydı.

Derek durdu. Ben de durdum.

Önümüzde Ascanio evimin arkasından çıktı ve bize dostça bir el salladı.

Oh, Tanrı aşkına.

"Burada bekle," dedi Derek. "Bunu ben hallederim." "Halledecek misin?" Ascanio sordu. "Bu bir gerçek mi?"

Bir ayağını diğerinin önüne atarak yavaşça bize doğru yürüdü. Hareketlerinde neredeyse sırtlanı görebiliyordunuz. Arkasından, evimin arkasından, sağımızdaki sokağın karşısındaki terk edilmiş binadan, solumuzdaki yıkık harabeden şekil değiştirenler ortaya çıktı. Ascanio ile birlikte toplam dokuz bouda. Lanet olsun.

"Bay Gaunt ve ben eski dostuz," diye mırıldandı Ascanio.

"Senin arkadaşların yok Ascanio," dedi Derek. "Senin için yararlı olan ve olmayan insanlar var."

"Awww. Duygularımı incitmeye çalışıyorsun." Ascanio'nun gözlerinin üzerinde yakut rengi bir ışık yuvarlandı. "Ben de yeniden bir araya gelmemizi dört gözle bekliyordum."

Derek elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Sağ taraftaki binalardan üçü erkek, ikisi kadın olmak üzere beş şekil değiştiren çıktı. Tam arkamızdaki moloz yığınının üzerine tüneyen Zahar hariç hepsi kurttu. Gözlerimiz buluştu ve bana göz kırptı. Derek'le birlikte Ascanio'nun dokuzuna karşı altı kişi olmuştuk.

"Sayıca azsınız," dedi Derek. Ascanio güldü. "Hiç değişmemişsin."

İki grup liderlerinin arkasında dağıldı, her bir şekil değiştiren rakiplerini ölçüp biçiyor ve hedeflerini seçiyordu. Bu iş artık ikisinden de büyüktü. Eğer savaşılırsa, ortalık kan gölüne dönecekti.

"İkiniz de uzaklaşın," dedim. "Bu hiçbir şey kazandırmaz. Ne kazanmayı umuyorsunuz?"

"Bu kazanmakla ilgili değil," dedi Ascanio. Yüzü vahşi bir hal almıştı. Gözlerinde dengesiz bir ışık oynuyor, bouda deliliği dışarı taşıyordu. "Gitmiş olman gerekirdi."

Derek sanki sıkıcı bir derse katılıyormuş ve bitmesini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi kayıtsız görünüyordu.

İki tarafta da akıllı yaşam yok. Tekrar denedim. "Bunu yaparsan sürü savaşa girer."

"Cherry," dedi Ascanio. "Şövalyeyi uzaklaştır ve onu güvende tut."

Sağ taraftaki daha büyük bir dişi bouda bana doğru adım attı.

Doğru. "Cherry, ben Tarikat Şövalyesiyim. Bana elini sürersen haftalarca taş taşırsın."

Cherry durdu, emin değildi. Sürü, ağır işlerde çalışmanın kefareti olduğuna inanırdı.

Ascanio'ya döndüm. "Eğer onlara yasadışı bir emir verirsiniz, yine de cezalandırılacaklardır. Senin otoriten onları korumayacak. Sen böyle bir beta mısın?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Ascanio. "Pack'in işine karışma, insan."

Evimin ön kapısı pat diye açıldı ve Namtur tüm tunik ve sandalet ihtişamıyla dışarı fırladı. "Bunun anlamı ne?"

Arkasından Marten verandaya çıktı ve bana küçük bir el salladı.

Elimi yüzüme kapattım. Neden, Fate? Neden mi? Ne yaptım ben?

Şekil değiştirenler donup kalmış, öfkeli bir ihtiyarın aralarında belirmesiyle bir an için şaşkınlığa uğramışlardı. Ascanio gözlerini kırıştırdı. Derek kaşlarını kaldırdı.

Namtur evime çok yakın duran iki boudayı işaret etti. "Siz oradakiler! Bu topraklardan defolun."

Boudalardan biri kıkırdadı.

"Büyük Amca," diye homurdandım.

Parmağını bana sapladı. "Sen! Buraya gel. Bu yakışksız! Sokakta kavga etmek size yakışmıyor."

Ascanio başını salladı. "Biri büyükbabamı alsın ve yaralanmadan önce onu eve geri götürsün."

Namtur'un gözleri büyüdü. "Uh oh," dedi Marten.

"Küstah solucan," diye tısladı Kraliyet Suikastçısı.

"S e n i n derini yüzeceğim, zayıf şey, ve uyuz postundan yapılmış ayakkabılar giyeceğim."

Derek bana baktı. "İlginç akrabalarınız var." Ascanio Namtur'a döndü. "Uyuz mu?"

Gücenebileceği onca şey varken.

"Evet, leş yiyici. Sinsice uzaklaş. Senin türünün en iyi yaptığı şey bu."

Ascanio içini çekti ve elini salladı. Solundaki dişi bouda Namtur'a doğru ilerlemeye başladı.

Namtur gülümsedi. İçinde hiç sıcaklık yoktu. "Öldürmek yok!" Ben seslendim.

"Hayır-"

Namtur sağ bacağını bükte ve yukarı kaldırdı, ayak bileğini sol bacağının üzerine dayadı, ayak parmakları dışarı doğru büküldü. Sol kolu göğsüne kadar geldi, dirseğinden büküldü. Sağ dirseği sol bileğinin üzerinde duruyordu, ön kolu düz yukarı bakıyordu, avuç içi yere paraleldi, parmakları dişi bouda'yı gösteriyordu. Piton bobini.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Dişi bouda son altı metreyi kat etti ve ona doğru uzandı.

Büyü, hayalet bir yılanın sarmallarıyla dolu mor bir bulut halinde Namtur'dan dışarı fırladı. Bir patlama dalgası gibi sokağa yayıldı ve gözden kayboldu. Yarı saydam mor zincirler her şekil değiştireni kavradı ve onları yerlerine kilitledi. Zincirin en üst halkası ağızlarını sıkarak ağızlarını tıkadı.

Şekil değiştirenler gerildi. Kasları şişti. Yüzleri kızardı. Kimse kımıldamadı. Ascanio'nun gözleri öldürücü bir ateşle yanıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Namtur'un kafasında dumanı tüten iki delik olurdu.

"Ooh," dedi Marten. "Onların her şeyini çalabilirsin."

Namtur çocuğa gülümsedi. "Sana söyledim, bu dünyada bana denk bir hırsız yok."

Hayatım bir sirk gibiydi. Hırsızlarla, aptal şekil değiştirenlerle ve kaçış manevraları yapan küçük çocuklarla dolu bir sirk.

"Ne kadar sürecek?" Marten sordu.

Namtur omuz silkti. "Benim zamanımda Kürk Halkı yiğit ve kudretliydi. Büyük adamlar ve korkunç hayvanlar, görülmeye değer bir mucize ve savaşmak için bir meydan okuma." Elini salladı. "Bunlar... Meh."

Derek omuzlarını esnetti. Zincirler paramparça oldu ve havada eridi.

Vay canına. Gerilmemiş bile.

Namtur'un gözleri kısıldı. "O hariç. İçeri gir, çocuk." Cüppesinin içinden uzun, kavisli bir bıçak çıkardı.

Tamam, bu kadarı yeterliydi. Eski dilin kelimeleri sanki doğuştan geliyormuşum gibi doğal bir şekilde geliyordu. "Onları serbest bırakın ve çocuğu içeri alın. Lütfen."

"Güvende olacak mısınız?"

"İhtiyacım olursa yardımınızı isteyeceğim."

Ascanio gırtlaktan gelen bir hırıltıyla zincirlerini kırdı. Namtur gözlerini devirdi, verandaya koştu, Marten'i kollarına aldı ve evin içinde kayboldu. Kapı gıcırdayarak kapandı.

Zincirler yok oldu. Şekil değiştirenler tökezledi ve birkaç aniden serbest kalarak düştü.

Ascanio'nun yüzünde saf bir öfke vardı. İşler istediği gibi gitmiyordu. İlerlemeye başladı. Onunla Derek'in arasına girdim.

"Hayır."

"Kenara çekil." Sesindeki tehdit beni alarma geçirdi.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni taşıyım." Ascanio omzumun üzerinden Derek'e baktı. "Bir insanın arkasına mı saklanıyorsun?"

Derek gülümsedi. "Salak."

Ascanio'nun içini bir ürperti kapladı. Yer değiştirmesine ramak kalmıştı.

"Bu çok bilgilendiriciydi," dedi tanıdık bir ses. "Ama oyun zamanı sona erdi."

Başımı çevirdim. Robert Lonesco yan sokağı kapatan moloz yığınının üzerine çömelmişti. Zayıf, siyah saçlı,

Çikolata gibi gözleri ve bronz teniyle Robert neredeyse güzel görünüyordu. Ta ki savaşçı formuna geçene kadar ve o zaman en kötü kabusunuz gibi görünüyordu.

Zahar ona bön bön baktı. Anlaşılan herkes gibi o da Robert'ı duymamış ya da koklamamıştı ve onun yirmi metre ötede belirmesi muhtemelen son derece üzücüydü. İşte bu yüzden Robert Sıçanların alfası ve sürünün güvenlik şefiydi.

Marten ve Namtur kafalarını kapıdan dışarı çıkardılar.

Ascanio bize doğru yürümeye devam etti. Arkasından boudalar ilerlemeye başladı.

Robert başını salladı.

Üç düzine şekil değiştiren yakındaki çatılardan yükseldi. "Parti bitti dediğimde ciddiymdim çocuklar."

Ascanio durdu. Adamları da durdu. Kurtlar Derek'e yaklaştı.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi Ascanio Robert'a.

"Anlaşmamız senin ağzını sıkı tutmana bağlıydı."

Robert sahneyi göstermek için elini salladı. "Bu sağduyulu bir davranış değil. Saygıdeğer beyefendi haklıydı. Bu hiç yakışık almıyor."

"Bunu ben hallediyorum. Benim adamlarım temizleyecek," dedi Ascanio.

"Gerek yok. Bu iş bitti."

"Hayır."

"Beta Ferara." Robert'ın sesi buz gibi oldu. "Abigail Lewis'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Ascanio sanki birini arıyormuş gibi bana baktı. "Hayır. Şu anda değil."

"Ben biliyorum. Durham Caddesi'ndeki güvenli evden Keep'e naklediliyor. Yarım kilo gümüş tozu solumuş. Ölmüş olması gerekirdi."

Ascanio'nun yüzü kızardı.

"Onun yerine, durumu stabil. Adrenalin iğnesiyle onu uyandırmayı başardılar ve güvenli evdeki herkese söyleyecek kadar uzun süre bilinci açık kaldı

Güzel bir insan şövalye ve yüzünde yaralar olan sihirli bir kurt adam onun hayatını kurtarmış. Onu bırakan adam onlara Derek Gaunt'un selam söylediğini söylemiş. Doolittle Keep'in kliniğinde bekliyor. Bunun bir mucize olduğunu ve onu muayene etmek için sabırsızlandığını söylüyor."

Ascanio'nun tüm mücadelesi bitti. Onu Keep'e çağırdılar. Kedi çantadan çıkmıştı ve artık Robert işleri kitabına göre yapacaktı.

Robert Derek'e baktı. "Yapman gereken bazı seçimler var. Buraya Gaunt olarak mı geldin yoksa Argent olarak mı? Cevap vermeden önce dikkatlice düşün."

Zekice bir hamle. Robert, Derek'in kimliği konusundaki ikilemi, yükü Derek'in omuzlarına yıkarak çözmüştü. Derek'in adamlarının çoğu burada, onun yanındaydı. Gaunt olduğunu söylerse, Robert gitmesine izin verecekti. Argent olduğunu söylerse, reddedemeyeceği bir Kale daveti alacaktı. Halkı ne olursa olsun Kaleye gidecekti. Curran'a ait olmanın sağladığı dokunulmazlığa sahipti. Onların yoktu. Onları terk etmeyecekti.

Derek ağzını açtı. "Sıçan Klanı'nın alfasına selamlar. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Buz Hiddeti'nin betasına selamlar," diye yanıtladı Robert. Ascanio, biri ona balıkla vurmuş gibi görünüyordu.

Robert, "Canavar Lordu sizinle görüşmek için sabırsızlanıyor," dedi. "Neden onu daha fazla bekletelim ki?" Derek söyledi.

Robert gülümsedi. "Mükemmel bir cevap. Ayaklarının üzerinde düşünme konusunda her zaman iyiydin." Ascanio'ya baktı. "Canavar Lordu seninle de görüşecek. Kaleye çağrı geldiğinde, Canavar Lordu sizin alfanız ve Kurt Klanı'nın alfasıyla bir toplantıdaydı."

Olamaz. Nick, Desandra'ya söylemiş. İki de Ascanio ve Derek'in olayını biliyordu, bir yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu fark etmişlerdi ve bu yüzden Desandra kendini Keep'te konumlandırıp Ascanio'nun çuvallamasını beklemiş olmalıydı.

Robert'ın yüzü yumuşadı. "Yerinizde olsam bu zamanı bazı acil sorulara cevap bulmak için kullanırdım. Mesela neden bir bouda'yı izinsiz olarak bir Tarikat Şövalyesini takip etmesi için görevlendirdiğiniz gibi. Papaz Haywood'un cinayet soruşturmasına neden kendinizi dahil ettiniz. Sürünün bölgesinde yabancı şekil değiştirenlerin varlığını neden rapor etmediniz? Hepsinden önemlisi, neden kıtadaki en büyük şekil değiştiren sürünün betasıyla kavga ettiniz. Unutmayın ki cehalet etkili bir savunma olmayacaktır."

Ascanio'nun ifadesi donuklaştı. Derek'in durumu her şeyi altüst etmişti ve şimdi hızla yeniden hesap yapıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, beyni olasılıklar arasında o kadar hızlı geçiş yapıyor olmalıydı ki, kulaklarından duman çıkmasını beklerdim.

Robert bana döndü. "Rahatsızlık verdiğimiz için Tarikat'tan özür dileriz."

"Gerek yok. Dediğiniz gibi, bu iş tamam."

Robert başıyla onayladı ve Ascanio ile Derek'e baktı. "Beyler, gidelim mi?"

"Beni bekle," diye mırıldandı Derek nefesinin altında. "Bekleyeceğim," diye söz verdim. Başka seçeneğim yoktu.

Robert'a katılmak için yürüdü. Ascanio da aynısını yaptı. İki grup liderlerinin arkasında iki sütun oluşturdu. Fareler etraflarından dağıldı ve uzaklaştılar. Birkaç nefes içinde sokak bomboş kaldı.

İçimi çektim ve eve yöneldim.

MARTEN DIVANA KIVRILMIŞ, BİR YASTIĞA SARILMIŞTI. Üzerini yumuşak bir örtü ile örtmüştüm ve masadaki yerimden küçük bir yumru gibi görünüyordu.

Namtur için biraz daha şarap doldurdum. Küçük bir fincandan yudumladı. Yaşlı adam sangria'yı çok severdi ve fırsatını bulduğunda su gibi içerdi ama bugün temkinli davranıyordu. Suikastçı bir kavga bekliyordu.

Çayımı yudumladım. Şarap ve ben aynı fikirde değildik. Beni üzüyor ve kabuslar görmeme neden oluyordu.

Şekil değiştiren çatışmasının üzerinden üç saat geçmişti. Ma'avirim'in istediğini yapması için üç saat.

Kafesteki bir kaplan gibi etrafta dolanmak istedim. Bunun yerine kendimi sakinleştirdim.

Şekil değiştirenler gittikten birkaç dakika sonra Sophia kapıma geldi. Çok özür diledi. Ona Marten'in elimde olduğunu ve artık onu korumama gerek olmadığını söyledim. Bu tam olarak doğru değildi. Rudolph'un ölümü Marten'e yönelik risklerin çoğunu ortadan kaldırmıştı ama ma'avirim hâlâ bana ulaşmak için onu almaya gelebilirdi. Bununla birlikte, onun güvenliği için daha kalıcı bir çözüm düşünmüştüm.

Kovulmadığına dair en iyi teminatlarıma rağmen Sophia üzgün görünüyordu. Ona göre, Atlanta'da bir şey yaptırmam gerekirse, hazırda bekleyen genç bir yaban geyiği olacaktı. Benim için Methodist hastanesini aramasını söyledim çünkü çevir sesi alamadım. Douglas kurtulmuştu. Hâlâ yoğun bakımdaydı. Muhtemelen yaşayacaktı ama hareket kabiliyetinin veya beyin fonksiyonlarının ne kadarını geri kazanacağını söyleyemiyorlardı. Sophia'ya teşekkür ettim ve o da gitti.

Sonra çantamı silahlarla doldurdum, böylece Derek geldiği anda gitmeye hazır olacaktım. Sonra Namtur ve Marten'in tika basa yediği büyük bir yemek yaptım. Sonra Namtur, Marten uyuyana kadar ona kahramanlık hikâyeleri anlattı. Sonra ona şarap doldurdum ve çay yaptım.

Derek'ten haber yok. Sadece bekliyorum.

Geciktiğimiz her dakika içimi kemirdi. Kendimi ayaklarım bağlı bir şekilde yarış koşmaya çalışan bir kadın gibi hissediyordum.

"Akıllı çocuk," diye mırıldandı Namtur, Marten'e bakarak. "Yiyecek olduğu zaman yiyor. Güvende olduğunda uyuyor."

"O bir hayatta kalan. Ona göz kulak olmaları için bazı güçlü şekil değiştirenlere para verdim ama kaçmaya devam ediyor."

Namtur gülümsedi, sonra ifadesi ciddileşti.

"Zincirlerimden kurtulan şu şekil değiştiren, onunla bağlantın nedir?"

"Birlikte çalışıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Ah, gençliğin küstahlığı. Sorudan kaçmaya çalışıyorsun ve fark etmeyeceğimi sanıyorsun. Bana şu yaralı adamdan bahset."

"Eskiden tanıdığım biri."

"Ah." Namtur dişlerini göstermeden gülümsedi. "Çocukluğunuzdan bir kişi."

"Sayılır. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kürk Halkı arasında pek çok savaşçı tanıdım. Onların türü göz korkutmaya çalışır. Hırlarlar, güçlerini ve hızlarını sergilerler. Bu şekilde gereksiz çatışmalardan kaçınmaya çalışırlar. Bu hayvanların yoludur - kendini daha büyük göster, kendini daha korkutucu yap, kürkünü kabart ve dişlerini göster." Namtur şarabından bir yudum aldı. "Bu adam farklı. Zincirlerimi her an kırabilirdi ama yine de ne yapacağımı görmek için bekledi. Düşünüyor. Sabırlı biri. Ve bu onu tehlikeli yapıyor. Eğer onu öldürmek zorunda kalsaydım, sürpriz yapmak en iyisi olurdu."

Bu konuda hemfikiriz. Derek'le teke tek dövüşmek muazzam bir meydan okuma olurdu.

Yaşlı adam başını salladı. "Eski hayatınızda arkadaş mıydınız?" "Evet."

"Hâlâ arkadaş mısınız?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Pek çok şey değişti."

"Öyle."

Namtur sessizliğe gömüldü. Gözleri anılarla bulutlanmıştı. Fincanımı bitirdim ama hâlâ konuşmuyordu.

"Neden buradasın, Büyük Amca?" Nazikçe sordum.

Uzaklara doğru baktı. "Burası ölmek için seçtiği yer."

Roland yeni çağda uyandığında umut ve olasılıklarla doluydu. Erra kendine geldiğinde umutsuzluk ve acıyla uyandı. Dünyada en çok değer verdiği şey ondan koparılmıştı. Yaşamamanın bir anlamı olmadığını gördü.

O zamana kadar Roland kızının Atlanta'da olduğundan şüphelenmeye başlamış ve Kate'i ortaya çıkarmak için Erra'yı şehre göndermeye karar vermiş olmalıydı. Büyükanne Kate'i hemen tanımıştı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, kimse bu benzerliği inkâr edemezdi.

Kavga etmişlerdi ve Erra Kate'in onu öldürmesine izin vermişti. Kate'i bunun için uğraştırmıştı. Kate'in hayatındaki en zor dövüşlerden biriydi. Ama sonunda büyükanne kendini bıraktı ve unutulmaya terk etti. Bizim ailemiz dışında, hiçbir şey bu kadar basit değildi.

"Kendim görmek istedim. Buranın onun tüm umutların ötesinde çaresizlik içinde boğulduğu yer olduğunu düşünmek..." Namtur onu bıraktı ve gözlerindeki nemi sildi. "Onu on beş yaşından beri tanıyorum. Çok güçlüydü, hayat doluydu, ışıkla dolu pırıl pırıl bir mücevherdi.

Kendisinin cansız bir gölgesi olmasına nasıl izin verebildik?

Onu nasıl bu kadar başarısızlığa uğratabildik? Onun kendi kardeşim..."

Yumruğunu sıktı, sesi boğuklaştı.

"Öz kardeşi." Sesinden öfke fışkırıyordu. "Onun istirahat ettiği yerde sabırla beklemeliydi. Bir konut inşa etmeli, onun için hizmetkârlar yetiştirmeli ve uyandığında onu nazikçe bu yeni dünyaya sokmalıydı. Bunun yerine hizmetkârlarını bir yük gibi onu almaya gönderdi. Onun yüzünden, bu değerli hediye kaybolduğunu düşündü. Böyle düşünmesine izin verdi. Ve sonra..."

Namtur'un yüzü vahşileşti. Namtur Roland'ı ele geçirirse büyükbabam ölürdü. Büyük kozmik güçlerinin bir önemi kalmazdı.

Uzandım ve onu gerçeğe döndürmek için parmaklarımla eline dokundum. "Yaptığı şey affedilemezdi. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum. Açıklamalarını duydum. İçi boştu çünkü amcama ne yaptığını gördüm."

Kate ve Erra dışındaki tüm insanlar arasında en çok amcama yakındım. Beni başka kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyordu. İkimiz de bağ parçalandığında geride kalan yanan boşluğa bakmıştık. İkimiz de bunun üstesinden gelmiştik. İkimiz de bir daha asla bağlanmayacağımıza söz vermiştik.

"Sadece Nemrut değildi." Namtur'un yüzü karardı. "Hepimiz onu kullandık. O Veba Yaratıcısı olurken tüm krallık buna seyirci kaldı. Kendini bizim için olabilecek en kötü şekilde feda etti. Hepimiz buna izin verdik. Ben izin verdim."

Güldüm.

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne kadar yüzsüzsün. Büyükanнем Shinar Kraliçesi. Kimse onun bir şey yapmasına izin vermez. O ne yaptıysa gerekli olduğuna karar verdiği için yaptı."

"Onu geri çekebileceğim zamanlar oldu. Bunun yerine onu teşvik ettim." Namtur başını salladı. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Yaşlandım ama onun karanlığa yenik düşmeyeceğinden emin olana kadar ölmeyeceğim. O tüm mutluluğu hak ediyor."

Erra'nın ölümü onu derinden sarsmış olmalı. Sesindeki ham duygu ve gözlerindeki çıplak pişmanlık beni geri çevirmek istememe neden oldu. Onun kederine tanıklık ediyordum. Bu son derece özel bir şeydi ve ben buna müdahale ediyordum.

Onu bu durumdan kurtarmak zorundaydım. "Peki, büyükanнем onu sevdiğini biliyor mu?"

Şaşırmış bir halde gözlerini kırptırdı. "Elbette onu seviyorum. Hepimiz onu seviyoruz."

"Bir arkadaşın ya da sadık bir kişinin sevgisinden bahsetmiyorum."

Namtur bir an bana baktı, masadan bir gazete aldı, bir tüpün içine sıkıştırdı ve kafama vurdu. "Kötü çocuk!"

Wap!

"Utanç verici!"

Wap!

"Böyle fikirler aklınıza nasıl giriyor? Aklınızdan geçen her başıboş düşünceyi ağzınızdan mı dökmek zorundasınız?"

Güldüm ve yolumdan çekildim. "Çok fazla itiraz ediyorsun, Büyük Amca."

"Büyükannen benim yeminli kız kardeşim!" "Ama kan kardeşi değil."

Namtur gazetesini salladı. "Tek kelime daha etme!"

Ellerimi kaldırdım. "Bana bir iyilik yaparsan duracağım."

"Cesaretin var mı? Ağzından çıkan saçmalıklardan sonra mı?" Gazeteyi masanın üzerine fırlattı. "Ne oldu?"

"Yeni krallığa geri döndüğünde, çocuğu da yanında götürcek misin?"

Namtur sandalyesinde döndü ve Marten'e baktı.

"Onun burada bir geleceği yok," dedim. "Sokaklarda ölecek."

"Numara yapmayı bırakabilirsin," diye seslendi

Namtur. Marten tek gözünü açtı.

"Prenses seni yanımda götürmemi istedi."

Marten iki gözünü de açtı. "O gerçek bir prenses mi? Peri masallarındaki gibi mi?"

"Evet," dedi Namtur büyük bir ciddiyetle. "Eğer istersen seni onun krallığına götürebilirim. Orası yiyecek ve harikalar diyarıdır. Sana yiyecek vereceğim."

Güzel.

"Sana giysiler vereceğim ve eski kitapları okumayı öğreteceğim."

Bu da iyi.

"Seni çırağım yapacağım." Güzel...

Bekle, ne?

"Umm... Ben bunu sormadım," dedim.

Namtur beni görmezden geldi. "Bunun ne a n l a m a g e l d i ğ i n i anlıyor musun?"

Marten doğrulup oturdu. "Bu dünyada bana denk bir hırsız olmayacak mı?"

"Büyük Amca, onun hakkında konuşalım..."

Namtur'un gözleri parladı. "Evet. Ve çok daha fazlası. Kolay olmayacak. Ağlayacaksın, sık sık başarısız olacaksın ve bırakmak isteyeceksin. Bedeniniz güçlenmek için büyük zorluklara katlanmak zorunda kalacak ve zihniniz de aynı şeyi yapacak."

"Başarısız olmayacağım," dedi Marten. "Ve ağlamayacağım." Namtur ayağa kalktı.

"Buraya gel, çocuğum."

Marten koltuktan zıpladı ve yaklaştı. "Bir adın var mı?" diye sordu.

"Bu berbat bir fikir," dedim.

"Deira. Gerçi kimse beni böyle çağırmıyor." "Güzel bir isim," dedi Namtur. "Diz çok."

Marten diz çöktü. Namtur uzandı ve elini onun başına koydu.

"Atlanta'lı Deira, beni efendin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu Kraliyet Suikastçısı.

"Çok dikkatli düşün," diye uyardım. "Evet," dedi Deira.

"Kabul ediyorum."

Namtur'un elinden çıkan büyü onları yumrukladı. Zihnimin gözünde parlak, yoğun bir maviyle parlıyorlardı; Namtur daha koyu, çivit mavisine yakın, Deira ise açık bir cerulean tonundaydı. İki mavi çarpıştı, karıştı ve geri akarak yaşlı adamla küçük kızı birbirine bağladı.

İstediğim gibi gitmemiştı. "Artık kalkabilirsin."

"Teşekkür ederim, efendim." Deira ayağa fırladı. "Neden?"

Namtur bana bir bakış attı. "Ben yaşlı ve yorgunum." Evet, doğru.

"Ben gittiğimde sana kim bakacak?" "O küçük bir kız."

"Kendisine küçük, acımasız bir katilden esinlenerek Marten adını verdi."

Kendisine uysal bir tavşanın adını vermedi."

Sihir içimde titreşti. Ön kapımda biri vardı. Dış koğuşu

özdüm. Bir dakika sonra Derek iç odaya girdi. Nihayet.

Dakkan'ı, çantamı, yayımı ve sadağımı aldım.

"Enki kalkanını kaldıracam," dedim Namtur'a. "Ma'avirim gelirse tüneli kullan. Sen ve Deira dışında buradaki her şey değiştirilebilir."

"Kırıp geçerlerse, burayı başlarına yıkacağım. Burası onların mezarı olacak. Eğer bu olursa, çocuk ve ben seni büyükannenin hayatını feda ettiği yerde bekleyeceğiz. Krallığını gururlandır."

"Yapacağım, Büyük Amca."

"Onu güvende tutacağım, ihtiyar," dedi Derek.

Namtur bakışlarıyla Derek'i sabitledi. Soğuk ve karanlıktı ve ölüm vaat ediyordu. "Pah. Kendini güvende tut, Kurtların Çobanı. Ve eğer tehlike çok büyükse, onun arkasına saklan. Dananu Edes-Shinar'ın senin cılız korumana ihtiyacı yok."

Derek'in gözleri altın renginde parlıyordu. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Şu anda ihtiyacım olan son şey ikisinin birbirine girmesiydi.

"Hadi gidelim." Kapıya doğru yürüdüm.

Derek beni takip etti. Koridora çıktık, evi geçtik ve ön kapıdan çıktık.

Altı şekil değiştiren verandamın önünde bekliyordu, dördü erkek ikisi kadın. Zahar'ı zaten tanıyordum. Diğerlerini Derek ve Ascanio neredeyse aptalca bir hesaplaşmaya girdiklerinde sokakta görmüştüm ama bunun dışında hiçbirini tanıdık gelmiyordu.

Arkamı döndüm ve gerildim. Büyü benden kurtuldu, evimin duvarından geçip tappum'da, iç odanın etrafına yapıştırdığım eski çivi yazılı kil tabletlerde kıvılcım çıkardı. Enki kalkanı duyulabilir bir gümbürtüyle kendini gösterdi ve yarı saydam kubbe bir anlığına evin üzerinde yükseldi. Neredeyse anında soldu, görünmez, aşılmaz bir bariyer oldu.

"Güzel alarm sistemi," dedi Zahar. "Nereden satın alabilirim?"

Biz döndü aşağı 17th sokak, Başlık düz Unicorn Lane'e.

"Canavar Lord'a ne oldu?" Ben sordum. "Her zamanki gibi," dedi Derek.

Derek Gaunt, geveze Cathy. "Detaylandırabilir misiniz?"

Zahar bana "Şehirdeki işlerimizi tamamlamak için üç günümüz var," dedi. "Eğer misafirliğimizi fazla uzatırsak, kimsenin hoşuna gitmeyecek sonuçlar doğar."

Eğer hayatta kalırsak, Derek üç gün içinde yola çıkacaktı. "Çok fazla zaman yok," dedi arkamdan biri. "Yeterli," dedi Derek.

Derek dilencinin kokusunu aldığı anda ve en yakın elektrik direği dişlerini ve pençelerini çıkarıp yüzünü yemeye çalıştığı anda Unicorn Lane'e yüz adım atmıştık.

T Geçit yaklaşık bir metre genişliğinde ve on metre yüksekliğindeydi. Dalgalanıyordu, kenarları yırtık pırtıktı ve parlıyordu.

yıkık bir otoparkın derinliklerine gizlenmişti. Geçidin içinde yeşil otlarla kaplı geniş bir düzlük uzanıyordu ve bu düzlüğün ortasında, birkaç mil ötede, alçak bir tepenin üzerinde bir ev yükseliyordu.

Etrafımda şekil değiştirenler bir çember oluşturdu, hepsi hâlâ insandı. Bu noktaya gelmemiz yarım saatimizi almıştı ve bunun bedelini kanla ödediler. Et yaraları kapanmıştı ama erkeklerden birinin kolu kırılmıştı ve kadınlardan biri, uzun boylu bir kızıl saçlı, karnına dev bir böcek kısı kacı yemişti. Kısa, sık soluklarla nefes alıyordu. Bağırsaklarının yırtıldığından oldukça emindim.

"Nedir bu?" diye sordu diğer kadın. "Bu bir illüzyon mu? Illüzyon gibi kokmuyor."

Bozkır gibi kokuyordu; çimen, rüzgâr ve gizli bir dereden kıvrılan su.

"Burası aradığımız adamın evi," dedi Derek. "Burası onun sığınağı. O her zaman bir korkaktı."

"Anlamıyorum," dedi kısa boylu bir erkek şekil değiştiren. "Eğer buradan geçerse, sonumuz nereye varacak? Burası uzakta ama bu gezegende bir yer mi?"

Bana baktılar. Görünüşe göre, gerçekliğin kumaşını yırtmakla görevlendirilmiş uzman bendim.

"Bilmiyorum," dedim onlara. "Olabilir. Doğal olarak oluşan derin bir büyü cebi ya da işlenmiş bir

Alem, güçlü bir varlığın kendisi için yaptığı bir şey."

"O kadar güçlü değil," dedi Derek. "Büyük olasılıkla onu buldu ve orada çömeliyor."

"Ya da," dedim ona, "bunu her kim yaptıysa onunla bir anlaşma yapmış olabilir ve içinden geçtiğimiz anda başımıza bir meteor yağmuru yağdıracaklar."

"İçeri giriyor muyuz?" Zahar sordu.

"Ben içeri giriyorum," dedim onlara. "Kendimi büyüden daha iyi koruyabilirim. Güvenli olup olmadığını size söyleyeceğim."

Beni takip edeceklerdi. Ma'avirim bu saklanma yerini bulamamıştı çünkü ev yanmıyordu ama Derek onların geleceğini biliyordu. Eğer biz bulabildiysek, onlar da bulabilirdi ve şekil değiştirenleri Moloch'un rahipleriyle yüzleşmeleri için girişte yalnız bırakmak aptallık olurdu.

"Tek sıra halinde," dedi Derek. "İşimiz bittiğinde koşmamız gerekebilir. Nia, karnın nasıl?"

"Daha iyi olabilirdi," dedi yaralı şekil değiştiren.

"Krish," dedi Derek yanındaki adama, "eğer yavaşlarsa onu kaldır ve taşı."

Krish başını salladı.

Şekil değiştirenler Derek'in arkasında bir sütun oluşturdular ve ben de vahşi doğada birbiri ardına ilerleyen bir kurt sürüsü hayal ettim.

Duyusal görüşümü göz kırparak açtım. Boşluğu bir koğuş çevreliyordu, gergin bir büyüden oluşan dar bir sütun. Hiç şaşırmadım.

Sihirli alana doğru adım attım. Basınç beni sıkıştırdı, gözlerimi acı veren iğnelerle deldi. Büyü beni eziyor, savunmamı kırmaya çalışıyordu. Konsantre oldum, dışa doğru ittim. Bir güç sözcüğü kullanmak onu bir cevize vuran çekiç gibi kırabilirdi ama günün ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve büyümün iyileşmesi için ancak dört saatim vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Derek

sordu. "Hayır."

Koğuş beni çiğnedi. Boş havada loş yeşil ışıktan ince damarlar oluştu; büyü beni dışarı atmaya çalışıyordu. Tuttum

Sihirli kalkanım. Savunma kalkanlarının farklı çeşitleri vardı. Bazıları duvarlardı, saf güçle aşmanız gereken bariyerler. Bazıları, bunun gibi, acı vermek ve davetsiz misafiri geri çekilene kadar sıkıştırmak için tasarlanmıştı. Bu duvar türünün parçalanması gerekiyordu. Çoğu insan sıkın türün kırılmayacağını düşünüyordu. Çoğu insan yanılıyordu.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu arkamdan biri. "Sessiz olun," diye emretti Derek.

Koşuş sıkıldıkça sıkıldı, üzerimdeki baskı arttıkça arttı. Beni kırana ya da gücü tükenene kadar sıkmaya devam edecekti. Acı geçiciydi. Hareket eden bir nehrin suyu gibi geçecekti.

Yeşil damarlar beyazla parladı. Keskin bir alkışla, koşuş etrafımda parçalandı, büyüğü tükendi. Acı yok oldu.

"Az önce koşuşunu kırdım. Daha önce burada olduğumuzu bilmiyorsa bile artık biliyor."

Derek başını salladı.

Boşluktan atladım ve çimenlerin üzerine düştüm. Yumuşak saplar dizlerimin hemen üstüne kadar uzanıyordu. İnanılmaz derecede yüksek bir gökyüzünden güneş ışığı dökülüyordu. Hava ot ve çimen kokuları taşıyordu. Bir arı yanımdan uçtu.

Ayaklarımın altındaki toprağın açılıp beni yutup yutmayacağını görmek için bekledim. Yutmadı.

On saniye. On beş. Yeterince uzun.

Eve doğru koştum. Arkamda, Derek boşluktan atladı. Birkaç nefes içinde kurtları beni solladı, önümde yayıldılar. Nia bana yetişti, yüzü kızarmıştı.

"Yavaşlamamı ister misin?"

"Hızlanman gerek," dedi. "Bu hızla gidersek, oraya vardığımızda yaşlanmış olacağım."

Hızımı artırdım. Engelsiz bir şekilde ovada koştuk.

Evden yüz elli metre kadar uzaklaşmıştık ki, duyuşal görüőüm başka bir koęuőun, yapıyı ve üzerinde bulunduğu tepeyi kaplayan yarı saydam yeşil bir kubbenin varlığını fark etti. Yüzeyinde sabun köpüğündeki renkler gibi yoğun büyü akımları dönüyordu. Bunu kırmak o kadar kolay olmayacaktı. Evin bu kadar yakınında beni çiğnemesine izin vermek de beni mükemmel bir hedef haline getirecekti.

Dakkan'ı çıkardım ve sol ön kolumu kestim. Birkaç damla kan mızrağın ucunu kapladı. Shinar kanı katalizör olarak kullanan tek aile değildi, bu yüzden kendimi ele vermeyecektim.

Önümde Derek durdu. Koğuş onun için görünmez olmalıydı, bu yüzden büyüü hissetmiş olmalıydı. Sağındaki ve solundaki iki kurt adam iőaretlerini kaçırdı ve büyüünün içine doğru koşmaya başladı. Darbelerden yeşil ışık yayılıyordu. Hızımı deęiőtirmeden Derek'in yanından geçtim ve Dakkan'ı koęuőun içine sapladım. Kanım büyüü sıcak tereyağını kesen bir bıçak gibi kesti. Koğuş paramparça oldu. Koşmaya devam ettim.

Eve yüz metre kaldı.

Önümdeki çimenler dalgalandı.

Derek koştu. Bir saniye arkamdaydı, bir saniye sonra beni yakaladı ve önüme geçti.

"Ne..."

Derek sıçradı. Altımızda itfaiye hortumu büyüklüğünde zümrüt yeşili bir yılan otların arasından şaha kalktı.

"Burada bir tema seziyorum," dedim

ona. "Mhm. Yeşili seviyor."

Arkamızda kurtlar uluyordu. Derek o kadar hızlı koşuyordu ki sanki uçuyorduk. Kollarından kurtulmak istedim. Çıkmak.

"Yardım edelim mi?"

"Hayır. Eğleniyorlar."

Eğlence tanımının üzerinde biraz çalıőılması gerekiyordu.

Sağa, sola sıçradı, baş döndürücü bir deparla tepeye çıktı ve beni devasa çift katlı binanın önüne bıraktı.

Kapılar. Önümüzde gri duvarları kalın ve yüksek taş bir salon yükseliyordu.

Derek yumruğunu tahtaya vurdu.

Aşağıda, Derek'in hepsi savaşçı formundaki kurtları yılanlara saldırıyordu. Ben izlerken, devasa kırmızımsı bir canavar kıvrılan yeşil bir bedeni havaya kaldırdı ve ikiye böldü.

"İçeride olduğunu biliyorum," diye bağırdı Derek, "Aç şu lanet kapıları yoksa kırarım."

Kapılar yumuşak bir gıcırtyla açıldı. Bir adam öne doğru adım attı. Son derece ortalama biriydi; ortalama bir boy, ortalama bir yapı, ne solgun ne de bronz, tanımlanamayan yüz hatları ve kel bir kafa. Sadece gözleri dikkat çekiciydi; sanki aptallarla dolu bir dünyada tek dahi kendisiymiş ve kaderine razı olmuş gibi zekâ ve hafif bir küçümseme doluydu.

"Eh," dedi Saiman. "Sanırım er ya da geç bunun olması gerekiyordu."

KAVISLİ BÜYÜK BOY ERGONOMİK BİR KANEPEYE OTURDUM. cam bir sehpanın etrafında. Cam kalındı ve kıvrımlı bir kavisle kesilmişti. Masanın tabanı yan yatmış siyah çelikten bir S idi. Saiman sehpanın karşısındaki aynı beyaz kanepede oturuyordu. Derek kollarını kavuşturmuş, arkama park etmişti. Ekibi, bazıları ön kapıların, bazıları kalenin derinliklerine giden iki koridorun ve birkaçı da yüksek tavanlara kadar yükselen tavandan tabana pencerelerin yanında olmak üzere, mağara gibi taş salonun her yerinde yerlerini almıştı. Üstümüzde, düz beyaz metalden yapılmış dairesel bir avize, ortaçağ kökenlerine saygı duruşunda bulunuyordu.

Bina, taş duvarları, devasa şöminesi ve yıllanmış ahşaptan devasa kirişleriyle tam bir kaleydi. Mobilyalar Shift öncesi ultra-modern lüksün timsaliydi. Saiman'ın ikiliği.

Saiman beni inceledi. "Büyüleyici kemik yapısı..."

Yüzü dalgalandı, kemikleri değişti ve yeniden biçimlendi, derisini lastik bir maske gibi gerdi. Şekil değiştirenler form değiştirdiğinde, bu neredeyse anlık olurdu. Saiman acele etmiyor, yeniden şekillendiriyor ve ince ayarlar yapıyordu. Her şey iğrençti. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm, o yüzden böyle olacağını biliyordum ama yine de kusasım geliyordu.

"Öldüğünü gördüm," dedi Derek. "Cenazendeydim. Tabutu kapatışlarını ve seni toprağa indirişlerini izledim. Sen neden ölmedin?"

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmek zorunda değilsin." Yüzü hâlâ sürünüyordu ve sesi bozuk çıkıyordu.

"Kate senin için yas tuttu," diye devam etti Derek.

"Onun duygusal bağlılığından ben sorumlu olamam." Pislik herif. Hiç değişmemiş.

Derek öne doğru eğildi, tehdit ağır bir dalga halinde üzerinden yuvarlanıyordu. "Öldüğünü düşünmesine izin verdin. O seni kurtardı."

"Ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Ancak ben bu iyiliğin karşılığını verdim. Dikkatlice ayarlanmış ölümümünden önce borçlarımı kapattım. Kimseye hiçbir şey borçlu değilim."

"Bunu senin mezar taşına yazmaları gerekirdi," dedi Derek.

"Hayır, ben stelimi olduğu gibi seviyorum."

Saiman'ın yüz hatları sonunda hareket etmeyi bıraktı. Diğer kanepede benim yüzümü ve Saiman'ın kıyafetlerini giyen yakın bir kopyam oturuyordu. Sehpadan bir ayna aldı, yansımasını kontrol etti ve kaşlarını çattı. Tam olarak uyuşmuyordu.

"Neden ölü numarası yaptın?" Derek sordu.

"Çünkü ünlü olmakla kötü şöhretli olmak arasında büyük bir fark var. Roland'ın müdahalesinden önce uzmanlığımla saygı duyulan biriydim. Ben bir iş adamıydım."

Büyü uzmanlığı için fahiş ücretler talep eden ve para ve büyüyle eşyalarla bir servet biriktiren bir işadamı. Sonunda bunların hiçbiri ona yardımcı olmamıştı.

"Roland kanıma ilgi duymaya başladıktan sonra kurban, acınacak ve kurtarılacak biri haline geldim. Güvenilirliğim

dibe vurdu. "Roland kanımla ilgilendikten sonra

Kendini korumaya çalışıyordu ama benim burada yeniden başlayamayacağım kadar çok bağlantım vardı. Bu mükemmel bir uzlaşmaydı."

Saiman en yüksek mertebeden bir egoistti, fedakarlığın her türlüünden nefret eden biriydi. Arkadaşlığın bir zayıflık, sevginin ise bir yanılsama olduğunu savunurdu; bu görüş, hayatını tamamen bencilce yaşamasını haklı çıkarmasına olanak tanıyordu.

Büyükbabamla karşılaşmasından sadece Kate ona acıdığı için kurtulduğunun farkına varması, başa çıkması için çok fazlaydı. Felsefesini düzeltmek ya da değiştirmek yerine, ölü numarası yapmış, kaçmış ve burada, bu ayrı gerçeklik cebinde saklanmıştı.

"Şimdi kutuyu göreceğim," dedim.

Sahte ben, hareketlerimi taklit etmeye çalışarak başını eğdi. Rakiplerini şok etmeyi ve dengelerini bozmayı severdi. Çoğu insan kendisinin birebir kopyasıyla karşılaştığında tedirgin olurdu ama benimle ilgili asla kopyalayamayacağı şeyler vardı. Ne kadar denerse denesin, her zaman soluk bir taklit olacaktı.

"Peki kime hitap etme şerefine nail oluyorum?" diye sordu.

"Tüm korumalarını kıran biri."

"Touché." Saiman dudaklarımla gülümsedi. "Güzellik ve güç. Çekici bir kombinasyon. Partnerlerinizde bir tercihiniz var mı? Bir tip?"

Ugh.

Derek öne doğru eğildi, kanepenin üzerinden atlamak üzereydi ve ben de elimi kolunun üzerine koydum. Saiman'ı dizlerinden kesmek zorundaydım, yoksa bu iş hızla yozlaşacaktı. Yüz ifadem sert Dananu maskeme dönüştü.

Saiman dengesi bozulmuş bir halde kıpırdandı. Bu sadece benim ifadem değildi, normal bir insandan Şınar Prensesi'ne dönüşümdü. Gözlerimde, vücudumun hatlarında, yüzümde yazılı otoritede vardı.

Sesim soğuklaştı, büyüyle doldu. "Kendini unutuyorsun, jötunn."

Bakışlarıma karşılık vermeye çalıştı ve kıpırdandı. Bu doğru. Gerçek halini biliyorum. Onu gördüm.

Bakışlarımı sabit tuttum. Sessizlik odayı doldurdu.

"Bir kutudan mı bahsettiniz?" Saiman kaşlarını kaldırdı. "Zaman kısa, jötunn."

"Benim bir adım var," dedi dikkatle. "Ve ben bir iş adamıyım. Varsayımsal olarak, değerli bir müşteri satılmasını istediği bir ürünü bana emanet etse..."

Küçük bir çantayı sehpanın üzerine attım. Yere düştüğünde şingirdayan bir ses çıkardı.

Saiman çantaya uzandı, iplerini çekerek açtı ve içindekileri yavaşça masanın üzerine salladı. Başparmağımın tırnağı büyüklüğünde beş kan kırmızısı yakut cama çarptı, her birinin yüzeyinde altı ışınlı soluk bir yıldız parılıyordu.

"Burma'da çıkarılan doğal taşlar."

Yıldız taşları normal taşlara kıyasla büyüğü çok daha iyi kaldırırdı. Büyü rezervleri önemli ölçüde daha büyüktü ve büyüler daha uzun sürüyordu.

Saiman masasının üzerindeki iki yüz elli bin dolara baktı. Para onun saçmalıklarını kesip atmanın en hızlı yoluydu ve zaman kısıydı.

"Kutuyu şimdi göreceğim," diye tekrarladım.

Bir yakut aldı, ışığa baktı, yere koydu ve evin derinliklerine doğru yürüdü.

Derek bana doğru eğildi. "Ona ödeme yaptın mı?" "Daha hızlı."

"Ya da kafasını ağızma sokabilirim."

"Bu pek sağlıklı görünmüyor. Saçlarının tadına bakmaz mısın? Alaska'da sıkıldığın için yaptığın bir şey mi bu?"

Saiman elinde mor kadifeye sarılı bir paketle döndü. Paketi masanın üzerine koydu.

Kadifeyi çektim. Kıvrımlarının arasında klasik bir hazine sandığı şeklinde küçük bir kutu duruyordu. Opak ve mavimsi beyazdı, kapağında kabartmalı bir haç vardı. Kutu

Kutunun yüzeyi yumuşak, neredeyse fildişi gibi görünüyordu ama duvarlarındaki parlaklık belirgin bir şekilde metalikti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu kemik ve metal karışımını daha önce de görmüştüm. Elimi kapağın üzerinden geçirdim. Büyü parmaklarımı ısırdı. İnsan değil. Metal, sihirle büyütölmüş hayvan kemiğıyle beslenmişti.

Derek kutuya baktı, yüzü okunmaz haldeydi. Kate'in kılıcı buna çok benziyordu. Büyükannesinin kemiklerinden yapılmıştı. Bunun Kate'in akrabalarından birinden oyulmadığını söylemek kimliğımi açığa çıkarırdı.

Ailemin kemiklerinden yapılmamıştı ama işçiliğini her yerde tanıyabilirdim. Bu kutuya sahip olmalıydım.

Çantama uzandım, bir külçe altın çıkardım ve masanın üzerine koyarak bahsi üç yüz bine yükselttim. Üzerimde daha fazla yakut vardı ama onları Saiman'a vermek için bir neden yoktu. Altın külçeyi eklemek, kutuya değer biçtiğimi, değerine karar verdiğimi ve adil bir fiyat ödemeye hazır olduğumu gösteriyordu. Billiot para sıkıntısı çekiyordu. Saiman alacaktı.

Saiman masayı inceledi. "Üçe katla."

"Buna değmez."

"O zaman üzülererek reddediyorum."

"Bu kutunun bir koruyucusu var. Gardiyan, Papaz Haywood ve Profesör Walton'ı öldürdü. Eğer ondan saklanmanın bir yolunu bulmasaydı, Billiot'un kendisini de öldürebilirdi."

Saiman omuz silkti. "Biz konuşurken savunmam yenileniyor."

Derek'e baktım. "Kafasını ağzına sokma teklifi hâlâ geçerli mi?"

"Her zaman." Derek'in sesi bana bundan gerçekten hoşlanacağını söylüyordu.

Saiman gözlerini devirdi.

Öne doğru eğildim. "Bana akıllı bir adam olduğun söylenmişti. Görüyorum ki söylentiler yanlışmış. Yavaş yavaş açıklayacağım. Takip etmeye çalış. Sihirli kutu sende. İlâhi bir güç tarafından korunuyor.

Canavar. Canavar kadim ve yorulmak bilmez. Tek bir amaç için var: Hazinesini çalanları cezalandırmak ve onu hak ettiği yere geri getirmek. Bu yeri bulacak, zavallı korumalarınızı kağıt mendil gibi parçalayacak ve sonra kalbinizi göğsünüzden oyacak."

Saiman daha dik oturdu.

Derek'i işaret ettim. "Senden hoşlanmıyor. Yanında altı şekil değiştiren var ve şu anda sizin evinizde. Kutunun koruyucusunu öldürmek istiyor. Eğer kutuyu senden alırsa, muhafız ona gelecek."

Saiman Derek'e baktı.

"Moloch Arizona'da yeniden doğdu. O da bu kutuyu istiyor ve ma'avirim'ini şehre gönderdi. Şu anda Atlanta'da seni arıyorlar."

Saiman irkildi. Ma'avirim'i duymuştu ve bir izlenim bırakmışlardı.

"Size bir grafik çizecek vaktim yok, bu yüzden sadece kesişen tüm çizgileri hayal edin ve nerede kesiştiklerini fark edin. Kutuyu bana satın ve tüm sorunlarınızı çözün."

Kibir maskesi düşmüştü. "Ne kadar zamanım var?"

Zahar pencereden dışarı bakarak, "Sanırım bu sorunun cevabı hiçbiri," dedi.

Ayağa kalktım ve pencereye gittim. Geçitten bir fırtına bulutu kaynıyordu, kırmızı ile aydınlatılmış öfkeli siyah bir kütle. Çalkalandı ve çalkalandı ve derinliklerinde parlak beyaz bir ateş kudurdu. Ma'avirim Ateş Fırtınası. Kalbim sıkıştı.

Bu tek bir rahip değildi. Bu çok daha kötüydü. Moloch'u hafife almıştım ve şimdi yanımdaki herkes bunun bedelini ödeyecekti.

Ne pahasına olursa olsun onları durdurmalıydım. Eğer geçmelerine izin verirsem, evi ve içindeki herkesi yakarlardı. Kimse, Derek bile, o yangından sağ çıkamazdı.

"İçeride kalın," dedim. "Hepiniz."

Her ihtimale karşı çantamı karıştırarak kapıya yöneldim. Beni takip etme, beni takip etme.

Derek şekil değiştirenlere birkaç kelime mırıldandı ve onları takip etti.

Arkamı döndüm ve ona bakarak ama yine de kapıya doğru ilerleyerek geriye doğru yürüdüm. "Verdiğin sözü hatırlıyor musun? Yaşlı bir güç ortaya çıktığında oturup beklemekle ilgili?"

"Elbette." Yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Onun bu kavgaya girmesine izin veremezdim. Ateş çok sıcak olacaktı. Tek bir ateş topundan bile kaçmayı başaramazsa, bir mum gibi sönerdi. Onun bir kül yığını olmasına izin veremezdim. "Burada kal."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Düşüneceğimi sanmıyorum."

"Yani Buz Hiddeti'nin betası bir yalancı mı?"

"Evet."

Kapıya ulaştım. Aramızda üç metre vardı. Bunu hızlı yapmalıydım. "Sen utanmazsın."

Sırıttı. Kan vaat eden türden bir gülümsemeydi bu. "Evet ve daha pek çok şey."

"Bu senin kavgan değil."

"Hangi dövüşlerin benim olacağına ben karar veririm."

Bakışları çantama takıldı. Elimi çantamdan çekmeme asla izin vermezdi.

Sihrimi kendime çektim.

"Yapma," diye hırladı ve bana doğru uzandı.

"Aarh!" Kımıldama.

Büyü patlaması evi yırtarak şekil değiştirenleri hareketlerinin ortasında dondurdu. Saiman kanepenin yarısında durdu. Önümde Derek durdu, sol ayağının parmak uçlarında duruyordu ve sıçramak üzere olan bir buz patencisi gibi bana doğru uzanıyordu.

Güç kelimesi bana beş saniye kazandırırды. Yeter de artar bile.

Dışarı çıktım ve camdan bir elma çıkardım.

Derek'in yüzündeki deri kırıştı. Hay aksi.

Elmayı avlunun taş zeminine fırlattım. Paramparça oldu, büyüyle hazırlanmış kanımı akıttı.

Derek'in omuzlarındaki bir kas esnedi. Vücudu titredi, gerildi.

Kanın içine bir güç akımı gönderdim. Kıldan ince bir çizgiye dönüştü, kırmızıyla parladı ve evi çevreledi. Kırmızı bir duvar yükseldi. Derek son hızla ona çarptı ve sekti. Koğuş dev bir gong gibi çaldı.

İnsan bedeni yırtıldı ve korkunç gümüş canavar etrafa saçıldı. Gözleri alev alev yanıyordu. "Aç şunu!"

"Senin kavgan değil." Döndüm.

Ateş Fırtınası gökyüzünde yayılıyordu. Yarım dakika içinde üzerimizde olacaktı.

Kan koğuşu arkamda gürledi.

Omzumun üzerinden baktım. Derek büyü duvarını yırttı. Ama geçemedi. Bir kan kalkanını delmek için delice bir güç gerekiyordu.

Çantamdan altın bir küre çıkardım ve havaya fırlattım. Sığınağımdaki altı küre arasından bunu almıştım çünkü büyübabam onu özellikle böyle bir dövüş için yapmıştı. Karmaşık metal telkari bir çiçek gibi açılarak kayıyor ve yeni bir şekle giriyordu. Bir midilli büyüklüğünde içi boş metal bir kurt önüme düştü, derisi kadim büyülerle bir arada tutulan karmaşık bir metal danteldi. Roland'ın tüm silahları gibi güzel ve ölümcüldü.

Kurt dişlerini gösterdi ve gözleri kırmızı bir parıltıyla tutuştu. Çantamı ve pelerinimi düşürdüm. Kemerimdeki matara vampir kanıyla doluydu. Tek bir zırh setine yetecek kadar.

Zırhı yapmak beni tüketecekti. Bir kez giydiğimde, büyü tükenene kadar beni sıcaktan koruyacaktı. Ateşe karşı bağışıklığım bana zaten bir miktar koruma sağlıyordu ve sıcaklık çok büyük hale gelene kadar dayanmak zorundaydım. Zırhı sonuna kadar saklamak zorundaydım.

Sadağımdan bir avuç ok aldım ve kalçama sapladım. Acı beni sabitledi. Bu

Dünya kristal berraklığına döndü. Kanım ok uçlarını kapladı. Onları sadağa geri ittim ve Derek'e son bir kez bakmak için döndüm.

Şeytani görünüyordu, pençeleri ve kürkü vardı, şişkin kaslarıyla büyü duvarını yırtan bir canavardı. İçinde insana dair hiçbir şey kalmamıştı.

Elimi koğuşa dayadım. Güle güle.

Pençeler büyüünün diğer tarafını oydu, gözyaşı bırakmadı. Koruma tuttu.

Etrafımda döndüm ve metal kurdun sırtına atladım. Büyü ona yirmi dakika boyunca güç verecekti. Yeterli olmalı.

Kurt baş döndürücü bir hızla saldırdı. Rüzgâr yüzümü yırttı. Önümdeki bulut yoğunlaştı ve alevlerle parladı. Yoğun duman perdesi daha hızlı çalkalandı. Fırtınanın içinde düzinelerce kırmızı ateş tutuştu ve aşağıya doğru süzüldü. Ateş topları ovaya yağdı, sağda solda patlayarak havaya alevler ve toprak saçtı.

Kurt deli bir tavşan gibi zikzak çiziyordu. Hadi, gösterin kendinizi.

Sol tarafımda bir ateş topu çok yakınımaya isabet etti. Isı beni yıkadı. İçinden geçtik, daha derine, fırtınanın merkezine doğru koştuk. Sonunda bulutun içindeki deseni gördüm, çalkalanan üç girdap, her biri karanlık bir spiral içinde duman ve ateş üreten üç rahip. Her birinde bir ma'avir olan eşkenar bir üçgen. Köşe. Ayrı ayrı onlar olur olmak sorunlu; birlikte, kilitli içine a savaş oluşumu, onlar oldu

Durdurulamaz.

Kurdu bir dönüşe yönlendirdim ve omurgam metale çarpana kadar geriye yaslandım. Sol spiral tam üstümde döndü. Bir ok yerleştirdim ve ateş ettim. Ok havada çığlık attı ve bulutun içinde kayboldu. Bir ateş topu cevap verdi. Kurt sağa kaydı, havada bir kedi gibi kıvrıldı ve sırtında kalmak için tüm becerimi kullandım.

Kaçırdım. Kahretsin.

Etrafım ateş yağmuruna tutuldu, patlamalar o kadar gürültülüydü ki sağır olacağımı sandım. Öne doğru eğildim, kurdun boynuna sarıldım ve alevlerle kavrulmuş, toprakla yıkanmış, içgüdü ve umutla ilerledik.

Devam et, devam et. Durmak ölmek demekti.

Bir ateş topunu daha savuşturduk ve aniden solda bir açıklık belirdi, üç spiral de yan tarafta açıkça görülebiliyordu. Sağa doğru eğildim ve ateş ettim, onunla birlikte bir büyü patlaması gönderdim, tıpkı atalarımın binlerce yıl önce Koorganların atlı okçuları bozkıra hükmederken yaptığı gibi.

Ok çığlık attı, kırmızı ok ucu parlıyordu, kara fırtınaya karşı bir kor gibiydi. Kasırganın tam ortasını deldi. Hayalet gibi bir çığlık yükseldi. Spiral çöktü, berrak gökyüzünde düzensiz bir daire ve merkezinde, okum göğsünde olan ma'avir ortaya çıktı.

Rahip sırtını kamburlaştırdı. Yaradan ateş fışkırdı. Okun sapı tutuştu ve bir anda yanıp kül oldu ama ok ucu hâlâ içindeydi, bedenini yiyip bitiriyor, gücünü tüketiyordu.

İs beni kör etti. Tamamen içgüdüsel olarak tekrar ateş ettim. İkinci ok ma'avir'in yan tarafına saplandı. Kurt ve ben kül bulutunun içinden hızla çıkarken, göz ucuyla okun eve çarptığını gördüm. Arkamızda ateş topları yere vuruyordu, sanki bir dev beni kovalıyor ve ayaklarıyla yere vuruyordu.

Ateş fırtınası ikiye bölündü, yaralı ma'avir sarsıldı.

Soldan bir alev seli yan tarafına saplandı. İkinci bir sel de sağdan vurdu. Diğer rahipler onu demirlemişti.

Yanan bulut eriyip gitti. Etrafımızdaki ova kül olmuştu. Üç rahip ateşten halatlarla birbirlerine bağlı olarak yukarıda asılı duruyorlardı.

Soldaki rahibe bir ok attım. Havada feryat etti ve rahibin beş metre ötesinde yanarak yok oldu.

ma'avir. Saçmalık.

Moloch'un rahipleri birbirinin aynı garip pozlarda kendilerini büktüler. Ayaklarından üç ateş sütunu fırladı ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle yere çarptı.

Kurdu geniş bir daire çizecek şekilde yönlendirdim ve diğer rahibe doğru tekrar ateş ettim. Ok bir kez daha eriyip küle dönüştü.

Sütunlar katılaşıp süslü metal sütunlara dönüştü, kırmızı renkteydiler ve ısıdan parlıyorlardı. Yaklaşık iki buçuk metre çapındaki her sütun kırk metre yüksekliğindeydi. İki rahip önde, bir rahip arkada, hâlâ üçgen şeklinde dizilmişlerdi.

Peki şimdi ne halt ediyorlardı?

Kurt, sıcağa dayanabilecek kadar geride durarak sütunların etrafından dolandı. Oklar işe yaramıyordu. Yaklaşmak zorundaydım. O sütunlardan birine tırmanmak çok zor olacaktı. Elimdeki hiçbir şey onları kesip geçemezdi. Kanlı silahların bile bir sınırı vardı.

Rahipler ellerini çırpı. İçlerinden çıkan ateş üçgenin ortasında çarpıştı. Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü ovayı sarstı; bu, aynı anda serbest bırakılan muazzam miktarda büyüün sesi.

Ateşli parıltı beyaz renkte parladı ve aşağıya yağarak bir sığır şekline dönüştü. Üç başlı dev bir boğa yere düştü. Bozkır titredi.

Canavar başını kaldırdı. On iki fit uzunluğunda, sekiz fit boyunda ve sekiz fit genişliğinde, kılıç büyüklüğünde boynuzları olan bu canavarın etinden ateş fışkırıyordu. Metal pullar yanlarını, göğsünü ve sırtını koruyordu ve ondan yükselen ısı onları donuk bir kırmızıya kadar ısıtıyordu. Tophet Boğası. Sienna imgeleminde onun Atlanta'yı kasıp kavurduğunu ve şehri ateşe verdiğini görmüştü.

Bugün olmaz.

Matarayı üzerime boşalttım ve kalçamı kestim. Kanım büyüyle kıvılcımlandı. Mataradaki ölümsüz kan tepki verdi, çok sayıda akıntı halinde fışkırdı ve sırtımın üzerinde yaylandı, vücudumun üzerinde kendini ördü, göğsümün üzerinde esnek bir zırh oluşturdu, zırhlar

Kollarımda zırhlar, bacaklarımda zırhlar, başımda bir miğfer.

Boğa hindi tabağı büyüklüğünde bir toynağını yere sapladı. Derisinde alevler dönüyordu. Altı gözü beni gördü. Burun deliklerinden ateş üfledi ve saldırdı.

Kurdu dörtmala ittim. Pençeleriyle kül bulutları kaldırarak toprağın üzerinde uçtu. Boğanın toynaklarının gümbürtüsü bozkırı salladı. Onunla kafa kafaya savaşmak intihar olurdu. Rahipleri ortadan kaldırmalıyım. Ona güç veren onlardı.

Oklar dışarıdaydı. Sütunlara tırmanmaya çalışmak zırhımı ve parmaklarımı yakacaktı. Dakkan fırlatmak anlamsızdı. Çok yüksektiler.

Omzumun üzerinden baktım. Lanet şey hızlanıyordu. Bu kadar kütlesi olan bir şey nasıl bu kadar hızlı koşabilirdi?

Büyük bir hızla hareket eden çok fazla kütle vardı.

Kurdu sıkı bir dönüşe soktum, eyerden o kadar uzağa eğildim ki vücudum yere paralel oldu. Savruldu, döndü ve sütunlara doğru koşmaya başladık.

Boğa yanımdan hızla geçti, dönüşü zamanında yapamadı. Canavardan öfke dolu bir böğürtü yükseldi.

Kovala beni, seni aptal inek.

Boğa bir mavna gibi dönerek bana doğru yaklaştı ve hızını artırdı. Daha hızlı. O sığır kaslarından biraz koy.

Boğa tekrar böğürdü, hızla geliyordu. Rüzgâr ateşini körükledi ve alevler cehennem yelesi gibi ondan aktı. Kazanmaya başlamıştı.

Yetmiş feet.

Elli. Boğa başını eğdi, altı boynuzu beni parçalamaya hazırdı.

Direklere doğru nişan aldım.

Otuz. Isı zırhın içinden sırtımı kavurdu.

Kurt sağ ve arka direğin arasından fırladı, yanları sıcaktan yumuşuyordu. Ciğerlerimdeki hava yandı.

Boğa arka sütuna çarptı. Metal sütun savruldu, devrildi ve üzerindeki rahip tutunmak için çabaladı.

Kurdu döndürdüm.

Boğanın boynuzlarından üçü sütunu delmiş, kızgın metali derinlemesine ısırmişti. Sağa doğru sıçradı ama boynuzlar sıkışıp kaldı ve iki kafasını hapsetti.

Yayımı bıraktım ve Dakkan'ı birbirine vurdum.

Canavar geri çekilip boynuzlarını gevşetmek yerine ileri doğru itti. Sütun dayanıyordu. Sol başını ileri geri sallayarak boynuzlarını metalden kurtarmaya çalıştı. Sütun titreyerek sallanmaya başladı.

İçeri daldım. Isı, boğucu bir duvar gibi içime çarptı. Dakkan'ı boğanın tutsak kafasına, doğrudan kulağına sapladım. Öfke ve acı içinde böğürdü. Tekrar tekrar sapladım, kulağına, gözüne, burnuna, defalarca.

Boğa kükreyerek tüm ağırlığını yana verdi ve mızrağımdan kaçmaya çalıştı. Bir şey kırıldı. Boynuzlar sütunun yan tarafını parçaladı. Metal sütun sarktı, devrildi ve devrilmiş bir ağaç gibi yere düştü.

Tepesindeki rahibin tepki verecek zamanı yoktu.

Çırpındı, cübbesi kanat gibi açıldı ve düştü. Yere çarptı ve beni orada, üstünde buldu. Dakkan'ı kafatasına sapladım.

Ma'avir kasıldı, cübbesi çırpındı. Kurdun üzerine atladım ve dörtnala koşmaya başladık.

Hadi, hadi, hadi.

Boğa derin bir böğürmeyle kovalamaya başladı. Toynakları sarsılan rahibe çarptı. Ma'avir patladı.

Patlama dalgası bize çarptı, aramızdaki elli metreye rağmen sıcaklık acı veriyordu. Kurt tökezledi, eriyen bacakları ağırlığımızı taşıyamayacak kadar yumuşaktı. Sıçradım ve küllerin arasında yuvarlandım. Sol uyluğuma bir ağrı saplandı.

Korkunç bir çığlık beni sağır etti, sanki bakır bir çana acı içinde uluyan bir insan gibiydi. Ellerimi kulaklarıma kapattım.

Çılgılık çınladı ve k e s i l d i . Sarsılan yer, boğanın
üzerime doğru geldiğini haber veriyordu.

Ayağa fırladım.

Canavar bana doğru yırtıldı. Şimdi sadece iki kafası vardı,
birinin boynuzu yarımdaydı. Elli fit, yirmi...

Sakin, sakın...

Şimdi.

Kenara sıçradım. Boğanın ivmesi onu
bıçaklayamayacağım kadar hızlı bir şekilde yanımdan
geçirdi.

Kurt topallayarak ilerledi, bacakları bükülmüş metalden
yumuşak bir karmaşaydı.

Boğa yavaşladı, döndü. O kalın boyunları bıçaklamak,
çakıyla bir telefon direğini kesmeye çalışmak gibi olurdu.
Bacaklar daha iyi bir seçenektir. Dizleri olmadan koşamazdı.

Dünya karardı. Sanki tüm vücudum bana isyan
ediyormuş gibi başımda, göğsümde ve midemde ağrılar
patladı. Yer döndü ve başımın üzerine düştü.

Bilincimi kaybetmemek için çaresizce acı içinde
çırpındım.

Kırık kan koğuşundan gelen geri bildirim. Birisi büyümü
bozmuş.

Acı denizinde süzıldüm. Büyü akışını tersine çevir, içe
doğru çek, nefes ver, sar... Gerçeklik etrafımda bir ışık ve
ses kakofonisiyle patladı. Benden on metre ötedeki boğa
başını salladı, boynuzlarına saplanmış ve yüzünün üzerinde
eriyen metal kurdu çıkarmaya çalışıyordu. Yapı benim için
kendini feda etmişti.

Üstümde kurt ve insan karışımı kâbus gibi bir şey bir
sütunun üzerine sıçradı, pençelerini metale geçirdi ve
tırmanmaya başladı.

Derek, seni aptal! Çok yüksek, çok sıcak.

Sütunun tepesine atladı. Ma'avir bir ateş seli kustu.
Derek bir elini sütunun üzerine koyarak altına düştü.
Kolundaki kürk alevler içinde kaldı. Bacaklarını savurarak
rahibi yere düşürdü ve peşinden atladı.

düŖerken ma'avir'i parçaladı. Bir kül bulutu içinde yere akıldılar.

"Kaçın!" ılık attım. "Kaç!"

Bulutun içinden bir acı bakla Ŗekli fırladı: Derek, son sürat koŖuyordu.

Rahip patladı. Patlama dalgası Derek'i kaldırdı, vücudundaki her kıl aynı anda tutuŖtu ve onu bir bez bebek gibi fırlattı.

Metal ılık tekrar patladı. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım. Sağ tarafta, boğanın omuzlarından bir kafa daha eridi. Artık iki boynuzu kalmıŖtı.

Derek sendeleyerek ayağā kalktı, sallanıyordu, sersemlemiŖti. Vücudunun her yerinde yanıklar oluŖmuŖtu. Lyc-V konukusunu onarmaya alıŖırken derisi süründü, tüyleri filizlendi.

Boğā onu gördü.

"Hey! Buradayım! Bana bak!"

Beni görmedi. Ben yan taraftaydım ve Derek tam onun görüş alanındaydı, hâlâ sersemlemiŖti.

Hayır.

Boğaya doğru koŖtum, kalamdaki zırhı erittim ve ellerime ikiz Ŗeritler halinde kan akıttım.

Boğā bana doğru döndü.

Onu alamazsın.

Tophet Boğası saldırdı ama ben çok yakındım. Hızlanmaya vakti yoktu. Yana doğru döndüm, Dakkan'ı omzunun üstündeki metal pulların arasına sıkıŖtırdım ve ellerimi sığır ateŖ kanının içine soktum.

"Hesaad." Benim.

Büyü içimi parçaladı. Acı beni derinden sarstı. Sanki kemiklerim kırılıp açılmış ve iliklerim boşluğā çekilmiş gibi hissettim. Boğayı alt etme eŖiğē çok yüksekti...

Boğā anırdı. Sütünunun tepesinde kalan ma'avir acı içinde ılık attı. Sihirlerimiz arpıŖtı, canavarın kontrolü için güreŖtik. Basınç beni sıkıŖtırdı, boğanın içindeki güç yoğun bir düğüm oldu.

Derek yaşayacaktı. Bana neye mal olursa olsun, bundan kurtulacaktı.

Kan dudaklarımı ıslattı. Gözlerim ve burnum kanadı ve her damlasını yaratığa akıttım. Tophet Boğası Molokh'un ilahi gücünden yaratılmıştı. Bir tanrının canavarını ondan koparmaya çalışıyordum.

"Amehe, amehe, amehe..." İtaat et, itaat et, itaat et.

Bütün vücudum uyuştu. Gözyaşlarım gözlerimi ıslattı ve görmemi zorlaştırdı. Ellerimi hissedemiyordum. Bir uçurumun kenarında sallanıyordum, ölüme sürüklenmek üzereydim.

"Amehe."

Boğanın içindeki büyü kozası patladı. Benim büyüm onun içinden aktı. Yaratığın bilinci olan kötü niyetli ilkel bir zekâ benimkiyle bağlantı kurdu ve irademin dizginini kabul etti. Boğanın bedeninin ezici gücünü, ağırlığını, gücünü hissettim. Ellerimi uzattım ve boğanın zihnini son ma'avir sütununa doğru ittim.

Yaratık saldırdı ve metal sütuna çarptı. Sütun titredi. Boğa geri sıçradı ve bir koçbaşı gibi tekrar vurdu. Yukarıdaki rahip cüppesini yırttı ve alevler içinde dizlerinin üzerine düştü.

Hava parıldadı ve yarıldı ve boşluktan bir dev mükemmel bir el ile uzandı. Boyu seksen fitti, yüzü güzelliğiyle yürek parçalıyordu. Sarı saçlarından bir yele, altın bir ayna gibi parlayan antik zırhla kaplı geniş omuzlarına düşüyordu. Zümrüt gözlerine bakmak kendini kaybetmek demektir. Moloch beni görmeye gelmişti.

Burada ve dev formunda tezahür edebilmek için büyüsunü çılgın bir hızla tüketiyor olmalıydı. Böyle devam edemezdi. Ondan daha uzun süre dayanmalıyım.

Moloch'un parmakları rahibin etrafını sararak onu havaya kaldırdı. Mükemmel ağzını açtı. "HÂLÂ DIRENİYORSUN."

Boğayı ona doğru fırlattım. Binlerce kiloluk öfke ve alevle avatara saldırdı.

Moloch diğ er eliyle uzandı. Boğ a eliyle birleşti ve avucunun içinde eridi. Büyünün kaybolması beni dizlerimin üstüne   kt rd .

"SEN BANA AITSIN. BANA GEL, ş NAR PRENSESİ, VE CENNETİ B L."

"Git kendini becer." Dilimi hareket ettirmek muazzam bir çabaydı. Çok fazla sihir kaybetmiştim.

"BANA KARşI GELEMEZSİN. BENİM İRADEM MUTLAKTIR. ANNEN ÖLECEK, BÜYÜKANNEN K LEM OLACAK VE SEN YANIMDA OTURACAKSIN."

"Seni  ld recekim ve adını silecekim. Kimse seni hatırlamayacak ve hiçliğe karışacaksın."

Gülümsedi, sihir ondan yayılıyordu, sıcak ve parlak. Beni bir mıknatıs gibi çekti. Ağlamak istememe neden oldu.

Moloch öne doğru eğildi, bana doğru uzandı. Hiçbir şey yapamadım. T kenmiştim.

Gümüş bir kurt adam aramıza girdi. İçinden g   fışkırıyordu, a  ve kadim, o kadar güçlüydü ki nefesimi kesti.

Moloch ona baktı. Gözleri genişledi.

Derek başını kaldırdı ve uludu. Sesi vahşi bir savaş duası gibiydi.

 ocuk yiyen tanrı bir adım geri çekildi. Ger eklikteki yırtık çöktü, sesinin son yankıları r zg rda dans etti.

"TEKRAR G R şENE KADAR."

Kollarımı iki yana açarak sırtüstü uzandım ve mavi gökyüzüne baktım. Havanın tadı çok tatlıydı. Her şey acıyordu.

Derek yine uludu, bir zafer ve kan şarkısı söyledi.

Uzaklarda kurtlar uluyarak ona cevap veriyordu.

T Etrafımdaki eski harabe sessiz duruyordu. Geçmiş yaşamında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir otel, bir konser

Salon mu, okul mu? İki kat yüksekliğinde, mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve camları çoktan yok olmuş dikdörtgen pencerelerle delinmiş bir kubbe halinde elli metre üzerimizde yükseliyordu. Ortası açıktı. Bir zamanlar cilalı olan mermer zeminde toz lekeleri vardı. Duvarlar boyunca uzanan sütunlar dar bir balkonu destekliyordu. Harabenin içinde bir yerlerde muhtemelen oraya çıkan merdivenler vardı ama ne Derek ne de ben onları aradık.

Toprakta yanımda yatıyordu. Lyc-V'nin üzerindeki baskıyı hafifletmek için şekil değiştirme zahmetine girmemişti ve şu anda şok edici derecede iriydi, gümüş kürkle kaplı gerçek bir canavardı.

Kutu aramızda, tozlu bir basamağın üzerinde duruyordu. Ay ışığı yukarıdaki pencerelerden parlıyor ve büyülü kemiği ışılatıyordu.

Önümdeki metal tenceredeki kömürleri uzun bir sopayla karıştırdım ve içine bir avuç kuru ot daha attım. O savaş alanında, küllerin içinde uyuyakalmıştım.

Derek beni çimlere taşımıştı. Saatler sonra uyandığımda gördüğüm ilk şey oydu, hâlâ kurt formundaydı, yanımda oturuyordu, batan güneşe karşı silüet halindeydi. İs ve kan gümüş kürkünü lekelemişti. Sağ kolunda kel lekeler vardı, bazıları hala su toplamış ve sıcaklığın onu pişirdiği yerlerden sıvı sızıyordu. Bir aptal gibi ona acıyıp acımadığını sordum. Tabii ki acıyordu. Yalan söyledi ve hayır dedi.

Kutu onun yanında bekliyordu.

Saiman'ın hâlâ hayatta olduğunu teyit etmek için ısrar etmişim. Onu kendi gözlerimle gördüğümde hepimiz portaldan çıktık ve şimdi burada, Unicorn Lane'in kenarındaki bir harabede, Derek'in nazik bir rahibe olan borcunu ödemeyi bekliyorduk. Kurtlar dağılmış ve saklanarak harabenin etrafında bir çember oluşturmuştu. Derek onlara Unicorn Lane bize doğru özellikle kötü bir şey tükürmediği sürece müdahale etmemelerini söyledi.

Saatlerdir burada oturuyordum ve birbirimize tek bir kelime bile söylememiştik.

Üç gün içinde gidiyordu. Şimdi iki. Saat gece yarısını geçmişti.

Gitmesini istemedim.

Saçma ve aptalcaydı ve onun gidişini düşündüğümde canım yanıyordu. O yaşadı. Bu kadarı yeterliydi. Onun kendi hayatı vardı, benim de kendi hayatım ve bu geceden sonra yollarımızı ayıracaktık. En iyisi buydu.

Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Hiçbirinin önemi yoktu.

Derek doğrulup oturdu. Kulakları seğirdi.

Garip bir şekil boş pencerelerden birinden içeri girip balkona tünedi ve rahatsız edici insan gözleriyle bize baktı.

Dişi bir aslan boyundaydı ve vücudunun büyük bir kısmı dişi bir aslan gibi yapılıydı ama kum rengi postu yerine, derisi bir Arap atının yanları gibi ince kahverengi tüylerle kaplıydı. Sırtından iki devasa kanat fırlıyordu, tüyleri beyaz ve altınla beneklenmiş aynı kahverengi tonlarındaydı. Kedi bacakları pençelerle değil, orak pençelerle donanmış büyük kedi benzeri parmaklara sahip canavarca ellerle son buluyordu. Kalın boynu kâbus gibi bir kafayı destekliyordu; yüzü düz bir kedi burnu, yarık üst dudak, dişleri ortaya çıkaran büyük bir ağız ve rahatsız edici derecede insan elmacık kemikleri ve alnıyla aslan ağzının garip bir evrimiydi. Eğer aslanlar

insanlar gibi evrim geçirmiş olsalardı, ona benzeyebilirlerdi.

Alnında altın bir ta vardı. Bileklerini kırmızı taşlarla süslü kalın altın kolluklar sarıyordu. Boynundaki altın kolyeye kurumuş kan sıçramıştı.

Dişı bir sfenks. İlk kez görüyorum.

Sfenks parlayan turkuaz gözleriyle bize baktı.

Ürkütücü.

Ağızını açtı. "Cenaze otlarını kendin için mi yoksa kurt için mi yakıyorsun?"

Fısıltılı sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Onları senin için yakıyorum," dedim ona. "Feribotuya götürebilmen için yanımda bir bozuk para getirdim. Yerel Thanatos'u tanıyorum. Nazik bir adamdır. Sana iyi rehberlik edecektir."

"Ne kadar düşüncelisin, insan." Pençeleri taşı kazıdı. "Kurt hazineye dokunmadı. Gidebilir."

"Arkadaşıımı öldürdün," dedi Derek. "Kutsal bir adamı." "Hazineye dokundu. Ölmesi gerekiyordu."

"Birçok insana yardım etti," dedi Derek. "Hastaları iyileştirdi, açları doyurdu ve zayıflara kalkan oldu. Kutuyu almadı ama siz onu öldürdünüz."

Gözleri parlıyordu. "Kalbinin tadı diğerkleri gibiydi."

"Kutunun artık onda olmadığını biliyordun. Kutuyu çalan o değildi. Onu bağışlamayı seçebilirdin," dedi Derek.

Üzerinde düşünüyor gibiydi. "Evet."

"Ona hızlı bir ölüm verebilirdin."

Parmaklarını esnetti ve pençeleri taşı tekrar sıyırdı. "Karşılık veren avları severim. Hazineye dokunmadın. Sen benim avım değilsin. Git buradan."

Derek yavaşça, kasıtlı olarak pençeli elini kutunun üzerine koydu. "Peki ya şimdi?"

Sfenks balkondan aşığı atladı. Derek yerden sıçradı ve onunla havada buluştu. Kurt ve aslan bir anda çarpıştı.

bedenler ve tüylerden oluşan bir kasırga. Hırlayarak, hırlayarak, ısırarak ve peneleyerek etrafta yuvarlandılar.

Otlarımı karıştırdım. Bu onun savaşıydı. Bu yüzden şehre dönmüştü. Bunu yapmasına izin vermeliydim.

Sfenks Derek'in yan tarafını peneleyerek derisini ve kaslarını parçaladı. Kanatlarından birini kavradı ve vücuduyla birleştiği yerden ısırđı. Kadın ığlık attı ve tekrar yuvarlanarak sütunlara arptılar. Havada toz yükseldi.  ks rd m.

Kan mermere sıçradı. Derek sfenksi arka ayağından kavradı ve en yakındaki sütuna doğru savurdu. Sırtını bir ırtırtıyla taşa çarptı.

Dışarıda kurtlardan biri hırladı. Umarım bir şey olmamıştır. Eğer tekrar hırlarlarsa, gidip kontrol etmem gerekecekti.

Sfenks serbest kaldı ve Derek'in üzerine atladı, pençelerini Derek'in omuzlarına batırdı ve tekmeleyerek arka ayaklarıyla onun bağırsaklarını deşmeye çalıştı. Derek onu boğazından kavradı, vahşi bir kediymişesine kopardı ve boynunu ısırđı.

Kan, dişlerinin arasından fışkırarak üzerlerine aktı. Onu çiğnedi, etini acımasız bir odaklanmayla oydu. Kadın pençeleriyle onu tırmaladı ama adam ısırmaya devam etti.

Sfenks sarktı. Vuruşları gücünü kaybetti. Gevşedi. Gözlerindeki ışık söndü.

Derek bıraktı. Kadın buruşuk bir yığın halinde yere düştü. Elini göğsüne soktu ve kalbini yerinden söktü.

Son bir kez daha ürperdi ve hareketsiz kaldı.

Derek kalbi düşürdü. Kanlı yüzünü aya doğru kaldırdı ve uludu. Zafer dolu değil, kederliydi. Kalbinizi kavradı ve sıktı, size hayatın sonsuz olmadığını söyledi.

Ulumanın son notaları da gecenin içinde eriyip gitti.

Derek döndü. Savaşçı formu kendi içinde yoğunlaştı, insan şekline dönüşüyordu. Gözleri altın ışıkla doluydu.

Uh oh.

Bana doğru gelmeye başladı, çıplaktı, kanlıydı, gözleri alev alev yanıyordu. Ayağa kalktım.

Gelmeye devam etti.

"Dünya'dan kurt adama, görev tamamlandı."

Bana saldırdı. Kaçmak için zamanım yoktu. Sırtımı bir sütuna bastırdı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. İçimden bir elektrik akımı geçti, korku ve heyecan bir aradaydı.

Yüzüme, gözlerime, dudaklarıma bakıyordu... "Onu öldürmenin çok heyecan verici olduğunu anlıyorum..."

Yakınıma eğildi ve alnını benimkine dayadı. Gözlerinde hiçbir mantıklı düşünce kalmamıştı. Sadece açlık ve ihtiyaç. Mayday, mayday.

"Dur."

Derin bir nefes aldı, kokumun tadına baktı.

"Dur! Derek!"

Lanet olsun.

Bir santim geriye yaslandı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını gerdi ama içinde mizah yoktu. Sert ve acı görünüyordu. "Şuna bakın. Ünlü Julie Olsen adımı hatırladı."

Soğuk beni sıırılsıklam etti.

"Biliyordun." "Evet."

Bu kan zırhı olmalıydı. "Ne zamandan beri?" "En başından beri. Seni şehre girerken gördüm." "Nasıl? Yüzüm farklı, kokum farklı."

Daha yakına eğildi, dudakları neredeyse kulağıma değecekti. "Yüzünü görmeme ya da kokunu almama gerek yok. Atını sürme şeklinden sen olduğunu anladım."

Beynim çığlık atarak durdu.

Bana daha fazla yer açarak doğruldu ve gözlerini gördüm. Soğuk bir ateşle doluydular. Sebepsiz yere sinirlenmişti.

Gerçekten mi? Kızgın mıydı? Cesareti varmış.

"Biliyordun ve bana söylemedin. Eğlenceli miydi?"

Beni düşündü. "Emin değilim. Bir düşüneyim."

"Biraz düşmanlık seziyorum."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Gerçekten mi? Acaba buna ne sebep olmuş olabilir?"

"Neden bana anlatmıyorsun? Her şeyi açıkla."

Dişlerini gösterdi. Sesi hırıltılıydı. "Sen gittin. Veda etmeden. Açıklama yapmadan. Beni istemediğin eski bir bıçak gibi geride bıraktın."

"Beni istediğin zaman bulabilirdin. Evi aradım. Onlara tam olarak nerede olduğumu söyledim. Eğer benimle konuşmak istiyorsan, tek yapman gereken telefonu açmaktı."

"Ve ne dedi? Lütfen geri dön? Sen hamleni yaptın, ben de benimkini. Geri dönmeni bekledim. Dönmedin. Benimle bir şey yapmak istemediğini açıkça belli ettin. İyi bir çocuk gibi sonsuza dek seni burada mı beklemeliydim?"

"Öyle miydin? Beş yıl boyunca sana aşkıttım ve sen beni arama zahmetine bile girmedin."

"Sen küçük bir çocuktun!"

"Ve eğer gitmemiş olsaydım, sonsuza dek kafanın içinde küçük bir çocuk olarak kalacaktım. Ben büyüdüm. Eğer gidersem, eninde sonunda beni bulacağını düşündüm. Her şey farklı olurdu."

"Her şey yolundaydı! İyi bir takımdık."

"Takım olmak istemedim! Bir çift olmak istedim!"

Bana baktı.

"Tanrılar aşkına, nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun? Burada kalsaydım, yine de 'iyi bir takım' olurduk."

"Bu benim için yeterliydi. Yakınımda olman hoşuma gidiyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek hoşuma gidiyordu."

"Bu her zaman seninle ilgili değil. Eğer gitmemiş olsaydım, hala eskiden olduğumuz yerde olurduk, ben umut ederdim ve umut ederdim ve sen asla kararını vermezdin. Hiçbir şey değişmezdi."

"Bana bir şans vermedin," diye hırladı. "Sen gittin."

"Ayrıldım çünkü kopan bağ yüzünden ruhumda bir boşluk vardı. Benimle gelmeni istemedim, çünkü

Hayatında bir kez olsun beni sevdiğini göstermeni istedim. Benim için savaşmanı istedim. Bana yemek getirdiğin, benimle flört ettiğin ve bana asılmaya çalışan diğer erkeklere hırladığın o saçma kurt adam çiftleşme şeyini yapmanı istedim. Birdenbire ortaya çıkman gibi saçma fantezilerim vardı. Atlanta'dan ayrıldığında, beni bulmaya geleceğini düşündüm. Üç hafta boyunca her sabah salak gibi pencerenin önünde bekledim."

"Atlanta'dan ayrıldım çünkü ne olduğumu anlamam gerekiyordu. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Artık yaptığın hiçbir şeyin benimle bir ilgisi yok. Bu konuşmayı neden yaptığınızı bile bilmiyorum."

"Bunu yapıyoruz çünkü bazı lanet cevaplar istiyorum."

"Seni beklemekten yoruldum, Derek. Sen yaptın Kendin için oldukça iyisin, Buz Hiddeti'nin Beta'sı. Kendi yolundan çekilirsen hep olacağını düşündüğüm adam oldun. O adam Julie Olsen'ı istemedi, ama işte buradayız, nefes almak için bana ihtiyacın varmış gibi bana bakıyorsun. Ne oldu? Sonunda senin için yeterince güzel miyim?"

Benden uzaklaştı. Bakışlarını tutmak imkânsızdı. "Tamam. Seni anlıyorum. Ne dilediğinize dikkat edin, Prenses."

Döndü ve sfenkse doğru yürüdü. "İşte böyle," diye seslendim. "Yürümeye devam et."

Kalbi yerden aldı, bana döndü ve ısırıldı. Kan çenesinden aşağı damladı. Derek bir an dondu kaldı, ay ışığıyla kaplanmış, parlayan gözlerle milyonlarca kilometre ötedeki bir şeye bakıyordu. Vahşi bir kurt gülümsemesi dudaklarını büktü. Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Sütuna yaslandım.

Çok fazla. Çok fazla büyü, çok fazla tehlike, çok fazla Derek. Çok fazla.

Önemli değildi. Buraya öldürmek için geldiği yaratığı öldürmüştü. Şimdi Alaska'ya geri dönecekti. Her şey bitmişti. Onun adına sevinmeliydim. Kendim için rahatlamalıydim. Anladım.

göğsümdeki şeyleri. Havayı temizledim. Sonunda onu sonsuza dek bırakabilir ve özgür olabilirdim. Her şey plana göre gitti.

Peki neden bu kadar acıdı?

SAIMAN'IN MEZAR TAŞININ YANINA OTURDUM VE YAVAŞÇA GÖKYÜZÜNÜ İZLEDİM.

Unicorn Lane'in üstünü aydınlatın. Çok hırpalanmıştım. Bedenim, zihnim, kalbim, her şeyim yara bere içindeydi. Sadece incinmiş ve boş hissediyordum.

Sienna gölgelerin arasından çıktı, pelerini etrafında dönüyordu. Elinde berrak bir sıvıyla dolu plastik bir şişe vardı. Sıvı hafifçe parlıyordu, tam olarak parlamıyordu ama kendi ince ışıyla doluydu.

"Çok mistik," dedim ona.

"Denerim."

Bana baktı. Gözleri mesafeliydi. Cildinde büyü parlıyordu. Duyusal görüşüme göre, yoğun, parlak bir maviyle parlıyordu, sihrinin dalları sanki hayalet bir rüzgâr tarafından karıştırılmış gibi sarmallar halinde uzanıyordu. Sesi sihirle dolu bir şekilde akıyordu.

"Çok yorgunsun," dedi Cadı Kahin.

"Öyleyim. Yeterince şey yaptım mı? Geleceği değiştirebildim mi?" Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Korku beni bir kova buzlu su gibi ıslattı. Başarısız olmuştum.

Kate'in ölüm fermanını

imzalamıştım. "Ama bunu daha az kesinleştirdin."

Kelimelerin nüfuz etmesi bir an aldı. "Lanet olsun Sienna."

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Onu ilk kez gece yarısından hemen sonra gördüm."

Çömeldi ve elindeki şişenin içindekileri yere döktü. Sıvı, çukurlaşmış asfaltta bir çukurda toplandı ve uzun, ince bir parmağıyla ona dokundu. Suyun yüzeyinden buhar aktı ve parılayan bir perde halinde yükseldi. Koyu saçlı bir kadın belirdi

Yüz hatları tanıdıktı, benimkine çok benziyordu. Kate. Gülümsedi, küçük sarışın bir bebeği kucağına aldı ve çocuğu kalçasına koydu. Yeni yürümeye başlayan çocuk zaman perdesinin ardından bana baktı, kocaman kahverengi gözleri küçücük yüzünde parlıyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Sienna yumuşak bir sesle, "Bu senin kız kardeşin," dedi. "Bu imgelem var çünkü dün Moloch'u kısa devre yaptırdın."

Bu Buhar ortadan kayboldu, olarak ve su dağılmış hiçbir şeye.

Sienna bana "Onlara zaman kazandırdın," dedi. "Ne kadar?"

"Kim bilebilir ki?" Sienna bana tek omuz silkti. "Artık onları görebilir miyim?"

"Hayır. Onları göremezsın ve gidemezsin." Kahin lanetli gözlerle bana baktı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Eğer bir gün sana yanlış yaparsam, Julie, beni affedecek misin?" "Evet. Hepimiz arada bir hata yaparız. Sen benim

dostum."

Gülümsedi. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Söz sözdür. Umarım her zaman böyle hissedersin."

Büyüsü etrafını sardı ve kayboldu, içeri çekildi. Karşımda sıradan genç bir kadın duruyordu. Arkadaşım geri dönmüştü.

"Yarın çay ve çikolata içmeliyiz," dedi Sienna. "Seni Smith Caddesi'ndeki yeni fırına götüreceğim. Ben ısmarlıyorum."

"Bu cömert teklifini kabul edeceğim."

Sienna gülümsedi.

EPİLOG

T o güneş vardı yükseldi, ve ve
sihirli hala tutuldu. Normalde bir filmin
başlangıcına kadar beklerdim.
yeni dalga, ama bu çok önemliydi.

Sol elimle mor kadifeye sarılmış kutuyu, sağ elimle de
çantayı aldım, derin bir nefes aldım ve gizli bağlantıya
uzandım, beni hem yakın hem de imkânsız derecede uzak
bir yere götürmesine izin verdim.

Çiçek açan ağaçların kokusu üzerime sinmişti. Büyük bir
sarayın balkonunda duruyordum. Altımda nefes kesici bir
bahçe çiçek açmış, sıg göletler ve insan yapımı yataklardan
akan yumuşak dereler arasında ağaçlar ve çiçekler
yeşermişti. Pembe ve beyaz taştan narin süs köşkleri
yeşillikleri süslüyordu.

Su Bahçeleri. Eski krallığın harikalarından biri.

"Uzun zaman oldu," dedi arkamdan tanıdık, derin bir ses.

Döndüm. Büyükbabam balkona doğru yürüyordu,
Beyaz bir tunik ve bol beyaz bir pantolon giymişti. Ayakları
çıplaktı. Koyu renk saçları, stratejik olarak griyle tuzlanmış,
omuzlarına dökülüyordu. Bir bilgenin yüzüne sahipti, insan
sınırlarının ötesinde güzeldi, yine de bilge ve kendinden
emindi.

"Çok meşguldüm. Ama hediye getirdim."

"Çantadaki benim kurdum mu?"

"Geriye ne kaldıysa." Çantanın yere düşmesine izin
verdim. Kumaş yok oldu ve kurdun erimiş kalıntıları ortaya
çıktı. "Onu kırdım. Özür dilerim."

"Karşımda durduğuna göre işini yapmış olmalı. Sana iyi hizmet etti mi?"

"Beni kurtardı. Tamir edebilir misin?"

"O sadece bir makine," dedi Roland. "Yasını tuttun mu?" "Tuttum."

Büyükbaba gülümsedi. "Dikkatli ol. Onu yeniden inşa edeceğim, ama ona ne kadar bağlanırsan, o da o kadar güç kazanacaktır. Büyülü yapıların doğası böyledir. Bağımsız bir iradeye sahip bir varlık haline geleceği bir zaman gelebilir."

"Bunu aklımda tutacağım."

Ona kadife bohçayı uzattım.

"Nedir bu?"

"Moloch'un umutsuzca istediği bir obje. Sanırım sizinkilerden biri olabilir."

Roland elini hareket ettirdi. Balkonun zemininden bir masa filizlendi. Bohça üzerine düştü ve kadife düştü.

Güldü. Masanın üzerinde iki şişe Corona belirdi, yanlarında buzlar oluşuyordu. Balkon demirinin yanında birbiriyle uyumlu iki sandalye belirdi.

Roland bir bira aldı. "Bana her şeyi anlat." Ben bitirene kadar biralarımızı bitirmiştik. "İyi iş çıkardın," dedi.

"Teşekkür ederim." Büyükbabadan gelen övgü, hem nadir hem de değerlidir.

"Bunun ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Lütfen."

"Bunun için gece gökyüzüne ihtiyacımız olacak."

Roland elini salladı. Gün batımı gökyüzüne sıçradı ve ufkun arkasında eridi. Çivit mavisini gökyüzünü kapladı, tanıdık takımyıldızlar derinliklerinde elmas gibi parlıyordu. Hapishanesinin içinde Büyükbaba Tanrı'ydı.

Roland kutuya dokundu. Kapak yavaşça açıldı. İçinden hafif mavi bir parıltı yayıldı ve

Yukarıdaki takımyıldızların ve aşağıdaki kıyı şeritlerinin parlayan örümcek ağıları. Çok güzel.

"On dört yaşındayken öğretmenim benden hareketli bir harita yapmamı istedi. Kullanıcının konumunu her zaman bilmeli ve mevsimlere ve gelgitlere göre ayarlanmalıydı. Güzel ve kullanımı zahmetsiz olmalıydı."

"GPS'in eski bir versiyonunu mu yaptınız?"

Roland sıırttı. "Evet ama benimki çok daha şık. Yıllar sonra Orta Deniz'den tüccarlar gelene kadar yaptığım diğer ıvır zıvırların arasında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Narin çömlekler, mermerden heykeller, altın ve bakır, zeytinyağı, parfüm ve şarap getirdiler. Sürekli bir ticaret yolu oluşturmak istedik ama bize denizin tehlikeli ve canavarlarla dolu olduğunu söylediler. Gemilerin rotadan sapması çok kolaydı. Ben de onlara bu haritayı hediye ettim ve başka gemi gelmeyene kadar iki yüzyıl boyunca ticaret yaptık."

O Roland'dı. Akdeniz'de filolara rehberlik eden atılmış bir okul projesi. Sonradan düşünülmüş bir şey. Eski Yunanlılar ya da onların ataları ona her şeyin ötesinde değer vermiş, hatta onu korumak için bir sfenks bağlamış olmalıydılar ve o buna tavan arasında ortaya çıkan unutulmuş bir oyuncak muamelesi yapıyordu.

"Onu burada seninle bırakacağım," dedim ona.

"Nasıl isterseniz. Muhtemelen daha iyi bir versiyonunu yapabilirim. Evet, daha küçük bir şey. Daha elde taşınabilir." Elini salladı ve masanın üzerinde iki yeni şişe belirdi. "Bir süre benimle oturur musun?"

"Tabii ki yapacağım."

Ayakkabılarımı çıkardım ve sandalyemde arkama yaslandım. Elimdeki bira gevrek ve soğuktu ve üzerimizdeki gece gökyüzü çok uçsuz bucaksızdı.

"Bundan sonrası daha da zorlaşacak," dedi Roland. "Korkarım acı çekeceksin."

"Hayat acı çekiyor. Benim için neden farklı olsun ki?"

"Çünkü sen benim torunumsun ve benim için çok değerlisin. Elimden gelse seni bağışlardım."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun büyükbaba."

Güldü. Biralarımızı tokuşturduk ve yıldızların parıltısını izledik.

RYDER EKSTRALARI

Mektup

Atlanta Savaşı'ndan bir ay sonra

Merhametli Yardım Emri

The Citadel

Wolf Trap, VA 22182

14 Eylül 2045

KAYIT İÇİN TRANSKRIPT

Büyük Üstat için, Angevin, Damian, 3rd Merhametli
Yardım Tarikatı Şövalye Önderi

HAZIR BULUNANLAR: Büyük Üstat Damian Angevin,
Şövalye Soruşturmacı Bruce Dolivo, Şövalye Sekreter
Timothy Hanson (kayıt)

Konu: Atlanta Savaşı / Roland nam-ı diğer Şinar'lı
Nemrut'un İşgal Girişimi

BD [Okuma]: Atlanta'da meydana gelen ve Ağustos 2045'te Atlanta Muharebesi ile sonuçlanan çatışmayı anlamak için iki teoriyi göz önünde bulundurmak faydalı olacaktır.

Birincisi, büyü ve teknoloji güçleri bir denge içinde var olur. Yaşamın devam edebilmesi için her ikisinin de mevcut olması gerekir. İkisinden birinin tamamen yokluğu, Palmetto GA'daki Deniz Feneri Bekçisi olayında gördüğümüz gibi, kitlesel bir yok oluşla sonuçlanır. Cihazlar ve büyüler aracılığıyla teknoloji veya büyü kullanmak, karşıt güç pahasına dünyadaki ilgili gücünü artırır. Dolayısıyla, nüfus ne kadar çok büyü kullanırsa, büyü o kadar güçlü olur ve

zayıf olan teknolojidir ve tersi de geçerlidir. Bu, dengesizlik çok büyük hale gelene ve sistem otomatik düzeltme yapana kadar devam eder. Bu Denge Teorisi olarak bilinir.

DA: Bunun gayet farkındayım. Son kontrol ettiğimde aptal değildim.

BD [Okuma]: Vardiya, büyüünün teknolojik uygarlığımıza geri dönüşü bu tür bir düzeltmenin örneğidir. Düzeltme anlık değil kademelidir, bu yüzden şu anda aralarında teknoloji dönemleri olan sihir dalgaları yaşıyoruz. Büyünün yüksek binalar, uçaklar ve bilgisayarlar gibi yüksek teknolojik yoğunluğa sahip nesneleri yok etmesinin nedeni de budur.

Bruce, zamanım değerli. Lanet maymuna git.

BD [Okunuyor]: İkinci olarak, Değişim dünyamızın yaşadığı bu türden ilk düzeltme değildir. Kanıtlar, tarih öncesinde büyü pratiğine dayanan birkaç ileri uygarlığın var olduğunu ve en azından bizimkine eşit veya onu aşan bir bilgi ve yenilik seviyesine ulaştıklarını göstermektedir. Onlar teknoloji dalgaları getiren ve nihayetinde ölümleriyle sonuçlanan kendi Değişimlerini yaşamışlardı. Bu İkinci Değişim Teorisi olarak bilinir.

DA: Bunu bilerek yapıyorsun.

BD: Evet, benden bunu yapmamı istediniz, her şeyi bıraktım ve şimdi oturup benim lanet raporumu dinleyeceksiniz.

DA: Kendi sesinizin tınısını her zaman sevmişsinizdir.

BD: Ve otuz yıl sonra hala derse dikkatini veremiyorsun. Hala senin için ödevini yapıyorum Damian.

DA: Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun. Ev ödevimi kendim yaptım. Araştırmak senin işin. Bulgularınız hakkında ne yapacağıma karar vermek de benim işim.

BD: Olamaz, sürekli araya girmeler yüzünden düşünce trenimi kaybediyorum. Sanırım en baştan başlamam gerekecek.

Bunu zaten biliyorum. Çocuk bunu biliyor. Tim, bunlardan herhangi biri senin için yeni mi yoksa Akademi'deki dersler sırasında uyanık mıydın?

Hayır, Büyük Üstad. Evet, Büyük Üstad.

Tim, bana Roland'ın kim olduğunu söyle.

TH: Büyü uygarlıklarının geliştiği tarih öncesi zamanlarda doğmuş olağanüstü güçlü bir büyücüdür. İncil'deki Babil Kulesi'ni inşa eden Nemrut figürünün temeli olduğu söylenir. İlk Vardiya sihirli uygarlığı yok ettiğinde, Nemrut kış uykusuna yattı. Şimdiki Değişim onu uyandırdı ve Roland adını aldı. Tanrı benzeri güçlere sahiptir, kan büyü kullanır ve vampirleri yaratmış olabilir. Dünya egemenliği peşinde ve olağanüstü düşman olarak sınıflandırılıyor.

BD: Nasıl oluyor da gelişti gibi kelimeler kullanan bir çocuğunuz var? Onu bana ver, senin için fazla zeki.

DA: Kendine akıllı bir çocuk bul. Bu benim. Bana sadece CliffNotes versiyonunu ver, Bruce.

Güzel. Büyüyü su, teknolojiyi de onu tutan bir baraj olarak düşünün. Her zaman bir miktar su akar ama bu ancak bir damlacıktır. Sonra Sanayi Devrimi, birkaç Dünya Savaşı, Uzay Yarışı ve bilgi teknolojisi var. Ne kadar ilerlersek baraj üzerindeki baskı da o kadar artıyor ve sonunda baraj çatlamaya başlıyor. Bizce her şey 70'lerde, psişik saçmalıklar ortaya çıktığında başladı.

Böylece büyü çatlaklardan sızmaya devam eder, çatlaklar genişler ve sonunda Roland uyanır, muhtemelen 90'larda bir zaman. Uyuduğu mağaradan sürünerek çıkar ve barajın yıkılmasını bekleyerek etrafta koşturmaya başlar. Biz de biliyoruz ki kırıldı ve kıyametimiz koptu.

Kimse Roland'a geçmişte ne olduğunu tam olarak bilmiyor, ama çok ağır şeyler olmuş, çünkü adam aklını kaçırmış. Çılgın dahi, megaloman büyücü, çılgın kozmik

güçler, tüm ençhilada. Eski krallığı Shinar'ı yeniden inşa etmeye kafayı takmıştır. Ohio'ya yerleşir, İnsanları yaratır ve krallığının temelini inşa etmeye başlar.

Vardiyadan kısa bir süre sonra Kalina adında bir kadınla tanışır ve ona aşık olur. Kadın hamile kalır ve ilk başta mutlu olur, ancak daha sonra karnındaki çocuğu öldürmeye karar verir.

DA: Neden?

BD: Geçmişte çocukları oldu ve pek iyi gitmedi. Güçlüydüler ve her biri öldü ya da ona karşı geldi ve sonra öldü. Kendi çocuklarından kaçını öldürdüğünü kimse bilmiyor.

DA: Açıkça, yılın babası malzemesi.

BD: Kalina'nın başka fikirleri vardı. Bir şekilde Roland'ın savaş lordunu baştan çıkardı ve onunla kaçtı. İşin içine büyü karışmış olabilir. Roland onları kovaladı. Bir noktada bir kız çocuğu doğurdu. Roland onları yakaladı, o da bebeği savaş lorduna verdi ve onlara zaman kazandırmak için kocasıyla yüzleşti. Her şeye rağmen çok iyi bir iş çıkarmış. Roland onu öğrenmeden yirmi beş yıl önce kızını satın almış.

DA: Kalina'ya ne oldu?

BD: Roland'ı gözünden bıçakladı ve Roland da onu öldürdü. DA: Bu ömür boyu sürecektir bir filme dönüştü.

BD: Bu sözün nereden geldiğini biliyor musun? DA: Evet, biliyor musun?

BD: Timothy, bonus soru. Ömür boyu film deyimi nereden geliyor?

TH: Lifetime, kadınları hedef alan ve başrollerde kadınların yer aldığı programlar sunan temel bir kablolu yayın kanalıydı. Lifetime'ın orijinal içeriği, genellikle erkeklerin eylemlerinden kaynaklanan zorlukların üstesinden gelen kadınları tasvir eden TV filmleri için yapılmış filmleri içeriyordu.

Lisa'yı onunla takas edeceğim.

DA: Pas. Kız ve savaş lorduna ne oldu?

BD: Savaş lordu kızı bir katile dönüştürmeye karar verdi ve yaptı da. Bu kadın her şeyi öldürebilir. Sekiz yaşındayken Sınırın Güneyindeki çukurlarda savaştığına dair raporlar var. Sonunda savaş lordu öldü ve on beş yaşından on sekiz yaşına kadar bizden biri olan Şövalye-Diviner Greg Feldman'ın vesayeti altında kaldı.

DA: Bizde miydi?

BD: Evet.

SAVCI: Feldman biliyor muydu?

Öyle görünüyor. Onu iki kez Akademi'ye kaydettirmeye çalışmış ve her ikisinde de kaçmış. Kayıt kayıtlarını kendin kontrol edebilirsin. Kate Daniels adını kullanıyormuş.

DA: Lanet olsun.

BD: Sonunda Atlanta'ya gitti ve Curran Lennart ile karşılaştı.

DA: Sürünün ilk Beastlord'u mu?

Evet. Görünüşe göre, bir çeşit anlık çekim varmış. Daha da iyisi var. Ted Moynohan şu anda Atlanta Bölümü'nden sorumlu.

DA: Yine o salak. Vermeye devam eden hediye. Nasıl Şövalye Koruyucu olduğunu hâlâ anlamış değilim. Eğer bu adam kendi sikinden başka hiçbir şeyden sorumlu olmasaydı, er ya da geç insanlık için bir tehlike oluşturduğundan şüphelenirdi.

BD: Stone'un şövalye ilan ettiği ilk 50 kişiden biriydi. Stone onu güvenilirliği nedeniyle sevmiş ve Şövalye Çavuşluğa terfi ettirmiş, Stone öldükten sonra da Heath görevi devralmış ve Heath kıdemi yetenekten üstün tutmuş. Stone'un gerçek boyutlu bir portresini yaptıran ve altın çerçeveleten aynı adamdan bahsediyoruz...

DA: Ve eğer Stone hayatta olsaydı, Heath'in beynini onunla dağıtırdı.

BD: Bunu görmek için iyi para verirdim. Kate'in koruyucusu olarak görev yapan Şövalye-Diviner Greg Feldman öldürüldü. Myonohan bunu araştırmıyor.

DA: Neden olmasın?

Feldman'ın onunla sorunları vardı. Daniels ortaya çıkar ve Moynohan Daniels'ı cinayeti çözmesi için Tarikat'ın bir ajanı olarak işe alır.

DA: Ne oluyor lan?

BD: Senin tahminin benimki kadar iyi. Bu şey aslında çok daha karmaşık, ama vurguları istediniz. Bir süre bizim için çalışacak. Bu arada babası kız kardeşini uyandırıyor. Adı Erra ve nükleer bombanın insandaki karşılığı. Eski zamanlarda, onun savaş lorduymuş. Plaguebringer ve City Eater gibi bir mil uzunluğunda bir unvan listesi var ve kardeşinden bile daha az akli başında. Bir sebepten Roland onu Atlanta'ya gönderir ve yeğeniyle karşılaşır. İşler sarpa sarar. Bir veba neredeyse şehri yok eder, çılgınca şeyler olur ama sonunda Daniels onu öldürür. Bu süreçte Lennart'la birlikte oldukları ortaya çıkar ve Moynohan şekil değiştirenlerin insan olmadığını ve öldürülmeleri gerektiğini düşünür. Böylece kızımız işi bırakır ve Beastlady olmaya gider.

DA: ...

İyi misin?

DA: Bir düşünsene. Keşke onu yakalamayı başarabilseydik. Kendi nükleer bombamıza sahip olabilirdik.

BD [iç çeker]: Evet. İnsanları zekâlarının ötesinde terfi ettirerseniz böyle olur. Her neyse, birkaç yıl geçiyor ve Roland ile Daniels uzaktan birbirleriyle çatışmaya devam ediyor. Bu arada Heath bizi politik bir kâbusun içine sürüklüyor. Tarikat'ın itibarı dibe vuruyor. Artık tamamen delirmiş olan Moynohan, Tarikat'ın hayatta kalabilmesinin tek yolunun şeytani bir düşmana karşı kutsal bir savaş vermek olduğuna ikna olur.

DA: Peki bunu nasıl biliyoruz?

BD: Heath'e bu konuda bir not yazdı.

DA: ... Devam et.

BD: Moynohan savaşacak bir düşman arar ve Roland'da karar kılar. Roland kızıyla şahsen tanışma zamanının geldiğine karar verir ve savaş lordunu onu almaya gönderir.

DA: Hugh d'Ambray, bir başka büyük baş belası.
Roland onu atana kadar tam bir baş belasıydı.

DA: O adam bir kasap. Şu anda Kentucky'de güven içinde oturup yeni karısıyla evcilik oynuyor ve o eyaletin dışına adımını attığı anda, pirincin taşını ayıklar gibi peşinde olacağım.

Tamam. Devam edelim. Moynohan, d'Ambray'in tüm Atlanta Bölümünü katlettiğinden ve d'Ambray'in içine yerleştirilmiş gizli bir ajanı yaktığından emin olur. O ajan.

DA: Bize söyleyecek misin?

Bu dramatik bir duraklama, Damian. O ajan Şövalye Haçlı Nikolas Feldman, Greg Feldman'ın oğlu. Bunu tahmin edemedin, değil mi?

DA: Bu kadın bunu yapmaya nasıl devam ediyor? Nasıl oluyor da yörüngesi Tarikat ile her kesiştiğinde elimizde büyük bir felaket oluyor ve o bizi olabilecek en kötü şekilde görüyor?

BD: Şans mı? Tesadüf mü? Kader mi? Her neyse, Heath Roland'la savaşa girmeyi reddediyor ve bir sebepten ötürü Feldman'ı Şövalye-Koruyuculuğuna terfi ettirmeye ve Atlanta Bölümünün başına getirmeye karar veriyor. Mariana de Leon Heath'in istifa etmesini istiyor ve yerine geçecek kişi olarak senin adın geçiyor. Sonra ne olduğunu biliyorsunuz. Biz tüm bunları çözmekle ve iç savaşımızla meşgulken Roland ve Daniels açık bir çatışmaya girdi. Bu ailenin toprak talep etme konusunda doğuştan gelen bir yeteneği var.

DA: İddiayı tanımlayın.

BD: Toprağa ve içindeki tüm canlılara bağlı hale gelirler. Alanlarına önemli bir büyü gücü girerse, bunu bilir ve takip edebilirler. Bu, onları daha iyi yöneticiler yapmak için kasıtlı olarak içlerine yerleştirilmiş bir şey. Görünüşe göre, tüm bunlara bağlı büyük bir fiyat etiketi var, ancak buna girmeyeceğiz. Kısa versiyon: Roland Atlanta'yı ele geçirmeye çalışır ve Daniels onu engelleyip onun yerine Atlanta'yı ele geçirir. Bir anlaşma yaparlar. Lennart Sürü'den vazgeçiyor ve

Sevgili babacığım önümüzdeki yüz yıl boyunca terbiyesine dikkat edecek. Aslında, Lennart ve Daniels biraz zaman kazandılar.

DA: Uzun sürmedi.

Hayır. Onu sopayla dürtüp duruyor. Lennart'la evlenirler ve Lennart bir erkek bebek doğurur, bu da babasının işine karışmasını daha da kötüleştirir. Babası onu rahatsız ederken, kadim bir ejderha dünyayı istila etmenin harika bir fikir olacağına karar verir. Köle ordusuyla birlikte saklandığı gizli bir boyutu açar ve insanları yakalayıp canlı canlı kaynatmaya başlar. Tüm şehir onunla savaşmak için bir araya gelir ve Daniels bir şekilde Roland'ı ona yardım etmeye ikna eder. Ejderhayı öldürürler ve ejderha nalları diktiği anda Roland kızına sırtını döner. Ortalık yatıştığında Roland gitmiş, dünyamızdan fırlatılıp atılmıştır.

DA: Nerede?

BD: Kimse bilmiyor. Feldman, Roland'ın bizim varlığımızın dışındaki bir âlemde hapsedildiğini ve asla kaçamayacağını iddia ettiği bir rapor yazdı. Bir açıklama yapması için onu sıkıştırdım ama henüz bir açıklama yapmadı. Bizim hakkımızda pek iyi düşüncelere sahip değil. Moynohan gibi o da yıllardır Roland'ın istila edeceğini ve Daniels'ın demokrasi için bir tehlike olduğunu açıklayan notlar yazıyor.

DA: Onları okudum. Belirttiği noktalar geçerliydi ancak bizim daha acil işlerimiz vardı. Daniels'a ne oldu?

BD: Araziyi geri aldı ve eski Beastlord kocasıyla banliyöde yaşamaya geri döndü.

DA: Öylece mi?

Aynen böyle. İşte işin püf noktası. Öldürdüğü teyzeyi hatırlıyor musun? Erra, Plaguebringer? Tüm unvanlara sahip olan mı?

DA: Evet.

BD: Savaş alanında dirildi.

Bruce, ölüm sonsuzdur. Vardiya'dan bu yana geçen on yıllar boyunca hiç kimse hayata geri dönmedi.

Evet, öldü. Söylentilere göre tam olarak ölmemiş ve Daniels ile bir çeşit anlaşma yapmışlar. Ortalık yatıştıktan kısa bir süre sonra da ayrılıyor. Ve işte size bir haber daha. Yıllar önce Daniels bir sokak çocuğunu kurtarmış, Julia Olsen adında küçük bir kız. Lennart ve Daniels onu resmen evlat edinmişler. Julia, ona Julie diyorlar, bir duyusaldı ve bazı garip güçleri vardı. Söylentiye göre, Erra ile birlikte ayrılmışlar. Nerede oldukları resmi olarak bilinmiyor.

DA: Yani, ülkede dolaşan, muhtemelen salgınlar başlatan eski bir savaş lordu prensesimiz var ve iyi haber, garip güçleri olan bir çırak buldu. Harika. Roland'ın artık bir tehdit olmadığından ne kadar eminiz?

Yüzde yüz eminim. Daniels'ın umurunda değil ve öncelikli hedefi o olacaktır. Erra'ya gelince, onu bulacağız.

DA: Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

BD: Çünkü böyle görünüyor. [fotoğrafı uzatır] DA:

... Boyu ne kadar?

Altı iki.

DA: Binlerce yaşında olduğunu söylediğinde, bunu beklemiyordum.

BD: Hayır. Bu bakışı

biliyorum. DA: Ne

bakışı?

Damian.

Evet? Bana kayıt dışı söylemek istediğiniz bir şey var mı?

BD: Hayır, kayıtlara geçmesini istiyorum. Burada geçen her kelimeyi kaydetmek Timothy'nin görevi ve bunu yazılı hale getirdiğinden emin olmak istiyorum. Anladınız mı, Şövalye Sekreter Hanson?

Evet, Şövalye Sorgucu.

Bu kadın bir kitle imha silahı. Hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yapabiliyor. Kendi kanından yok edilemez silahlar ve zırhlar yapabiliyor. Yüzyılların eğitime ve tecrübesine sahip. Vardiya

elli yıldan daha az bir süre önce oldu. En gelişmiş büyücülerimiz onun yanında bebek kalır. Onu rahat bırak.

DA: Mhm.

Çok ciddiym Damian. Bu kadın tam bir bela. Sakın bulaşma. Ciddiyim.

Seni duydum. Rapor için teşekkürler, Şövalye Engizisyoncu. Tarikat çabalarınızı takdir ediyor.

Seni uyarmıştım. Ayrıca, odaklanmamız gereken Julia Olsen. Roland ona ilgi duyuyordu. Kuğu sarayında görülmüş ve astları ona talmir, yani öğrenci diye hitap etmişti. Daniels ona kesici silahlar kullanmayı öğretti, Roland ona büyü yapmayı öğretti ve şimdi Erra onu yanına aldı ve ona ne öğrettiğini sadece Tanrı bilir. O aileden üç kişi bilgilerini bu çocuğa aktarmayı seçti. Neden? Bunun da ötesinde, bu kız yıllardır Atlanta'nın siyasetindeki karmaşayı en ön sıradan izliyor. Sürü ve Cadı Kovukları ile yakın bağları var. Ayrıca Hugh d'Ambray'in Kentucky şatosunda hoş karşılanıyor. Beni endişelendiriyor.

SAVCI: Kaç yaşında, on sekiz mi?

BD: Hemen hemen. Kesin bir doğum tarihimiz yok.

Genç. Etkileyici. Ve muhtemelen bir sürü gücü var. Onu benim için bul Bruce. Erra'yı alamayız ve Daniels'ı kaybettik, d'Ambray asla bir seçenek değildi, ama hala Julie Olsen'ı alabiliriz. Bunu es geçemeyiz. Shinar'ın yönetici ailesi uyanan tek kişi değil. Onun kafasındaki bilgiye ihtiyacımız var, yoksa hızlı bir şekilde sınıfta kalacağız.

Onu bulacağım. Asıl soru, onu bize katılmaya nasıl ikna edeceksin?

DA: O on sekiz yaşında etkilenebilir bir çocuk. Şövalyeler ve destek personeli arasında bizim tarafımızı seçen seksen bin kişi var. Beni ona götür, gerisini ben hallederim. Bunu bir öncelik haline getir, Bruce.

BD: Anlaşıldı, Büyük Üstat.

Şövalye Soruşturmacı Dolivo odadan çıktı.

DA [Erra'nın fotoğrafını tutuyor]: Kadın hakkında ne düşünüyorsun, Tim?

TH: O çok tehlikeli, Büyük Üstat.

Eminim öyledir. Bruce ne demişti? Sorun. TH: Evet, Büyük Üstad.

DA: Benim yaşıma geldiğinde, Tim, güvenli oynamanın her zaman en iyi strateji olmadığını fark ediyorsun. Sonuçta, biraz bela olmadan hayat nedir ki? Bunu yazma. Şövalye Soruşturmacı Dolivo'nun güzellik uykusunu kaybetmesini istemeyiz.

Ateş Kralı

Atlanta savaşından dört yıl sonra

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" Büyükbaba iç çekti.

Kütüphanenin zemininde oturmuş, arkamdaki kemerli dar pencereden süzülen hafif ışık havuzunun tadını çıkarıyordum. Kot pantolonuma ve tişörtüme kan ve kir bulaşmıştı. Her şey acıyordu ve bu ağrı ve sızı labirentinde sıralama yapmak çok yorucuydu. Vücudum neredeyse tek bir çürükten ibaretti. En çok sağ tarafım acıyor, her nefes alışımda içime keskin bir acı dalgası gönderiyordu. Yedinci kaburgam kırılmıştı. Muhtemelen büyük olan bana tekme attığında. O sırada başımı örtüyordum ve kırık kaburga kötünün iyisiydi. Üzerinde çalışıyordum ama sihrimi korumam gerekiyordu. Yakında benim için geleceklerdi.

"Kendimce sebeplerim var,"

dedim ona. "Bunlar iyi

nedenler mi?"

"En iyisi."

Büyükbaba yine iç çekti. Düzgün gümüşü bir sakalla çevrili yakışıklı yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifade vardı.

Ağabeyim duvarın dibinden sinsice yaklaştı. Dört ayak üzerinde, patileri üzerinde bir hayalet gibi sessiz hareket ediyordu. Büyükbabamın sarayında cisimlendiğimde, yüzümdeki kana bir kez bakmış ve bir et patlamasıyla şekil değiştirmişti. İnsan haliyle boyu bir metre on santimdi, beş yaşındaki bir çocuk için gayet makul bir boydu. Bunu biliyordum çünkü her altı ayda bir boyunu ölçerdik. Şu anki çıldırmış versiyonu benim boyumdaydı, güçlü kasları, dört inçlik dişleri olan aslansı çeneleri ve bir insanın içini balık gibi oyabilecek pençeleri vardı. Kürkü o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyahtı ve bu karanlığa karşı altın rengi gözleri parlıyordu, şekil değiştirici hormonlarla aşırı yüklenmiş iki kanlı ay gibi.

"O kadar da kötü değil." Daha kötüydü.

Kardeşim bacağımdaki prangalardan boş havaya uzanan kalın zinciri pençeledi.

"Lütfen bırakın," dedim ona.

Sağ eliyle yakaladı ve gücünü test etmek için çekti.

"Dur." Eğer duvardan çekip çıkarırsa, tüm planım çökecekti.

Etrafında döndü. Devasa çeneler açılıp kapandı, dişler çelik bir ayı kapanındaki dişler gibi birbirine sürtündü.

"Bu hiç hoş değil." Hırladı.

Büyükbabam bir adım öne çıktı ve elini kardeşimin omzuna koydu. "Akşam yemeğine geç kaldın."

Çocuk yumuşak bir yarı kıkırdama, yarı iç çekmeye dönüşen bir mırıltı çıkardı.

"Biliyorum. Kız kardeşin plansız hiçbir şey yapmaz. Gidebilirsin."

"Sarılabilir miyim?" Kollarımı uzattım.

Homurdanarak yanıma geldi ve kendini kollarıma bıraktı. Ona sarıldım ve yumuşak tüylerini okşadım. "Merak etme. Ben hallederim."

İçini çekti ve sonra boş havayı tutuyordum.

"Parmaklarımı bir santimden daha az bir farkla ıskaladı."

"Kardeşin üzgün." Büyükbaba kocaman eski bir kitabı kapadı. "Onu suçlayabilir misin? Ben de üzgünüm. Annen de bilseydi üzülürdü."

Eğer annem bilseydi, her şeyi bırakıp beni kurtarmaya gelirdi. Ne pahasına olursa olsun bunun olmasını engellemeliydim.

"Büyükannen çok kızacak."

Beni bu cehenneme ilk gönderen büyükannemdi. Kendisi gelmek istedi ama o çok fazlaydı. Çok uzun, çok güçlü, çok güzel ve çok büyü doluydu. Ben gücümü saklamayı öğrenmişken, o dikkat çekecek ve gücünün hak ettiği korku ve ihtiyatla muamele görecekti. Bilinmiyordum ve bir tehdit olarak kolayca gözden kaçıyordum.

"Neden Moloch?" Büyükbaba sordu. "Neden şimdi?"

"Cehennem kalesinde çocuklar var. Kalesini inşa eden beş yüzden fazla insan var. Bazılarını görmelisin. Yürüyen iskeletler gibiler. Gözlerinin içine bakıyorsunuz ve orada hiçbir şey yok."

Pis kokusu, ter, idrar, kan, dışkı, enfekte olmuş etin çürümesi, hücrelerle dolu dar tünellere nüfuz ediyor, baskıcı sulu fey fenerleriyle zar zor aydınlatılıyor. Sesler. Yeni tutsaklar ağlıyor, bir süredir orada olanlar hayvanlar gibi sözsüzce inliyor ve en uzun süre dayananlar sadece sözsüzce, cam gibi gözlerle bakıyorlardı. Hava, acı ve sefaletten oluşan bir miasma ile doygunluğa ulaşmıştı. Beni hücreye sürüklediklerinde bu kadar çok insanın çektiği acının etkisiyle ağlamıştım. Dışarı çıkmak zorundaydım. Ya bu olacaktı ya da kırılacak ve düşüncesizce bir şey yapacaktım. Bu yüzden buraya geldim. Kendimi hafif bir şeye demirlemem gerekiyordu.

"Moloch'un yaptığı budur," dedi Büyükbaba. "Halkını, amaçlarına ulaşmak için tüketilecek bir yakıt olarak görür. Hiç pişmanlık duymuyor. Bunun olması gerektiği gibi olduğuna inanır. Bu, kendini tanrı-kral ilan etmenin tehlikesidir. Kendi basınına inanmaya başlarsınız."

"O bir tanrı değil."

"Hayır. O bir insan ama en az benim kadar yaşlı ve kadim soyunun verdiği tüm eğitim ve büyüye sahip ve bu da onu son derece tehlikeli kılıyor. Bu gerçeğin farkında olduğunuzu biliyorum, o yüzden tekrar soracağım. Neden oradasın? Bana cevap verebilirsin ya da...'

"Yoksa?"

"Ya da ben Kate'e söylerim. Seçim senin."

Seçeneklerim tükenmişti. E n i n d e sonunda onun yardımına ihtiyacım olacaktı. "Cadı Kahin'in kahini beni aradı."

Büyükbabanın kaşları kalktı. "İrtibatta olduğunuzu bilmiyordum."

"Biz arkadaşız. Benden sadece iki yaş büyük. Eskiden kız kıza takılırdık ve birlikte makyaj alışverişi yapardık. Ben ona

Arada bir."

Büyükbabam kaşlarını çatı, belli ki bu bilgiyle mücadele ediyordu. Ona bir dakika verdim.

"Bir kehanet var mı?"

"Var." Ve bunu iletmek için gecenin bir yarısı beni çılgınca aradı.

"Duyalım bakalım."

"Büyü zirveye ulaştığında, Ateş Kralı Batı Çölü'ndeki sefalet kalesini terk edip doğuya gidecek ve hükmetmeyen kraliçeyi yutup yeniden doğan soyu kesecek. Sadece onun gücünü paylaşan kişi ona karşı çıkabilir."

Bunu duyar duymaz büyükanne söyledim ve güneş doğmadan Arizona'ya doğru yola çıktık.

Büyükbabamın bakışlarıyla karşılaştım. "Kate'i öldürecek."

Kimse Kate'e zarar veremez. Ben nefes aldığım sürece.

Sözlerimi düşündü. Gözleri uzaklaştı ve bir an için bilge ve nazik görüntüsünden farklı bir adam ortaya çıktı, daha genç, daha sert, hırçın ve keskin, okyanusun derinliklerinden yüzeye çıkan bir köpekbahı gibi. Dünyaya hükmetmek için neredeyse sevdiği herkesi öldüren ölümsüz büyücü-kral. Ah, Büyükbaba. Seni çok özledim.

"Moloch'u öldüremezsin."

"Çok iyi bir deneme yapacağım." Bir sürü eğlenceli sürpriz planlamıştım.

"Hayır, çocuğum. Onu öldüremezsin dediğimde, yeniden canlandığını kastetmişim. Ailemiz hak iddia ettiğimiz topraklar üzerinde güç sahibi olmak için yetiştirildi. Onun soyu kendilerini yenileme yeteneği için yetiştirildi.

"Kafasını koparacağım. Onun yeniden canlanmasını görmek isterim."

"Görecek," dedi büyükbabam. "Ben görmedim ama babam gördü."

O ciddi. Dikkatli planım iskambil kâğıtlarından bir ev gibi kendi üzerine çöktü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Büyükbaba omuz silkti. "Geçmiş bir çağın büyü. Yapabileceğin en iyi şey, sana dışarı çıkmak için zaman kazandıracak kadarını yok etmek. Tarihin bu anının büyü hızlı bir yeniden yapılanma için yeterince güçlü değil ve teknoloji dönemleri onu daha da yavaşlatacaktır. Geçici bir ölüm sağlayacak kadar hasar verirseniz en azından birkaç ay sorun çıkarmayacaktır. Parçalanma sizin dostunuzdur."

Ona tatlı gülümsememi verdim. "Teşekkür ederim."

"En önemli soruyu sormadınız."

Durakladı. Bu bir testti. Eğer doğru soruyu sorarsam, ödüllendirilecektim. Eğer başarısız olursam, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onun yardımına çok ihtiyacım vardı.

Kafamdan geçirdim. Zirvedeki büyü, Ateş Kralı, kale, Batı Çölü, hükmetmeyen kraliçe, gücünü paylaşan kişi...

Burada hiçbir şey yok. "Moloch'un gücünü nasıl paylaşabilirim?"

Roland gülümsedi, büyü içinden parlıyordu. Güneş doğmuş, bulutlar dağılmış, çiçekler açmış ve dünya onunla birlikte gülümsemişti.

"Gözler, Julia. Moloch'un gücü gözlerinde."

Kütüphane ortadan kayboldu. Duvara zincirlenmiş, rutubetli bir hücrede, sidikle ıslanmış samanların üzerindeydim. Karşımdaki cılız kadın bana boş boş bakıyordu. Muhtemelen gittiğimi fark etmemiştii bile.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılandı. Metal bir parmaklık çınlayarak açıldı. Adamlar odaya doluştu. Biri prangalarımın kilidini açarken eller beni yakaladı ve ayağa kaldırdı. Gevşek bir şekilde asıldım. Vakit gelmişti.

Kayalık yamacı tırmanarak tepenin zirvesine çıktım. Güçlü bir el bileğimi yakaladı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı çekti. Büyükannem beni yakaladı ve ezici bir kucaklamayla sıktı. Tüm yaralarımın kan damlıyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

Omzumun üzerinden arkamda yanan kaleye baktım. Alevler kükrüyor, kaleyi geceyi turuncuya boyayan devasa bir şenlik ateşine dönüştürüyordu.

"Gözümü aldı," dedim ona.

Erra keskin bir nefes çekti.

"Sorun değil," dedim ve gözlerimi kocaman açtım, biri kahverengi diğeri parlak bir yeşil renkteydi. "Onunkilerden birini aldım."

Bu kitap, COVID salgınının ilk dalgası sırasında, New York'tan soğutuculu kamyonlara yüklenmiş ceset resimleri gelirken başladı. Bir yoğun bakım hemşiresinin bize e-posta göndermesi ve bizden bir şeyler, herhangi bir şey yayınlamamızı istemesiyle ortaya çıktı, çünkü yorucu vardiyalar arasındaki kısa molasında çalışmalarımızı okumak onu aklı başında tutuyordu. İsmi paylaşma iznimiz yok, ancak kendisi ve diğer tıp uzmanları, ilk müdahale ekipleri ve temel hizmet çalışanlarının bizim için yaptıkları her şey için en derin şükranlarımızı sunuyoruz.

Menajerimiz Nancy Yost'a ve NYLA'daki harika ekibe: Sarah Younger, Natanya Wheeler ve Cheryl Pientka'ya destekleri, dostlukları ve çok sıkı çalışmaları için teşekkür ederiz.

Rebecca Brewer, Stephanie Stogiera, Stefanie Chin ve Katherine Heasley'e editörlük hizmetleri ve taslağı bir kitap haline getirdikleri için, Jill Smith ve Jessica Haluska'ya da kısa sürede okuyup geri bildirimde bulundukları için minnettarız.

Pek çok kişi cömertçe kitabı daha iyi hale getirmemize yardımcı oldu. Hristiyanlık araştırmalarındaki yardımları için Rev. Dr. Victoria Hart Gaskell'e, İbranice dilindeki yardımları ve Moloch'un rahiplerinin isimlerini buldukları için Lail Edelsztejn ve Shani Hochberg'e, Marten'in lakabı konusunda bize yardımcı olan Pamela Freeman'a ve Jesse Wendel, Camilla Cracchiolo ve

Karen L Beasley, MD yaralanmalar konusundaki bilgileri ve tıbbi uzmanlıkları için. Unuttuğumuz biri varsa özür dileriz. Tüm gerçek hataları bize aittir.

Son olarak, hayranlarımıza teşekkür etmek istiyoruz. Bu kitabı siz istediniz ve işte karşınızda. Okumanın eğlenceli olacağını umuyoruz.

AYRICA ILONA ANDREWS TARAFINDAN

Kate Daniels Dünya

KANLI VARİS

Kate Daniels Serisi

SIHIR ISIRIR

SIHIR KANAR

SIHIR YAKAR

SIHIR VURUR

SIHIR YAS

TUTAR SIHIR

KANAR SIHIR

DÜŞLER

SIHİRLİ ÖLÜMLER

GUNMETAL MAGIC

SIHIRLI

HEDİYELER

SIHIR YÜKSELİR

SIHIR KIRILIR

SIHIR ÇALAR SIHIR

DEĞİŞİR SIHIR

YILDIZLAR SIHIR

BAĞLAR

SIHİRLİ ÜÇGENLER

Demir Antlaşma

DEMİR VE BÜYÜ İSİMSİZ

DEMİR VE BÜYÜ #2

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN

BEYAZ SICAK

ORMAN ATEŞİ

ELMAS ATEŞİ

SAFİR ALEVLER ZÜMRÜT

ALEVLER

Innkeeper Chronicles Serisi

TEMİZ SÜPÜRME

BARIŞ İÇİNDE

SÜPÜRME TEK

BİR DÜŞÜŞ

SÜPÜRME

BIÇAĞIN SÜPÜRMESİ

BENİMLE SÜPÜR

The Edge Serisi

ON THE EDGE

BAYOU MOON

FATE'S EDGE

STEEL'S EDGE

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hâlâ kızgındır.)

Gordon ve Ilona birlikte New York Times çoksatanı Kate Daniels şehir fantezisi serisinin ve Edge'in romantik şehir fantezisi romanlarının ortak yazarlarıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadırlar. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.